

Karl May

OLD SUREHAND

EDITURA PALLAS

Consilier editorial
NICULAE GHERAN

KARL MAY
OLD SUREHAND

„Karl May — Gesammelte Reiseerzählungen“, Band 14
Freiburg, 1894

Ediția de față reproduce textul traducerii efectuate de TUDORA PETCUȚ-BONDOC și ALEXANDRU BONDOC, apărută la Editura Minerva, în anul 1975, sub titlul *Old Surehand — 1. Trimisul lui Winnetou*, traducere confruntată recent cu originalul german amintit de WILLY MOGLESCU.

Coperta de
SERGIU GEORGESCU

Tehnoredactare de
CRISTINA STANCIU

Corectura de
MIHAI GRIGORESCU

Ediție electronică îngrijită de

I.S.B.N.

KARL MAY
Opere — 25

OLD
SUREHAND

*

Roman

EDITURA PALLAS
Bucureşti, 1996

CUPRINS

1. Old Wabble
2. Lângă Apa Albastră
3. Trimisul lui Winnetou
4. Oaza
5. Inimă de fier
6. La O-sută-de-copaci
7. În capcana de cactuși
8. Generalul
9. O surpriză

1. Old Wabble

În timpul numeroaselor mele călătorii și peregrinări, îndepărtate, am întâlnit foarte des, mai ales între așa-zișii „sălbatici” și „semicivilizați”, oameni care mi-au devenit prieteni și a căror amintire mi-a rămas scumpă până în ziua de astăzi și așa îmi va rămâne până la moarte. Dar pe nici unul nu l-am iubit așa cum l-am iubit pe Winnetou, vestita căpetenie a apașilor. Prietenia pentru el m-a adus din îndepărtata Africă sau Asie înapoi în preriile, pădurile și Munții Stâncoși ai Americii de Nord. Chiar dacă întoarcerea mea nu fusese fixată dinainte și nu stabilisem cu el o întâlnire, știam bine cum îl pot găsi. În asemenea cazuri, fie că mergeam la Rio Pecos, seminția apașilor de care ținea, și mă interesam unde se găsește, fie că aflam același lucru de la oamenii Vestului sau de la indienii cu care mă întâlneam. Ecoul faptelor sale se răspândea repede, iar prezența lui, oriunde ar fi apărut el, era de asemenea imediat cunoscută până-n depărtări.

Adeseori, însă, puteam să-i comunic la despărțire când o să mă întorc, și atunci stabileam cu precizie locul și data întâlnirii noastre. Eu mă orientam după datele calendaristice, în timp ce el folosea sistemul indian de socotire a timpului și, cu toate că se spune că pe acest sistem nu te poți bizui, Winnetou venea la locul întâlnirii atât de punctual, încât niciodată nu s-a întâmplat să fiu nevoit să-l aștept.

O singură dată am crezut că n-a fost punctual, dar era numai în aparență. Fusesem nevoiți să ne despărțim în îndepărtatul Nord, pe așa-numitul *côteau* — coastă — și hotărâsem să ne întâlnim cu patru luni mai târziu în Sierra Madre. Atunci m-a întrebat:

— Fratele meu cunoaște apa numită Clearbrook — Pârâul-Limpede. Am fost acolo împreună la vânătoare, îți

mai aduci aminte de stejarul vieții, sub care am făcut popas în noaptea aceea?

— Îmi amintesc foarte bine.

— Atunci va fi ușor să ne găsim. Creștetul copacului s-a uscat, așa că nu mai crește. Winnetou va fi acolo la amiază, când umbra copacului o să aibă de cinci ori lungimea fratelui meu. *Howgh!*

Firește că a trebuit să transpun aceste indicații în orele noastre, și astfel am sosit la timp la locul stabilit. Dar nici urmă de Winnetou, cu toate că umbra copacului măsura exact de cinci ori lungimea mea. Am așteptat mai multe ceasuri; el tot nu apărea. Începusem să fiu îngrijorat din cauza lui, pentru că știam că numai un accident ar fi putut să-l împiedice să își țină cuvântul; când, deodată, îmi trecu prin minte că s-ar fi putut ca el să fi trecut pe aici și, dintr-un motiv bine întemeiat, să nu fi putut să mă aștepte. În acest caz, cu siguranță că mi-a lăsat vreun semn. Cercetai cu atenție scoarța copacului și, într-adevăr, la înălțimea unui stat de om era înfiptă o crenguță uscată de molid! Întrucât un stejar nu are crenguțe de molid, aceasta trebuia să fi fost vârâtă acolo cu un scop, iar faptul că era complet uscată, dovedea că a trecut ceva timp de când se afla acolo. Scoțând-o, am găsit o hârtie înfășurată pe vârful care fusese înfipt în copac. Desfăcând hârtia am putut citi:

„Comanșii vor să-l atace pe Bloody Fox. Fratele meu să vină imediat la el. Winnetou se grăbește să-l prevină din timp”.

Cititorii mei care-l cunosc pe Winnetou știu prea bine că el știa să scrie și să citească perfect. Aproape totdeauna avea hârtie la el. Știrea ce mi-o da nu era prea bună. Eram îngrijorat de soarta lui, cu toate că știam că poate face față oricărui pericol. Mă temeam și pentru Bloody Fox. Dacă Winnetou nu reușea să ajungă la el înaintea comanșilor, mai mult ca sigur că acesta era pierdut. Nici situația mea

nu era prea bună. Bloody Fox se instalase într-o oază — probabil singura — din pustiul numit Llano Estacado, dar pentru a ajunge acolo trebuia să trec prin ținuturile comanșilor, cu care avuseserăm multe ciocniri războinice. Dacă nimeream în mâinile lor, cu siguranță că mă aștepta stâlpul caznelor, cu atât mai mult cu cât acest trib dezgropase „secură războiului” și întreprinsese numeroase incursiuni soldate cu pradă bogată.

Situația mă obliga să nu mai zăbovesc și să trec imediat la acțiune. Este adevărat că eram singur și că nu mă puteam bizui decât pe mine; dar aveam arme bune și un cal minunat, în care puteam avea toată încrederea. Iar regiunea prin care trebuia să trec o cunoșteam bine și-mi ziceam că unui om al Vestului, cu experiență, îi este mai ușor să răzbească singur decât în tovărășia unor însoțitori în care nu poate avea deplină încredere. Și, în sfârșit, orice ezitare trebuia să dispară în fața faptului că Bloody Fox era în primejdie: trebuia salvat. De aceea am încălecat și am pornit la drum pentru a îndeplini dorința prietenului și fratelui meu roșu.

Atâta timp cât mă aflam în Sierra propriu-zisă, nu aveam de ce să mă tem, puteam să mă adăpostesc ușor și eram obișnuit să fiu atent. După aceea însă urmau niște platouri pleșuve, unde puteai fi zărit de departe. Locurile erau brăzdate de prăpăstii abrupte și canioane adânci. Numai ici-colo creșteau diferite specii de cactuși și de aloe, după care un călăreț nu avea cum să se ascundă. Era foarte ușor ca, într-un asemenea canion, să dau peste comanși, și atunci singura mea scăpare era să-mi întorc calul cât pot de repede și să mă bizui pe iuțeala și rezistența lui.

Locul cel mai periculos dintre toate era Mistake Canion — Prăpastia Erorii, pentru că era drumul indian cel mai umblat dintre munți și câmpie. Numele i se trăgea de la o greșeală fatală. Se povestea că un vânător alb și-ar fi împușcat acolo pe cel mai bun prieten al lui, un apaș, în locul unui comanș dușman. Nu știam cine era nici acel alb,

nici cei doi indieni; nu putusem afla numele lor. De atunci, independent de pericolul propriu-zis al acestui canion, un *westman* superstițios îl ocolea. Se spunea că un alb rar reușea să-l traverseze nevătămat, deoarece stafia apașului ucis îl ducea la pieire.

De stafie nu prea îmi păsa mie, chiar dacă mi-ar fi ieșit în cale, numai de dușmani în carne și oase nu doream să dau. Dar cu mult înainte de a ajunge la canion, dădui de urmele unor călăreți venind din altă parte și care continuau drumul în direcția urmată de mine. Nu putea fi vorba de cai sălbatici, de mustangi; prin părțile acelea nu existau. Descălecând și cercetând urmele, constatai, spre liniștirea dar și spre surprinderea mea, că erau cai potcoviți, deci călăreții nu aparțineau pieilor-roșii. Cine erau și ce căutau pe acolo?

La o oarecare distanță, unul din ei se dăduse jos de pe cal, probabil pentru a strânge mai bine chinga, timp în care ceilalți își continuaseră drumul. Uitându-mă cu atenție, observai în stânga urmelor lăsate de el mai multe adâncituri, scurte și înguste, ca muchia unui cuțit. De unde proveneau? Purta cumva călărețul o sabie? Asta însemna că aveam în față soldați, cavaleriști. Erau cumva trupe de pedepsire, pornite împotriva comanșilor, din cauza amintitelor incursiuni de pradă? Fiind foarte interesat să aflu răspuns la această întrebare, urmai în galop urmele și, cu cât înaintam, dădeam peste tot mai multe urme, care veneau din toate părțile și se îndreptau în toate direcțiile. Nu mai era nici o îndoială că în fața mea se aflau trupe și într-adevăr, când după un timp, coti după capătul unei pădurici dese de cactuși, zări în fața mea tabăra lor. Din prima clipă constatai că tabăra nu era așezată provizoriu. Liziera de cactuși oferea siguranță împotriva oricărui atac lateral sau din spate, iar în față, cât vedeai cu ochii, se întindea un teren deschis, așa că orice atac prin surprindere din partea dușmanului era imposibil. Desigur, apropierea mea dinspre vest nu a fost observată; ar fi

trebuit să pună acolo chiar și ziua o strajă. În orice caz, lipsa unei străji era o neglijență. Ce s-ar fi întâmplat dacă în locul meu ar fi venit o ceată de indieni?

În partea cealaltă, terenul cobora într-un canion, unde, probabil, exista și apa necesară taberei. Caii alergau slobozi sau dormitau ici-colo. Pentru a se apăra de dogoarea soarelui, ostașii legaseră foi de cort de tulpinile cactușilor. Ofițerii aveau un cort mare; în umbra lui părea că sunt adăpostite și proviziile. În apropiere se aflau opt sau zece bărbați, care nu făceau parte din trupă. Probabil că voiau doar să înnopteze acolo, ziua fiind pe sfârșite. Eram hotărât să procedez la fel. Aș fi putut să merg mai departe, dar atunci ar fi trebuit să înnoptez singur, și, pentru securitatea mea, nu aș fi avut voie să dorm. Acolo găseam odihna necesară, pentru ca, a doua zi, să-mi pot continua lunga călătorie.

Când mă văzură, mă întâmpină un subofițer și mă conduse la comandant, care fusese anunțat prin strigăte și ieșise afară din cort, împreună cu ofițerii lui. În timp ce descălecam, se uită la mine și la calul meu, apoi mă întreabă:

— Dincotro, *sir*?

— De sus, dinspre Sierra.

— Și încotro?

— În jos, spre Rio Pecos.

— Nu prea ați fi reușit, dacă nu-i goneam noi pe derbedeii de comanși. Ați întâlnit cumva urme de-ale lor?

— Nu.

— Hm. S-ar părea că au luat-o spre miazăzi. Stăm aici de aproape două săptămâni, fără să fi zărit măcar nasul unuia dintre ei.

Îmi venea să-i strig în față: „Ești un măgar!”, pentru că dacă voia să dea de pieile-roșii trebuia să-i caute, deoarece acestora nici prin gând nu le trecea să-i cadă în brațe. Dacă el nu aflase unde se găsesc indienii, în schimb indienii știau foarte bine unde era el. Mai mult ca sigur că noaptea

iscoadele lor se furișau în jurul taberei. Ghicindu-mi parcă gândurile, continuă:

— Îmi lipsește un *scout*, un cercetaș priceput, pe care să mă pot bizui pentru a-i putea descoperi pe indieni. Omul potrivit ar fi fost Old Wabble, care a înnoptat aici, dar abia după ce a plecat am aflat cine era; bănuise, probabil, ce vreau și de aceea își zicea Cutter. Iar cu o săptămână înainte, o patrulă l-a întâlnit pe apașul Winnetou; acesta ar fi fost și mai bun, dar a plecat în cea mai mare grabă. Însă acolo unde poate fi văzut Winnetou, trebuie să se afle și Old Shatterhand pe aproape; ce n-aș da să-mi cadă în mână! Dumneavoastră cum vă numiți, *sir*?

— Charley, îi răspunsei, dându-i prenumele meu, care putea fi și nume de familie. Nici nu-mi trecea prin gând să-i spun că eu sunt totuna cu Old Shatterhand. Nu aveam nici un chef și nici timp să rămân și să fiu folosit ca iscoadă. Între timp, îi examinai pe civilii care stăteau tolăniți pe jos; nu văzui nici un cunoscut printre ei, ceea ce mă liniști. Firește, puteam fi trădat de calul și de puștile mele. Era lucru știut că Old Shatterhand posedă un „doborâtor de urși” și o carabină tip „Henry”, și că are un armăsar negru, un dar din partea lui Winnetou. Spre norocul meu, însă, comandantul nu era prea perspicace pentru a observa aceste lucruri; se întoarse în cortul lui, fără a mai întreba ceva.

Dar ceea ce nu reușise el să deducă, putea foarte bine să o facă unul dintre civilii care, probabil, erau toți oameni ai Vestului; de aceea, strecurai repede carabina în învelitoarea de piele, în așa fel încât închizătorul, de o formă neobișnuită, să nu poată fi văzut; „doborâtorul de urși” era mai puțin bătător la ochi. După aceea, scoasei șaua de pe armăsar și-l lăsa liber. Desigur, iarbă nu prea se găsea, în schimb, printre cactușii uriași, creșteau destui cactuși pitici, constituind din belșug un nutreț zemos. Murgul meu se pricepea să îndepărteze țepii acestor

plante, fără a se răni. Întrebând, după aceea, pe civili dacă-mi dau voie să mă așez lângă ei, unul îmi răspunse:

— Veniți lângă noi, *sir*, și, dacă doriți, luați cu noi o îmbucătură. Eu mă numesc Sam Parker, și când am o porție de carne în plus, orice om cumsecade poate să guste din ea, până se termină. Vă e foame?

— Cred și eu.

— Atunci tăiați-vă de aici cât vreți. Noi toți suntem oameni ai Vestului, *sir*. Dar dumneavoastră?

Împinse spre mine o bucată de carne rece, dar friptă, în greutate de cel puțin opt pfunzi ^[1], tăiai din ea o porțioară și răspunsei:

— Și eu rătăcesc uneori dincolo de Mississippi, dar nu știu dacă pot să mă numesc om al Vestului. Pentru așa ceva se cere cam mult.

— Aveți dreptate, *sir*, foarte multă dreptate, spuse el zâmbind mulțumit pe sub mustață. Mă bucur că am întâlnit și eu o dată un om modest, care nu-și închipuie că, dacă a ajuns paznic de noapte, poate deveni și președinte al Statelor Unite. În ziua de azi nu prea întâlnești astfel de oameni. Adineauri am auzit numele dumneavoastră, domnule Charley. Și cu ce vă ocupați aici, în Vest? Vânător? Puitor de capcane? Culegător de miere?

— Căutător de morminte, mister Parker.

— Căutător de morminte? exclamă el mirat. Adică... dumneavoastră... căutați morminte?

— *Yes*.

— Vă băieți joc de noi, *sir*?

— Nici nu mă gândesc.

— Atunci, fiți așa de bun și vorbiți mai clar, ca să nu fiu nevoit să vă gâdil cu cuțitul printre coaste. Nu permit să fiu luat în bășcălie.

— *Well!* ^[2] Vreau să știu de unde se trag indienii de astăzi. Poate ați auzit că descoperirea unor morminte este

de mare folos în această privință.

— Hm! Într-adevăr, am citit odată că există oameni care scormonesc mormintele antice, pentru a studia din ele istoria universală sau cam așa ceva. Curată prostie! Deci, dumneavoastră faceți parte din acest soi de oameni? Sunteți poate chiar un savant?

— *Yes*.

— Ferească-mă sfântul, *sir*! S-ar putea, foarte ușor, să vă poticniți cu nasul de mormânt și să rămâneți acolo. Dacă vreți să căutați cadavrele unor răposați, încercați cel puțin în altă parte, unde sunteți sigur de viața dumneavoastră, și nu aici, unde comanșii au pornit la război, iar prin văzduh şuieră gloanțele și tomahawkurile, uite-așa. Știți măcar să trageți cu arma?

— Oarecum.

— Hm, îmi închipui! Și eu crezusem cândva că știu să trag. Poate că odată o să vă povestesc. După câte văd, aveți o flintă veche, cu care poți dărâma un zid, și care mă face să mă închin, *sir*. Și cealaltă pușcă, cea învelită, e probabil o adevărată armă de duminică!? Vă spun, pe aici e periculos să căutați morminte. Luați-o din loc! Puteți să veniți cu noi, ați fi în mai mare siguranță decât călătorind singur.

— În ce direcție mergeți?

— Tot în jos, spre Pecos, unde mergeți și dumneavoastră, după câte am auzit mai înainte.

Îmi aruncă o privire pe jumătate binevoitoare, pe jumătate ironică și apoi continuă:

— Nu arătați deloc rău, parcă abia ați ieșit din găoace, dar, pentru regiunea asta, așa ceva nu are nici o valoare, *sir*. Un adevărat *westman* arată altfel. Cu toate astea, vă spun din nou, veniți cu noi, pentru că îmi place de dumneavoastră. O să vă apărăm, pentru că singur tot nu ați putea răzbate mai departe. Am văzut că aveți și un cal, cel puțin după înțelesul acestui cuvânt în statele răsăritene.

Probabil că ați venit cu calul dumneavoastră de trăsură, nu?

— Cam așa, mister Parker, răspunsei eu, înveselit în sinea mea că putea compara cu un cal de trăsură armăsarul meu indian de rasă, care nu putea fi asemuit decât cu murgul lui Winnetou.

Omul îmi plăcea, la fel cum îi plăceam și eu lui. Dacă mă întovărășeam cu el și afla cine sunt, mă puteam aștepta la niște scene pline de haz. O asemenea tovărășie putea să-mi fie de folos prin Mistake Canon, chiar dacă mai târziu nu mă mai interesa. De aceea mă hotărâi să accept propunerea lui.

— Mi-am închipuit imediat, reluă el discuția. Calul arată la fel de curat ca și dumneavoastră. Se vede de la distanță că nici el nu a făcut altceva decât să umble după oameni îngropați demult. Deci aștept să-mi spuneți dacă veniți cu noi! Dis-de-dimineată o luăm din loc.

— Primesc cu recunoștință propunerea dumneavoastră, *sir*, și vă rog stăruitor să-mi acordați ocrotirea dumneavoastră.

— O s-o aveți, și am impresia că are să fie și nevoie de ea. Aș fi bucuros să scăpăm de aici, deoarece comandantul ar vrea să mă rețină pe mine sau pe altul dintre noi drept călăuză. Ce părere ai, bătrâne Ios?

Întrebarea era adresată unui om mai în vârstă, care avea o față simpatcă, cu o expresie de o adâncă tristețe, ca și când era ros pe dinăuntru de o mare suferință. Ios reprezintă prescurtarea numelui de Iosua; după cum am aflat mai târziu, îl chema Iosua Hawley.

— Sunt de aceeași părere, răspunse Iosua. Nimic nu ne mai lipsea decât să fim obligați să scoatem castanele din foc, de dragul acestor uniforme, și să ne ardem lăbuțele. De ce nu l-au reținut pe Old Wabble, care era omul cel mai potrivit pentru ei? Pe mine n-o să mă rețină. M-ar bucura să plec de aici și să am Mistake Canon-ul în spate.

— De ce? Ți-e frică de stafia indianului împușcat?

— Frică? Nu; totuși, nu pot să-l uit. Canionul ăsta mi-a adus numai necazuri. Acolo mi s-a întâmplat un lucru, cum rar se întâmplă. Am dat și de aur.

— Aur? În Mistake Canion? Imposibil. Acolo nu există aur.

— Trebuie să fi existat totuși, de vreme ce am găsit.

— Adevărat? Probabil că ai dat de el din întâmplare, bătrâne Ios.

— Nu. Locul mi l-a arătat un indian.

— Așa ceva chiar că nu e de crezut, pentru că un indian n-ar arăta niciodată un astfel de loc unui alb, fie el și cel mai bun prieten al său.

— Înseamnă că a fost o excepție. Mai mult chiar, e vorba de aceeași piele-roșie care apoi a fost împușcată din greșeală. Poate că am să vă spun toată povestea mâine, când o să vedem canionul. Acum n-am chef, mai bine să trecem peste asta. Dă-mi carnea, vreau să mănânc. Cu toate că este de antilopă, trebuie să fie bună. Desigur, mai multă plăcere mi-ar face o bucățică din cocoșa unui bizon, sau din pulpa unui elan.

— Elan? Da, elan, ai dreptate! exclamă Parker lingându-se pe buze. Este friptura cea mai bună, cea mai gustoasă din câte există. Când mă gândesc la elan, îmi aduc imediat aminte de acel *westman* care, de fapt, a făcut din mine un vânător.

— Cine era?

— Mai înainte i s-a pomenit numele aici. Vorbesc de Old Wabble.

— Cum? Old Wabble? Bătrânul acela tot atât de faimos pe cât este de ciudat? Îl cunoști?

— Dacă îl cunosc? Ce întrebare! Sub îndrumarea lui am avut prima mea aventură în Vestul îndepărtat, o aventură care... ei, în sfârșit, am să v-o povestesc, cu toate că știu că tare o să mai râdeți de mine. Atunci am avut de-a face cu primul meu elan.

După ce își dresese ușor glasul, luă o mutră plină de importanță și începu să povestească:

— De fapt îl cheamă Fred Cutter, dar, din cauza mersului său legănat și a îmbrăcăminții care îi atârnă mereu pe trupul uscățiv, i se spune Old Wabble. Pe vremuri a fost *cowboy*, jos, în Texas, și într-atât s-a obișnuit cu îmbrăcămintea de acolo, încât în nord nimeni nu a putut să-l facă să și-o schimbe.

Parcă îl văd și acum, lung și foarte slab, cu picioarele băgate în niște *shuffles* — niște ghetete de nedescris, iar gambele vârate în niște *leggings* — adică pantaloni de la facerea lumii. Peste cămașă, a cărei culoare e mai bine să n-o pomenesc, atârna o bluză, având singurul avantaj că era cu „inima deschisă”, adică pieptul și gâtul îi erau dezgolite complet; în schimb, sub pălăria turtită, purta, totdeauna, un fular, care-i înfășură fruntea iar capetele îi atârnau pe umăr; la brâu avea un cuțit lung de vânătoare, cunoscutul cuțit *bowie*, iar în lobul urechilor purta cercei grei de argint; în mâna mare și osoasă, bronzată de soare, ținea nelipsita-i țigară, mereu aprinsă — probabil că nimeni nu l-a văzut altfel.

Lucrul cel mai nostim era fața lui bătrână, bătută de vânt și ploaie, plină de zbârcituri și întotdeauna bine rasă, cu buze groase ca de negru, cu nas ascuțit și ochi de culoarea oțelului, cărora nu le scapă nimic, cu toate că ținea mereu pleoapele pe jumătate închise. Fața aceasta, fie că era liniștită, fie că era zbuciumată, avea tot timpul o expresie de superioritate, care nu putea fi clintită de nimeni și de nimic. Această superioritate era cu totul îndreptățită, pentru că, în ciuda ținutei sale dezordonate, Old Wabble era un maestru în călărie, în mânuirea puștii și a lasoului; nu-i lipsea nici una din însușirile necesare unui adevărat *westman*. Permanent avea o vorbă a lui — *it's clear* — adică „e clar”, cu care voia să arate că, deseori, chiar și ceea ce părea greu de realizat, pentru el era ceva simplu și ușor.

În ceea ce mă privește, la Princetown am fost un fel de pontator în construcții și câștigam atât cât să-mi pot permite să-mi realizez un plan mai vechi și anume să mă echipiez și să plec în Idaho, în căutare de aur. Eram un *greenhorn*, un adevărat boboc, și, ca să nu fiu nevoit să împart bogățiile la care speram, mi-am luat ca însoțitor un singur om, pe unul Ben Needler, care cunoștea Vestul Sălbatic la fel de puțin ca și mine. Când la Eagle-Rock am părăsit trenul, eram echipați ca niște filfizoni și încărcăți ca niște măgari, cu tot felul de obiecte frumoase, bune, strălucitoare, care din păcate aveau meritul de a nu fi de nici un folos. Iar când, după o săptămână, am ajuns la Payette Fork, arătam ca niște adevărați vagabonzi, și era să murim de foame. Pe drum, aruncasem obiectele de prisos, adică totul, afară de arme și muniții. Trebuie să vă mai spun că pentru o bucată bună de pâine cu unt aș fi dat tot armamentul; probabil la fel gândea și Ben Needler.

Stăteam sub niște tufișuri, cu picioarele numai răni de atâta mers, băgate în apă și vorbeam despre tot felul de delicatese, pe care tare am fi vrut să le avem, cum ar fi: pulpe de căprioară, file de bizon, labă de urs și friptură de elan. Da, știam că prin regiunea aceea existau elani aproape cât bizonii. Ben tocmai zicea, în timp ce-și lungea buzele:

— *Good luck!*^[3] De ne-ar pica un elan din ăștia, i-aș descărca cu cea mai mare plăcere ambele gloanțe între coarne, și atunci...

— Și atunci s-ar termina cu voi! s-a auzit un glas în spatele nostru, de după tufiș. Elanul v-ar face chiseliță cu picioarele. Un asemenea animal nu se împușcă între coarne, pentru că nici nu le are. Probabil, domnilor, că v-ați luat zborul de la New York ca niște școlari și ați picat drept aici, domnișorilor!

Sărind în picioare, ne uitam la cel care ne vorbea, și care își făcea drum către noi din tufișul de unde ne

pândise. Înaintea noastră se afla Old Wabble, așa cum l-am descris mai înainte, având pe față o expresie deloc măgulitoare la adresa noastră, iar în ochii pe jumătate închiși o privire de o îngăduitoare superioritate. Am să trec peste discuția care a urmat. Ne-a luat la întrebări ca un învățător pe elevii săi și apoi ne-a cerut să-l urmăm.

Cam la o milă depărtare de râu, exista o clădire, înconjurată de o prerie împădurită, și pe care el o numea ferma lui. În spatele clădirii erau câteva șoproane deschise, având menirea ca, în caz de vreme rea, să adăpostească caii, catârii și vitele, care, la sosirea noastră, pășteau pe câmp. Pe atunci, Old Wabble, din *cowboy*, devenise un liniștit crescător de vite. Ca ajutoare îl avea pe Will Litton, un supraveghetor alb, și câțiva indieni din tribul zis „indienii-șarpelui”, pe care-i numise văcari și care-i erau foarte devotați. Vedeam cum acești oameni erau ocupați să încarce o căruță cu diferite lucruri, printre care și o foaie de cort.

— Iată ceva pentru voi, zise bătrânul. Vreți să împușcați elani și acolo tocmai se fac pregătirile pentru vânătoare. Vreau să văd de ce sunteți în stare. Veniți cu noi. Dacă sunteți niște băieți de ispravă, puteți rămâne la mine. Dar mai întâi, intrați în casă, pentru că, *it's clear*, un vânător flămând trage în aer.

Well, nouă ne convenea. Am mâncat, am băut și apoi am pornit-o, pentru că Old Wabble nici nu se gândea ca din cauza noastră să amâne plecarea. Ne-au dat cai și am pornit cu ei, la început spre râu, unde se afla un vad, prin care am trecut. Bătrânul mergea înaintea convoiului. La un moment dat, m-a chemat lângă el. Ducea de căpăstru un catâr, care nu avea nimic pe spate. Ajunși pe malul celălalt, am văzut că în urma noastră venea Ben Needler, pe un cal roib, și Will Litton, pe unul bălan; după ei venea căruța trasă de patru cai, pe care o conducea unul dintre indieni. Îl chema Pap-muh, Mână-însângerată, cu toate că, îmbrăcat

civilizat, nu arăta deloc atât de fioros pe cât îi era numele. Tovarășii săi de trib rămăseseră la fermă.

După ce am trecut vadul, am mers o bucată de vreme printr-o pădure rară, apoi am pătruns într-o vale verde, fără copaci, care se deschidea într-o savană bogată în iarbă. După câteva ore de mers, am ajuns la capătul ei, unde terenul începea să urce. Aici ne-am oprit, pentru popas. Am descărcat căruța și ne-am instalat cortul. În spatele cortului au fost legate animalele, în timp ce în față s-a făcut focul. Voiam să rămânem pe loc timp de o zi pentru a pândi antilopele „furcate” sau ca să dăm de bizoni, fiindcă scheletele împrăștiate în jur dovedeau că, uneori, pe acolo treceau bizonii. În imediata apropiere a cortului se afla tocmai un craniu albit de soare. Cortul urma să-l lăsăm în paza Mâinii-însângerate, în timp ce noi, albi, voiam să urcăm până la terenurile acoperite cu mușchi, unde, după afirmația lui Old Wabble, existau o mulțime de elani.

Din păcate, nici în prima, nici în a doua zi nu s-a ivit vreun elan, ceea ce l-a indispus teribil pe bătrân, mie însă îmi convenea, pentru că trebuia să mă tem de judecata aspră a bătrânului în legătură cu priceperea mea în mânăuirea armelor. Pe atunci, puteam să mă încumet să nimeresc de la treizeci de pași turnul unei biserici, în schimb sunt sigur că aș fi făcut o gaură în cer, dacă cineva m-ar fi pus să nimeresc de la șaizeci de pași o antilopă iute de picior.

Atunci, lui Old Wabble îi veni nefericita idee să pună la încercare îndemânarea noastră de a trage cu arma, cerându-ne să tragem asupra unor vulturi din specia celor care se hrănesc cu hoituri. Aceste păsări se așezaseră la vreo șaptezeci de pași de noi, pe niște schelete de bizoni, iar eu trebuia să fiu primul care să-mi arăt măiestria. Ei, pot să spun că vulturii puteau fi mulțumiți, pentru că lucrurile s-au petrecut exact cum mi-am închipuit; am tras patru focuri, fără să nimeresc, și nici unuia dintre acești mâncători de hoituri nu i-a trecut prin cap s-o ia din loc. De

fapt, aceste păsări știu că nici un om cu scaun la cap nu s-ar gândi să tragă asupra lor; dimpotrivă, o împușcătură, în loc să-i sperie, îi atrage, pentru că, de la orice vânat doborât, le rămân și lor cel puțin măruntaiele. Ben a greșit de două ori, și abia la al treilea glonte a omorât un vultur și a reușit să-i gonească pe ceilalți.

— *Eximious incomparable* — zise Old Wabble, prăpădindu-se de râs. Domnilor, *it's clear*, sunteți făcuți pentru Vestul Sălbatic, fără nici o teamă pentru persoanele dumneavoastră! Sunteți niște bărbați pe cinste, tot ceea ce ar fi putut ieși din dumneavoastră, a ieșit, mai mult nu puteți ajunge, oricât ați vrea.

Ben a primit liniștit această sentință, eu însă am sărit în picioare ca ars, ceea ce n-a avut alt efect decât că bătrânul mi-a zis:

— *Sir*, tăceți din gură! Camaradul dumneavoastră măcar a nimerit a treia oară, așa că el poate să mai spere. Dumneavoastră, însă, sunteți un om pierdut pentru Vestul Sălbatic, nu-mi puteți fi de nici un folos și vă dau un singur sfat, s-o ștergeți de aici cât mai repede.

Tare mă dureau cele spuse, pentru că nimeni nu se naște meșter, și tot praful de pușcă pe care-l folosisem până atunci nu cântărea nici măcar o livră. Eram hotărât să cuceresc cu orice preț respectul bătrânului.

A doua zi de dimineață, am pornit-o spre locurile mlăștinoase din Munții Salmon River. Proviziile, vasele și păturile au fost încărcate pe catâr. Căruța nu o puteam folosi pe cărările neumblate ale munților, de aceea am lăsat-o lângă cort. Ei, dumneavoastră cunoașteți regiunea, așa că n-am să vă mai descriu drumul, care deseori prezenta un pericol de moarte, mai ales acolo unde Snakes Canyon-ul cotește într-un unghi ascuțit și trebuie să cobori pe o pantă abruptă, pentru a putea ajunge de partea cealaltă, la cărarea numită Wihinash. La dreapta, stânci până la cer, în stânga prăpastia întunecoasă, iar la mijloc poteca lată numai de vreo șazeci de centimetri. Spre

marele nostru noroc, caii erau obișnuiți cu astfel de drumuri, iar mie nu-mi vine niciodată amețeală! Am ajuns cu bine pe partea cealaltă. Acolo însă ne aștepta un alt pericol. Nu apucasem să înaintăm prea mult pe cărarea Wihinasht, că am și întâlnit un grup de opt indieni călare, dintre care patru purtau podoabe de pene, însemnele căpeteniilor. Neașteptata noastră apariție nu i-a speriat deloc. Se uitau în tăcere la noi cum treceam călare pe lângă ei, cu acea expresie melancolic-indiferentă, specifică pieilor-roșii. Unul dintre ei, care se afla mai în față, călare pe un cal porumbac, purta pe brațul stâng un obiect curios, de formă lunguiață, împodobit cu franjuri de piele. Eram oarecum impresionat de această întâlnire, tristă și tăcută, cu stăpânii de odinioară ai acestor ținuturi. Nu mi se păreau periculoși, mai ales că nu erau vopsiți în culorile războiului și se părea că nu sunt înarmați. De-abia am trecut de următoarea stâncă și am ieșit din câmpul lor vizual, că Old Wabble s-a și oprit și, aruncând o privire înapoi, a zis:

— *Damn them*, fir-ar să fie! Ce caută derbedeii ăștia aici? Sunt din tribul panaștilor, care trăiesc în dușmănie cu indienii din Tribul Șarpelui, trib căruia îi aparțin și văcarii mei. Unde se duc? Se pare că se îndreaptă spre ferma mea. Și eu nu sunt acasă; tii, ce pericol!

— Dar erau neînarmați, am intervenit eu.

Old Wabble m-a fulgerat cu privirea plină de dispreț a ochilor săi pe jumătate închise; nu m-a onorat cu nici un răspuns și a continuat:

— Cel puțin pentru astăzi și mâine s-a sfârșit cu vânătoria noastră de elani. Trebuie să ne întoarcem la cort și poate chiar la fermă. Trebuie să le-o luăm înainte. Din fericire, cunosc o potecă ce duce la vale, desigur nu pentru un călăreț, ci doar pentru un bun alpinist. Înainte, *boys!* Hotărârea mea este să-i întâmpinăm cu puștile pregătite, *it's clear?*

Timp de cinci minute am călărit în galop printre stânci spre stânga, până ce am ajuns într-o văgăună acoperită de mlaștini și iarbă. Pe marginile stâncoase creșteau brazi înalți de Canada. Iar în mijlocul văii curgea un pârâiaș. Old Wabble sări de pe cal și spuse:

— Acolo, la capătul văii, e poteca ce duce la vale. Dacă ne grăbim, ajungem la cort înaintea pieilor-roșii. Dar unul trebuie să rămână aici cu caii, și anume acela de care ne putem lipsi cel mai ușor. Și acesta este, desigur, faimosul nostru Sam, care a greșit de patru ori ținta; și ar putea mai degrabă să ne nimerească pe noi, decât vreun indian.

Firește, „faimosul Sam” eram eu, Samuel Parker, fost pontator la construcții în Princetown. Supărat, l-am contrazis, dar a trebuit să mă supun. După ce bătrânul mi-a poruncit să am mare grijă de cai, și nu care cumva să părăsesc platoul până la întoarcerea lui, ceilalți trei și-au luat puștile și au pornit-o în goană.

Turbam de necaz. Puteam oare să fiu de acord cu o atare purtare? Și apoi indienii aceia urmau să fie împușcați și păreau atât de pașnici! Puteam eu să fiu de acord? Nu! Erau oameni ca și noi. Și apoi voiam să mă răzbun și pentru jignirea primită! Nu cunoșteam Vestul Sălbatic și ascultam numai de prostia mea. Am legat catârul și cei trei cai de primii copaci aflați la îndemână și am pornit-o în galop, pe unde venisem. Voiam să îndeplinesc sarcina primită, dar trebuia să-i previn și pe indieni. Am pornit cât am putut de repede pe poteca Wihinasht, prin Snakes Canion, când, deodată, i-am zărit pe indieni. Mă văzuseră și ei pe mine și, după ce au privit înapoi, s-au oprit. Acolo prăpastia era destul de largă. Mi-am strunit calul și am întrebat dacă vreunul dintre ei știe englezește. Cel care călărea pe calul porumbac și purta obiectul acela lunguiet pe braț, mi-a răspuns:

— Eu sunt Toc-oc-uh, Săgeată-iute, șeful tribului shonilor-panaști. Fratele meu s-a întors cumva ca să-mi

transmită o solie din partea bătrânului ale cărui cirezi sunt acolo jos păzite de indieni-șarpe?

— Îl cunoști? l-am întrebat eu. Vă consideră dușmani și a coborât, ca să v-o ia înainte, să vă omoare. Eu sunt creștin și am considerat că e de datoria mea să vă previn.

— Unde vă sunt caii? s-a interesat el, străpungându-mă cu privirea ochilor lui negri.

— Dincolo de poteca Wihinash, într-o mică vale.

După ce se sfătui cu ceilalți, cu o expresie prietenească, mă întrebă:

— Fratele meu alb e de mult în regiunea asta?

— Abia de ieri.

— Și ce caută fețele albe acolo sus, în munți?

— Vrem să vânăm elani.

— E oare fratele meu un vânător renumit?

— Nu; deocamdată nimeresc mereu pe de lături.

Zâmbind, mă întrebă și altele, până află totul. Trebuia să-i spun și cum mă cheamă, la care urmă:

— Samuel Parker e un nume greu de reținut pentru o piele-roșie. Noi te vom numi At-pui, adică Inimă-bună. Dacă o să stai mai mult pe aici, o să devii mai prevăzător. Bunătatea ta te-ar fi putut costa viața. Bucură-te că nu am pornit pe potecile războiului! Privește acest *wampum* — și arată către obiectul acela lunguiet, împodobit cu franjuri, pe care-l purta la brațul stâng — care conținea o solie pașnică, către șefii de trib ai shoshonilor. Venim fără arme, pentru a aduce solia la ferma bătrânului, de unde indienii-șarpe urmează s-o ducă mai departe. Nu avem de ce să ne temem. Dar recunoștința noastră este tot atât de mare ca și când ne-ai fi scăpat de la moarte. Dacă ai nevoie de prieteni, vino la noi! At-pui, Inimă-bună, o să fie întotdeauna bine venit! *Howgh!* Am zis!

Mi-a întins mâna dreaptă și a plecat înapoi, cu oamenii săi. Am strigat după el, ca nu cumva să mă trădeze bătrânului. Apoi m-am întors foarte mulțumit de succesul meu, dar nu și de mintea mea care îmi lipsea cu

desăvârșire. Dimpotrivă, fusesem cât se poate de neprevăzător.

Ajuns în poiană, am dat jos povara de pe catâr și am dezlegat caii, ca să poată paște în voie. Timpul pe care-l aveam la dispoziție, berechet, l-am folosit făcând exerciții de tragere. Cornul meu cu praf de pușcă era plin și în bagajele mele mai aveam o cutie plină. După ce mi-am golit cornul, puteam afirma cu satisfacție că, de-acum încolo, aș fi fost în stare să nimeresc turnul unei biserici de la două sute de pași.

Spre seară, se întoarse și Old Wabble cu Ben și Will. Când s-au întins pe jos, lângă cort, împreună cu indienii, credeam că-mi vor spune o mare noutate, povestindu-mi că aceștia au venit cu intenții pașnice și că i-au predat lui Mână-însângerată *wampum*-ul pentru al transmite mai departe, și că au pornit-o imediat înapoi. Desigur, n-am pomenit nimic despre ceea ce făcusem.

Noaptea aceea am rămas în mica vale, iar dimineața am pornit-o spre terenurile mlăștinoase, care nu mai erau departe. Acestea se aflau într-o vale cu mult mai mare decât cea pe care o părăsisem cu o zi înainte. În mijlocul văii era un mic lac, cu malurile măloase. În jur erau tufișuri și păduri cu teren înșelător, după care urmau masive de stânci golașe, cu numeroase crăpături, și altele sfărâmate, care închideau valea. Aceasta măsura cel puțin două ore de mers în lung, și tot atâta în lat.

După ce am scos povara de pe catâr, ne-am amenajat un loc de popas și am aprins focul. Eu trebuia să rămân pe loc, ca să am grijă de cai. Ceilalți au pornit în cercetare. Până la prânz, a fost liniște, apoi s-au auzit câteva împușcături. Mai târziu, s-a întors Ben Needler, singur. Îl gonise Old Wabble, furios, pentru că Ben trăsesese prea devreme într-o femelă de elan. Old Wabble și Litton s-au înapoiat abia în amurg, supărați din cauza insuccesului.

— Urme erau destule, zise Old Wabble răstit, și nu numai de elani, ci și de indieni, care se vede că au fost

acolo înaintea noastră și au gonit vânatul; *it's clear!* Am dat doar de o femelă, dar Needler a tras prea devreme ambele gloanțe, și animalul a fugit. Așa pățește cel care se asociază cu niște *greenhorn*-i. Eu însă nu vreau să fi făcut drumul degeaba și n-am să plec de aici până n-am să dobor un elan mare și bătrân.

Cu noi n-a mai schimbat nici o vorbă, iar a doua zi de dimineață avea aceeași dispoziție, declarând că o să vâneze numai cu Litton, fără cei doi *greenhorn*-i, care au să rămână în tabără, ca să nu-i mai încurce treburile, în sfârșit, avea dreptul să facă ce vroia, dar și noi ne-am luat, pe tăcute, același drept. După ce au plecat cei doi, am pornit și noi să înfăptuim ceea ce ne înțelesesem în timpul nopții. Dacă elanii fuseseră goniți, însemna că nu se mai află în vale, ci dincolo de ea. Acolo trebuiau căutați, întrucât vânătoarea noastră putea să dureze până seara, am luat cu noi și catârul, ca să ne ducă lucrurile ce ni se păreau trebuincioase, poate și o pradă mai mică.

Am ieșit din valea noastră și am intrat într-alta. Acolo nu existau nici lac, nici mlaștini și desigur nici elani; în schimb erau de-acum oameni, care aveau și un catâr. Pe oameni nu-i vedeam deloc, dar vedeam foarte bine catârul, care păștea, fără șa și fără căpăstru, la o distanță apreciabilă de noi, spre dreapta. Dar unde erau oamenii? Trebuia să aflu. În timp ce Ben se apropia agale de catârul străin, eu am mers drept înainte, împreună cu catarul nostru. Acel presupus catâr a continuat să pască, până ce Ben s-a apropiat de el, s-a întors brusc și a rupt-o la fugă spre mine, desigur din simpatie pentru ruda lui de lângă mine. Dar ce se întâmplase? De fapt nu avea nimic comun cu un catâr, era un animal sălbatic. Atâta lucru pricepeam și eu, chiar dacă eram un *greenhorn*. Am îngenuncheat repede după catârul meu, am pus arma la umăr, am ochit și am tras. Vietatea aceea stranie a mai făcut două-trei sărituri, apoi s-a prăbușit. Am fugit imediat la ea, a venit și Ben; glonteile nimerise în plin și amândoi eram convinși că am

doborât o cerboaică. Am legat-o de şaua de povară a catârului şi am pornit mai departe, dar curând valea s-a terminat. În stânga şi în dreapta erau ziduri de ne trecut, în faţă o înălţime destul de abruptă, care semăna cu o şa, după care trebuia să fie o altă vale. Catârul nostru era un bun căţărător, de aceea am hotărât să mergem drept înainte.

După unele eforturi, am ajuns sus şi am văzut că nu ne-am înşelat, căci terenul din faţa noastră cobora din nou, foarte abrupt. În vale însă, în depărtare, se auzea o zarvă curioasă, care părea să vină de la glasuri omeneşti. De cele două părţi ale coamei înguste a muntelui erau două vârfuri înalte, oblice, pe care puteam să ne căţărăm foarte uşor. Ne-am urcat pe partea stângă, pentru ca de acolo să putem privi în valea cealaltă. Pentru o clipă, am lăsat catârul în urma noastră. Ajunşi în vârf, Needler vru să se aplece ca să poată privi în vale, dar fiind îmbrăcat în haine de culoare deschisă, ar fi putut fi foarte uşor zărit, eu însă, care eram în haine de culoare închisă, l-am dat la o parte şi m-am uitat în jos.

Ceea ce se petrecea în vale, chiar în faţa noastră, nu puteam vedea, pentru că punctul nostru de observaţie nu era destul de sus; dar în fundul văii am văzut, şapte indieni calări, care înaintau încet, formând o linie destul de lungă, şi care urlau din toate puterile. Apropiindu-se, urlatul devenea atât de puternic, încât catârul nostru rămas jos a început să-şi mişte nervos urechile şi să dea din coadă. Aşa că l-am trimis pe Ben să-l liniştească.

Atunci privirea mi-a căzut de partea cealaltă a şei, pe panta care se ridica la vreo patruzeci de paşi de mine. Spre mirarea mea, acolo, în faţă-mi, şedea un indian. Era To-ocuh, Săgeată-iute, care m-a salutat din cap, apoi şi-a dus mâna dreaptă la gură, semn că trebuie să tac.

Cum ajunsese aici? De ce şi pentru ce trebuia să tac? Alaltăieri nu era înarmat, iar acum avea o puşcă culcată pe genunchi.

În timp ce mă gândeam la toate astea, gălăgia se apropia și mai mult; auzeam cum se rostogolesc pietrele sub mine și am privit în vale. Cerule, ce monstru îmi era dat să văd! Fornăind tare și furios, venea din valea cealaltă a muntelui și urca spre coamă. La greabăn avea peste doi metri înălțime, un corp scurt, greoi și picioare lungi; cu buza de jos atârându-i înaintea și cu o bărbuță ciufulită, cu ochii scânteietori, apărui pe vârful muntelui. Văzându-i în față pe Ben Needler și catârul, își săltă capul urât cu cele două lopeți late, imense, și se năpusti în direcția mea. La rândul lui, Needler, când a văzut namila răsărind ca din pământ la numai șase pași de el, a scos un strigăt de groază, a aruncat pușca, și a rupt-o la fugă, mai bine zis, a luat-o valvârtej spre cealaltă vale. Catârul a dovedit că are tot atâta curaj ca și stăpânul lui, a făcut un salt înapoi la fel de iute și a alunecat ca o sanie pe coama muntelui la vale, spre norocul lui, pe cele patru picioare.

Nu aveam timp să urmăresc dacă cei doi au ajuns cu bine jos, pentru că namila, fiind întoarsă spre mine, nu văzuse că drumul din față ei devenise liber. Venea în sus, direct spre mine, făcând niște salturi foarte mari. Nici eu nu eram mai puțin îngrozit decât Ben Needler. Am scăpat pușca din mână; voiam să fug, să fug! Săream din piatră în piatră, de-a lungul peretelui stâncos, cu monstrul după mine. Deodată, în peretele de piatră din față mea, apărui gura unei grote. Am dispărut în ea atât de repede, cum niciodată în viața mea n-am mai dispărut în vreun ascunziș. Intrarea s-a întunecat imediat, pentru că namila și-a băgat capul, atât cât îi permitea lățimea coarnelor. Brăhnea ca un drac și-i simțeam răsuflarea fierbinte pe față mea. Dar frica acestui animal urmărit întrecea chiar și furia lui; și-a scos capul și a pornit-o din nou la goană, pentru a scăpa. În felul acesta îi oferi partea din față drept țintă șefului de trib, care ședea pe partea cealaltă a văii, așteptând liniștit. A ochit scurt, a apăsat pe trăgaci și elanul s-a prăbușit.

To-oc-uh coborî repede panta și veni la mine sus, urcând în salturi. În timp ce eu scoteam precaut capul din crăpătură, el se uita la animalul doborât, apoi mi se adresa zâmbind:

— Fratele meu poată să iasă! Acest elan a fost doborât de glonteale tău și deci îți aparține.

— De glonteale meu? l-am întrebat eu mirat, ieșind din grotă.

— Da, dădu el șiret din cap. Tu ești At-pui, Inimă-bună și ai vrut să ne salvezi viața; așa că meriți să primești cinstea din partea oamenilor voștri. Războinicii panaștilor au predat *wampum*-ul și au venit înaintea voastră în valea elanilor, unde își ascunseseră armele. Voi probabil că n-ați mai găsit nici un vânat, în afară de puiul de elan pe care l-am văzut pe spatele catărului vostru. Ai fost atât de sincer și mi-ai spus că nimerești alături de țintă când tragi, ceea ce de fapt trebuia să ții secret, așa că vreau ca tovarășii tăi să te respecte așa cum te respect și eu. Mă așezasem printre stânci, așteptând ca acest animal puternic să fie gonit înspre mine. Atunci ai apărut tu și m-am hotărât să ți-l dăruiesc. Să zicem, deci, că glonteale tău l-a nimerit, pentru ca gloria să fie a ta, până ce vei reuși cu adevărat să nimerești ținta. Fratele tău alb nu m-a văzut și plec ca să nu mă mai poată vedea. Ochii mei doresc să te revadă. Am zis! *Howgh!*

Mi-a strâns mâna și a plecat repede, dispărând de partea cealaltă a crestei.

Astfel își arăta recunoștința un om așa-zis sălbatic. Gloria ce i se cuvenea, mi-o cedase mie. Puteam să refuz acest dar? Nu; din cauza tinereții mele, eram încă prea slab pentru un asemenea gest. Old Wabble își bătuse joc de mine. Firește, din partea mea era o greșală să admit o astfel de minciună și să mă împopoțonez cu pene străine, dar voiam ca bătrânul *westman* să invidieze un *greenhorn*, și anume pe mine.

Mi-am luat pușca și am coborât în valea dinspre partea noastră. Ben Needler, împreună cu catârul nevătămat, stătea departe de coama stâncoasă. I-am făcut semn să se apropie și l-am dus la locul unde căzuse elanul. Ben nu-l văzuse pe indian; de fapt, nimeni nu știa că eu îl cunoșteam pe șeful de trib. Tovarășul meu era pe deplin convins că eu am împușcat animalul. Vă puteți închipui cât de mirat și de invidios era!

Îmi părea rău de el. De aceea, i-am propus să-i spunem lui Old Wabble că el a împușcat puiul de elan, asta, ca să fiu sincer, și pentru a-mi ușura conștiința. Era atât de fericit de propunerea mea, încât m-a îmbrățișat. Eu a trebuit să rămân să-mi păzesc prada împotriva animalelor sălbatice; Needler, cu catârul, a pornit-o spre terenurile mlăștinoase, pentru a chema pe Old Wabble și pe Litton; i-a adus târziu, abia după-amiază. Cei doi nu văzuseră toată ziua nici măcar un fir de păr de elan. În fața vânatului meu, bătrânul a rămas mut. Până la urmă, a recunoscut că rar a văzut un exemplar atât de puternic. Invidia i-a înflorat trupul ciolănos, încât mâinile și picioarele au început să i se bălăbăne. Apoi măsurându-mă cu ochii pe jumătate închiși, aruncându-mi o privire aproape amenințătoare, mi-a zis:

— *Well*, acum știu cu cine am de a face, *sir*. Când răsalaltăieri ați găurit de patru ori cerul, ați făcut cu mine o glumă, *it's clear*. Dar sper că, dacă o să rămânem prieteni, așa ceva n-o să se mai repete!

În sfârșit, am devenit și am rămas prieteni și am mai tras multe gloanțe în plin. Era ca și când darul șefului de trib mi-ar fi dăruit dintr-odată și o mână sigură și un ochi bun. Chiar din ziua aceea, gloanțele mele au nimerit ținta atât de norocos, încât niciodată nu s-a gândit bătrânul că atunci, cu elanul acela, l-aș fi mințit. Iar cu Săgeată-iute m-am mai întâlnit, adeseori, și ai lui îmi zic și astăzi At-pui, Inimă-bună. El a păstrat cu sfințenie secretul nostru, și acum e prima oară că este dat în vileag. Da, domnilor, trebuie să recunosc, cu părerea de rău a vânătorului, că

primul meu elan n-a fost de fapt primul, cu atât mai puțin însă ultimul. Am terminat. *Howgh!*

După ce tăcu, ceilalți începură să facă haz pe seama celor auzite. Eu tăceam. Fiecare *westman* trebuie să știe să-și facă ucenicia. Un maestru nu se naște din senin. Și eu am avut profesorii mei: la început pe Sam Hawkens, omulețul acela hazliu, și apoi pe Winnetou, maestri inegalabili în tot ce privește Vestul Sălbatic.

În ceea ce-l privește pe Old Wabble, am auzit multe despre el, însă nu l-am văzut niciodată. În povestirile oamenilor din Vest, el apărea ca o figură mitică, cu care prezentul nu mai avea nimic comun. Se vorbea despre sute și sute de ciudățenii și isprăvi de-ale lui, care dovedeau că era un original, cum poate că nu mai exista altul. Niciodată nu se știa unde se află și cu ce se ocupă, și dacă apărea undeva pe neașteptate, era numai pentru scurtă vreme, iar apoi se povestea despre o nouă faptă îndrăzneată sau despre o deosebită ciudățenie a lui.

În tinerețe fusese poreclit „regele *cowboy*-lor”. Acum trebuia să aibă peste nouăzeci de ani, dar se spune că e sprinten ca un flăcău; numai părul lui lung și alb ca neaua, care atunci când gonește călare îi flutură pe spate ca o coamă, trădează lungimea unei vieți extrem de agitate. De mult doream să-l văd. Și iată că trecuse pe aici cu puțin înaintea mea, și probabil că dispăruse iarăși pentru luni și luni de zile.

În timp ce Parker povestea, se înserase; din cauza comanșilor, nu puturăm aprinde focul; dar nici să stăm de vorbă, așa că ne culcarăm. A doua zi, când voiam să plecăm, se dovedi că bănuiala lui Parker nu era lipsită de temei; comandantul voia neapărat să rețină pe unul dintre vânători drept călăuză, dar se lovi de o împotrivire atât de categorică, încât, până la urmă, își dădu seama că e mai bine să renunțe. Atunci, în glumă, m-am oferit eu. M-a refuzat cu un gest plin de dispreț și mi-a zis:

— Vedeți-vă de drum, mister Charley! Ce se cere unei călăuze nu poate face un om a cărui meserie este să caute schelete și rămășițe putrede. N-aveți decât să scormoniți în toate mormintele vechi, eu nu vreau să-mi iau cu dumneavoastră o povară pe cap.

Deci aflate de presupusul scop al venirii mele aici, în Vestul Sălbatic. Mie îmi convenea această despărțire. Ca nu cumva la plecare să dau de bănuiră, mă ținui pe cal cât mai stângaci cu putință și păstrai această atitudine în tot timpul zilei, pentru ca însoțitorii mei să nu-și schimbe părerea despre mine.

Cei zece oameni se întâlniseră pe drumul ce vine de la Rio Gila și se îndreptau în jos, spre Texas, fiecare cu treburile lui. Nu formau un grup unit, cu anumit scop.

De la tabăra militarilor până la Mistake Canion era cale de vreo patru ore, care au trecut fără să intervină ceva. Pe drum, i se aminti lui Iosua Hawley de promisiunea făcută ieri și ne făgădui că se va tine de cuvânt. Mie, însă, puținele cuvinte pe care le-a rostit mi-au spus destul: știam că el este acel om alb care, din greșeală, l-a împușcat pe prietenul său roșu. Acest fapt îi apăsa și astăzi sufletul, și era explicația melancoliei lui, care îmi bătuse la ochi.

Ne aflam pe un platou stâncos, care treptat începea să coboare. Apoi ne-am oprit în dreptul unei prăpăstii adânci, spre care ducea o cărare abruptă. Prăpastia semăna cu un mormânt săpat între stânci de niște mâini gigantice, și se întindea în fața noastră spre răsărit, în aparență fără sfârșit, cu pereți abrupti de cel puțin o sută de metri înălțime. În adâncuri se auzea murmurul unei ape care, de sus, părea neagră ca cerneala. În locul de unde stăteam, se iveau printre stânci, ici și colo, cactuși uriași. Iată Mistake Canion-ul, unde trebuia să coborâm. Pe cel ce-și arunca privirea în prăpastia ce se căsca amenințătoare îl putea cuprinde groaza sau sentimentul că, acolo jos, ar fi locul unei nenorociri inevitabile. Am văzut multe canioane și am

trecut prin multe, dar, ca să mă folosesc de o expresie potrivită, nici unul nu m-a îngrozit atât.

Coborâram pe poteca abruptă, până ajunserăm jos, în fundul prăpastiei, unde urmarăm cursul apei; desigur, de aproape, apa avea altă înfățișare. Ajunserăm la o stâncă mare, de care se spărgeau valurile apelor. Aici Ios își opri calul, descălecă, se așază pe o stâncă și zise:

— Iată locul unde voiam să-mi îndeplinesc promisiunea. Descălecați, domnilor! O să aflați cum s-a născut legenda despre stafia din Mistake Canion.

— Stafia! *Pshaw!*^[4] râse Sam Parker. Cine crede în tot felul de strigoi și stafii e prost. Un vânător alb a împușcat din greșală un apaș, un prieten, în locul unui comanș, un dușman. Dar nimeni nu poate să spună despre cine este vorba și cum s-au putut petrece asemenea lucruri.

— Eu pot să spun, numai eu, replică Ios, ștergându-și ochii cu mâna.

— Ah, tu? Tu știi cum s-a desfășurat acea poveste nefericită?

— Ba bine că nu! De pe această piatră, pe care stau acum, am tras focul de armă fatal. Aveam ochii cu treizeci de ani mai tineri ca acum, și totuși nu aveam privirea destul de pătrunzătoare pentru a face deosebirea dintre un prieten și dușman. Știți, am avut un prieten, un prieten adevărat; era un apaș și-l chema Tkliș-lipa, adică Șarpele-cu-clopoței. Îi salvasem viața și de aceea promisese să-mi

arate un loc unde se poate găsi o grămadă de *nugeți*^[5], adică grăunțe de aur. Deci, mi-am ales patru băieți destoinici, potriviți pentru această treabă. Trebuia să fim foarte prevăzători, pentru că locul se afla în ținutul comanșilor; de aceea noi, albi, nu luasem cai cu noi. Numai apașul nu voia să se despartă de mustangul lui. Ca să nu lungesc vorba, am ajuns aici jos, în canion. Vedeți acolo, pe margine, niște cactuși uriași? Pe atunci, mai departe, exista

o adevărată pădure de cactuși, la liziera căreia ne-am construit o cabană, unde voiam să ne gospodărim, în timp ce locul de muncă era aici jos, lângă apă.

Tkliș-lipa nu mințise. Rezultatul osteneții noastre a fost răsplătit peste așteptări, cu toate că nu puteam munci decât patru, pentru că unul din noi trebuia să stea de pază la cabană, iar altul trebuia să vâneze pentru a procura carne. Acest lucru era făcut cu cea mai mare atenție, deoarece căpetenia comanșilor de aici, Avat-cuts, Bizonul-cel-mare, era nu numai un om sângeros, ci și un meșter al furișării. Se înțelege de la sine că, pe lângă sapă și lopată, fiecare își avea arma la îndemână.

Eram aici de vreo trei săptămâni, când, într-o zi, îi veni rândul apașului să rămână la cabană. Lunganul Dinters umbla să facă rost de carne. În timp ce noi, ceilalți, munceam cu sârg aici, jos, indianul stătea sus, în bătaia soarelui torid și se plictisea. Își scoase îmbrăcămintea de pe partea superioară a corpului, o pătură nouă, prețioasă, de *santilo*, și-și freca corpul, după obiceiul indian, cu untură de urs, ca să se apere de insecte. Atunci aude în spatele lui un zgomot. Se uită înapoi și-l vede pe temutul șef de trib al comanșilor pe care îl recunoaște imediat, stând în fața lui, gata să-l lovească cu patul armei. Înainte de a se putea feri, lovitura îl nimerește în cap, în așa fel încât își pierde cunoștința. Dacă nu i-a zdrobit țeasta, e doar mulțumită cipilicii lui împodobite cu cozi de vulpe și cu piei de șarpe cu clopoței.

Pentru moment, Avat-cuts îl lasă jos și intră să cotrobăiască prin cabană. Găsește pungile noastre de piele umplute cu nugeți, pe care și le atârnă de brâu. Apoi se întoarce, își leapădă vechea bluză de *callico* și îmbracă pătura de *santilo*. Îi place și cipilica celui căzut în nesimțire și și-o pune pe propria-i chică. Apoi, cu un fluierat, își cheamă calul ciolănos, pe care îl lăsase lângă cactuși înainte de a se furișa în cabană, găsește și calul apașului, care păștea în apropiere și care i se păru mai de preț. Pe

urmă vru să-și scalpeze dușmanul, tăindu-i pielea capului cu păr cu tot, cât timp era încă în viață. Comanșul încalecă deasupra lui și, cu picioarele rășchirate, îl apucă cu mâna stângă de păr, ca să-i ridice capul, ia cuțitul în mâna dreaptă, face o tăietură deasupra urechilor și de jur împrejurul capului, și apoi smucește puternic, încercând să-i smulgă scalpul. Șarpele-cu-clopoței se trezește din leșin și-l prinde pe comanș de mâini. Urmează o luptă, din care Bizonul-cel-mare trebuia să iasă învingător, întrucât celălalt era orbit de sângele ce-i curgea pe față.

Între timp, Dinters, după o zi bună de vânătoare, se îndreptă agale spre cabană, cărându-și vânatul. Descoperind urmele comanșului, se sperie și începe să se apropie tiptil. Ieșind de după cotul pădurii de cactuși, îl vede pe cei doi indieni luptându-se; din cauza păturii, îl confundă pe comanș cu apașul nostru. Pune repede arma la umăr și trage asupra prietenului însângerat; din fericire, distanța fiind prea mare, nu-l nimerește. Comanșul, auzind împușcătura, se întoarce, îl vede pe dușman, se smulge din încheștare și, fără să-și mai ridice pușca, sare pe mustangul apașului, luând-o la goană. Șarpele-cu-clopoței, aproape înnebunit de furie și durere, își șterge sângele de pe ochi, îl vede pe adversarul său, care încerca să scape, vede și calul acestuia și, într-o clipă, e în șa și pornește în galop după el, în timp ce lunganul de Dinters privește buimăcit, neînțelegând nimic din ceea ce se petrece. Întrucât drumul spre dreapta era închis de Dinters, iar în stânga îl închidea desimea cactușilor, comanșul se avântă spre canion; el știa că o potecă abruptă, chiar dacă e periculoasă, duce la vale, de-a lungul peretelui vertical. Nu bănuia că acolo, jos, se aflau patru oameni albi.

— Vedeți, acolo, dincolo de apă, o porțiune care iese în afară cu pragul îngust, de-a lungul stâncii, în sus? Aceea este poteca despre care vă vorbesc. Chiar și pentru un pieton este greu pe acolo, dar pentru un călăreț este de-a dreptul periculos și de aceea tare ne-am mirat când am

auzit venind de sus tropotul copitelor unui cal în galop. La început, din cauza înălțimii, nu vedeam decât capul călăreților, dar pe măsură ce înaintau, le deslușeam mai bine și figurile. În față alerga mustangul apașului, al cărui călăreț credeam că este Șarpele-cu-clopoței, din cauza cipilicii și a păturii de *santilo*. El era urmărit de un călăreț, al cărui cal ne era necunoscut; omul avea toată chica însângerață, atârându-i pe umeri și, din cauza peretelui stâncii, se căznea zadarnic să arunce lasoul după cel pe care-l urmărea. Auzeam întruna glasul apașului, care striga: „*agna selkhi no khi* — împușcați-l!” Firește, aceste cuvinte ne erau adresate nouă, și mi-am luat imediat arma. Între timp, cel din față a atins fundul prăpastiei și a gonit mai departe. În urmă venea celălalt. În acest loc putea să-și mânuiască lasoul mai liber și era gata să-l arunce. Am apăsat pe trăgaci — un strigăt și el a căzut de pe calul care continua să fugă fără călăreț. În câteva clipe ne aflam lângă el. Închipuți-vă spaima noastră, când am recunoscut în el pe prietenul nostru roșu! Glonteale mele țintise prea bine. Arătând cu mâna înainte, spunea cu un glas care se stingea: „*Dartek litșane Avat-cuts* — câinele acela era Bizonul-cel-mare”. După aceea a murit.

Povestitorul tăcu și, cu o privire fixă, se uită în direcția indicată. Îi respectarăm tăcerea, fără a scoate vreun cuvânt. Abia după ce trecu un timp mai lung, el continuă:

— Și așa se face că aurul pe care ni l-a dăruit a fost răsplătit cu gloanțe. Prăpastiei i-am spus Mistake Canon, adică Canionul Erorii, și acest nume s-a păstrat până în ziua de astăzi. De multe ori am auzit această întâmplare povestită în prezența mea, dar niciodată nu mi-a trecut prin minte să spun că eu sunt nefericitul erou al povestirii. Am încercat să mă răfuiesc cu mine însumi, în tăcere. Dar acum, când ne aflăm în același loc, trebuie să-mi descarc inima și să-mi spuneți voi dacă pot fi numit ucigaș.

— Nu! Nu! strigarăm cu toți într-un singur glas. Ești nevinovat. Dar cu comanșul ce s-a întâmplat? A scăpat?

— Nu! L-am găsit nu departe de aici, printre bolovani, unde calul, poticnindu-se, îl trântise la pământ. După cum vedeți, în locul unui singur cadavru, erau două. Așa e legea Vestului Sălbatic; și acum să nu mai vorbim despre asta!

— Dar cu aurul, cu nugetii, ce s-a întâmplat?

— Era mai puțin decât lăsa să se creadă acel început excepțional. Din ziua în care glonteale mele l-a nimerit pe apaș, rezultatele exploatării deveniră din ce în ce mai slabe, până au ajuns la zero. Am mai săpat și căutat noi săptămâni de-a rândul, dar degeaba. Iar ceea ce am luat, n-a ținut prea mult; ni s-a scurs printre degete la băutură și jocuri de noroc. Un singur lucru mi-a rămas și am să-l păstrez cât oi trăi, și anume clipa când glonteale mele l-a doborât pe indian de pe cal. Această imagine îmi revine mereu, mereu, împreună cu acel strigăt de moarte! În clipele acelea mă trec fiori. Hai să plecăm de aici! Nu vreau să mai văd locurile astea!

Se sculă încet și se scutură, ca și când ar fi vrut să scape de povara ce-i apăsa sufletul. Puse mâna pe căpăstru, ca să încalece; îl reținu, spunându-i:

— Prietenii dumneavoastră și-au spus deja părerea precum că sunteți nevinovat; ascultați acum ce o să vă spun și eu, mister Hawley.

— Adică? zise el cu un ton de parcă nici din partea mea nu s-ar fi așteptat la vreo ușurare.

— Vreau să vă povestesc o întâmplare, una adevărată, petrecută dincolo, în Germania, în patria mea.

— La ce-mi poate folosi povestea dumneavoastră nemțească?

— Ascultați-o, poate vă va folosi totuși! Doi meseriași care lucrau la un acoperiș de ardezie trebuiau să fixeze pe vârful unui turn înalt de biserică o giruetă nouă. Cu o zi înainte, fuseseră așezate scările necesare, înainte de a se fi scos girueta cea veche. Unul dintre meșteri era un lucrător bătrân, cu experiență, celălalt era fiul său, care avea soție și patru copii. Se urcau sus, și tot mai sus, din treaptă în

treaptă, bătrânul în față, fiul după el, amândoi ținându-se cu o mână de scară, iar în cealaltă ducând girueta cea nouă și grea. Jos era adunată o mare mulțime de oameni, care privea în tăcere, cu inima la gât și cuprinși parcă de amețală în fața acelei lucrări primejdioase. Deodată, de sus, s-a auzit un strigăt de spaimă; strigase fiul; tatăl îi răspunse ceva, fiul strigă din nou și, după aceea, imediat, mulțimea de jos a scos un țipăt de groază, pentru că tatăl, dându-i o puternică lovitură cu piciorul fiului, care se agățase de el, îl împinse de pe scară, iar tânărul se prăbuși în gol, prefăcându-se într-o masă informă de carne și oase.

— E posibil așa ceva? Să fi ucigașul propriului tău fiu? exclamă Hawley.

— Nu vă grăbiți, *sir*, ascultați mai departe! Firește că jos, lângă turn, era o agitație de nedescris. Sus însă, bătrânul continua să urce, ducând de rândul ăsta girueta singur. Ajuns în vârf, și-a aplecat capul în jos și cu un efort de adevărat uriaș, a fixat singur girueta în lăcașul ei. După aceea, ca și când nu s-ar fi întâmplat nimic, a coborât calm și, desfăcând din cârlige scară după scară, începu să le împingă prin deschizătura acoperișului, până ce dispărură în clopotniță. Jos, în fața bisericii, aștepta mulțimea înfuriată, gata să-l linșeze; dar el întârzia să apară. Câțiva s-au urcat în clopotniță și l-au găsit căzut jos, fără cunoștință; în clipa în care simțise podeaua sub picioare, leșinase. Dus acasă, și-a revenit numai pentru ca, în coșmarurile febrei, să aiureze săptămâni de-a rândul despre clipa aceea îngrozitoare, când a fost nevoit să-și împingă fiul la moarte. Priceperea medicilor și constituția robustă, în ciuda vârstei, l-au salvat. Dar de cum reuși să se țină pe picioare, se duse să se prezinte în fața judecății, ca să se supună legilor. Ce părere aveți, mister Hawley, care a fost sentința?

— Cum care? Pentru uciderea fiului există o singură pedeapsă, pedeapsa cu moartea.

— *Sir*, este aceasta într-adevăr părerea dumneavoastră?

— Firește. Nici nu poate exista alta.

— Ba da! Cazul poate fi judecat și altfel. Despre acest caz s-a vorbit peste tot, și a provocat mare vâlvă. În cercurile juridice exista părerea că trebuie menținută acuzația de asasinat și bătrânul să fie condamnat, iar după aceea să se ceară grațierea din partea monarhului. La început, publicul îi refuză bătrânului orice dezvinovățire, dar imediat ce aflară ce l-a determinat să procedeze așa, oamenii au început să gândească altfel. Desigur, el a comis fapta cu premeditare, dar ce l-a determinat s-o facă? La un moment dat, fiul său i-a strigat că l-a apucat amețeala și că totul se învârtește înaintea ochilor lui. „Închide ochii și ține-te bine, până trece”, l-a sfătuit bătrânul, crezând că este vorba de o amețeală trecătoare. „Nu mă mai pot ține, nu mai văd nimic”, a țipat fiul, dând drumul giruetei și apucându-l pe bătrân de picior. Cu groază, acesta și-a dat seama că nu este vorba de un rău trecător, pentru care trebuia să aștepte doar câteva clipe; era vorba de unul din acele accese care îl fac pe cel în cauză să-și piardă complet voința și pe care nu-l mai poți ajuta cu nimic; cel care-i sare în ajutor este și el pierdut. Într-o fracțiune de secundă și-a dat seama de situația groaznică în care se aflau. În mâna stângă ținea girueta, care era destul de grea, cu dreapta trebuia să se țină de scară; iar de picior i se agățase fiul. Simțea că o greutate de peste o sută de kilograme e gata să-l dărâme de pe scară; știa că n-au să reziste decât câteva secunde, iar după aceea se vor prăbuși împreună. Oare sărmana familie trebuia să piardă nu numai pe unul, ci pe amândoi susținătorii ei? Bătrânul nu se putea ține decât pe el însuși; și ca să se lase tras în jos, nu ar fi însemnat o sinucidere? Tocmai atunci fiul a strigat: „Dumnezeule, nu mai simt scara, mă prăbușesc!” Nu se mai ținea decât de piciorul bătrânului. Acesta și-a dat seama că nenorocirea nu mai putea fi evitată, că ea trebuia să se producă; cu o smucitură puternică de picior s-a eliberat, iar fiul a căzut. A auzit țipătul asurzitor al mulțimii; nu s-a uitat în jos; în fața

ochilor îi jucau scânteii; inima era gata-gata să i se oprească, dar trebuia să se țină tare. Cu un efort extraordinar, a reușit să se stăpânească, într-o stare de prostrație, umblând ca un somnambul, s-a urcat să-și termine treaba. La fel a procedat și la coborâre, retrăgând scările una după alta; dar de îndată ce a ajuns în clopotniță, puterile l-au părăsit și s-a prăbușit, pierzându-și cunoștința. Spuneți, mister Hawley, aveți și acum aceeași părere despre fapta lui?

— Hm! Desigur, după ce ascuți cele povestite, lucrurile par cu totul altfel.

— La fel au simțit și toți aceia care, la început, îl condamnaseră. I s-a dat și un excelent apărător, care și-a făcut datoria. Despre amețeală și despre implicațiile ei, au fost solicitați să-și spună părerea o serie de oameni de știință, specialiști în materie, profesori universitari; au fost interogați un însemnat număr de meseriași care execută acoperișuri, dulgheri, hornari, lucrători din construcții, chiar și dansatori pe sârmă. Toți, fără excepție, au confirmat că nu s-ar fi putut proceda altfel, că fiul bătrânului era fără nici o îndoială pierdut. Pe scurt, bătrânul a fost achitat și eliberat din închisoarea preventivă. Aceia care în primele clipe ale întâmplării voiau să-l linșeze l-au primit la poarta tribunalului cu urale. A mai trăit mulți ani, respectat de toți cei ce-l cunoșteau. Se spune că niciodată n-a mai putut să râdă sau măcar să zâmbească; i-a fost imposibil să uite fapta pe care a fost constrâns s-o facă. Ei, *sir*, ce spuneți acum?

— Că a fost absolut just să fie achitat, răspunse Ios, dar ce legătură are glonțul acela nefericit tras de mine cu acest meseriaș de acoperișuri?

— Nu vedeți nici o legătură? Acel om și-a ucis fiul cu premeditare, așa cum ați spus singur mai înainte, în timp ce dumneavoastră l-ați împușcat pe apaș din greșeală. Bătrânul lucrător a fost achitat; în cazul dumneavoastră cam ce ar putea decide un complet de judecată?

Privi îngândurat în pământ. Pe fața lui melancolică trecu parcă o rază de lumină, de bucurie, apoi îmi întinse mâna și-mi zise:

— Acum știu ce vreți să-mi spuneți, mister Charley. Vă mulțumesc, cu toate că întâmplarea mea mă apasă de prea multă vreme pe suflet și nu poate fi scuturată așa de repede cum credeți. O să mă gândesc la istoria dumneavoastră și poate că o să-și atingă scopul. Totuși, vreau să plec de aici și să nu mai văd aceste locuri. Să ne grăbim să ieșim din acest canion al nefericirii.

Încălecarăm și o pornirăm mai departe. Ca să ajungem la capătul canionului, ne trebui cam o oră, atât era de lung. Ajungând la capătul lui, dădurăm iar de acei cactuși uriași, în formă de coloane, care aveau și fructe. Văzându-le, Sam Parker își opri calul și, arătând spre mine, se adresa celorlalți:

— Domnilor, trebuie să recunoașteți că este întotdeauna bine să te poți bizui pe omul cu care călătorești. Iată-l pe acest mister Charley, care ni s-a alăturat și probabil că n-o să ne părăsească așa curând. În orice clipă putem să-i întâlnim pe comanși și să fim obligați să punem mâna pe arme. Nu credeți că ar fi nimerit să-l rugăm să tragă câteva gloanțe de probă?

— Da, da, să tragă, să arate ce poate! aprobară ceilalți.
Numai Ios Hawley tăcea.

— Ați auzit, *sir*, continuă Parker, întorcându-se spre mine. Sper că nu refuzați să ne dați o probă de iscusință!

— Nu, răspunsei eu. Dar presupun că nu sunt singurul care trebuie să arate ce poate!

— Și încă cine, mă rog, ar mai trebui? mă întreba el târăgănat.

— Firește că dumneavoastră și ceilalți gentlemeni de asemenea, lucru care se înțelege de la sine.

— Se înțelege de la sine? Nu știu de ce ar fi atât de înțeles de la sine. Probabil că nu știți să trageți mai bine decât am știut eu atunci când am venit la Old Wabble. De

ieri încă, din tabără, aş fi vrut să văd câteva focuri de probă trase de dumneavoastră, dar n-am vrut să vă blamez în faţa trupei. Acum suntem singuri şi nu avem martori care să râdă cu plăcere de dumneavoastră.

— *Well!* În ce ţintă urmează să trag?

— Acolo sunt nişte tulpini de cactus; depărtarea, cam o sută cincizeci de paşi. Au şi nişte fructe. Aş vrea să ştiu dacă de aici puteţi să nimeriţi un astfel de fruct de cactus.

— Dar dumneavoastră puteţi nimeri, mister Parker?

— Ei, drăcie, ce întrebare! Vă îndoiiţi cumva?

— Hm! Dumneavoastră îmi cereţi o probă de tragere, pentru că nu mă cunoaşteţi. Dar şi eu vă cunosc la fel de puţin şi am acelaşi drept să ştiu cum vă mânuiţi armele. Eu o să trag, dar numai dacă şi dumneavoastră îmi arătaţi ce ştiţi.

O clipă se uită mirat la mine, apoi începu să râdă în hohote, ceilalţi alăturându-i-se. Pe urmă exclamă:

— Ce ştiu! E delicios! Nu-i aşa, domnilor? Sam Parker să arate ce ştie! Din partea mea, fie! Poate că aţi auzit că nici un *westman* nu pierde ocazia să facă o tragere de probă, aşa că noi vom accepta cererea dumneavoastră, chiar dacă e puţin cam curioasă. Sunteţi de acord, domnilor?

Ceilalţi nouă îşi dădură consimţământul şi, ca urmare, descălecarăm cu toţii. Mi-am propus să trag cât mai prost şi să-i las să râdă de mine. Mai târziu avea să fie rândul meu să râd de ei. Şi aşa ne apucarăm să risipim gloanţele în vânt. Parker şi Hawley traseră bine, chiar dacă nu magistral; ceilalţi acceptabil. Cele trei gloanţe ale mele nu reuşiseră să atingă ţinta; nimeriră atât de departe, undeva pe stâncă, încât culesei un hohot de râs deosebit de zgomotos, iar Parker mi se adresă cu dojana în glas:

— Mi-am închipuit! Dar cine îşi trimite gloanţele la douăzeci de paşi alături de ţintă, n-ar trebui să fie un *bigmouth*, un palavragiu. Hm, să-l pui pe Sam Parker să facă tragere de probă! Nu-mi luaţi în nume de rău acest cuvânt, *sir*, dar v-aţi dat de gol! Nu o să nimeriţi nici vânat,

nici indieni, așa că puteți să fiți fericit că ne-ați întâlnit. Cu toate acestea, îmi sunteți simpatic, și nu avem nimic împotriva să rămâneți cu noi, până ajungem într-o regiune de unde vă puteți continua drumul singur, fără pericol.

Încălecarăm și pornim mai departe. Nici nu mă gândeam să mă supăr din cauza dojenii și a bigmouth-ului său. Felul lui de a se exprima nu era prea delicat, dar ce-am căutat, am găsit.

La început, trebuia să traversăm câteva platouri despărțite de niște defileuri, apoi drumul nostru cobora spre Rio Pecos. Dacă mergeam la fel de repede ca până atunci, puteam să ajungem la destinație a doua zi spre seară. Ici-colo dădurăm peste câte o poieniță cu iarbă, apoi peste vreun zmeuriș sau peste alte plante asemănătoare. După-masă trecurăm pe lângă o apă, pe malul căreia creșteau boschete răzlețe, apoi tufișuri mai dese. Tocmai când să apună soarele, această apă ajunsese într-o vale, care oferea cailor noștri o pășune îmbelșugată, iar nouă locuri bune de popas. Aici existau chiar și copaci.

Parker, fiind considerat, pe baza unei înțelegeri tacite, conducătorul nostru, alese un loc înconjurat aproape jur-împrejur de tufișuri, căci, acolo unde măcăcișul se întrerupea, locul era apărat de pârâu. Alegerea nu era rea, mai ales că mărimea locului de popas oferea și cailor noștri destul spațiu. Puteam să-i avem tot timpul nopții lângă noi și nu trebuia să-i păzim în mod special. După ce am descălecat cu toți și ne-am dezechipat, Parker și Hawley plecară să vâneze ceva carne proaspătă. Puțin după apusul soarelui se înapoiară, aducând câteva găinușe, pe care urma să le frigem. Vreascuri pentru foc erau berechet. Primii porția mea, pe care o consumai, apoi mă retrasei de lângă foc spre marginea tufărișului, unde îmi priponii calul și mă culcai în apropierea lui.

Ceilalți discutau despre lucruri obișnuite pentru oamenii Vestului, și întrucât conversația lor nu-mi oferea nimic nou, preferam să stau singur. De când făcusem proba de

tragere, mă țineam mai la o parte de ceilalți. Numai Ios și-a apropiat calul de al meu, pentru a-mi adresa câteva cuvinte, care erau mai prietenoase decât felul lui de a fi. Stând tăcut lângă tovarășii lui, intervenea doar din când în când în discuție, cu câte o observație scurtă. Se vedea că îl muncește un gând, pe care ușor puteam să i-l ghicesc. După un timp, se ridică, veni încet spre mine, se așează și zise:

— Îmi dați voie să stau lângă dumneavoastră, *sir*, sau doriți să stați singur?

— Rămâneți aici, mister Hawley! Îmi face plăcere.

— Mă bucură. Se pare că sunteți un om tăcut și nu vreau să vă plictisesc cu vorbăria mea. Și mie îmi place mai mult să tac decât să vorbesc. Totuși trebuie să vă mulțumesc pentru povestirea de astăzi. Tot timpul drumului m-am gândit la ea. Nici până acum nu am reușit să-mi revin de sub impresia ei, dar simt că o să-mi aducă ușurare. Este un sentiment cât se poate de chinuitor să crezi că ești ucigașul prietenului tău.

— V-am spus și mai înainte că nu sunteți, iar povestirea mea trebuie să vă facă să înțelegeți și să vă dovedească acest lucru.

— *Well*. Trebuie să vă mulțumesc și se pare că o să-mi deveniți drag. Cu toate că nu sunteți o stea a Vestului Sălbatic, aveți ceva care mă atrage. De aceea m-am și necăjit de proba de tragere, desigur numai pentru dumneavoastră. Mi-ar fi plăcut să fi reușit mai bine și să nu vă fi făcut de râs într-o măsură atât de mare. Pe dumneavoastră nu vă roade faptul acesta?

— Nu. Talentele nu sunt împărțite în mod egal. Cine nu este un bun țințaș, probabil că se pricepe să facă ceva în plus în alt domeniu.

— Se prea poate; se pune numai întrebarea dacă acest altceva este de vreun folos aici, în Vestul Sălbatic. Dar nu vreau să vă supăr vorbind despre un lucru la care nu vă pricepeți. Dimpotrivă, vă doresc toate cele bune și aș vrea

să vă pot fi de folos. Dar mai bine să tăcem. Nu prea mă pricep să spun vorbe frumoase.

Se întinse lângă mine.

Cei de lângă foc discutau cu glas atât de tare, cum eu n-aş fi permis; dar de la mine n-ar fi primit nici un fel de sfaturi sau indicații, pentru că ştiau cine sunt. Ştiau destul de bine că nu era exclus ca în apropiere să existe comanşi. Iar eu, care citisem şi bileţelul lui Winnetou, ştiam asta şi mai bine. O imprudenţă şi mai mare decât vorbitul cu glas tare era faptul că au aprins focul. Lumina putea să străbată printre tufişuri şi să ne trădeze prezenţa. Şi chiar dacă nu trecea lumina, nasul experimentat al indienilor putea să simtă mirosul fumului de la câteva sute de metri. De aceea hotărâi ca, până se va stinge focul, să-mi țin ochii deschişi şi să-mi ascut urechile.

Stăteam de mult timp așa, cu o ureche lipită de pământ, pentru a auzi mai departe, şi plimbându-mi mereu privirea de-a lungul tufărişului. Deodată văzui că murgul meu încetează să mai pască, şi-şi apleacă capul într-o parte; ştiam ce înseamnă asta. Mirosi în văzduh, fornăi încet şi întoarse capul spre mine. Cineva se apropia din direcţia aceea, şi acest cineva era un alb. Dacă ar fi fost un indian, atunci murgul n-ar fi fornăit. Acesta era rezultatul dresajului indian.

— *Iş hoş*, spusei cu glas scăzut.

Calul înţelese comanda şi se culcă; mă avertizase, şi cu siguranţa că de-acum înainte nu va mai da nici un semn de nelinişte. Cel ce se apropia nu trebuia să observe că armăsarul ştie de sosirea lui.

Probabil că era un om singur. O fi mirosit focul nostru şi, în orice caz, şi-o fi lăsat calul în urmă, ca să se furişeze aproape de noi. Motiv de îngrijorare din cauza lui nu exista; dimpotrivă, în împrejurările date, fiecărui alb trebuia să-i convină să dea de alte feţe-palide. Se putea presupune că va trage cu urechea, după care îşi va aduce calul şi ni se va alătura.

Știam direcția în care se afla. Întorcându-mă într-acolo, închisei ochii pe jumătate, pentru a putea observa printre gene locul respectiv din tufiș. El nu trebuia să observe că privirea mea este îndreptată asupra lui.

Lumina focului pătrundea printre frunze, umbrele acestora fiind precis conturate. Observai o foarte ușoară mișcare a crengilor. Omul se apropia încet, târâș. De auzit nu se putea auzi nimic, mai ales că însoțitorii mei vorbeau tare. Ajunse la marginea tufișului; tocmai în locul acela tufișul era mai des, împiedicându-l să vadă. Trebuia să îndepărteze cel puțin o creangă. Nu putea s-o frângă, am fi putut auzi zgomotul; așa că bănuiam că are s-o taie. Și, într-adevăr, nici nu trecu jumătate de minut și văzui dispărând o ramură din frunziș, firește una foarte mică.

Privind mai concentrat spre acel loc, văzui două puncte fosforescente; erau desigur ochii: numai un *westman* putea să-i recunoască, și numai după lungi exerciții putea obține o asemenea vedere pătrunzătoare. Dar numai exercițiul nu era suficient; se cerea și o anumită însușire înnăscută. Deasupra ochilor avea parcă o fâșie de culoare deschisă, ca strălucirea unui voal alb. Omul trebuia să fi fost bătrân și să aibă un păr alb ca neaua. Deodată scoase un strigăt pătrunzător și se năpusti în mijlocul nostru.

— Parker, aici e Sam Parker! exclamă el. Erau vechi cunoștințe, așa că nu trebuia să mă ascund.

Oamenii de lângă foc săriră speriați în picioare, și Ios se ridică de lângă mine; eu rămăsei culcat.

— Old Wabble, Old Wabble! strigă Parker. Imediat, însă, se corectă, adăugând: Fred Cutter! Scuzați că mi-a scăpat acest cuvânt, mister Cutter! De vină e numai surpriza.

Deci acesta era Old Wabble, pe care doream atât de mult să-l cunosc și despre care auzisem vorbindu-se chiar ieri. Da, stătea în lumina focului și arăta exact așa cum fusese descris. Era înalt și foarte slab. La picioare purta piteni de o mărime apreciabilă; picioarele le avea vârate în niște *leggings* — un fel de încălțări moi, care păreau să

aibă cel puțin o sută de ani. Cămașa, extrem de murdară, lăsa pieptul și gâtul descoperite; peste cămașă purta o haină, a cărei culoare era greu de precizat. Pălăria veche, cu boruri extrem de largi, îi cădea până pe ceafă; sub pălărie purta un fular, ale cărui capete îi atârnau pe umăr, căzând pe spate. În lobul urechilor văzui cercei mari de argint. La brâu avea înfipt un lung cuțit *bowie*, iar în mână dreaptă, osoasă, ținea o pușcă, a cărei fabricație, deocamdată, nu o puteam desluși. Fața era exact cum ne-o descrisese ieri Parker. La acest fost „rege al *cowboy-lor*”, cel mai mult sărea în ochi părul lui alb, care se revărsa ca o coamă argintată de sub pălărie și fular, ajungându-i până la brâu.

Aruncând rapid o privire cercetătoare în jur, făcu un gest de superioritate, bălăbănindu-și brațele și, drept răspuns la scuzele lui Parker, zise:

— *Pshaw!* Știu că mi se spune Old Wabble și n-am nimic împotriva să faceți la fel. Sunteți niște fârtăți al dracului de imprudenți. Aprindeți un foc care poate fi simțit de la douăzeci de mile și urlați că se poate auzi de la încă zece mile! Dacă în locul meu ar fi venit o jumătate de duzină de piei-roșii, ar fi putut să vă lichideze în mai puțin de un minut, *it's clear*. Există oameni care toată viața nu pot deveni mai deștepți. Dar de unde veniți, băieți?

— Dinspre Gila, răspunse Parker.

— Și încotro mergeți?

— Jos, la Rio Pecos.

— Se potrivește foarte bine. O să am nevoie de voi. Nu cumva ați trecut și pe la tabăra militarilor, care se află la câteva ore de mers călare, dincolo de Mistake Canyon?

— Am stat acolo o noapte.

— Ostașii mai sunt acolo?

— Da.

— Bine, foarte bine! Pentru că trebuie să mă duc din nou la ei, acolo sus. Vreau să-i rog să mă ajute, urgent. O să vă povestesc totul, dar mai întâi trebuie să-mi aduc calul pe

care l-am priponit mai jos, când am mirosit focul vostru, pentru că voiam să mă furișez aproape de voi. Mă întorc îndată.

Sări peste pârâu și dispăru. Din cauza surprizei, cei zece oameni stăteau încă aproape înțepeniți. Acum, că Old Wabble plecase, se întreceau în exclamații de admirație; eu tăceam ca și până atunci. Calul meu stătea încă culcat. Deoarece așa nu putea să pască, îi strigai: *Si-și!* Sări imediat în picioare și începu să pască.

Old Wabble se întoarse curând, aducându-și calul de dârlogi. După ce săriră amândoi peste pârâu, dădu drumul calului să pască, iar el se așeză lângă foc și zise:

— De fapt, flacăra e mult prea mare, *it's clear*. Dar putem s-o lăsăm să ardă, fiindcă am sosit chiar acum și știu că regiunea e sigură. Până când vreți să stați aici?

— Numai noaptea asta.

— Ba o să stați și mâine și o să rămâneți și noaptea viitoare.

— Nu prea cred.

— Ba da! Și o să aflați imediat de ce. Mai întâi aș vrea să știu cine sunteți. Pe Sam Parker, care a împușcat primul său elan la mine, îl cunosc. Ceilalți cine sunt?

Parker îi spuse numele fiecăruia, apoi, arătând spre mine, adăugă pe un ton vesel:

— Și acela de colo este mister Charley, un om de știință german, care caută morminte vechi de indieni.

Old Wabble își îndreptă privirea spre mine, în timp ce eu rămăsei liniștit la locul meu, culcat, și întrebă:

— Morminte de indieni? Curioasă ocupație! Dar tot un *westman*?

— Nu, continuă Parker. A trebuit să tragă azi trei focuri de probă și a greșit ținta cu cel puțin douăzeci de pași.

— Hm, îi cunosc eu, am mai întâlnit astfel de cercetători, care au venit în savană să fabrice niște cărți, cărți despre limba și proveniența diferitelor seminții ale pieilor-roșii. Nici unul din ei nu se pricepea să țină ca lumea în mână un

cuțit sau o pușcă. Învățătura strică omul, *it's clear*. Acum însă am o întrebare importantă pentru dumneavoastră. Ați vrea să luați câteva duzini de scalpuri indiene?

— De ce nu! Din care trib?

— Al comanșilor. Desigur, nu-i prea ușor. Vă e teamă?

— Nu; dar nu joc decât după ce cunosc cărțile. De aceea consider că e mai bine ca mai înainte să ne spuneți despre ce este vorba.

— Ați auzit de numele lui Old Surehand — Mână-sigură?

La auzul acestui nume, toți începură să se uite surprinși și Parker întrebă repede:

— Old Surehand? De el este vorba?

— Yes. Deci îl cunoașteți.

— Firește, cu toții, chiar dacă nu l-am văzut niciodată. Este cel mai bun țințaș al Vestului Sălbatic.

— Asta este cam mult spus. Este adevărat că glonțul lui nu greșește niciodată ținta, de aici îi vine și numele; dar Winnetou și Old Shatterhand trag la fel de sigur. Nu de mult l-am cunoscut pe Old Surehand și am tot respectul pentru el. Ne-am despărțit de curând, pentru că eu trebuia să urc în regiunea Fort Stanton, iar el voia să meargă la Rio Pecos, la apașii mescalero, pentru a se interesa de Winnetou, și să facă cunoștință cu el și cu Old Shatterhand. Imediat după ce ne-am despărțit, am aflat că comanșii au dezgropat securea războiului. El nu știa acest lucru și acum se află în mare pericol, pentru că drumul lui trece prin ținutul comanșilor. Făcui repede calea întoarsă, pentru a-l preveni. Cunoscându-i drumul, nu-mi era greu să-l ajung, și chiar l-am ajuns, dar dracul și-a vârât coada; nu trecuse un sfert de oră de când eram împreună, și am fost atacați, prin surprindere, de o ceată de comanși.

— Ei, drăcie! Erau mulți?

— Peste o sută.

— Și totuși ați scăpat?

— Eu da, el însă nu, răspunse Old Wabble, în timp ce pe fața lui zbârcită se așternu o undă de șiretenie.

— Ei, drăcie! L-ați părăsit? Ați procedat corect?

Atunci bătrânul își îndreptă ținuta, făcu o mutră de o extremă superioritate și întreabă:

— Aveți de gând cumva să-mi faceți reproșuri, mie, lui Fred Cutter, supranumit Old Wabble? Nu sunteți omul potrivit. De multe ori un gram de șiretenie e mai prețios decât zece kilograme de praf de pușcă. Da, am șters putina. Și de ce nu? Orice împotrivire ar fi fost zadarnică; de aceea, Old Surehand s-a predat de bunăvoie. Am văzut că nu a fost rănit. Să mă fi predat și eu? Am fi fost amândoi prizonieri, și probabil că n-am fi putut să ne ajutăm cu nimic, și nimeni nu ar fi aflat despre soarta noastră. Comanșii ne-ar fi căsăpît la stâlpul caznelor, și abia după moartea noastră preafericită s-ar fi auzit că am căzut în mâinile lor și că am fost expediați de ei, cu tichet de călătorie, în veșnicele plaiuri ale vânătoarei. Nu, Old Wabble nu face gafe de felul ăsta! Mai bine am luat-o din loc. Este adevărat că gloanțele lor m-au urmărit, dar nu m-au nimerit, *it's clear*, altfel s-ar vedea găurile. Acum sunt liber și pot să-l ajut pe Old Surehand să scape.

— Și cum vreți să procedați? Este o treabă periculoasă.

— Asta știu și eu; dar pot eu să-l părăsesc pe acest vânător renumit? Imediat m-am gândit la dragonii care își au tabăra acolo sus, dincolo de Mistake Canon; am plecat spre ei, ca să le cer ajutor.

— Și or să vrea să vină?

— Desigur, presupun că nu se vor codi, pentru că urmăresc un alt trib al comanșilor, dar atâta o să mă rog de ei și chiar o să-i ameninț, până când au să-mi facă pe voie.

— Dacă o să mai fie timp.

— *Well*, desigur că trebuie să mă grăbesc. Atacul s-a produs azi în zori! Calul meu este epuizat, îl las să se odihnească până mâine dimineață, așa că abia mâine seară o să ajung la tabăra dragonilor. Chiar dacă am porni imediat, drumul o să dureze două zile până să ajung iar la locul atacului, unde cu siguranță că nu i-am mai găsi pe

comanși. Va trebui să-i urmărim și va fi nevoie de alte două zile pentru a-i ajunge din urmă. Între timp, s-ar putea să-l dea gata pe Old Surehand. Din păcate, nu văd un alt mijloc ca să-l salvez. Mă bizui însă pe dumneavoastră, mister Parker.

— Adică?

— Comandantul trupei o să-mi dea, probabil, numai o parte din oamenii săi. De aceea, vă rog să rămâneți aici, până poimâine, când am să mă întorc. Atunci o să vă alăturați nouă. Zece oameni ai Vestului, zece puști bune, sunt de mare ajutor.

— Nu zic nu; și, cum îmi cunosc tovarășii, știu că sunt și ei de acord. Dar mi-e teamă să nu sosim prea târziu. Nu putem să încercăm să-l eliberăm noi singuri, fără ajutorul militarilor? Am câștiga două zile pline. Judecați și dumneavoastră, *sir!*

Old Wabble aruncă o privire scrutătoare în jur; rezultatul nu prea părea să-l mulțumească, fața lui zbârcită exprima îngrijorare, și spuse:

— *Sir*, toată cinstea pentru oferta dumneavoastră, dar e vorba de o afacere extrem de periculoasă. Oamenii aceștia sunt dispuși să-și riște viața pentru un străin, fie el chiar și Old Surehand?

— Hm! Întrebați-i personal, mister Cutter!

La întrebarea lui Old Wabble, numai Parker și Hawley răspunseră cu glas hotărât și bucuros; cu toate că și ceilalți spusese „da”, se putea vedea că ar dori ca aventura să fie mai puțin periculoasă.

— *Well*, zise bătrânul serios, acum știu cum stau. Și adăugă, făcând un semn către mine: în ceea ce-l privește pe domnul savant de vechituri, care trage alături de țintă, ne poate fi și mai puțin de folos. Dacă aș avea o mână de flăcăi, hotărâți și cu experiență, atunci nu ar mai fi deloc o chestie de mare îndrăzneală; atâta doar că trebuie să te poți bizui pe oameni. Gândiți-vă numai de câte ori Old Shatterhand, împreună cu Winnetou, nu au reușit lovituri

mult mai periculoase și mai mari! Întâi m-a bătut gândul să-l caut pe Winnetou, dar nu știam în ce loc al Rio Pecos-ului aș putea găsi tribul mescalero, iar...

Fu întrerupt din vorbă. Armăsarului meu îi plăcea să stea singur și nu suporta cai necunoscuți în imediata lui apropiere; calul lui Old Wabble înaintase prea mult; al meu îl mușcă o dată și încă o dată și se încăierară.

— Ce fel de gloabă spurcată este aceea care își permite să-mi supere calul! strigă bătrânul, sărind în sus.

Veni grăbit spre mine, îmi apucă armăsarul de dârlogi pentru a-l despărți de mârtoaga lui; însă armăsarul meu se cabră în sus ca o lumânare, îl ridică și pe Old Wabble și-l trânti într-o parte, încât zbură pe lângă mine. Sări din nou în picioare înjurând și vru din nou să pună mâna pe cal, dar îl preveni:

— Mister, puteți pune mâna pe calul dumneavoastră, dar nu pe al meu; pentru că ascultă numai de mine, iar pe dumneavoastră v-ar călca în picioare!

Într-adevăr, armăsarul meu luase poziție de apărare și era gata să-l lovească pe bătrân cu copita piciorului dinapoi în cap sau în piept, dacă acesta s-ar fi apropiat din nou; în același timp își întoarse capul frumos către el; și, la lumina focului, oferea o imagine care putea să entuziasmeze pe orice bun cunoscător de cai. Mai înainte, Old Wabble nici nu remarcase acest animal splendid; acum se dădu câțiva pași înapoi și exclamă cu mirare:

— *Thunder-storm*, mii de trăsnete, ce animal este ăsta! Trebuie să-l văd mai bine.

Ținându-se atent la oarecare distanță, Old Wabble dădu ocol armăsarului meu. Ca unul care a fost cândva „regele cowboy-lor” era, desigur, un bun cunoscător de cai. Pe fața lui se întipărea tot mai mult o expresie de încântare.

— Nu am mai văzut niciodată un cal ca ăsta! recunosc el. Rasa asta este unică, și numai indienii mescaleros se pricep la ea. De acolo provin doi armăsari murgi, ca și ăsta, ai căror stăpâni...

Își întrerupse vorba și veni lângă mine, care stăteam tot culcat, mă măsură cu atenție, se aplecă, luă în mână „doborâtorul de urși” și carabina „Henry”, care se afla în învelitoare, cercetă puștile, le așează la loc și mă întrebă:

— Armăsarul acesta e al dumneavoastră, *sir*?

— Da, răspunsei.

— L-ați cumpărat.

— Nu.

— L-ați primit în dar?

— Da.

Atunci pe fața lui zbârcita trecu un zâmbet extrem de șiret, dădu aprobator din cap, în timp ce ochii începură să-i strălucească veseli, și întrebă în continuare:

— Haina de vânătoare și încălțările *leggings* pe care le purtați, tot în dar le-ați primit?

— Da.

— Și umblați într-adevăr, după morminte vechi?

— Uneori, da.

— Și vă cheamă Charley?

— Desigur.

— *Well!* Am auzit povestindu-se despre un alb, căruia fratele său de cruce îi zice Charley, și doresc să aveți mult noroc în căutările dumneavoastră de lucruri antice. Iertați-mă că era să vă judec în mod greșit, și niciodată n-am să mai fac asta, *it's clear*.

Se întoarce la foc și se așează iarăși acolo; ghicise cine sunt, dar nu voia să-mi trădeze incognito-ul. Ceilalți nu înțeleseseră nici cuvintele, nici comportarea lui, și se uitau la el mirați și întrebători. Văzând însă mutra lui indiferentă și că nu spune nimic, își reluară discuția începută, fără să-și mai bată capul. Eu însă mă ridicai și părăsii locul de popas, luând o atitudine nepăsătoare, ca unul care nu are un motiv special pentru acest lucru. Nu voiam să le atrag atenția.

În realitate însă aveam un motiv foarte puternic pentru a mă îndepărta. Old Surehand și Old Wabble fuseseră atacați. Acesta din urmă a luat-o la fugă și a reușit să scape. Era

unul dintre cei mai destoinici, experimentați și șireți oameni ai Vestului; de aceea, mă miram că se simte atât de sigur. Eram absolut convins că fusese urmărit de comanși. Trebuiau să presupună că o să aducă ajutoare pentru Old Surehand și trebuiau să-l ajungă din urmă, pentru a-l face inofensiv. E adevărat, călărise foarte repede, dar eram convins că pentru urmărirea lui fuseseră aleși războinicii cu caii cei mai buni, astfel că nu putea să aibă un avans prea mare față de ei. Poate că la căderea seriei indienii făcuseră popas, dar puteau să-și spună că albul a mers mai departe în această vale, prin care se poate înainta destul de ușor, și atunci era probabil ca și ei să procedeze la fel. În acest caz se puteau afla în apropierea noastră.

După ce sării peste pârâu, mă îndreptai în josul lui. Ochii mei obișnuiți cu întunericul îmi ușurau posibilitatea de a mă orienta. Pentru mers alesei acele locuri pe care un călăreț le-ar fi ocolit, și de aceea mă simțeam destul de sigur. Cu toate acestea, țineam în mână un cuțit bowie și eram gata să mă apăr în orice clipă, pentru că pieile-roșii ar fi putut să fi mirosit focul și să se fi furișat înapoi, pe jos.

Astfel, mergeam tot mai departe în tăcere, fără să risc un pas înainte de a mă convinge că în fața mea nu există vreun dușman. Când focul aproape că nu mai putea fi mirosit, mă oprii. Aici era punctul critic, locul hotărâtor, și mă așezai să aștept. Dacă urmăritorii au făcut popas, atunci însemna că nu veneau și trebuia să dăm de ei a doua zi de dimineață; dacă în ciuda întunericului și-au continuat drumul, ajungând aici, trebuiau să simtă fumul, și probabil că aveau să se oprească pentru a se sfătui. În acest caz, voiam să trag cu urechea la vorbele lor.

Am așteptat mai mult de o oră și-mi spuneam că drumul meu a fost zadarnic, și că întâlnirea o să aibă loc a doua zi. Mă ridicai să mă întorc. Atunci mi se păru că de jos se aude un zgomot; mă oprii și ascultai. Da, venea cineva. Mă tupilai imediat după tufiș.

Zgomotul se apropia; deslușii călcătura surdă a copitelor de cai făcută pe pământul moale, acoperit de iarbă; erau cel mult trei. Pe dată văzui și călăreții, erau numai doi, și anume doi indieni. Fiind cocoțați în șa puteam să le recunosc foarte bine siluetele care se profilau pe cer. Fără a se opri, trecură pe lângă mine; eu îi urmării lateral, de după tufișuri. Chiar dacă aș fi făcut vreun zgomot, nu se auzea, fiind acoperit de pașii cailor. De altfel, nu a trebuit să-i urmăresc prea mult, pentru că unul dintre ei se opri brusc, trase zgomotos aerul în piept și spuse pe limba comanșilor, care e asemănătoare cu cea a shoshonilor și pe care o cunoșteam bine:

— Uff! Nu-ți miroase a fum?

Celălalt adulmecă aerul și răspunse:

— Da, e fum.

— Câinele alb a fost atât de neprevăzător încât și-a aprins un foc.

— De vreme ce a făcut asta, înseamnă că nu poate fi un războinic iscusit, căci unul priceput nu ar fi făcut o asemenea greșală.

— Da, este un războinic de rând și fără pricepere. Mie și fratelui meu nu o să ne vină greu să-i luăm scalpul.

— Iată că a fost de-ajuns să-l urmărim numai noi doi. Când s-a făcut întuneric, fratele meu a vrut să facă popas, bine că m-a urmat când am mers mai departe. Îi luăm scalpul și apoi ne întoarcem imediat la Sascuan-cui, la Apa Albastră, unde au plecat războinicii noștri.

Descălecară și-și priponiră caii, apoi se furișară mai departe; eu mă aflam la numai câțiva pași de ultimul. Să mai fi așteptat până se ascundeau în tufișurile de lângă focul nostru? Nu, ar fi fost o mare greșală. Trebuia să-i atac imediat și nu ezitai. Băgai cuțitul la loc și scosei revolverul. Trei-patru sărituri mari și iuți și-l ajunsei pe cel din urmă, îl lovii cu mânerul armei în cap, în așa fel încât se prăbuși. Cel care mergea în fața auzi ceva, se opri, privi înapoi și întrebă:

— Ce s-a întâmplat? Fratele meu a...

Nu putu continua. Sării pe el, îl apucau cu mâna stângă de gât și-i dădui cu dreapta o lovitură, încât se prăbuși și el. Aveau lasourile la ei; îi așezai pe cei doi indienii, lipsiți de cunoștință, spate în spate și-i legai de sus până jos atât de strâns, cu acele curele rezistente, încât atunci când se vor trezi, nicicum să nu se poată mișca. Deoarece ar fi putut să se rostogolească, îi târâi până la cel mai apropiat copac și-i legai bine de el. De acum în nici un caz nu puteau să se mai desfacă, așa că mă întorsei în tabăra noastră.

Când ajunsei, nu spusei nimic, sării peste pârâu și mă culcai acolo unde stătusem și mai înainte. Old Wabble se uită cercetător la mine; ceilalți nici nu observaseră absența mea îndelungată.

— *Sir*, n-ați fost aici și nu știți ce s-a discutat între timp. Să știți că n-am să mă mai duc sus, în tabăra militarilor, zise el.

— V-a venit vreo altă idee? Întrebai eu. Un nou plan?

— Da. Am uitat un lucru, la care trebuia să mă gândesc imediat. Probabil că ați auzit de Old Shatterhand?

— Desigur.

— Ei, aflați că acest vânător se află prin apropierea lui Rio Pecos și sunt hotărât să-l caut și să-i cer ajutor. Credeți că o să-mi dea?

— Sunt sigur de asta.

— *Pshaw!* interveni Parker cu un ton disprețuitor. De unde poate să știe mister Charley ce o să facă și ce n-o să facă un om ca Old Shatterhand!

— Ei, chiar așa de neștiutor nu sunt, mă supărai eu. Cu toate că nu mă număr printre oamenii vestiți ai Vestului, poate că tot nu aș fi comis greșeli ca cele făcute de dumneavoastră.

— Greșeli? Noi?

— Da. V-ați lăsat surprinși de mister Cutter, fără să-l fi observat când s-a apropiat de voi.

— Dar dumneavoastră ați văzut ceva?

— Da.

— Vreți să ne duceți, mister Charley!

— *Pshaw!* Pot să vă dovedesc. Mister Cutter, spuneți, vă rog, n-ați tăiat o crenguță când ați stat pitit acolo în tufiș, ca să puteți vedea mai bine?

— Da, e adevărat, *sir*, asta ați văzut-o, altminteri nu aveți de unde o ști.

— Dacă ați văzut, de ce nu ne-ați spus imediat? Întrebă Parker. Dacă în locul lui ar fi fost un indian?

— Știam că-i alb.

— Imposibil.

— Vreți să spuneți că sunteți *westman* și nu știți cum se poate deosebi într-o noapte întunecoasă un alb de o piele-roșie, fără să-l vezi! Știți, ați făcut o greșală și mai mare, și o astfel de greșală poate costa viața!

— Ei, drăcie! Dacă sunteți amabil, arătați-ne și nouă greșala care ne putea costa viața.

— O să vă satisfac această dorință. Puteți să-mi spuneți ce fac, de obicei, indienii când scapă un alb?

— Firește. Îl urmăresc ca să-l prindă. Așa ceva știe oricine.

— Ei bine, mister Cutter le-a scăpat comanșilor. Credeți că nu l-au urmărit?

— *Thunder-storm!* exclamă Old Wabble, lovindu-se cu mâna peste frunte. E foarte just ceea ce spuneți, *sir*. Cum mi-a putut scăpa din vedere acest pericol?! Cu siguranță că indienii sunt pe urmele mele și vor face totul ca să pună mâna pe mine.

— Și aici nici măcar posturi de pază n-ați pus.

— Asta se va face imediat.

— Dar nu va fi de ajuns.

— Dar ce mai trebuie, *sir*? Spuneți repede. O să fac tot ce credeți că trebuie făcut.

Pentru mine era acum o adevărată plăcere să văd mutrele celorlalți. Se uitau uimiți de la Old Wabble la mine și de la mine la el, iar Parker, căscând ochii mari, îl întrebă:

— Trebuie făcut ceea ce crede acest mister? Sunteți de părere că mister Charley știe sigur ce trebuie făcut într-o situație ca a noastră?

— Da, asta-i părerea mea, răspunse Old Wabble. Ați auzit și dumneavoastră că el se pricepe mai bine să ne asigure securitatea decât noi înșine. Deci, mister Charley, ce ne sfătuiți?

— Dacă urmăritorii vin încoace, spusei, trebuie să simtă focul. Poate că sunt de pe acum aici și ne spionează, în locul dumneavoastră, așa trimite câțiva oameni să cerceteze drumul, până unde ajunge mirosul fumului de aici.

— *Well. Sir, very well!* O să facem întocmai, fără să zăbovim o clipă. Mister Parker, trimiteți trei sau patru dintre oamenii dumneavoastră să cerceteze! Trebuie să recunoașteți că-i necesar.

— *Yes*, zise Parker. E curios că nu ne-a venit nouă înșine această idee și că a trebuit să ne-o spună un savant de vechituri, care nici măcar *westman* nu este. O să mă duc chiar eu personal și o să iau patru oameni cu mine.

— Dar să țină ochii și urechile deschise, altfel nu o să vadă și nici nu o să audă nimic, *it's clear*.

Parker alese patru dintre oamenii săi și plecă împreună cu ei. Mă așteptam să-i găsească pe cei doi comanși legați și pe caii lor și mă bucuram dinainte ce mutre uluite au să facă. Cei rămași lângă foc discutau monosilabic; eu stăteam liniștit la umbra tufișurilor și așteptam să se întoarcă cercetașii.

Dură mai bine de o oră până se întoarseră. În față, pășea Parker; după el veneau doi inși care duceau caii indienilor, și apoi alți doi, ținând fiecare pe câte unul dintre comanșii care fuseseră legați unul de altul. Înainte de a fi ajuns lângă foc, Parker strigă:

— Mister Cutter, ia priviți ce aducem aici!

Old Wabble sări în picioare, holbă ochii la cei doi indieni, care își recăpătaseră cunoștința, și exclamă:

— Doi indieni, doi comanși, cum se vede, după cum sunt vopșiți în culorile războiului. De unde îi aveți?

— I-am găsit.

— Cum adică, i-ați găsit! Niște indieni dușmani, nu pot fi găsiți, trebuie prinși.

— Așa am crezut și eu până acum, dar nu-i adevărat, într-adevăr i-am găsit, în adevăratul înțeles al cuvântului, erau legați unul de altul și apoi de un copac. Puțin mai târziu am dat și peste cai.

— Cum e posibil așa ceva?

— Da, e aproape de necrezut. Dar nu poți să te îndoiești de ceea ce vezi cu ochii tăi. Oare cine i-a doborât și i-a legat? Trebuie să fie niște albi prin apropiere, care au făcut asta fără să știe că noi suntem aici.

Atunci, bătrânul se uită la mine, dădu din cap și zise:

— Da, albi, însă nu au fost mai mulți, ci unul singur.

— Unul singur?

— Yes. Sunt indienii răniți?

— Nu, nu se vede nici o rană.

— Deci nu a avut loc nici o luptă, au fost doborâți fără să se poată apăra. Puțini oameni sunt în stare să facă așa ceva. Gândiți-vă la un *westman* al cărui nume l-am pomenit mai adineauri.

— Ei, drăcie! Vă gândiți la Old Shatterhand? El i-a doborât și legat?

— Altul nu poate fi.

— Atunci ați avut dreptate când ați spus că se află prin regiunea asta. Trebuie să-l căutăm.

— Probabil că n-are să fie nevoie să-l căutăm. El știe bine că suntem aici și că avem nevoie de ajutorul lui. Puteți să fiți siguri că se va prezenta la timpul potrivit!

— Mister Cutter, spuneți toate astea ca și când el ar fi atotștiutor. Dar nu e decât un om și nu poate să știe decât ceea ce vede și aude. Dar să nu ne certăm, *sir*! Spuneți-ne mai bine ce o să se întâmple cu acești doi prizonieri? Nu cumva sunteți de părere să-i luăm cu noi? Pentru noi ar fi o

povară și pe deasupra un pericol. Dar nici să le dăm drumul nu putem.

— Asta ar fi o prostie, *it's clear*.

— Cel mai bine ar fi să le tragem un glonte în cap, așa scăpăm de ei, și o merită din plin.

— Să nu ne grăbim, *sir*. Nu i-am capturat noi, ci Old Shatterhand. Probabil că ați auzit că el nu ucide un indian decât dacă e constrâns să facă acest lucru.

— Asta nu mă privește. În primul rând, nu este sigur că se află aici, apoi acești bandiți nu sunt prizonierii lui, ci ai noștri, în al treilea rând... ei, în al treilea rând, o să ne sfătuim asupra lor acum și le vom aplica legea preriei. Dumneavoastră nu participați la discuție?

— Nu. N-am nimic cu acești indieni. Dar de ascultat o să ascult.

Cei doi comanși erau legați și culcați pe pământ lângă foc, unde albi se așezaseră la sfat. Pe fața indienilor nu se putea observa dacă știau englezește și dacă înțelegeau ceea ce se discuta. Ca să fiu scurt, consfătuirea dură numai câteva minute și hotărârea fu ca prizonierii să fie împușcați pe loc. Numai Ios Hawley a votat împotriva acestei hotărâri. Și pentru că Parker voia ca într-adevăr să se termine repede, porunci la trei dintre oamenii săi ca prizonierii să fie duși undeva, nu prea departe, și să fie împușcați. În sfârșit, atunci găsi nimerit să spun și eu un cuvânt.

— Stați, mister Parker! Mai așteptați o clipă. La această judecată de savană s-a făcut o greșală, care anulează sentința.

— Ce pricepeți dumneavoastră din judecata savanei? Și la ce greșală vă referiți?

— De fapt, sunt mai multe. În primul rând, persoana care avea dreptul să participe nu a participat.

— Mister Cutter? Păi el nu a vrut să participe.

— Nu mă refer la mister Cutter, ci la mine. Fac parte din grupul dumneavoastră și nu pot fi înlăturat de la o discuție

atât de importantă.

— Nu mai spuneți! râse Parker. În nici un caz nu aparțineți grupului nostru, ci vă aflați numai sub ocrotirea lui, așa stă treaba, *sir*. Dacă ne retragem noi mâna ocrotitoare, nu mai sunteți o singură clipă sigur de viața dumneavoastră.

— Acestea sunt păreri pentru care nu aș vrea să mă cert cu dumneavoastră, mister Parker. Să scoatem persoana mea din cauză. A doua greșală este că nu ați discutat cu indienii. Nimeni nu poate fi condamnat la moarte fără să fie interogat. Și, în sfârșit, un prizonier și viața lui aparțin învingătorului și nimănui altcuiva. Dar cine dintre dumneavoastră ar putea afirma că i-a învins și făcut prizonieri pe acești comanși?

— Nu vorbiți prostii! Acești indivizi ne aparțin și, în afară de asta, puteți, poate, să ne spuneți cine este persoana misterioasă care i-a făcut prizonieri și care nu se arată la față?!

— Pot să v-o spun, mister Parker, și nu se ascunde, poate fi văzută.

— Atunci, arătați-ne-o! zise el râzând.

— Se află aici, în fața dumneavoastră; eu sunt!

— Dumneavoastră! Ei, drace! Vreți să spuneți că dumneavoastră i-ați prins și i-ați legat pe acești indieni? Dacă în timpul unei lupte sunteți în stare să învingeți și să legați un singur indian, el fiind în viață, așa cum sunt aceștia doi, atunci declar că nu am fost niciodată un *westman*!

— *Well*, înseamnă că n-ați fost.

— Oho! Pentru așa ceva, e nevoie de forța unui Old Shatterhand. Vreți să spuneți că sunteți la fel de puternic?

— Să afirm nu, dar să vă dovedesc, da. Fiți atent!

În timpul acestui schimb de cuvinte, rămăsesem culcat pe pământ. Deodată, mă ridicai, îl prinsei cu mâna dreaptă de centură, îl învârtii de câteva ori deasupra capului, încât

începu să zbiere, apoi îl așezai din nou în picioare și-l întrebai:

— A fost de-ajuns, sau să vă arăt cum ar fi dacă ați primi de la mine o lovitură de pumn în țeastă?

Înainte de a putea răspunde, unul dintre prizonieri exclamă cu glas tare:

— Old Shatterhand! Old Shatterhand!

Stătusem în umbră, de aceea nu putuseră să mă vadă mai înainte, acum însă, fiind în picioare, îmi zăriră fața la lumina focului. Mă dusei la el și-l întrebai:

— Războinicul comanșilor făcut prizonier mă cunoaște?

— Da, răspunse el.

— Unde m-ai văzut?

— În Llano Estacado. Era printre cei douăzeci de războinici care au plecat în întâmpinarea șefului de trib, Tevua-șohe și fiului său, Șiba-big, pentru a-i apăra împotriva unor „hoitari”. Din păcate, am ajuns prea târziu; Tevua-șohe era deja mort, victima a unui glonte ucigaș.

— Așa este. Văd că vorbești destul de bine limba fețelor-palide, așa că ai înțeles ceea ce s-a vorbit până acum.

— Da. Am auzit și vorbele lui Old Shatterhand, în apărarea vieților noastre.

— Așa face el întotdeauna. Sunt un prieten al războinicilor roșii și-mi pare rău când ei dezgroapă securea războiului împotriva fețelor-palide, pentru că știu că, și dacă uneori ies învingători, cu atât mai sigur vor fi zdrobiți. Iar voi o să vedeți că nu doresc moartea oamenilor roșii.

— Suntem războinici viteji și nu ne temem de moarte.

— Știu, totuși viața e mai bună decât moartea, dar nu este nici o cinste pentru voi ca tribul vostru să afle că ați fost învinși fără nici o împotrivire și apoi împușcați. Depinde de răspunsurile tale ca să vă dăruiesc viața. Cum se numește căpetenia de care ascultă tribul tău?

— E Vupa-Umugi, Marele-tunet, care n-a fost niciodată învins.

— Unde se află corturile satelor voastre?

- Asta nu spun.
- Războinicii voștri au pornit la luptă?
- Da.
- Câte capete numără?
- Iarăși tac.
- Unde se află acum?
- Nu știu.
- Contra cui a pornit?
- Asta știu, dar nu o spun.

— Știi să taci, deci ești un războinic curajos, care mai degrabă își riscă viața, decât să-i trădeze pe ai săi. Așa ceva îi place oricărui om curajos, deci și mie. Duceți-vă acasă și spuneți oamenilor voștri că Old Shatterhand știe să prețuiască vitejia și tăcerea plină de curaj.

Mă aplecai pentru a le tăia legăturile și a-i elibera. Imediat săriră în picioare, iar cel care vorbise până atunci întrebă:

— Old Shatterhand ne dezleagă și ne spune să plecăm. Vasăzică suntem liberi, să mergem unde vrem?

— Da.

— Cu armele și caii noștri ce se întâmplă?

— Îi puteți lua cu voi. Old Shatterhand nu e hoț sau tâlhar, ca să se atingă de bunul altuia.

— Uff, uff! O să ne urmărești, ca să afli încotro ne ducem?

— Nu! în privința asta vă dau cuvântul meu.

— Uff, uff! Old Shatterhand nu și-a călcat niciodată cuvântul. Este cel mai nobil dintre fețele-palide. Îndată ce vom ajunge la corturile noastre, o să povestim toate astea.

— Mai există multe fețe-palide care gândesc și au aceleași intenții ca mine. Aici jos sunt armele voastre, acolo sunt caii. Puteți pleca. Locul acesta îl vom păzi cu strășnicie. Dacă veți rămâne sau vă veți întoarce ca să ne spionați, cu siguranță că gloanțele noastre vă vor nimeri.

— O să plecăm, fără a privi o singură dată înapoi.
Howgh!

Nici unul dintre albi nu mă contrazise până atunci, cu un singur cuvânt, acum însă Parker veni la mine și mă întrebă:

— *Sir*, chiar serios, vreți să le dați drumul?

— Da.

— Nu mi-o luați în nume de rău, *sir*, dar cred că este o mare greșeală, care...

Atunci îl întrerupsei doar cu o singură întrebare:

— Dumneavoastră știți acum cine sunt?

— *Yes*.

— Deci nu sunt acel mister Charley, pe care l-ați crezut pe jumătate idiot și un mare prostănac?

— Nu, *sir*, sunteți Old Shatterhand.

— În acest caz, tăceți din gură și nu căutați să-mi dați ordine sau să criticați ceea ce fac. Puteți fi un om bun și un *westman* folositor, dar eu, cu mult înainte de a fi pus piciorul pe pământul Vestului Sălbatic, eram deasupra criticilor dumneavoastră. Cel care confundă vestitul armăsar al lui Old Shatterhand, pe Hatatitla-Fulgerul, cu o gloabă de trăsură, nu are dreptul să-mi dea mie lecții. Basta.

După această muștrare, îi întorsei spatele și-l părăsii. Aveam motivele mele să vorbesc cu el pe acest ton. Dacă rămâneam împreună, iar el persista în orgoliul său, putea foarte ușor să ne provoace mari încurcături. Iată explicația acestui reproș, care de altfel nu-mi este în fire.

Comanșii îmi mulțumiră mutește, dând din cap, încălecară și plecară, fără măcar să arunce o privire către ceilalți. Așa ceva era prea mult și pentru Old Wabble, care nu intervenise deloc, cu toate că nu era de acord cu mine.

— Ce neciopliți! mârâi el. Ca și când nici nu am exista! Nu credeți, că ați fost prea bun cu ei, mister Shatterhand? N-aș vrea să judec felul dumneavoastră de a proceda. Poate, totuși, că nu ar fi trebuit să le promiteți că nu-i vom urmări. Dacă vrem să-l eliberăm pe Old Surehand, trebuie să știm unde l-au dus.

— Înainte de a-i doborî, am tras cu urechea la ce vorbeau, și am aflat unde este. L-au dus la Sascuan-cui, la Apa Albastră.

— Asta-i bine. Și știți unde se găsește această Apă Albastră?

— Da. Am fost acolo de două ori.

— Dar mi-e teamă că o să-i anunțe pe cei de-acolo ce s-a întâmplat și că o să venim.

— Dimpotrivă. Credeți că altfel i-aș fi eliberat pe prizonieri? Tocmai din această mișcare de șah o să tragem un avantaj sigur. De altfel de Old Surehand nu am pomenit o iotă. O să presupună fie că nu știu nimic despre el, fie că n-am nici un motiv să mă interesez de el. Credeți-mă, mister Cutter, că n-am săvârșit nici o greșeală. Mai avem avantajul că am scăpat de cei doi comanși, care ne-ar fi incomodat mult, iar ca să-i omoram, nu aș fi fost niciodată de acord.

— Aveți dreptate. *Sir, it's clear.* Și chiar sunteți convins că acești indieni n-o să se întoarcă în mod perfid?

— N-o să se întoarcă. Totuși ca măsură de prevedere, o să părăsim acest loc, o să stingem focul și o să ne căutăm alt loc. Și asta chiar acum.

După ce stinserăm focul, meraserăm o bucată de drum înapoi și dădurăm peste un loc potrivit. După ce postarăm doi oameni de strajă, ne culcarăm. Am rămas multă vreme treaz și i-am auzit pe însoțitorii mei vorbind în șoaptă.

E ușor de închipuit despre ce anume discutau atât de încet; despre felul, neobișnuit și nebănuț, în care acest mister Charley i-a tras pe sfoară, fiind de fapt Old Shatterhand. În orice caz, Old Wabble trebuia să fie foarte mulțumit în sinea lui că a fost primul care m-a recunoscut.

2. Lângă Apa Albastră

A doua zi de dimineață trebuia înainte de toate să aflu cine voia să vină cu mine la Sascuan-cui. La întrebarea mea, toți se oferiră să mă urmeze. Știau acum cine sunt și nimeni nu mai avea nici o îndoială, fiind cu toții convinși că expediția se va termina cu bine și că va fi încununată de succes. Chiar și Parker, uitând de bruftuluiala primită, arăta un interes deosebit și, fără îndoială, sincer, iar Ios Hawley profită de prima ocazie pentru a-mi șopti la ureche:

— Cine și-ar fi putut închipui că sunteți Old Shatterhand! Cu atât mai mult mă bucură povestirea dumneavoastră, care mi-a liniștit sufletul. Eu nu sunt decât un *westman* simplu și bătrân, dar o să vedeți, n-o să vă fac de rușine, oriunde m-ați pune!

După ce am pornit la drum, am urmat timp de o oră cursul apei lângă care poposisem. Dar, la un moment dat, valea prin care înaintam spre răsărit coti spre miazăzi. În acel loc, iarba era călcată și Old Wabble descălecă pentru a cerceta urmele.

— Puteți să renunțați la asta, mister Cutter, îl sfătui eu. Nu cred că e necesar și nici nu avem voie s-o facem. Mi-am dat cuvântul comanșilor că nu-i vom urmări.

— Credeți că sunt urmele lor? Hm! Mă îndoiesc. Dacă comanșii ar fi venit aici, de mult ar fi trebuit să vedem urmele lăsate de copitele cailor.

— Nu. A trecut destulă vreme de când au plecat, pentru ca iarba să se ridice la loc. Dar, aici, unde au înnoptat și de unde au plecat nu de mult, iarba este încă culcată.

— *Sir*, raționamentul dumneavoastră mi se pare bun. Dar, după părerea mea, indienii ăștia nu sunt prea prevăzători, dacă au făcut popasul la o distanță de numai o oră de noi.

— De ce? Le-am redat libertatea și le-am promis că nu-i urmăresc, așa că aici se puteau simți în deplină siguranță. În afară de asta, ziua poți călări mult mai ușor și mai repede decât noaptea. În astfel de împrejurări, un om deștept se odihnește noaptea și umblă ziua și nu am nici un motiv să cred că nu ar avea atâta minte încât să nu procedeze întocmai. După ce s-au îndepărtat de noi cale de o oră, au putut să se oprească fără nici o grijă și să aștepte zorile, când au plecat mai departe. Asta se poate deduce și din urmele alea, din dreapta, de pe malul apei, care sunt atât de proaspete, încât nu pot fi din noaptea trecută sau de aseară.

— Spuneți că vreți să vă respectați cuvântul, zisei Old Wabble, zâmbind cu superioritate, și că nu vreți să le cercetați urmele. Eu cred că acest lucru nu-i posibil.

— De ce?

— Pentru că mergem în aceeași direcție, așa că suntem obligați să ne uităm la urmele lăsate de ei. Ori credeți că ar fi mai bine să închidem ochii?

— Nu, pentru că n-o să mergem pe urmele lor.

— Din cauza promisiunii făcute?

— Asta ar fi o prostie. Există alt motiv, mult mai temeinic. Pentru a-și adăpa caii în voie, probabil că pieile-roșii vor urma cursul apei, care se vărsa tot în Rio Pecos. Dar noi o să părăsim râul aici și o să ne îndreptăm spre răsărit, direct spre Rio Pecos, așa că vom ajunge înaintea lor la Sascuan-cui. Cred că nu este nevoie să insist asupra avantajului de-a le-o lua înainte.

— Nu, mister Shatterhand, dacă-i așa, n-am ce obiecta, spuse Old Wabble, în timp ce zâmbetul lui de superioritate îi dispăruse cu desăvârșire. Trebuie să recunosc că de la dumneavoastră mai am de învățat, *it's clear*. Dar spuneți, vă rog, e greu drumul la care vă referiți?

— Deloc. E un teren aproape neted, care coboară lin, ici-colo stâncos și uneori nisipos. Desigur, apă nu există și până la Rio Pecos va trebui să cam răbdăm.

— Dar acolo sunt comanșii. Și, după un asemenea drum, o să avem mare nevoie de apă; și dacă n-o să putem să ajungem la ea din cauza comanșilor?

— Da de unde! Cunoscut foarte bine lacul Sascuan-cui. O să ajungem la râu într-un loc unde o să putem adăpa caii, fără nici un pericol.

— *Well*, m-am liniștit! După câte văd, avându-vă pe dumneavoastră călăuză, putem fi siguri că totul are să se desfășoare cât se poate de bine. Dar vreau să vă mai spun ceva; eu sunt mai bătrân, cu mult mai bătrân decât dumneavoastră, și de aceea s-ar fi convenit să mă alegeți pe mine drept călăuză. Totuși, vreau... adică cred....

Nu prea îi venea ușor să spună ce hotărâre luase, înghițea și tot înghițea, se căznea să rostească cuvintele, dădea din mâini și din picioare, își răsucea corpul lui ciolănos, se învârtea ca și când i s-ar fi muiat toate încheieturile; mâinile și picioarele i se bălăbăneau, până ce reuși să pronunțe cuvintele:

— Da, am să renunț și am să mă pun sub ordinele dumneavoastră. Fiți comandantul nostru, pe care o să trebuiască să-l ascultăm. E prima dată când Old Wabble face acest lucru. Dar dumneavoastră ce ziceți? Sper că primiți cu recunoștință și plin de mulțumire hotărârea mea, mister Shatterhand, *it's clear*.

Într-adevăr, știam și eu că era un om care niciodată nu se lăsase condus de altul. Evident, avusese nevoie de un deosebit efort ca să ia hotărârea pe care o luase și de aceea se aștepta să-l laud, în timp ce se uita la mine cu ochii larg deschiși și cu gura căscată. Dar îl dezamăgii, spunându-i:

— Nu, nu este chiar așa de limpede cum vă închipuiți. Suntem oameni liberi ai Vestului și nu ostași, cu comandanți superiori în grad. La noi fiecare are aceleași drepturi și îndatoriri, așa că nu poate fi vorba de un comandant în sens militar.

— Dar, *sir*, nu puteți pretinde să fim toți de aceeași părere.

- Fără îndoială că nu.
- Și dacă ne certăm?
- Să ne certăm? Oamenii cu scaun la cap nu se ceartă. Dacă nu vom fi de aceeași părere, ne sfătuim, mister Cutter.
- *Well*, ne sfătuim. Și pe urmă?
- Ne luăm după părerea cea mai bună.
- Dar dacă ceilalți găsesc că tocmai aceea nu este bună?
- Atunci înseamnă că sunt proști și cu proștii nu mă întovărășesc.
- Cum?... Ce?... întrebă Old Wabble, și era un deliciu să-i vezi mutra, pe jumătate vulpe, pe jumătate oaie gata să behăie. Rămase câteva clipe nemișcat, apoi, bălăbănindu-și toate oasele, zise:
- Proști, adică proști... și cu proștii nu vă întovărășiți! Numai noi putem fi proștii ăia, asta vreți să spuneți, nu?
- Vreau să spun că o să mă feresc, întotdeauna, să mă împotrivesc unei hotărâri bune, drepte.
- Aha! Și dacă noi nu o să recunoaștem că aveți dreptate și nu o să facem ceea ce vreți dumneavoastră?
- Atunci vă las baltă și-mi văd de drum.
- Păi, în felul acesta n-o să puteți face ceea ce v-ați propus!
- Ba da, o să-mi fac treburile singur. Un om priceput se descurcă mai degrabă singur și fără ajutor, decât atunci când alții îi încurcă treburile.
- Vasăzică, Old Shatterhand nu se înșeală niciodată; întotdeauna trebuie să facă ce vrea el, că de nu, te lasă baltă?
- Cam așa, chiar dacă nu atât de categoric.
- Asta înseamnă să vă acceptăm tot ca pe un fel de comandant?
- Nu, nu trebuie să-mi dați mereu și oricum ascultare, fiecare poate să-și spună părerea. Iar în ceea ce vă privește

pe dumneavoastră, mister Cutter, sunt absolut convins că, întotdeauna, o să faceți numai ceea ce trebuie.

Pe fața lui plină de zbârcituri se ivi, ca o rază de soare, o undă de bucurie, și mă aprobă cu mulțumire și încântare:

— Așa da, *sir*, ați vorbit cu multă chibzuință, *it's clear!* Comandant nu avem, dar dacă ceilalți nu recunosc că aveți dreptate, îi lăsăm baltă. Să pornim mai departe.

Merserăm călare de-a lungul văii, la deal. Când ajunserăm pe culme, o cotirăm în unghi drept. Sus, terenul era neted și puteam să gonim în voie caii, care se adăpaseră pe săturate. Old Wabble mergea lângă mine, înaintea celorlalți, uitându-se, din când în când, cu admirație la murgul meu, căruia fuga îi făcea o vădită plăcere.

Bătrânul era un excelent călăreț și, în ciuda vârstei lui înaintate, se ținea în șa ca un flăcău. Părul lui alb, splendid, fâlfâia în fuga calului ca o coamă de argint; la fel văzusem la Winnetou, fâlfâind părul lui negru. De fapt, jos, lângă râu, el nu fusese la înălțimea așteptărilor mele, fiindcă prin observațiile lui dovedise că nu are privirea exersată și fără greș a unui vânător de mâna întâi. Dar „regele *cowboy-lor*” acționase numai în câmp deschis, în savana întinsă, și nu avea însușirile pe care le dobândești la școala pădurilor dese ale munților abrupti. Însă puteam, desigur, să mă bizui pe el în tot ce se referea la specialitatea lui.

Merserăm ore întregi unul lângă altul, fără ca el să scoată o vorbă. Întrebându-l de ce este ușa de tăcut, îmi răspunse:

— *Sir*, mie îmi place să vorbesc și să povestesc, dar știu că dumneavoastră vă plac mai mult faptele decât vorbele, așa că poate că nu v-ar plăcea să vorbesc. Lumea spune că, atunci când sunteți împreună cu Winnetou, zile întregi nu scoateți o vorbă: vă înțelegeți printr-un semn sau dintr-o privire, chiar dacă amândoi vă aflați în fața unor primejdii care ar cere altor westmeni să se sfătuiască îndelung. De aceea tac, să nu credeți că sunt un palavragiu... *it's clear.*

— Într-adevăr, Winnetou are obiceiul să vorbească mai mult prin fapte decât prin cuvinte, iar eu la fel. Voi fi foarte bucuros dacă viitorul îmi va dovedi că și cu dumneavoastră, mister Cutter, mă pot înțelege tot atât de bine cum mă înțeleg cu Winnetou.

— Nici o grijă, *sir!* Nu sunt un om chiar așa de lipsit de experiență și o să mă străduiesc să vă dovedesc că pot să vă fiu de folos.

Regiunea prin care treceam era așa cum le-o descriesem tovarășilor mei: o câmpie pustie, când stâncoasă, când nisipoasă. După-amiază dădurăm de un pământ mai fertil, acoperit de iarbă. Ne apropiam de un afluent al Pecosului. Pe ambele maluri se înșirau tufișuri dese. Cunoșteam mai dinainte acest curs de apă și îl urmarăm până la vărsare. Când ajunserăm acolo, mai erau două ore până să se întunece. Până la Sascuan-cui, puteam ajunge cu caii noștri într-o oră.

Această Apă Albastră era un lac mic, alimentat de izvoare din adâncuri, care își revărsa prisosul de apă în Rio Pecos. Pe malurile lui creșteau tufe de aluni și bumbac sălbatic, dintre care se înălțau stejari noduroși și arțari. Apa era de un albastru închis, și de aceea indienii o numeau Sascuan-cui. Un pârau de scurgere lega lacul de Rio Pecos, mai jos de locul unde ne aflam noi. Trebuia să traversăm Rio Pecos. Mai la vale era un vad, pe care însă nu-l puteam folosi, pentru că cei doi comanși aveau să vină din direcția aceea și ne-ar fi descoperit urmele. Deci trebuia să traversăm înot râul, destul de lat, ceea ce, după căldura zilei, era mai degrabă binevenit decât neplăcut.

Ajunși pe malul celălalt, ne-am uitat întâi după urme, și ne-a liniștit mult faptul că n-am descoperit nimic. Până la vărsarea pâraului în Rio Pecos am călărit cu multă precauție, pe sub crengile tremurătoare ale plopilor. Ne aflam pe malul nordic și nu găsim nici o urmă. Sării din șa, legai calul de un tufiș, din ale cărui frunze putea să se înfrupte, și mă culcai în iarbă. Fără să scoată un cuvânt,

Old Wabble îmi urmă exemplul. Se vede că voia să-l imite pe Winnetou și, așa cum se exprimase, nu voia să-l consider un palavragiu. Ceilalți însă rămaseră în șa; nu prea înțelegeau de ce mă culcasem în iarbă, iar Parker mă întrebă:

— *Sir*, să descălecăm? Mai e încă ziuă!

— Tocmai pentru că-i ziuă am descălecat, le răspunsei eu.

— Nu trebuie să ajungem la Apa Albastră?

— Nu.

— Vreți să mergeți acolo pe întuneric? Dar de ce să nu mergem ziua, mister Shatterhand, când am putea, eventual, să descoperim urme?

— Pentru că dacă noi am putea descoperi urme, în schimb am putea fi și văzuți.

— Cred că dacă suntem atenți...

Dar fu întrerupt de Old Wabble, care interveni pe un ton aspru:

— Stai liniștit și nu mai zbiera ca o cămilă cu cincisprezece cocoșe! Am spus eu vreun cuvânt? Știe mister Shatterhand ce face. Dacă vrei să-ți duci scalpul la târg, n-ai decât să mergi mai departe, dar eu rămân aici.

Pe dată se hotărâră și ceilalți să descalece, în timp ce Parker spuse supărat:

— Ho, ho! Old Wabble, fără grosolăni. Un gentleman ca mine nu-i obișnuit să i se spună cămilă cu cincisprezece cocoșe.

— Un adevărat gentleman își ține gura, ai înțeles? Este adevărat că atunci, la vânătoare, ai ochit foarte bine țapul, dar după aia ai făcut-o boacănă de atâtea ori, încât nu ai dreptul să-l contrazici pe Old Shatterhand; iar dacă nu-ți convine ceva din ce vrea să facă și nu te potolești, plecăm și vă lăsăm baltă.

Aha, așadar aici voia să ajungă! Să-i lăsăm baltă! îi intraseră în cap cuvintele mele. Prin severitatea față de Parker voia să se arate solidar cu mine. Dar eram convins

că tăcerea lui nu va dura prea mult. Știam că se va folosi de prima ocazie ce i se va ivi, pentru a repeta întrebările de adineauri ale lui Parker.

Când începu să se întunece și socotii că a sosit vremea, mă ridicai și zisei:

— Acum plec să-i caut pe comanși. Puștile nu le iau cu mine și vă rog să nu vă îndepărtați nici unul de aici, căci s-ar putea ca indienii să fie pe aproape și să vă vadă.

— Aveți dreptate! aprobă Old Wabble. Presupun că în curând o să sosească cei doi comanși pe care i-ați eliberat. Probabil că vor trece prin apropiere.

— Nu, mister Cutter, nu pe aici, îl contrazisei eu, aceștia o să folosească vadul mult mai jos și vor veni în susul apei, pe partea cealaltă.

— Credeți?

Da. De aceea am ales dinainte malul acesta pentru popas, ca să nu ne poată vedea.

— *Well*. Deci vreți să plecați. Pot să vă însoțesc?

— Sincer vorbind, aș prefera să fiu singur.

— Considerați că sunt atât de lipsit de experiență și de neîndemânatic, încât s-ar putea să vă stric socotelile? Vă asigur, *sir*, că știu să mă furizez ca oricare altul, am dovedit-o aseară.

— Da, dar eu v-am descoperit.

— Nu pe mine, ci crenguța care s-a mișcat.

— *Pshaw!* Cu mult înainte de a tăia crenguța, v-am văzut ochii.

— Ochii? *Good luck!*

— Este adevărat că acest lucru îl poate face numai cine este exersat. Probabil știți că în întuneric ochii strălucesc. Iar dumneavoastră stăteați cu ochii larg deschiși.

— Altfel cum? Cine vrea să vadă ceva trebuie să țină ochii larg deschiși.

— Ba nu! Un cercetaș precaut, ca să nu fie descoperit, îi închide cât mai mult. Eu, de pildă, după ce am văzut ceea ce vreau să văd, închid complet ochii și stau și ascult. În

primul rând, ochii închiși nu pot fi văzuți, în al doilea rând, în felul ăsta auzi mult mai bine decât dacă-i ții deschiși.

— Aveți dreptate, *sir*. Multe mai învață omul de la dumneavoastră.

— Atunci am să vă mai atrag atenția asupra unui lucru, și anume, că v-am văzut și părul, nu numai ochii.

— Părul?

— De ce vă mirați? Dumneavoastră aveți un păr alb ca neaua și e firesc să fie văzut chiar mai ușor decât niște ochi întunecoși. Dacă veți fi pus în situația de a vă furișa, vă sfătuiesc să-l acoperiți. Altfel, s-ar putea să vă pierdeți acest păr minunat, cu pielea capului cu tot.

— Așa am să fac. Sper să am ocazia chiar acum. Nu?

— Repet: mi-ar plăcea mai mult să mă duc singur.

— Se poate; dar și dumneavoastră nu sunteți decât un om și s-ar putea să vi se întâmple ceva, un accident. Și atunci, noi care rămânem aici și nu știm nimic, cum să vă ajutăm?

— Da, în această privință aveți și dumneavoastră dreptate.

— Vă dau cuvântul meu că nu o să fac nici o greșală!

— Cuvântul! Hm! Bine, fie, și sper că o să vi-l și respectați.

— Mulțumesc. Acum să-mi înfășor mai întâi părul și apoi putem pleca.

În timp ce-și făcu părul coc în creștetul capului și-l legă cu fularul, continua:

— Vă încumetați să-i căutați pe indieni, în ciuda întunericului? Cunoașteți atât de bine Apa Albastră și împrejurimile?

— Da. De fapt acest lucru l-ați fi putut deduce și singur, pentru că, dacă nu aș fi cunoscut locul, aș fi folosit timpul cât mai era lumină pentru recunoaștere și nu m-aș fi culcat să stau degeaba.

— Bravo, bravo! exclamă Parker.

Old Wabble se întoarse supărat către el și-l întrebă:

— Hei, de ce zbieri așa?

— Am strigat „bravo”, răspunse Parker. Sunt încântat că mister Shatterhand ți-a dat una peste nas.

— Una peste nas? Cum așa?

— Atunci când mi-am permis și eu o simplă întrebare, ai fost grosolan cu mine și mi-ai ordonat să tac, ba m-ai asemuit cu nu știu ce cămilă, cu nu știu câte cocoase, iar acum chiar dumneata spui niște vorbe atât de nerumegate, încât mister Shatterhand a fost nevoit să te pună la punct! A spus: „De fapt, acest lucru îl puteați deduce și singur”, iar eu strig, încă o dată, bravo!

— Ține-ți pliscul, stimată *sir*! Întrebarea mea era cât se poate de potrivită.

— Și a mea.

— Așa crezi! Și apoi, aici, în Vestul Sălbatic și în apropierea unor vrăjmași, nu e bine să zbieri de să-ți plesnească bojocii. Haideți, mister Shatterhand, să-l lăsăm baltă pe omul ăsta!

— Definitiv? întrebai eu zâmbind.

— Nu, numai până ne întoarcem.

Puștile mele le dădui în păstrare lui Parker, apoi plecarăm.

Tufișurile care împrejmuiiau scurgerea din lac nu se întindeau prea mult în lățime; formau o fâșie îngustă, care se continua apoi într-un teren deschis, acoperit cu iarbă. Numeroșii arbuști care creșteau în câmpie ne ofereau destulă protecție pentru a înainta fără grijă, putând să ne ascundem repede, în caz că am fi dat peste cineva. Iar când se înseră și se întunecă de-a binelea, orice îngrijorare deveni de prisos.

Lecția primită de Old Wabble de la Parker nu avu un efect de prea lungă durată, pentru că nu ajunsesem prea departe, când iarăși voi să afle ceva, și întrebă în șoaptă:

— Și ce formă are lacul Apa Albastră?

— E un lac aproape circular. De fapt, s-ar putea spune că e un lac destul de mic, după întinderea pe care o are.

— Cât e de mare?

— Înotând fără a schimba direcția, l-am traversat în douăzeci de minute.

— Înseamnă că nu e chiar atât de mic, pentru că am auzit că sunteți un excelent înotător. Se povestește că, prins de indieni, a trebuit să vă întreceți la înot pentru a vă salva viața.

— Chiar de mai multe ori.

— Și se mai spune că i-ați lăsat în urmă pe cei mai buni înotători indieni.

— Firește, altfel n-aș fi în viață. Dar dumneavoastră, mister Cutter, cum înotați?

— Ca peștele. Vă îndoiiți cumva?

— Din moment ce o spuneți, trebuie să fie adevărat, înseamnă că mă întreceți, pentru că eu nu aș îndrăzni să spun că înot ca peștele. Pe deasupra, nu prea aveți o constituție prea robustă.

— Da, sunt mai mult oase, piele și zbârcituri, altceva nu prea am. Reprezintă asta cumva o piedică în a fi un bun înotător?

— Cel puțin așa se zice

— Oho! Aflați că numai un nepriceput poate să spună acest lucru. Omul gras e rotund și lat și trebuie deci să depună un efort extraordinar ca să se poată mișca prin apă. Eu însă sunt lung și subțire, și pur și simplu țâșnesc printre valuri. Exact ca vârful unei săgeți: dacă e lung și ascuțit pătrunde mai ușor în carne și mai adânc decât dacă e scurt și gros, *it's clear*.

Mie treaba nu-mi era chiar așa de „clară” ca lui, puteam totuși să presupun că, chiar dacă nu înota ca peștele, știa să înoate bine.

— În Apa Albastră există insule? întrebă el, după câteva clipe.

— Numai una, nu departe de malul nordic.

— Pe întunericul ăsta, și dacă pieile-roșii nu o să aprindă focuri, o să-i găsim cam greu.

— În curând stelele o să lumineze mai tare și sunt convins că comanșii au aprins focuri. Nu au nici un motiv să creadă că ar exista dușmani prin apropiere. Ei presupun că sunt în siguranță și nu vor sta pe întuneric.

— Și cum o să ne furișăm până la ei?

— Există un loc pe malul lacului, chiar în fața insulei despre care am vorbit, care se potrivește de minune pentru popas. Eu însumi am petrecut acolo mai multe nopți și aș vrea să cred că indienii se află tot acolo. Tufărișul este des, iar deasupra lui sunt și copaci înalți.

— Asta nu-mi place deloc, căci o să trecem cam greu pe acolo. Sau sunteți de altă părere, mister Shatterhand?

— Din păcate așa este, totuși trebuie să trecem. Și probabil că se va mai adăuga încă o împrejurare, care va îngreuna și mai mult realizarea planului nostru.

— La ce vă referiți?

— Între malul apei și tufăriș nu există destulă iarbă pentru cai. Trebuie să presupunem că aceștia nu se află lângă apă, ci dincoace de fâșia de pădure, unde este iarbă din belșug.

— *Heigh-ho!* ^[6] Înseamnă că acolo există și paznici!

— Firește. Vasăzică tabăra este în fața noastră, iar caii, cu paznicii lor, în spatele nostru, așa că ne aflăm într-o situație care cere multă atenție, mai ales că acești cai ai indienilor sunt aproape la fel de vigilenți ca și stăpânii lor. Acum însă să încetăm discuția, trebuie să ne concentrăm toată atenția.

Făcusem cam o jumătate de drum și, cu cât ne apropiam de lac, cu atât era mai posibil să dăm peste niscaiva indieni, care cutreierau regiunea. Din fericire, acest lucru nu s-a întâmplat și am ajuns cu bine la locul unde se scurgea apa din lac.

Înaintam prin fâșia de pădure, care, de aici, făcea o curbă mare spre câmpia plină de iarbă, când, deodată, ne oprirăm, pentru că în fața noastră auzirăm niște glasuri.

— *Pako!* strigă cineva, *carbune!* ceea ce însemna: *Pako*, ascultă!

— *Himme unozo zovui* — ce vrei? răspunse celălalt.

— *Kim!* adică: *Vino încoace!*

— *Un ncatz nariskoc, vone tithtezte naiokone* — nu pot, vreau să-mi fac un mic fluier de trestie.

Apoi se făcu din nou liniște.

— E dialectul comanșilor *naiini*, îi spusei în șoaptă lui *Old Wabble*. Deci, în fața noastră se află cei pe care-i căutăm. Cunoașteți acest dialect?

— Da. Unul a chemat, iar celălalt a răspuns că nu are timp.

— Bun. Îmi pare bine că înțelegeți ce spun ei, pentru că în felul ăsta putem amândoi să tragem cu urechea la ceea ce vorbesc acești indieni. Presupunerea mea s-a adeverit, caii sunt în fața noastră. Chemarea era adresată unuia dintre paznici. Acum veniți după mine, dar cât se poate de atent, pentru a nu fi auziți.

Ne strecurarăm mai departe pe lângă tufișuri, până cotirăm după un ieșind al pădurii, când zărirăm un foc, la vreo șase sute de pași distanță, pe câmpie. Mulți indieni stăteau în jurul lui, păzind caii care pășteau în apropiere.

— Exact cum ați presupus, *sir*, spuse *Old Wabble*. Iată animalele, iar după tufișuri și copaci, stăpânii lor, care și-au făcut tabăra lângă *Apa Albastră*.

— Și este chiar locul despre care v-am vorbit. S-au așezat tocmai unde am poposit și eu de două ori. Acum trebuie să ne culcăm la pământ, altfel putem fi văzuți.

Continuarăm să ne târâm până unde se putea, ținând marginea tufărișului, fără riscul de a fi descoperiți. Apoi dădurăm de o deschizătură în tufăriș, care era o potecă între tabără și locul de pășunat. Dacă am fi putut s-o folosim, ar fi fost foarte comod pentru noi. Dar nu aveam voie. Indienii circulau pe acest drum și nici nu ne gândeam să ne expunem vederii lor. Deci, o luarăm la dreapta, pentru a pătrunde în tufăriș, paralel cu poteca. Am mai

spus că mă răcinișul era foarte des, iar noi trebuia să evităm orice zgomot. De aceea, ne-a fost foarte greu și a durat foarte mult până să trecem de partea cealaltă a pădurii și să vedem tabăra înaintea noastră.

Era o tabără de război. Cu toate că indienii nu-și vopsiseră fața în culorile războiului, și-și propuseseră să stea aici un timp mai îndelungat, nu ridicaseră nici un cort, așa cum ar fi procedat dacă ar fi fost vorba de o expediție vânătorească. Se simțeau în deplină siguranță, dovadă cele opt focuri, la lumina cărora am putut număra peste o sută cincizeci de indieni. Am putut vedea că „au făcut carne”: pe curele întinse carnea atârna la uscat, tăiată în bucăți lungi și subțiri. Prin urmare, aveau de gând să întreprindă o expediție războinică mai îndelungată, în timpul căreia nu ar fi avut răgazul să vâneze, sau care urma să aibă loc într-o regiune unde nu existau bizoni sau alt vânat. Cunoșteam această regiune, era pustiul Llano Estacado, asemănător Saharei fierbinți și pline de nisip.

Cei mai mulți indieni erau ocupați să tranșeze carnea câtorva bizoni vânați, să o desprindă de pe oase, apoi s-o taie fâșii-fâșii. Alții stăteau pe vine lângă focuri și frigeau carne. Bucățile fripte stăteau grămadă lângă ei, fiind destinate cinei comune. Lângă două focuri mai mici, din păcate nu prea departe unul de altul, stăteau câțiva indivizi care vorbeau și fumau dintr-o pipă, trăgând fiecare pe rând câteva fumuri și dând-o apoi mai departe.

Erau, probabil, căpeteniile. Am spus că focurile se aflau „din păcate” prea departe unul de altul, pentru că, dacă aceste două grupuri ar fi fost mai apropiate sau dacă ar fi format un singur grup, aș fi putut trage cu urechea la amândouă, împreună cu Old Wabble; așa însă trebuia să ne despărțim, pentru că, în mod categoric, nu puteam pleca fără să aflăm ce se discută.

Insula despre care-i pomenisem lui Old Wabble ieșea din apă ca un loc ceva mai negru, peste care plutea o lumină mai slabă. Probabil că provenea de la un foc, care era

aprins printre tufişuri. Acest lucru mă surprinse şi mă făcu să mă întreb ce caută acest foc pe insulă? Îmi concentrai privirea şi mă uitai în toată tabăra, de la un grup la altul, şi astfel putui să-mi răspund la întrebare: erau numai indieni, nu se afla nici un alb printre ei.

Stăteam culcaţi unul lângă altul, sub un tufiş de bumbac sălbatic, care ne camufla complet. Nici o privire nu era îndreptată în direcţia noastră.

— *Damn!* îmi şopti bătrânul. Am numărat indivizii; sunt cam o sută cincizeci, dar nici un alb printre ei. Nu cumva l-au lichidat pe Old Surehand?

— Nu. Se pare că l-au dus dincolo, pe insulă.

— Pe insulă! Aha! E punctul acela negru din mijlocul apei, peste care străbate puţină lumină de la un foc?

— Da.

— Şi credeţi că Old Surehand este acolo? Acest lucru mă nelinişteşte, cu toate că mi se pare curios că nu l-au ținut aici, în tabără.

— Mie nu mi se pare. Sunt mai siguri dacă-l ştiu acolo. Un prizonier scapă mai greu dintr-un loc înconjurat de apă decât de aici, cu toate că acolo sunt mai puţini ochi care-l păzesc.

— Hm, aici mi se pare că ar putea fi la fel de siguri de el, pentru că, în orice caz, e legat.

— De legat e legat, dar trebuie să ținem seama şi de faptul că ar putea ca, din întâmplare, să treacă pe aici oameni care ar descoperi tabăra, deci şi pe prizonierul lor. Lucrul acesta vor să-l evite.

— Şi dacă e adevărat ceea ce spuneţi, nu avem de ce să ne bucurăm, mister Shatterhand. Poate că aici ar fi fost posibil să ne furişăm până la el şi să-l eliberăm, dar în împrejurările de faţă, lucrul acesta a devenit imposibil.

— *Pshaw!* Mie îmi convine mai mult că nu-l țin aici, în tabără, şi ştiu că o să-mi daţi dreptate. Dar mai întâi aş vrea să ascult ce vorbesc indienii.

— Îmi dați voie să vă atrag atenția că ne expunem fără rost pericolului. Nu sunt un fricos și risc tot ce riscați și dumneavoastră, dar chiar dacă reușim să tragem cu urechea, ce lucruri importante credeți că am putea afla?

— Importante sau nu, eu o să încerc. De câte ori m-am furișat până lângă dușman, aproape întotdeauna am aflat câte ceva important pentru mine. Despre ce pot să vorbească? Despre ceea ce s-a mai întâmplat, ce se mai întâmplă și ce plănuiesc să facă, probabil despre prizonierul lor, despre expediția și despre jaful pe care vor să-l întreprindă. Firește, riscăm mult, și chiar dacă știu că nu vă temeți, totuși, vorbind deschis, mi-ar conveni mai mult să iau pericolul asupra mea. Pentru că, în caz de pericol, nu știu dacă ați putea face față.

— Oho! Am făcut eu până acum vreo greșală? Nu am dovedit că mă pricep să mă furișez?

— Până acum, da, dar a fost relativ ușor, de-acum, însă va fi cu mult mai greu.

— *Pshaw!* O să fie la fel de ușor!

— Într-adevăr? Bine, am încredere în dumneavoastră. Vedeți cele două focuri mai mici, lângă care se află câțiva războinici, care stau la taifas? Acolo mergem. Cel care-i mai încoace, e destinat dumneavoastră. Tufișurile se întind până aproape de tot, și astfel, fiind acoperit, vă puteți apropia mult mai ușor, în timp ce la celălalt foc, care e lângă apă, mie o să-mi fie mai greu. Sunteți de-acord?

— Da, cu toate că nu e prea mare cinste pentru mine că v-ați ales, pentru dumneavoastră, pericolul mai mare.

— Nici pentru dumneavoastră nu e nici o rușine. Fiți atent la ce vă spun eu! Ne întâlnim tot aici. Care ajunge primul, dă celuilalt un semn că a terminat. Acest semn nu trebuie să atragă atenția indienilor. Auziți orăcăitul boului-de-baltă? Chemarea lui nu poate trezi nici o bănuială. Puteți să-l imitați?

— Așa cred.

— Atunci îndată ce ați ajuns aici, chemați de patru ori, a doua și a treia chemare să fie mai repede una după alta, decât celelalte. M-ați înțeles?

— Yes. Asta pentru a ne deosebi de un adevărat bou-de-baltă.

— Exact. Dacă o să sosesc eu primul aici, o să procedez la fel. Dacă vă descoperă, atunci...

— Să mă descopere? îmi tăie el vorba. O să mă păzesc bine și n-am să mă las văzut.

— Să nu spuneți vorbe mari. Chiar și cel mai șiret și prevăzător *westman* ar putea avea ghinion într-o asemenea împrejurare. Și dacă veți fi descoperit, căutați să răzbateți cât mai repede prin tufișuri, fără a ține seama de mine. Întoarceți-vă la locul nostru de popas, vin și eu pe urmă.

— Și dacă vă descoperă și pe dumneavoastră?

— Am s-o rup la fugă, iar dumneavoastră veniți după mine cât se poate de repede. Poate mai vreți să-mi spuneți ceva?

— Nu. Lucrul pe care-l am de făcut îl știu și am să caut să-l duc la capăt, *it's clear*.

— Vă doresc succes! Acum, la treabă!

Târându-se, dispăru în tufișuri, în partea stângă.

„Oare n-o să facă nici o greșeală?” Nu eram prea liniștit în privința asta.

Cum am mai spus, ceea ce-mi revenea mie era cu mult mai greu. Trebuia să ajung la focul de lângă apă, iar între mine și foc nu exista nimic care să-mi ofere acoperire. Întrebarea era: cum să ajung acolo și cum să stau lungit mai mult timp fără să fiu văzut? Și nu că voiam, dar trebuia să mă duc acolo, pentru că unul dintre indienii care ședeau lângă foc avea în păr o pană de vultur alb și, cu toate că nu-i vedeam fața, știam că trebuie să fie Vupa-Umugi, căpetenia comanșilor.

Puteam să ajung acolo pe o singură cale, prin apă, dar acest lucru era foarte greu și probabil că niciodată nu am riscat la o furișare atâta ca atunci. Trebuia să profit de

faptul că pe mal creștea mult stuf. Eram nevoit să mă dezbrac, dar din cauza culorii deschise a pielii mele, trebuia să caut un loc întunecos și ferit. Nu departe de focul cel mai îndepărtat, din dreapta, tufișurile ajungeau până la apă. M-am târât până acolo, m-am dezbrăcat, am scos din buzunar câteva curele, precum și cuțitul bowie, și mi-am ascuns hainele într-un tufiș des. Apoi am retezat atâta stuf cât am avut nevoie, l-am legat într-un mănunchi care să arate cât mai natural și mi l-am pus pe cap, acoperindu-mi umerii. Făcând o deschizătură în mănunchiul de stuf, prin care să pot vedea, am intrat în apă și am pornit pe anevoiosul drum.

Fie că mergeam prin apă, fie că înotam, trebuia să am grijă ca smocul de stuf să aibă aceeași înălțime pe care o aveau și tufișurile de pe mal. Pentru a nu atrage atenția cuiva, trebuia să mă mișc încet și cu prudență, lipit de mal și în direcția focului, în așa fel încât moțul meu curios să poată fi luat drept un smoc de stuf care stă pe loc. În acest fel puteam să sper că o să ajung cu bine la țintă și de acolo înapoi la locul stabilit. În caz că aș fi fost descoperit, ceea ce era posibil, îmi propusesem să trec lacul înot și să mă întorc pe furiș, pentru a-mi lua hainele.

La început, apa nu era adâncă, a trebuit să mă las jos și să înaintez în patru labe prin nămol, să mă târăsc prin stufărișul cu frunze tăioase și să am grijă să nu mă rănesc; După aceea, am dat de apă mai adâncă și am putut merge în picioare. La un moment dat, am pierdut pământul de sub mine și a trebuit să înot. Tot drumul nu avea mai mult de șaizeci de metri, dar a trecut mai mult de-o jumătate de oră, fără să fi parcurs măcar jumătate din el, tocmai pentru ca indienii să nu observe că smocul meu de stuf se mișcă. În felul acesta puteau trece ore întregi, înainte de a mă întâlni din nou cu Old Wabble.

Din fericire, se ivi o împrejurare care-mi veni în ajutor. Auzind strigăte, căutai să aflu motivul și văzui doi indieni ieșind din tufișuri. Erau cei doi comanși pe care-i

eliberasem cu o seară înainte. Căpetenia îi trimisese după Old Wabble; acum reveneau și, firește, fiecare voia să știe ce s-a întâmplat. Chiar dacă nu fugea în întâmpinarea lor, așa cum făceau cei mai mulți, căpetenia se ridicase totuși în picioare și privea în direcția lor. În felul acesta, ochii tuturor erau îndreptați spre uscat. Folosindu-mă de acest prilej, în mai puțin de un minut am fost la locul unde voiam să ajung. Ca să nu bată la ochi pielea mea de culoare deschisă, mă tăvălii în nămolul de lângă mal, îmi sprijinii brațele de acesta și, cu fața deasupra apei, putui observa tot ce se putea petrece. Legătura de stuf îmi stătea pe umăr, părând că plutește pe apă, ca și stuful din jurul meu, așa că mă puteam simți în siguranță.

Era și timpul să-mi ocup locul de ascultare, pentru că cei doi comanși ajunseră în fața căpeteniei, care îi primi cu cuvintele:

— Nu văd la brâu nici unuia dintre voi scalpul aceluia pe care urma să-l omorâți. Ați orbit, de i-ați pierdut urma? Or caii voștri și-au rupt picioarele și nu l-ați putut ajunge?

Unul dintre cei doi indieni privi încurcat în pământ, fără să spună ceva. Celălalt, fiind mai îndrăzneț, se uită drept în ochii căpeteniei și zise:

— Ne-am păstrat ochii, iar picioarele cailor noștri sunt întregi.

— Unde este scalpul?

— Se mai află pe capul aceluia căruia trebuia să i-l luăm.

— Deci, această față-palidă nu este moartă?

— Nu, trăiește.

— L-ați lăsat să vă scape? întrebă căpetenia, fulgerându-i cu privirea și strigând tare și supărat la ei.

— Ne-a scăpat, răspunse celălalt, înfruntând liniștit privirea căpeteniei.

— Înseamnă că sunteți niște câini ologi, care nu trebuie să fie trimiși nici după o broască, ea fiind prea iute pentru voi! O să vă trimit înapoi, în corturile babelor, unde vă e locul.

— Tu ești Vupa-Umugi, căpetenia noastră de război, a cărui poruncă trebuie s-o îndeplinim. Dar dacă dai porunci care nu pot fi îndeplinite, nu ai voie să-i batjocorești pe aceia care se ostenesc degeaba. Nu suntem niște câini ologi, ci războinici viteji și cu experiență, altfel nu ne-ai fi ales ca să-l urmărim pe omul alb. Nu o să mergem la femeile bătrâne. De ce vorbești și judeci înainte de a fi auzit de ce nu am adus scalpul?

Vorbise cu îndrăzneala și cu siguranța unuia care nu era nici laș și nici fricos. Despre cruzimea lui Vupa-Umugi se vorbeau multe; se spunea că o aplică nu numai albilor, ci că, în multe cazuri, s-a dovedit fără cruțare chiar și față de cei din tribul său. Ca războinic era respectat, dar nu era iubit. Împotriva lui se strânsese o anumită nemulțumire, care izbucnea în împrejurări cum era și cea de față.

Atitudinea războinicului era curajoasă, dar în nici un caz obraznică. La indieni, un șef de trib este un stăpân absolut, el este ales de trib și își păstrează poziția atâta timp cât știe să se mențină prin experiență, înțelepciune și îndrăzneală, dar poate fi destituit în orice clipă de Sfatul bătrânilor, și atunci devine mai puțin decât fusese înainte de a fi șef. Vupa-Umugi știa acest lucru, iar eu vedeam cum reproșul războinicului îl face să turbeze; mânios, duse mâna la brâu, unde-și ținea cuțitul, dar reuși să se stăpânească și, cu glasul încă plin de supărare, zise:

— Ai să povestești și eu am să te ascult, iar pe urmă am să spun dacă mai poți fi socotit printre războinicii comanșilor.

Căpetenia se așeză. La fel făcură și ceilalți care se aflau lângă el. Atunci comanșul începu să povestească despre felul în care se desfășurase urmărirea. Îl ascultară cu toții până ce ajunse la cuvintele:

— ... deodată am primit fiecare dintre noi câte o lovitură în cap și am căzut ca morți. Când am înviat din nou, eram legați și fixați strâns de un copac.

— Doborâți și legați? izbucni căpetenia. Fără a opune rezistență?

— Căpetenia naiinilor e în stare să se lupte cu un dușman pe care nu-l vede?

— Nu, dar aş vedea orice dușman care s-ar încumeta să mă atace!

— Pe ăsta nu!

— Pe ăsta? Vasăzică știți cine era? Spune, cum îl cheamă?

— Old Shatterhand.

— Uff! exclamă căpetenia, ridicându-se pe jumătate, și căzând iarăși la loc.

— Uff, uff, uff! repetau ceilalți ca un ecou.

— Old Shatterhand! spuse el printre dinți. Câinele ăsta alb, pe care l-au avut comanșii de atâtea ori în mâinile lor și le-a scăpat de fiecare dată! O, de-aș fi fost eu în locul vostru!

— Ai fi pățit la fel ca noi!

— Taci! Sunt Vupa-Umugi și nu ar fi putut să se furișeze pe lângă mine!

— De fapt, noi voiam să ne furișăm după fața-palidă care ne scăpase. Puteam noi să știm că a dat peste alți albi? Și puteam măcar bănuî că printre acești albi se află neînvinsul Old Shatterhand?

— Nu, dar trebuia să fiți mai cu băgare de seamă.

— Am fost. Când am mirosit focul, am lăsat imediat caii în urmă și ne-am furișat mai departe, fără zgomot, pentru a vedea cine este lângă foc. Dacă Old Shatterhand nu ar fi venit în întâmpinarea noastră, nimeni nu ne-ar fi descoperit și nu ne-ar fi prins, și le-am fi luat scalpurile. Dar el stătea în desiş și aştepta. Era noapte întunecoasă și nu-l puteam vedea, așa cum nici ochii tăi nu l-ar fi putut zări. Când am trecut de el, a sărit la noi și ne-a doborât. Frații mei roșii au auzit despre puterea pumnului său?

Întrebarea era adresată celor care stăteau în jur.

— *Héhé, héhé* — da, da, i se răspunse.

— Și că pe cine nimerește, se prăbușește ca mort?

— *Héhé, héhé* — da, da!

— Credeți că voi l-ați fi putut evita? L-ați fi văzut și ați fi putut scăpa de el?

— *Ke, ke*, nu, nu!

Era un om deștept, știa să-și apere cauza, întrebându-i pe egalii lui. Aprobarea lor constituia pentru el un zid de apărare împotriva mâniei căpeteniei. Povestind mai departe, nu a mai fost întrerupt de Vupa-Umugi până ce termină zicând:

— Așa a procedat Old Shatterhand, pe care comanșii îl consideră drept dușman. Bănuiește careva dintre comanși cine era fața palidă pe care am urmărit-o?

Negară cu toții.

— Și totuși am auzit adeseori despre acest om alb.

— L-am văzut când a trecut călare prin ceata noastră, ca și când nici un glonte n-ar fi putut să-l lovească, dar nu l-am cunoscut, interveni căpetenia.

— Ai văzut că avea părul lung și alb ca zăpada din munți?

— Am văzut.

— Peste nouăzeci de ierni și-au brăzdat cutele pe fața lui. Există un singur om cu fața palidă care numără atâția ani și are un păr atât de alb, și e un călăreț atât de îndrăzneț, încât trece călare printre cincizeci de călăreți fără să fie rănit.

— Uff, uff, exclamă căpetenia. Mi se pare că fratele meu roșu se referă la Old Wabble.

— Da, la el mă refer. El era.

— El a fost, el! Duhul cel bun ne-a părăsit când ne-a scăpat... Nici o față-palidă din câte mai trăiesc nu a vărsat atâta sânge de indieni ca acest câine cu părul alb și lung. Dacă ne-ar fi căzut în mâini, peste tot unde există corturi ale comanșilor, s-ar fi înălțat un strigăt de bucurie. De data asta ne-a scăpat, dar o să dăm noi de el și o să-l prindem cu siguranță, poate chiar mâine.

— Vreți să trimiteți după el mai mulți războinici decât am fost noi?

— Nu.

— Atunci cum veți face?

La această întrebare, cam nelalocul ei, căpetenia răspunse pe un ton domol, făcând cu mâna un gest aproape disprețuitor:

— Fratele meu roșu este un războinic obișnuit și îndrăznește totuși să-l întrebe pe șeful, suprem al războinicilor naiinilor ce anume vrea să facă? Totuși eu am să-i spun, ca să dovedesc că sunt dispus să iert insuccesul misiunii voastre. Noi nu trebuie să-l urmărim pe Old Wabble, pentru că el o să vină la noi.

— Nu vine, afirmă războinicul, în ciuda observației primite.

— Ba o să vină, zise căpetenia pe un ton foarte hotărât.

— Noi știm că n-are să vină.

— S-a dus să caute ajutor, pentru a-l elibera pe omul alb, care stă legat dincolo, pe insulă. A găsit zece albi, al căror conducător este Old Shatterhand, și o să vină cu toții.

— Înseamnă că au creierul bolnav, dacă își închipuie că unsprezece oameni albi ar putea să ne învingă.

— Cu ei este Old Shatterhand și fețele-palide pe care îi conduce el îndrăznesc orice.

— Ei nu știu unde ne aflăm.

— O să afle după urmele voastre.

— Old Shatterhand ne-a promis că nu se va lua după noi.

— Și totuși o s-o facă.

— Nu, el nu este mincinos. Nimeni n-a auzit vreodată ca el să-și calce cuvântul.

— În loc să-și înfrunte căpetenia în prezența unor războinici mai în vârstă, fratelui meu roșu i-ar sta mai bine să tacă.

Era o muștrare severă, dar oamenii se bucurară în sinea lor de supărarea lui Vupa-Umugi, care nu era iubit de ai

săi. Comanșul văzu privirile încurajatoare ale celor de-o vârstă cu el și continuă:

— Știu că numărul anilor mei nu atinge anii oamenilor bătrâni și înțelepți, dar întrucât eu sunt acela care am fost la Old Shatterhand și am stat de vorbă cu el și în fața căruia și-a dat cuvântul, o să-mi fie permis să spun ce am auzit de la el.

Un indian cu părul alb, care ședea lângă căpetenie și care probabil că era cel mai în vârstă dintre toți, interveni:

— Fratele meu tânăr să vorbească fără teamă. Acum, securea războiului a fost dezgropată, tot ce de obicei ar părea de prisos, poate fi de mare însemnătate, și ce poate fi acum mai însemnat decât întâlnirea cu Old Shatterhand? Unde se află el, nu poate fi departe nici Winnetou, căpetenia apașilor.

— Acesta nu era acolo, răspunse războinicul, vădit mândru de faptul că bătrânul îi luase apărarea.

— Nici prin apropiere?

— Nu am observat nimic în această privință.

— Ce cuvinte a folosit Old Shatterhand, când v-a dat cuvântul său?

Războinicul se gândi puțin, apoi răspunse:

— I-am vorbit în felul următor: „O să ne urmărești, ca să afli unde ne ducem?” iar el a răspuns: „Nu; în această privință, vă dau cuvântul meu.” Acestea sunt exact cuvintele pe care fratele meu mai în vârstă vrea să le știe.

— Dacă Old Shatterhand a spus asta, este ca și când ar fi fumat pipa jurământului cu noi. El își ține cuvântul și nu v-a urmărit. *Howgh!* Frații mei tineri se pot retrage, acum știm ce am vrut să aflăm.

Cei doi comanși se îndepărtară de foc și, odată cu ei, și ceilalți, care se apropiaseră mânați de curiozitate, dar respectuoși. Chiar cei care stătuseră lângă focul de care trebuia să se apropie Old Wabble veniseră înapoi, așa că puteam să presupun că Old Wabble s-a retras la timp. Se dovedi că presupunerea mea fusese justă, pentru că

imediat se auzi de patru ori chemarea boului-de-baltă, în felul în care ne înțeleseserăm.

Era cazul să părăsesc și eu locul meu? Momentul era potrivit, pentru că indienii se întorceau la focurile lor, iscându-se un mare du-te, vino, și nimeni nu ar fi observat că moțul meu de stof se mișcă. Dar îmi spuneam că lângă focul meu se va mai discuta în continuare, despre aceeași problema, și voiam să ascult. În ceea ce privește retragerea mea, speram să găsesc un prilej tot așa de bun. Oamenii încă nu mâncaseră, așteptând probabil să se frigă destulă carne pentru toți. Puteam să sper că atunci când masa va fi gata, se va produce o zarvă, care-mi va oferi prilejul cel mai bun pentru a mă face nevăzut. Rămăsei deci culcat în apă, sau mai precis în nămol.

Căpetenia părea să fie furioasă, pentru că se amestecase bătrânul în vorbă, iar după ce războinicii tineri se retrăseseră, îi spuse:

— Nu s-a gândit fratele meu că jignește demnitatea căpeteniei, luând apărarea unui tânăr împotriva ei?

— Demnitatea unui conducător este jignită mai ales atunci când el însuși acționează împotriva ei. Noi toți credem că Old Shatterhand își ține cuvântul, numai tu nu crezi.

— Nu, pentru că îl cunosc pe câinele acesta alb.

— Și noi îl cunoaștem. Din gura lui nu a ieșit niciodată o minciună.

— Da, dar această gură se pricepe să vorbească mai bine ca oricare alta. Este cel mai cinstit dintre fețele-palide, dar dacă cineva ar vrea să-l păcălească, e mai șiret decât cea mai șireată vulpe, și vorba lui seamănă cu zorii zilei, după care poate răsări soarele, dar poate veni și vreme rea. E adevărat că nu minte și respectă ceea ce promite, dar respectă așa cum e în gândul lui și nu cum e dorința altora. Cuvintele adresate de el dușmanului trebuie cântărite bine, la fel cu praful de pușcă înainte de a-l turna în țeava.

— Vupa-Umugi e de părere că promisiunea lui de a nu-i urmări pe cei doi războinici ai săi poate fi interpretată și altfel?

— Nu. El nu a vrut să-i urmărească și deci nu i-a urmărit, dar sunt sigur că nu ar fi făcut această promisiune, dacă nu ar fi avut altă cale prin care să afle ceea ce dorește să știe.

— Altă cale nu există.

— Asta e părerea fratelui meu mai vârstnic, eu însă nu cred, cu toate că eu însumi nu cunosc alta. De câte ori nu s-a spus despre Old Shatterhand că știe tot ce vrea să știe? O fi el în înțelegere cu Manitu cel bun sau rău, care îi spune totul? Eu susțin că el știe precis că ne-am făcut tabăra aici, la Sascuan-cui.

— Asta nu-i posibil, căci nimeni nu i-a spus. Și chiar dacă ar ști, nu avem motiv să credem că o să și vină aici.

— Vrea să-l elibereze pe prizonierul nostru.

— Îl cunoaște? Și chiar dacă îl cunoaște, ține atât de mult la el încât ar risca de dragul lui să-și piardă viața în luptă cu noi?

— El ia apărarea fiecărui alb.

— Având numai unsprezece oameni, împotriva a o sută cincizeci de războinici?

— El nu-și numără dușmanii și nici nu trebuie să-i numere, pentru că are o flintă vrăjită, cu care poate să tragă fără întrerupere. Bătrânul meu frate știe că, cu toate astea, el dorește să evite lupta, nu de frică, ci pentru că nu-i place să verse sânge de om. Și atunci se folosește de viclenie, iar șiretenia lui este aproape mai de temut decât pușca vrăjită. Are să vină să ne smulgă prizonierul, prin șiretenie, și nu luptându-se cu noi.

Bătrânul căzu pe gânduri. Își legăna încet capul său albit și, după un scurt răgaz, zise:

— Cuvintele lui Vupa-Umugi nu-mi pot schimba gândurile, dar atunci când este dezgropată securea războiului, tot ceea ce, de obicei, se judecă o dată, trebuie

judecat de zece ori. Și nu trebuie să pui binele față în față cu răul. Eu zic că Old Shatterhand nu vine, tu zici că vine. Cu atât mai bine ar fi dacă ar rămânea departe.

— Mai bine? Bătrânul meu frate se teme de el? Eu doresc foarte mult să vină. L-am prinde și am ridica stâlpul caznelor, la care ar muri împreună cu Old Wabble.

— Vrei să prinzi vântul care-ți trece printre degete?

— E cumva Old Shatterhand aer? Nu l-au prins oamenii roșii, până acum, de mai multe ori?

— Știu eu bine acest lucru, dar nu le-a scăpat el mereu din mână, ca suflat de vânt?

— Numai să-l prind, că am să știu eu să-l țin bine.

— Atunci n-ai decât să-ți deschizi brațele, dacă vine, și să privești cum îți cade în ele.

— O să-mi cadă! Știu eu când. Și anume mâine. Războinicii noștri au plecat de la el noaptea, el cu siguranță că abia dimineața. Ai noștri au un avans față de el, și dacă ei au sosit în seara asta, el o să vină abia mâine.

— Aici?

— Nu, pentru că o să-l prind la Rio Pecos, fără să-l mai las să vină atât de departe.

— Cunoști locul pe unde o să treacă peste apă?

— Da, pe la vadul pe care probabil îl cunoaște și el. Dacă nu, o să caute și o să găsească alt vad.

— Old Shatterhand n-are nevoie de vad, este un înotător neîntrecut.

— Și eu mă gândesc la asta. Dar nu o să poată să-mi scape. O să ocup o bună parte din malul râului. Dacă ar fi aici și Nale-Masiuv — Patru-Degete, cu cei o sută de războinici ai săi, am putea să-i împrăștiem pe o distanță și mai lungă, dar el nu vine decât peste trei zile.

În clipa aceea, se auzi chemarea *teșcaro* — la masă, și toți se grăbiră spre focurile unde se fripseze carnea. Șeful tribului se ridică și el, încet, cu demnitate, potrivit rangului său, și plecă să-și aleagă singur porția. Pentru mine era cel mai bun prilej să mă îndepărtez. Mai arunca o privire

cercetătoare peste tabăra indienilor, nici un om nu privea spre mal, spre locul unde stăteam ascuns; atenția tuturor era îndreptată numai spre carnea friptă. Mă târâi înapoi, spre apa adâncă, și, fără a-mi mai da osteneala să-mi ascund prezența, începui să înot repede. Ajunsei cu bine la locul unde mă dezbrăcasem, ieșii la mal, îmi pusei hainele și mă târâi spre punctul unde mă aștepta Old Wabble.

Luai cu mine și legătura de stuf. Dacă cumva ar fi găsit-o comanșii, totul ar fi putut fi descoperit foarte ușor.

Mă apropiai atât de încet, încât atunci când îl atinsei pe bătrân presări speriat.

— Mii de trăsnete, dumneavoastră sunteți *sir* sau un indian?

— Eu sunt, răspunsei.

— *Well*. Dacă n-ați fi fost dumneavoastră, imediat i-aș fi înfipt indianului cuțitul meu în spate.

— N-ați fi făcut asta, mister Cutter, pentru că n-ați fi putut. Cuțitul individului ar fi fost de mult înfipt în spatele dumneavoastră. În jur este o liniște deplină, nici o mișcare și totuși nu ați auzit când am venit. Dacă în locul meu ar fi fost un comanș?

— Atunci l-aș fi simțit, pentru că, în afară de dumneavoastră, este imposibil ca altcineva să poată umbla atât de neauzit. Ați făcut treabă bună?

— Da, sunt mulțumit.

— Și eu.

— Dumneavoastră ce ați auzit?

— În aparență puțin, și totuși mult. Și anume, Old Surehand e păzit numai de doi indieni.

— Unde?

— Așa-i că tare ați vrea să știți acest lucru? Dar dacă n-aș fi eu, n-ați putea afla.

— Nu vă faceți iluzii, mister Cutter! Pentru atâta lucru nu am nevoie de dumneavoastră, o știu la fel da bine ca și dumneavoastră. E dincolo, pe insulă.

— Această presupunere o făcuserăți înainte.

— Acum a devenit certitudine, o știu chiar de la căpetenia lor, Vupa-Umugi.

— A vorbit și despre asta? Măgarul! Eu voiam să vă fac o bucurie, spunându-vă că presupunerea dumneavoastră a fost justă.

— Pentru asta nu trebuie să vă necăjiți, *sir*. Ce ați mai aflat în plus?

— Nimic. Credeam că o să vă spun ceva extraordinar de important, dar dacă ați reușit să aflați și dumneavoastră, este ca și când n-aș fi aflat nimic. Ce neplăcut! Probabil că aș fi auzit mai multe, dar au venit cei doi comanși de ieri, și toți războinicii au fugit de lângă focul la care pândeam eu. Ați auzit mai multe decât mine?

— Da, am să vă spun mai târziu. Aici nu e locul potrivit pentru o discuție mai lungă. Să căutăm să plecăm de aici.

— Unde?

— Deocamdată, afară din tufișuri, și tot pe același drum pe care am venit.

— Adică prin tot felul de mărăcini. Și la așa ceva Old Shatterhand îi spune drum!

La întoarcere trebuia să fim tot atât de prevăzători ca și la venire, dar reușirăm să ne strecurăm cu bine din tabăra indienilor. Acum stelele luminau destul de tare și, când trecurăm de pomenitul ieșind al pădurii de tufăriș, puturăm să ne ridicăm în picioare și să mergem mai departe fără grijă, ca și când nu ar fi existat nici un comanș prin apropiere.

— Se pare că vreți să ne întoarcem la tabăra noastră, zise Old Wabble.

— Altfel, unde?

— Hm! Probabil că o să râdeți de mine, dar eu, în sinea mea, mi-am închipuit că o să-l luăm și pe Old Surehand cu noi.

— Îndrăzneată închipuire, în orice caz.

— Da, presupun că nu putem face asta pentru că nu e așa cum m-am gândit. Dacă prizonierul ar fi fost ținut

undeva pe mal, și nu pe insulă, atunci eliberarea lui ar fi fost făcută în... una... două... trei... mișcări. Ne-am fi furișat până la el... i-am fi tăiat curelele, i-am fi eliberat picioarele... am fi luat-o la goană... indienii după noi... fuga la tabăra noastră... sus pe cai... o porneam în goană... și gata!

— Ce simplu pare totul!

— Recunosc cinstit că tare aș fi vrut să ne prezentăm în fața oamenilor noștri cu un lucru gata făcut; ei, de fapt, nu sunt adevărați oameni ai Vestului.

— Vasăzică, ați fi vrut să vă grozăviți?

— Numiți-o cum vreți! Dar nu-i o rușine să eliberezi împreună cu dumneavoastră, un prizonier sortit morții, din mijlocul a o sută cincizeci de indieni. Acum această bucurie cade baltă. Probabil că o să trebuiască să-i cerem ajutor lui Sam Parker, Ios Hawley și celorlalți.

— Da, dar nu în sensul cuvântului ajutor. Ei vor forma linia noastră de acoperire, atâta tot. Dar numai noi doi îl vom elibera pe Old Surehand.

— Așa ceva mi-ar plăcea foarte mult.

— Cu condiția, însă, ca într-adevăr să știți să înotați așa cum ați spus.

— Ca un pește, vă spun, ca un pește, *it's clear*. Deci, ca să dăm această lovitură, trebuie să înotăm?

— Da, din moment ce trebuie să ajungem pe insulă. Vasăzică vă încumetați să înotați de-a curmezișul lacului, de la malul celălalt până la insulă și înapoi?

— Ce întrebare! Vă spun că aș înota de aici și până în lună, dacă e destulă apă la mijloc!

— *Well*. Atunci treaba e simplă. Înotăm până la insulă, îi immobilizăm pe cei doi paznici, îl eliberăm pe Old Surehand și ne întoarcem împreună cu el înot.

— Cum... ce... cum? Bătrânul se opri, mă apucă de braț și continuă: După dumneavoastră treaba merge tot atât de repede cât ai pune pâine la copt, mister Shatterhand?!

— La dumneavoastră a mers adineauri și mai repede... unu... doi... trei și gata!

— Da, dar era altceva. Voiam să-l eliberăm pe uscat, nu prin apă. De data asta trebuie să știm dinainte dacă Old Surehand știe să înoate.

— Un *westman* ca el este un bun înotător.

— Dar e legat, ceea ce provoacă o strangulare a circulației sângelui. O să-și poată el folosi mâinile și picioarele, astfel încât să poată trece înot lacul cu noi?

— Cred că da. Se spune despre el că este un om deosebit de puternic.

— Da, da, așa e. Deci este stabilit: o să se întoarcă înotând cu noi! Dar stelele, stelele! Lumina stelelor rășfrânta de apă o să ne trădeze paznicilor de pe insulă.

— Nu cred. Ne vom masca, și în felul acesta paznicii n-or să ne vadă.

— Ne vom masca? Cum? Dumneavoastră în Domino, iar eu în Arlechin? Mulțumesc pentru asemenea carnaval.

— Să nu mă înțelegeți greșit, mister Cutter! Când spun că o să ne mascăm, înțeleg să ne camuflăm și anume după stuf.

— Aiurea! Nici un indian nu se lasă prostit de așa ceva.

— Eu pot să vă dovedesc contrariul. O asemenea mascare am folosit adineauri, pentru că altfel nu aș fi putut să trag cu urechea.

Povestindu-i ce făcusem, după ce terminai, zise:

— Hm, nu-i chiar o prostie, cum crezusem. Un singur mănunchi de stuf mai merge, dar două? Cam greu am reuși să înotăm la fel de repede, așa că cele două mănunchiuri ar fi când mai aproape, când mai departe unul de altul, ceea ce ar da de bănuț.

— Firește, dar nu o să facem două mănunchiuri, ci o insulă de stuf, sub care o să ne băgăm.

— Nu-i rău.

— La început o să înotăm repede, dar când vom ieși la vedere, insula noastră va înainta plutind încet, foarte încet.

— Dar ce facem cu pielea noastră de culoare deschisă? Și apoi, avem nevoie de un spațiu de cel puțin șapte coți ca să înotăm unul lângă altul. Să facem o plută de stuf atât de mare? Din cauza albeții pielii o să ne vadă paznicii.

— O să păstrăm hainele pe noi.

— Hm! bombăni el.

— Credeți că îmbrăcat o să vă vină mai greu să înotați, mister Cutter?

— Ba deloc, absolut deloc! Dar chiar dacă totul ne reușește, se mai pune întrebarea dacă paznicii o să lase ca stuful nostru să acosteze lângă insula lor?

— Nici nu va acosta. Uite cum trebuie să procedam! Vă pricepeți să vă scufundați?

— Ca o broască, vă spun, ca o broască, *it's clear*, atât de adânc cât doriți.

— Asta-i bine, pentru că va trebui să ne scufundăm sub apă. Când ne vom apropia de insulă și paznicii vor observa pluta noastră de stuf, o să se apropie de marginea insulei pe lângă care va trece pluta.

— Asta se înțelege, dar cred că n-au s-o lase să acosteze.

— Așa e. Acum vine principalul. În clipa când pluta va fi destul de aproape de insulă, vom părăsi ascunzișul nostru, ne vom scufunda și vom înota pe sub apă, în jurul ei, pentru a ieși din nou la suprafață, pe partea cealaltă. În timp ce paznicii au să se uite după pluta noastră, noi urcăm pe insulă, în spatele lor, eu sar pe ei, pentru a-i face inofensivi cu două lovituri de pumn.

— Grandios, mister Shatterhand. Și eu?

— Primul lucru pe care va trebui să-l faceți dumneavoastră va fi să-i tăiați prizonierului legăturile, ca să fie eliberat imediat, deoarece s-ar putea să trebuiască să plecăm îndată. Și s-ar putea, de pildă, să nu-l lovesc bine pe unul dintre indivizi, care ar găsi destul timp ca să strige după ajutor.

— Asta ar fi tare prost.

— După cum vedeți, pentru ca lovitura să ne reușească, avem de îndeplinit o treabă serioasă și totul trebuie să meargă ca pe roate. De aceea, cred că n-o să mi-o luați în nume de râu dacă vă rog să vă verificați încă o dată posibilitățile de a înfăptui cu adevărat ceea ce vă cer.

— Cu ușurința, *sir*, cu cea mai mare ușurință!

— Sincer vorbind, nu cred că treaba va fi așa ușoară. Mă cunosc bine și știu că, dacă nu intervine nimic și totul decurge așa cum bănuiesc, atunci pot să îndeplinesc acțiunea, pe care totuși o consider grea. Nu avem voie să fim nesocotiți.

— Nu vorbiți de nesocotință, *sir*! L-ați văzut vreodată pe Old Wabble cum înoată și cum se scufundă?

— Nu.

— Atunci stați liniștit și așteptați până mă vedeți! Și după ce lucrul va fi făcut, o să spuneți că n-ați fi putut găsi un ajutor mai îndemânatic decât mine; *it's clear*?

— Fiind vorba de viața noastră, m-ar bucura.

Nu prea eram convins că-l pot crede. Statura lui osoasă nu se potrivea pentru un bun înotător, iar asigurările sale sunau a lăudăroșenie. Totuși era cunoscut ca un om curajos și cu experiență și vorbise cu atâta convingere, încât era greu să nu-i dai crezare.

Între timp ajunserăm la locul de popas. Din cauza absenței noastre îndelungate, tovarășii noștri erau îngrijorați. Le-am povestit ce am văzut și auzit și le-am expus planul de salvare, pe care intenționam să-l realizăm. Lui Parker și lui Hawley le părea rău că nu vor avea și ei un rol activ. Ceilalți tăceau, probabil mulțumiți că nu le cerem să-și riște viața. Ca să ajungem de partea cealaltă a lacului, încălecarăm cu toții și pornirăm la drum.

Pentru a ajunge până la apă, a trebuit să trecem, pe întuneric, prin tufăriș, venind dinspre partea deschisă a preriei. Ajunși acolo, descălecarăm din nou și legarăm caii. De acolo vedeam și focurile din tabără.

Exista și stuf, din care tăiarăm cât ne trebuia; câteva crengi groase formau baza plutei. După ce o terminarăm pentru scopul nostru, constatarăm că era o mică operă de artă. Dedesubt avea deschizături, pentru a ne scoate capetele, și patru lațuri de piele, pentru a ne putea vârî brațele în ele. Firește că am ținut seama ca, atunci când vom fi dedesubt, să avem în partea de sus vedere liberă.

Temerara noastră acțiune putea începe. Ne golirăm buzunarele și, în general, lăsarăm în tabără tot ce putea fi atacat de apă sau ce nu aveam de ce să luăm cu noi. Ca arme puteam reține numai cuțitele. Când furăm gata, Parker întrebă:

— Așadar nu va putem ajuta chiar cu nimic, mister Shatterhand?

— Nu, dar de aceea nu trebuie să credeți că sunteți de prisos. S-ar putea întâmpla să avem nevoie de dumneavoastră și anume: dacă vom fi descoperiți și urmăriți, ceea ce s-ar putea întâmpla numai pe apă, noi o să ne întoarcem înotând în linie dreaptă. Dacă în urma noastră vom avea urmăritori, sarcina dumneavoastră e să-i țineți departe de noi.

— Cu focuri de armă?

— Da.

— În întunericul ăsta? Cine poate deosebi un alb de un indian, mai ales dacă sunt în apă și nu li se vede decât capul? S-ar putea foarte ușor să tragem chiar în dumneavoastră.

— Tocmai că trebuie să trageți numai atunci când sunteți siguri în cine țintiți. De altfel, o să vă avertizăm prin strigăte. Dacă unul din noi s-ar lupta cu un indian în apă, atunci în nici un caz să nu trageți, chiar dacă am fi atât de aproape încât să ne puteți distinge fețele. Cu un indian suntem în stare să ne măsurăm și singuri.

— Da. Întocmai, *it's clear!* mă aprobă Old Wabble cu însuflețire.

— Deci, înainte și mult noroc!

— *Yes, go on!* Într-o jumătate de oră ne vom întoarce, cu bine și victorioși.

Cu aceasta îndrăzneță afirmație, bătrânul coborî în apă, bălăbănindu-se, iar eu îl urmaș, ceva mai puțin încrezător.

Nu trebuia să ne băgăm sub plută decât atunci când, ajunși destul de aproape de insulă, am fi putut îi văzuți de paznici. Deocamdată o împingeam înaintea noastră, înotând liber. Înaintând, îl observai pe Old Wabble, ca să văd dacă într-adevăr înoată așa de bine cum afirmase, înotul lui era acceptabil. Dar după un timp, observai că partea lui de plută se scufundă mai adânc în apă decât a mea.

— Vă sprijiniți prea mult de plută, mister Cutter, spusei. Nu cumva ați obosit?

— Obosit? Ce vă trece prin cap? răspunse el. Mă apasă bretelele astea afurisite, numai ele sunt de vină.

— Cine mai poartă, pe lângă centură, și bretele?

— Dumneavoastră nu puteți pricepe asta. În Vest nimeni nu se poate lipsi de centura, iar de bretele am eu nevoie, pentru că nu am șolduri, și trebuie să țină și brâul. La talia mea, mai există oare și șolduri?

Nu prea îmi explicam cum puteau bretelele să îndeplinească o acțiune atât de perfidă, încât să-l împiedice la înot, dar tăcui; nu pentru mult timp însă, pentru că se sprijinea tot mai mult de plută, așa că partea mea ieșea tot mai mult din apă. De aceea îl rugai:

— Mai bine întoarceți-vă, mister Cutter, întoarceți-vă cât mai e timp! Se pare că începe să vă vină greu.

— Da de unde! Nu vedeți că înaintez fulgerător, ca un pește?

— Da, pentru că vă țineți de pluta pe care o împing eu.

— Numai în aparență. Bretelele astea! O să le scot și atunci o să mergă mai bine.

Ținându-se cu o mână de plută, își scoase cu cealaltă bretelele și le vârî în buzunar. Se pare că, într-adevăr, îl apăsau și jenau, pentru că acum mergea mai bine. Desigur,

auzeam cum gâfâie din cauza efortului. Făcând o remarcă în acest sens, mă asigură:

— Aceasta este numai o parte a plămânilor mei; devine uneori gălăgioasă; cealaltă e bună.

Înaintarăm vreo cinci minute fără să scoatem un cuvânt, când observai că pluta se scufundă iar și chiar mai adânc decât înainte.

— Parcă deveniți mai greu, *sir*, zisei eu.

— E de mirare? Îmbrăcămintea ia apă, iar în urma mea... *all devils* — pe toți dracii, ce-i asta?

Cu o mână opri pluta, iar cu cealaltă căuta ceva în urma lui.

— Ce căutați acolo, *sir*?

— Caut... ei!... Să știți, mister Shatterhand, că trebuie să-mi pun din nou bretelele.

— De ce?

— Pentru că-mi pierd nădragii; au început să plutească în urma mea; vreți să mă ajutați?

L-am ajutat să-și tragă pantalonii pe jumătate căzuți, apoi ne-am continuat drumul. Dar din minut în minut, spre marea mea îngrijorare, trebuia să recunosc tot mai mult că nu era un înotător cum se considera el însuși. Trebuia să-l împing și pe el, nu numai pluta.

— Cred că o să ne întoarcem, mister Cutter, spusei. Ați obosit cu adevărat, iar planul nostru necesită forțe depline. Gândiți-vă la pericolul care ne amenință.

— Păi, la el mă gândesc; și tocmai de aceea nu mă obosesc acum, ca să fiu, mai târziu, cu forțele întregi. Să ne întoarcem?! Ce idee! Să mă fac de râs?!

Da, desigur, n-aș fi vrut să-l fac de râs, dar puteam risca ducându-l mai departe? Era posibil că se cruța, ca să fie mai târziu la înălțime. Încercând să insist, mă asigură că exact așa stau lucrurile. De altfel făcusem jumătate din drum, așa că, fie ce-o fi, i-am dat înainte, în ciuda acestei hotărâri, îngrijorarea mea nu scădea deloc, și după alte cinci minute îl întrebai:

— Nu vreți să vă culcați pe plută, cu partea superioară a corpului? În felul acesta vă odihniți și prindeți noi puteri.

— E adevărat, dar nu o să vă fie prea greu?

— Nu. Haide, ascultați-mă.

Îmi urmă sfatul și, în timp ce eu împingeam mai departe vehiculul nostru nautic, bătrânul îmi zise:

— Mi-a venit o idee, *sir*. Chiar dacă n-o să ne vadă paznicii, tot o să cadă la bănuială. O să se întrebe cum de se mișcă stuful ăsta, că lacul doar stă pe locul lui, liniștit.

— Vă înșelați. Acolo lacul își revărsă apa spre Rio Pecos, și de aceea se mișcă spre scurgere, chiar dacă nu prea vizibil. O porțiune de stuf, desprinsă de mal, va pluti încet într-acolo. Așa vor gândi indienii. În această privință nu am grijă.

— Dar în altă privință?

— Sunt îngrijorat din cauza dumneavoastră.

— *Pshaw!* V-am spus că nu vreau să mă forțez acum, dar la o adică, o să-mi fac pe deplin datoria

— Hm. Nu mai spun nimic în legătura cu felul în care înotați dumneavoastră. O să vorbim despre asta înainte de a ne întoarce. Acum e mai important felul cum știți să vă scufundați. Dacă n-o să reușiți, s-ar putea să fim pierduți.

— Fără multe vorbe, *sir*. La momentul potrivit, n-am decât să dau drumul plutei, să mă scufund și să ies la suprafață de partea cealaltă a insulei. Pentru constituția mea fizică, e un joc de copii. Cine are atât de puțină carne și atât de multe oase, îi vine ușor să fie maestru la scufundat.

Avea dreptate, iar încrederea de sine de care dădea dovadă mă liniștea într-o oarecare măsură, cu toate că-mi ziceam c-ar fi fost mai bine să fi pornit la îndeplinirea acțiunii singur, fără el.

Ne apropiam tot mai mult de insulă. Cârmii pluta spre dreapta, în susul apei, pentru că mai târziu trebuia să ne lăsăm purtați la vale. Focurile de tabără ale comanșilor luminau puternic, dar nu în direcția noastră. Focul de pe

insulă era mic și ardea după un tufiș, de aceea nu-i puteam vedea flacăra. Puținele stele vizibile se reflectau în luciul apei. Eu înotam cât se poate de liniștit și constant, pentru a nu produce valuri, din care raza reflectată a stelelor ar fi ieșit tremurată, lucru care i-ar fi putut vedea destul de departe. Astfel, ajunserăm atât de aproape de insulă, încât puteam lăsa pluta să alunece în voie. Atunci îi atrasei atenția lui Old Wabble:

— A sosit timpul, mister Cutter! Trebuie să ne băgăm sub stuf.

— *Well*, se face îndată, răspunse el.

— Încă o clipă. Dacă vrem să ne comunicăm ceva, în timp ce suntem cu capetele vârâte în spărturile de stuf trebuie să vorbim numai în șoaptă,

— E de la sine înțeles.

— Cu toate că lăsăm pluta în derivă trebuie s-o dirijăm ușor, dar lăsați asta pe mine!

— Foarte bine. Să-mi spuneți numai când trebuie să mă scufund. Sunt oricând gata.

Ne strecurarăm sub plută și ne vârârăm capetele în găurile pregătite în acest scop. După aceea, băgarăm brațele în lațurile de piele. Acum stăteam sub plută în poziție verticală, așa cum un gimnast se ține de inele. Pluta ne ducea înainte, nici nu trebuia să înotăm, iar pentru dirijare, era de ajuns o ușoară mișcare cu mâinile sau cu picioarele. Întinam foarte încet și, în nerăbdarea care ne cuprinsese, timpul ni se părea de două ori mai lung.

— Afurisită cursă rapidă! îmi șopti bătrânul. Vedeți bine?

— Da.

— Și eu. Dacă ar veni acum un rechin și ne-ar mușca de picioare! *Thunder*, ce s-ar mai porni vaporul nostru! Ce bine că pe aici nu există astfel de bestii sau crocodili. Ia priviți!

— Îl văd.

— Și el ne vede. Ce-o să facă?

Eram cam la șaizeci de pași de insulă. În tufișul de pe mal apăru o spărtură largă, prin care se vedea focul. La lumina lui zărirăm un indian, care stătea pe mal și scotea apă, cu ochii la „vaporul” nostru. Privi câțva timp cu atenție, după care se întoarse la foc.

— Minunat băiat! șopti Old Wabble. Nu vrea să știe de noi.

— Ceea ce nouă nu prea ne displace. Dar să așteptăm, să vedem dacă până la urmă stuful nostru nu-i bate la ochi.

Astfel trecu timpul minut după minut. Ne apropiam tot mai mult de insulă și paznicul nu mai apărea. Încă patruzeci, treizeci, douăzeci și, în sfârșit, zece pași! Trecuserăm hopul.

— Mister Cutter, acum! îi șoptii bătrânului. Eu mă scufund în stânga insulei, dumneavoastră în dreapta ei, luându-o împrejur, ca să nu ne ciocnim și să ne împiedicăm. De partea cealaltă, ne urcăm pe mal și suntem în spatele paznicilor. Dar, vă rog, dați-vă toată osteneala. Mai aveți brațele vârate în lațuri?

— Nu.

— Sunteți gata?

— *Yes, putem începe, it's clear.*

Mă eliberai, mă scufundai adânc în apă, înconjurai insula înot, ieșind la suprafață cu precauție, și, din două mișcări, ajunsei la mal. Pe Old Wabble nu-l văzui în acel loc, probabil că se cățăraseră pe insulă mai departe de unde eram eu. Nu puteam să mă ocup de el, înainte de toate trebuia să mă duc la cei doi indieni. Culcându-mă la pământ, mă târâi prin tufișuri spre ei. Ședeau la un foc mic alimentat doar de cinci sau șase bucăți subțiri de lemn. Unul stătea cu spatele la mine, celălalt cu partea stângă. Puțin mai la o parte, era culcat prizonierul, la adăpostul unui tufiș. Nu puteam să-i vad fața, dar picioarele, care se aflau în lumina focului, erau legate. Acum repede, la treabă!

Mă ridicai în picioare și din două sărituri repezi ajunsei lângă foc. O lovitură în dreapta, alta în stânga, în tâmplele

indienilor, și ei se prăbușiră. Mă aplecai deasupra lor, erau amețiți.

— *Heavens*^[7], un alb! strigă prizonierul. Ați venit ca să...

— Da, îl întrerupsei, o să vorbim mai târziu. Acum trebuie să acționăm, trebuie să vă tai legăturile.

Îngenuncheai lângă el, scosei cuțitul, când auzii un zgomot în spatele meu.

— Ați venit, mister Cutter? întrebai fără să întorc capul, fiind convins că nu putea fi altul decât mister Cutter.

— Uff, uff, uff, îmi răspunseră în locul lui două voci necunoscute.

Mă ridicai fulgerător și mă întoarsei. În fața mea stăteau doi indieni, uzi până la piele și holbându-se la mine ca la o stafie. Mai târziu Old Surehand mi-a spus că, la fiecare trei ore, paznicii erau schimbați; schimbul se făcea prin apă, ceea ce se vedea și după cei doi indieni uzi leoarcă, și care veniseră să-i înlocuiască pe cei doi. pe care-i amețisem, într-un moment atât de nefavorabil mie. Pentru mine, surpriza dură doar o clipă, în cea de-a doua îl apucau cu mâna stângă de beregată pe cel mai apropiat și-l doborâi la pământ cu pumnul drept. Apoi vrui să-l apuc și pe celălalt, dar nu reușii, pentru că acesta se aruncă în apă cu un strigăt ascuțit și înotă spre tabără, urlând întruna.

Nu mai era timp de pierdut. Am sărit la Old Surehand și i-am tăiat legăturile de la mâini și de la picioare; am tăiat de asemenea cele două curele cu care era legat de doi stâlpi bătuți în pământ

— Vă puteți mișca, *sir*? îl întrebai, când se ridică. Spuneți repede, repede.

Îl vedeam pentru prima oară pe acest om, dar nu aveam timp să-l privesc. Își întinse brațele puternice, se aplecă pentru a lua cuțitul unuia dintre cei doi indieni amețiți, și răspunse atât de liniștit, de parcă n-ar mai fi avut de ce se teme:

— Pot orice vreți dumneavoastră, *sir*.
— Și să înotați?
— Da; încotro?
— Încolo, drept înainte, suntem așteptați de oameni albi.
— Atunci, veniți! Timpul ne presează. În mai puțin de un minut, pieile-roșii vor fi aici.

Avea dreptate. Speriați și buimăciți, comanșii făceau o gălăgie de parcă ar fi fost mii de draci; strigau, urlau, țipau, să-ți spargă timpanele, nu alta! Nu puteam să-i vedem, dar din plescăiturile apei deduceam că s-au aruncat în lac, pentru a înota spre insulă. Trebuia să plecăm. Dar unde era Old Wabble?

— Mister Cutter, mister Cutter! urlai eu, parcă mai tare decât gălăgia infernală care se auzea.

— Mister Cutter? Vă referiți la Old Wabble?

— Da, a venit cu mine până la insulă, pentru a vă salva, dar nu-l mai văd.

— Mai sunt aici și alți albi?

— Nu.

— Atunci nu vă mai gândiți la el. Îl cunosc eu pe bătrân; are felul lui propriu de a fi.

— Dar e pierdut!

— Nici să nu vă gândiți, *sir*! Nici Satana nu-l poate omorî. S-ar putea să fie mai în siguranța decât noi. Lăsați-l și hai să plecăm! Indienii sunt în apă. Primii aproape că au ajuns. Înainte, repede, repede!

Mă apucă de braț și mă trase după el. La marginea insulei, mi-am dat seama de cauza grabei lui. Între insulă și tabără, în apă, viermuiau pur și simplu indienii, urlând. Unul dintre înotători, aflat în fruntea tuturor, mai avea numai zece, douăsprezece bătaii de brațe până la mal. Dacă nu puteam să mă gândesc la Old Wabble, în schimb trebuia să mă gândesc la mine și la Old Surehand. De aceea zisei:

— Da, haideți repede în apă. Urmați-mă cât puteți de iute.

Sărirăm în apă și o pornirăm cu mișcări largi, puternice, așa cum procedează un bun înotător care nu vrea să obosească. Urletul indienilor se dublă, era groaznic. Ne văzuseră și se străduiau să ne ajungă.

Pentru mine însumi nu mă temeam, căci, în mod sigur, nici unul nu putea să mă ajungă. Dar Old Surehand? Un *westman* ca el trebuia să fie un înotător excelent, totuși timpul petrecut ca prizonier trebuie să-l fi epuizat. Apoi știam prea bine că legăturile făcute de indieni la mâini și la picioare te paralizează, te fac inapt pentru eforturi mai mari. Dar el înota calm și cu acea mișcare dublă, care împarte efortul în mod egal între mâini și picioare. La început, acest lucru mă liniști. Curând însă observai că mișcările lui nu mai erau atât de regulate.

— Vă este greu, *sir*? îl întrebai.

— Nu, răspunse el, dar îmi simt mâinile și picioarele ca paralizate.

— Legăturile sunt de vină. O să rezistați până la malul celălalt?

— Sper. În împrejurări obișnuite, nici un indian nu m-ar putea ajunge. Dar când stai atâta timp legat, atât de strâns încât ți se oprește circulația sângelui, nu mai poți fi sigur de nimic.

După câțva timp i se puseră cârcei în mușchii brațelor. Cunoșteam fenomenul, extrem de periculos pentru un om care înoată să-și salveze viața. Îi dădui un sfat:

— Culcați-vă pe spate și înotați numai cu picioarele, între timp brațele o să se odihnească.

Făcu cum îl sfătuii, dar urmarea fu că înaintarea noastră scăzu mult în viteză. Începui să înot și eu pe spate, pentru a-i putea vedea pe urmăritorii noștri. Erau încă departe de noi, dar la distanțe diferite. Din cauza indienilor, partea opusă a lacului se vedea atât de agitată, încât mai mult ca sigur ca toți comanșii săriseră în apă.

În orice caz, pe mal nu mai rămăseseră mulți. Unul dintre ei se afla la circa o sută de pași de noi. Old Surehand

Îl văzu și zise:

— Trebuie să înotăm mai repede, așa mergem prea încet, o să încep să înot iar cu brațele.

Încercă, dar în curând îmi mărturisi:

— *Sir*, îmi amortesc brațele. Dumneavoastră mergeți mai departe; eu am să rămân.

— Să vă părăsesc, Old Surehand? Departe de mine acest gând. Culcați-vă de-a curmezișul peste mine, o să va duc eu.

— Sunt prea greu!

— Pentru mine, nu!

— Dar în felul ăsta o să mergem prea încet și o să vă ajungă și indienii.

— O să vedem noi. Vă rog, urcați-vă!

Îmi îndeplini rugămintea, ezitând. Desigur că nu era ușor, dar mergea. Totuși, indianul se apropia tot mai mult. Până atunci parcă se jucase numai, dar acum se avântă cu o asemenea forță, suplețe și dârzenie, încât trebuia să recunosc că avea să ne ajungă. Era însă singur, deoarece ceilalți rămăseseră tot mai în urmă. În întunericul nopții, greu s-ar fi putut desluși ceva, dacă n-ar fi ars focurile în tabăra indienilor. Luminile lor nu ajungeau nici la el și nici la noi, dar din când în când capul lui acoperea lumina venită de la mare distanță. Probabil că avea ochi excelenți, din moment ce nu ne pierdea din vedere pe suprafața întinsă a apei.

Făcusem cam trei sferturi din drum, când indianul ajunsese la vreo treizeci de pași de noi. Atunci scoase un strigăt ascuțit de luptă.

— Ne ajunge din urmă, zise Old Surehand. E din vina mea. Sunteți un înotător cum încă n-am văzut, dar să cari prin apă o greutate de o sută de kilograme, e un efort la care nu rezistă nici un uriaș.

— *Pshaw!* Doar vă duce și apa, iar de-un singur indian nu mi-e teamă.

— Nici mie. Dacă vine înapoi, e pierdut. Am un cuțit și încep să-mi simt iarăși brațele.

— Lăsați-l în seama mea! Eu n-am fost legat.

— Vreți să-l înjunghiați? Știți, nu prea îmi place să vărs sânge, dacă nu-i neapărată nevoie.

— Sunt de aceeași părere. Îi dau o lovitură în cap și-l luăm cu noi pe mal.

— *Sir*, așa ceva un singur vânător este în stare să facă, și îl cheamă Old Shatterhand. Mușchi și tendoane am și eu, dar trebuie să lovesc de mai multe ori, dacă vreau să amețesc pe cineva.

— Nu e vorba numai de forță, ci și de un anumit chitibuș. Puteți să înotați?

— Da, cred că o să mergă, lăsați-mă jos.

— Credeți? Și mai vreți să luptați și cu indienii? Numai un Old Surehand se poate gândi la așa ceva.

— Se pare că numele meu vă este foarte cunoscut. Pot să-l aflu și eu pe al dumneavoastră?

— O să vă arăt îndată cum mă cheamă. Mai întâi încercați să înotați mai departe, fără ajutorul meu!

Reuși să înoate. Brațele își recăpătară reflexele. Era, desigur, un lucru puțin obișnuit; doi albi, înotând într-un lac, urmăriți de o ceată de indieni, discutau de parcă s-ar fi legănat în balansoarele din holul unui hotel din New York! Numai oamenii Vestului sunt în stare de așa ceva!

În timpul cât Old Surehand își încercase din nou puterile, nu înaintaserăm aproape deloc. Indianul se apropiase și scoase un al doilea chiot de luptă...

— Lăsați-l în seama mea și priviți, dacă doriți, îi șoptii tovarășului meu. Apoi mă întorsei.

Dușmanul văzu că vreau să-l înfrunt și se opri. Ridicând în sus mâna în care avea cuțitul, striga:

— Aici e Vupa-Umugi, căpetenia comanșilor. Cuțitul lui o să-i lovească pe amândoi câinii de albi.

Aha, deci el erai îmi convenea. Până atunci îmi fusese imposibil să-i recunosc trăsăturile feței.

— Și aici e Old Shatterhand, despre care ziceai că nu poate să-ți scape, răspunsei eu. Încearcă s-o dovedești.

— Old Shatterhand! Old Shatterhand! exclamă concomitent Old Surehand și indianul, iar ultimul adăugă: Dacă ești tu acel coiot râios, ai să mori!

După aceste cuvinte, se scufundă repede. Deci o lupta pe viață și pe moarte, noaptea, în apă! Căpetenia plănuia să iasă din apă lângă mine și să mă înjunghie. Nici nu-mi trecea prin minte să-l aștept. Așa că mă scufundai și eu, dar mult mai adânc. Ca și diamantul, apa păstrează multă vreme lumina albastră din timpul zilei. De aceea, în nopțile întunecoase, un bun scufundător vede noaptea sub apă cel puțin la fel de bine, dacă nu chiar bine, decât deasupra apei. De la o adâncime de vreo cinci metri, mă uitai în sus. Da, căpetenia se afla lateral, deasupra mea. Întinse mâinile pentru mișcarea care trebuia să-l aducă la suprafață. În același timp făcui și eu o mișcare similară și ieșii din apă în spatele lui. Primi în cap lovitura mea vânătorească, după aceea îl apucaii de chică, ca să nu cadă la fund.

— Old Shatterhand! Cu adevărat Old Shatterhand! Ați dovedit-o pe loc! exclamă Old Surehand.

— Da, *sir*, eu sunt. Acum, înainte de toate, spuneți-mi dacă v-a trecut amorțeala din brațe.

— Mi se pare că da.

— Încercați să înotați. Eu trebuie să-l duc pe indian. Să înotăm mai departe.

Și văzurăm că mergea. Mișcarea și efortul înotului urmaseră prea repede situației anterioare a lui Old Surehand, când mâinile și picioarele îi fuseseră legate. Dar se părea că hopul trecuse. Înotarăm încet, ca să-și menajeze puterile și ajunserăm la ai noștri, la mal, fără ca starea lui de slăbiciune să se îi repetat. Acolo căpetenia fu legată, tocmai când începea să-și revină.

Acțiunea noastră se desfășurase cu succes, dar și cu ghinion. Îl eliberasem pe Old Surehand, luasem prizonier pe căpetenia comanșilor, în schimb îl pierduserăm pe Old

Wabble. Ce se întâmplase cu el? Old Surehand nu credea că ar fi murit. El zise:

— Mai întâi ar trebui să-l cunoașteți mai îndeaproape pe acest *boy* bătrân, *meș-șurs* — domnilor! Este un original de mâna întâi. Pun răvășag că stă undeva într-un loc sigur și-și râde în pumni de noi. Trebuie să-l studiezi pe acest șmecher, pentru a-l putea judeca cum trebuie. Nu m-ar mira dacă ar apărea brusc și ar mai aduce unul sau chiar mai mulți prizonieri.

— Dacă nu e el însuși prizonier, interveni eu.

— În acest caz, putem să-i venim în ajutor. Îl cerem în schimbul căpeteniei.

— Înseamnă că acestuia nu vreți să-i luați viața?

— Ferească Dumnezeu! Nu e felul meu de a face pe ucigașul. După cum s-a purtat el cu mine, firește, n-ar merita, dar dacă depinde de mine și dacă bătrânul Old Wabble n-a pățit nimic, îi dăm drumul.

— Sunt complet de-acord, *sir*. Dar priviți, deasupra apei se văd niște capete.

Era cum spusesem. Cei mai mulți dintre comanși încetaseră urmărirea, alții o continuară și veneau spre noi înot. Au fost alungați cu câteva amenințări și focuri de intimidare. Apoi a trebuit, să povestesc tovarășilor mei cum am ajuns pe insulă și cum am înnotat la întoarcere spre locul întâlnirii.

Nu terminasem bine de povestit când auzirăm un zgomot din tufișuri. Ne încordarăm auzul. Crengile fâșâiau și pocneau ca atinse de animale mari, cum ar fi, de pildă, caii. Apoi se auzi o voce poruncitoare:

— Apleacă-te peste cal, piele-roșie ce ești, că altfel îți rup nasul, *it's clear!*

— Old Wabble! spuse Old Surehand. O să vedeți, *meș-șurs*, că o să-mi împlinească el toată prorocirea.

Și într-adevăr, iată-l pe Old Wabble ieșind din tufișuri, trăgând după el un cal, pe care era legat un indian. Tot de acest cal mai erau legați alți doi, încărcăți cu desagi.

— Am sosit și eu, spuse el răsând. V-am adus ceva ce ne poate fi foarte folositor. Ah, *good evening* ^[8], mister Surehand! Ați scăpat deja? Mi-am închipuit că nu era nevoie să fiu și eu de față. Știam că Old Shatterhand e în stare să vă elibereze și singur.

— Dar unde ați fost, mister Cutter? îl întrebai eu. Începusem să mă îngrijorez.

— Să vă îngrijați? Aș vrea să știu de ce, și ce putea să mi se întâmple? De mine, am eu grijă singur, ba am și de alții, după cum o să vedeți îndată.

— De ce n-ați venit pe insulă?

— Pentru că am fost un mare măgar, *it's clear!* M-am lăudat cât de minunat știu să înot și să mă scufund, dar cu dumneavoastră nu prea mi-a mers. Înotul mai treacă-meargă! Asta, desigur, numai la dus, dar să mai vin și înapoi și să-mi pierd încă o dată pantalonii, nu mai era cazul. Și apoi să mă scufund! Dar dacă nu mai ieșeam la suprafață? Poți foarte bine să te îneci de viu. Vasăzică, am rămas agățat sub plută și am lăsat lucrurile să meargă înainte, după voia lor. Deodată s-a pornit un asemenea urlet, încât vaporul meu a început să se clatine, iar pieile-roșii au început să sară în apă care mai de care, încât nici unul nu a mai rămas pe mal. Chiar și paznicii cailor au venit în fugă și au început să vă urmărească. Unul dintre ei trebuia să rămână, iar pe acesta eram hotărât să-l iau eu în primire. Am navigat spre uscat, am ieșit de sub baldachinul meu, am sărit la el, i-am dat un bobârnac, încât s-a așezat fără să-mi ceară voie în prealabil. L-am legat cu o curea, pe care era atârnată carnea la uscat. Atunci mi-a venit o idee, că și noi avem nevoie de provizii, dacă vrem... oh, nu vreau să spun unde o să mergem. Am fugit la locul de pășunat și am adus trei cai, unul pentru acest *boy* roșu și doi pentru căratul cărnii. Acolo erau și șei. Trebuia să mă grăbesc puțin, pentru a termina la timp. Dar totul a mers cum mi-am dorit și tocmai când primii indieni se întorceau înot,

fără nici un succes, m-am și cărăbănit frumușel, cu acest *boy* și cu carne cu tot. Și iată-mă! Ce-o să se întâmple cu carnea, pot să-mi închipui, dar ce-o să facem cu acest *boy*, să-și bată alții capul.

— Îl lăsăm mâine să plece, fu de părere Old Surehand.

— N-am nimic împotriva. A venit încoace călare, n-are decât să se întoarcă pe jos. Dar iată și căpetenia lor, ăsta cum de-a mai ajuns în mâinile dumneavoastră?

— Mister Shatterhand l-a făcut prizonier.

— Pe insulă?

— Nu, pe lac, în timpul urmăririi.

— Deci o luptă navală. Trebuie să-mi povestiți mai târziu cum s-a întâmplat. Dar și pe ăsta îl lăsați să plece?

— Da.

— Păcat. I-ar sta mai bine în spânzurătoare. Dar nu cumva să-l eliberați înainte de a vă restitui toate armele, absolut tot ce v-a luat. Niciodată n-am fost un prieten al indienilor. Nu sunt buni de nimic, și dacă omul este îngăduitor cu ei, dâșii o iau drept slăbiciune. Dacă el și cei o sută cincizeci de comanși s-ar fi înecat adineauri în lac, restul omenirii nu ar fi pierdut nimic, *it's clear!*

3. Trimisul lui Winnetou

Între Texas, Arizona, New Mexico și teritoriul indienilor sau, altfel spus, printre pindenii Munților Ozark, Sierra Guadelupa inferioară și superioară și Munții Gualpa, înconjurat de jur-împrejur de crestele care delimitează cursul superior al lui Rio Pecos și izvoarele râului Red River, Sabina, Trinidad, Brazos și Colorado, se află un vast și înfricoșător ținut, care ar putea fi denumit Sahara Satelor Unite.

Întinderi pustii de nisipuri fierbinți și uscate alternează cu îngrămădiri de stânci dogoritoare ca focul, care nu sunt în stare să ofere nici cele mai sărăcăcioase condiții de existență celor mai puțin pretențioase plante. Noaptea friguroasă cade brusc și nemijlocit după căldura toridă de peste zi. Pustiul uniform și lipsit de verdeață nu este întrerupt de nici un *Dșebel*^[9] sau de un *Vadi*^[10] înverzit.

Nu există nici un *Bir*^[11] care să trezească la viață cu umezeala sa o cât de mică oază. Lipsește chiar și acea trecere cu caracter de stepă de la regiunile muntoase, împădurite, la marea de nisip fără verdeață, stearpă; și, peste tot, privirea este izbita de moartea nudă, în forma ei cea mai înfricoșătoare. Numai ici-colo se zărește câte o tufă de mezquite, singuratică, ce pare din piele (oare ce forță a scos-o la lumină și o menține?), vrând parcă să-și bată joc de ochiul care tânjește după un punct verde. Cu aceeași uimire poți întâlni un soi de cactus sălbatic, crescând singuratic sau în pâlcuri, ori acoperind suprafețe întinse, fără ca existența lui să poată fi descifrată și explicată. Dar nici mezquiteul, nici cactușii nu oferă o priveliște îmbucurătoare, binefăcătoare, pentru că sunt acoperiți cu un strat gros de nisip și e vai de calul pe care un călăreț neprevăzător îl mână într-o astfel de sălbăcie de cactuși.

Țepi ascunși, tăioși ca briciul și tari ca oțelul îi rănesc în așa hal picioarele, încât niciodată nu va mai putea alerga. Atunci călărețul este nevoit să-l părăsească pe bietul animal, și, dacă nu-l omoară, acesta e condamnat la soarta groaznică de a se prăpădi cu încetul.

În ciuda tuturor grozăviilor oferite de acest pustiu, omul a îndrăznit totuși să-l calce. E străbătut de drumuri care duc sus, la Santa Fe și Port Union, la El Paso del Norte și jos, în preriile verzi și în pădurile pline de ape curgătoare ale Texasului. Prin cuvântul „drumuri” nu trebuie să se înțeleagă acel soi de căi de comunicație, care poartă această denumire în țările civilizate. E adevărat că, din când în când, mai trece prin pustiu câte un vânător sau *rastreador* (căutător de aur) singuratic, câte o societate de oameni temerari sau un grup îndoielnic de indieni. Mai traversează pustietatea și câte un convoi de care cu boi, scârțâind din osii și mergând cu viteza melcului, dar nu există ceea ce se cheamă „drum”, nici măcar acele făgașe care se ramifică la fiecare sfert de oră din pampasurile Americii de Sud, sau care se găsesc în câmpia din Lüneburg și nisipurile din Brandenburg. Fiecare își urmează propriul său itinerar atâta timp cât solul îi oferă câteva semne, din care să-și dea seama dacă merge într-o direcție bună. Dar treptat, treptat, aceste semne încetează chiar și pentru cel mai experimentat ochi, și de aceea s-a luat măsura de-a indica direcția cu ajutorul unor pari, înfipti din loc în loc în pământ.

Cu toate acestea și acest pustiu își are victimele și grozăviile sale, care, ținând seama de proporția teritoriului, sunt cu mult mai numeroase și mai înfricoșătoare decât cele din Sahara africană sau din pustiuul Șamo sau Gobi de pe podișurile Asiei.

Schelete de oameni, cadavre de animale, resturi de șei, sfărâmături de care și alte vestigii cutremurătoare se găsesc de-a lungul drumului, povestind prin tăcerea lor întâmplări pe care, chiar dacă urechea nu le aude, cu atât

mai mult văzându-le cu ochii, fantezia le poate amplifica. Cu toate acestea, în înălțimi zboară vulturii devoratori de hoituri, care, cu o perseverență înspăimântătoare, urmăresc de sus cea mai mică pâlpâire de viață pe care o zăresc, ca și cum ar ști cu precizie că prada lor e asigurată și nu le poate scăpa.

Și cum se numește acest pustiu? Locuitorii din teritoriile învecinate îi dau denumiri diferite, ba englezești, ba franțuzești sau spaniole. Dar până departe el este cunoscut fie sub denumirea de Llano Estacado, fie de Staked Plain, din cauza parilor care sunt bătuți în pământ, puși să indice drumul...

Cam în felul acesta am descris, într-una din cărțile mele anterioare ^[12], caracterul înfricoșător al acestui groaznic pustiu, care e Llano Estacado. Dacă am spus atunci că nici o fântână nu trezește la viață vreo oază singuratică, prin aceasta am exprimat doar o părere unanim acceptată. Și totuși, în mijlocul acestui pustiu, exista o oază, dar necunoscută celor mai mulți dintre oameni. Era tocmai sălașul acelei persoane despre care Winnetou îmi comunicase printr-un bilețel că urmează să fie atacată, și nume Bloody Fox.

Vulpea-însângerată!... Chiar și numele singur indica o biografie neobișnuită. Cel care-l purta în prezent făcuse parte în copilărie dintr-o caravană de emigranți, care a fost atacată și nimicită în Llano Estacado de o bandă de *stakemen*-i ^[13]. Un fermier, pe nume Helmers, a dat peste cadavrele jefuite și a descoperit că băiatul mai trăia, având o rană adâncă la cap. L-a pansat și l-a luat cu el la Helmers Home, la ferma lui. Datorită îngrijirilor atente, copilul a supraviețuit acelei răni periculoase și s-a însănătoșit, dar uită complet tot ce se întâmplase înaintea atacului, inclusiv numele. Totuși, trebuie să fi avut un nume; și cum, atunci când a fost găsit, era plin de sânge și tot timpul cât aiurase

din cauza febrei pomenise numele de Fox, Helmers a presupus că așa l-a chemat pe taică-său, și s-a hotărât să-i spună Bloody Fox.

Băiatul progresează de minune, atât fizic cât și mental, dar niciodată nu-și putuse forța memoria, ca să-și amintească ceva dinainte de atac. Știa foarte precis cum arăta omul de la care primise lovitura, îl vedea clar în fața ochilor; mai multe însă nu-și amintea, nici de ce pomenise numele de Fox. Helmers se bucura de faptul că pupilul său se dezvoltase atât de bine, fiind totuși nemulțumit într-o singură privință și anume că nu-l putea obișnui să stea acasă. Proprietatea lui era așezată la marginea nordică a pustiului, așa că băiatul, de cum ajunsese să stăpânească un cal, începu să cutreiere tot timpul prin Llano Estacado, în loc să-i ajute tatălui adoptiv la lucratul pământului. Nici un fel de amenințări și de îndemnuri nu-l putuseră schimba. O dată, când Helmers era deosebit de supărat din această cauză, Bloody Fox îi spuse:

— Ai mei au fost uciși de „tâlharii Llano-ului”, iar eu am hotărât să stârpesc până la unul pe toți acești tâlhari. Pentru aceasta trebuie să cunosc Llano-ul așa cum îmi cunosc buzunarele. Dacă nu pot s-o fac, nici nu mai vreau să trăiesc.

Rostise aceste cuvinte cu atâta hotărâre, încât Helmers găsisese de cuviință să cedeze. Ba, se hotărâse să facă din el un bărbat care să fie în stare să impună respect „tâlhărilor”. Ca urmare, Bloody Fox creștea în deplină libertate. Putea să plece și să vină când voia. Deveni un călăreț foarte curajos, un țințaș atât de bun și un mânuitor de arme atât de îndemânat, încât însuși Winnetou, când l-a cunoscut, nu și-a putut reține admirația. De origine, Helmers era neamț, iar părinții lui Bloody Fox se pare că tot nemți au fost. Băiatul uitase totul și învățase limba engleză ca orice copil american: limba germană, însă, o prindea atât de repede, încât s-a presupus că o vorbise și mai înainte.

Ce legătură exista între acei *stakemen*-i sau „tâlharii din Llano Estacado” și el? Cum s-a mai spus, așa-zisele drumuri care treceau prin pustiu erau însemnate cu pari. În afară de oamenii cinstiți care se foloseau de aceste drumuri, existau și altfel de oameni, care urau munca, oameni decăzuți și care, de teamă să nu aibă de-a face cu justiția, au trebuit să fugă din regiunile populate din răsărit, niște nemernici fără scrupule, care nu mai aveau nimic de pierdut și pentru care nu conta viața altora, pentru că viața lor însăși nu mai valora nimic. Trăiau numai din jafuri, iar Llano-ul le oferea, dacă nu cel mai bogat, în orice caz cel mai apărat teren de vânătoare. Își aveau ascunzătorile la marginea pustului și pândeau în apropierea drumurilor pe călătorii nevoiți să treacă prin pustul Llano. Li se alăturau acestora ca însoțitori sau conducători, după care își trimiteau complicitii înainte ca să scoată parii și să-i înfigă în direcție greșită; de aici și denumirea de *stakemen*-i, oamenii parilor. Cei ce urmau direcția acestor pari erau abătuți de pe drumul cel bun și sortiți pieirii sigure. Mureau de foame și de sete, dacă nu erau uciși înainte de acești tâlhari, iar averea lor intra în posesia acestor „hoitari” de gen uman, mai bine zis inuman, ai Llano-ului. Iată de ce sute și sute de schelete albeau în cea mai adâncă singurătate, sub soarele arzător, și nimeni nu afla nimic despre soarta bieților nenorociți.

Bloody Fox aparținuse unei astfel de caravane, care căzuse victimă unei bande de *stakemen*-i. Scena groaznică a masacrului i-a rămas în minte; de aici dorința fierbinte de a-i extermina pe acești nemernici, până la ultimul. Oricât de grea și de îndrăzneță era această misiune, băiatul avea toate însușirile necesare pentru a o îndeplini.

Treptat, treptat, cutreierase Llano-ul în toate direcțiile, reușise să cunoască fiecare palmă de pământ a pustului. Toate pericolele îi deveniseră familiare, ba a mai și avut norocul să descopere, în adâncul deșertului, o oază verde

cu apă, ceea ce îi ușura enorm realizarea dorințelor. Această oază valora mai mult chiar decât o sută de aliați.

Locul îl ținea secret. Nici un om nu știa de el, nici măcar Helmers, cu toate că bătrânului îi datora viața. Cu timpul, Bloody Fox și-a construit lângă apă o căsuță, căreia i-a acoperit pereții cu pasiflora deasă, luxuriantă. Prinsese mustangi, cai sălbatici, și-i dusesse la căsuță pe ascuns; și astfel, după ce gonea pe câte unul până la epuizare, avea mereu cai odihniți pentru schimb. Acest fapt făcea ca deplasările lui să aibă repeziciunea pe care altfel nu ar fi putut s-o aibă, reușind să apară ba la un capăt al Llano-ului, ba la altul. Își transporta cu căruța rezerve de muniții și alimente. Dar mai avea nevoie de cineva care să îngrijească, în lipsa lui, de oază și de caii aflați acolo, de o persoană de toată încrederea, de care să fie sigur că nu-i va trăda secretul. O bătrână negresă, care-l iubea foarte mult, cu numele Sanna, îi acceptă propunerea. Locui ani în șir în acea căsuță, într-o desăvârșită singurătate, fără a mai dori să plece de acolo. Pentru devotamentul ei, a fost răsplătită într-un fel care i-a învăluit bătrânețea în cea mai luminoasă rază de soare. În tinerețe, fusese sclava unui plantator din Tennessee, care-i luase copilășul, un băiețel, și-l vânduse. Mai târziu a fost și ea scoasă la mezat și vândută și, după diferite peripeții, ajunsese la Staked Plain. Dar niciodată nu l-a putut uita pe Bob, băiatul ei. Se gândea la el zi și noapte, și jura că n-are să moară până n-are să-l revadă. Atunci am sosit noi în Llano și am făcut cunoștință cu Bloody Fox. Cu noi se mai afla un *westman*, care avea ca însoțitor nedespărțit un negru, fostul lui servitor. Pe negrul nostru îl chema Bob; și cât de uimiți am fost noi, mai ales cât de încântată a fost bătrâna Sanna, când a descoperit că el era micuțul ei copil, care fusese vândut la Tennessee! De atunci au rămas împreună și numai moartea i-ar mai fi putut despărți.

Din clipa în care bătrâna Sanna se instalase în căsuța din oază, Bloody Fox trecu la îndeplinirea planurilor sale,

așa cum își dorise. El trecea tot mai rar pe acasă, pe la tatăl său adoptiv; dar ori de câte ori venea, bătrânul îi povestea câte o noutate, și noutatea se referea aproape întotdeauna la moartea câte unui *stakeman*. Ba ici, ba colo, se găsea cadavrul unui om, lovit de glonte în mijlocul frunții, iar când i se cerceta conținutul buzunarelor întotdeauna se găseau asupra lui lucruri furate, ceea ce dovedea că cel ucis aparținea grupului de „oameni ai parilor”. Astfel de cazuri se repetau tot mai des, gaura din frunte constituind în curând o dovadă sigură că cel ucis trebuia considerat drept tâlhar pedepsit. Dar cine era misteriosul răzbunător? Nimeni nu știa, nici măcar Helmers nu bănuia.

Nu-i de mirare că în jurul acestui răzbunător se născuseră legende peste legende. Existau oameni care susțineau că l-au văzut din depărtare, trecând călare, iute ca săgeata, dar niciodată destul de aproape ca să-l poată recunoaște. Se povestea că purta pe el pielea groasă și păroasă a unui bizon alb, cu cap cu tot, ceea ce-i dădea o înfățișare fioroasă. Într-o zi, un negustor susținu că l-ar fi văzut în partea sudică a Llano-ului și că o oră mai târziu ar fi găsit un om împușcat drept în frunte; altă dată un grup de călăreți afirmară că au auzit un foc de armă, în timp ce la orizont un călăreț dispăru iute ca gândul, pentru ca ajunși la locul respectiv să găsească un om întins la pământ, mort, cu un glonț în frunte. Într-altă zi, au intrat la Helmers oameni care peste noapte poposiseră în Llano și care la lumina clară a lunii ar fi zărit pe același călăreț, apărând dintr-o parte, trecând pe lângă ei în galop și dispărând în partea opusă. Până la urmă, în jurul acestui personaj neobișnuit se născuse o superstiție, și anume că n-ar fi fost om, ci o ființă supraomenească, care zbură cu viteza fulgerului de la un capăt la celălalt al Llano-ului. Cum ar fi putut un muritor de rând să deosebească cu atâta siguranța pe un tâlhar de un om cinstit?! „Stafia din Llano

Estacado a trecut peste pustiu” — așa se spunea — „Stafia răzbunătoare a mai înlăturat un *stakeman*”.

Oamenii cinstiți răsuflau ușurați. *Stakemen*-ii se țineau mai strâns împreună, nu se mai încumetau să înainteze în pustiu singuri sau în grupuri mici, porneau la atacurile lor tâlhărești în cete mari. Dar nici astfel de procedee nu le ofereau siguranța așteptată. Își așezau tabăra câte douăzeci sau chiar mai mulți la un loc; apoi, deodată, se auzea o detunătură, încă una... și doi dintre ei cădeau, loviți în frunte, în timp ce, nu departe de ei, se auzea tropotul copitelor unui cal care se îndepărta în fugă.

Tocmai pe atunci am sosit și eu la Helmers cu un grup de westmen-i, așa cum am amintit mai sus, pentru a trece prin Estacado și a mă întâlni în partea cealaltă cu Winnetou. La Helmers, am aflat că în fața noastră se află o caravană de emigranți, care voia să traverseze pustiu. Câteva persoane întâlnite la Helmers mi-au trezit bănuiala. După ce au plecat, am mers pe urmele lor; am căpătat astfel certitudinea că emigranții urmau să fie abătuți din drum. Călăuza era un *stakeman* iar complicii își așteptau victimele. Am pornit repede la drum, pentru a veni în ajutorul celor ce se aflau în pericol.

Winnetou, care mă așteptase, se întâlnise în același timp cu o trupă de comanși, de care pe atunci nu trebuia să se ferească, pentru că între ei și apași era atunci pace. Winnetou află de la comanși că se duceau să-și întâmpine căpetenia, care urma să vină prin pustiu Llanu, dar că acesta s-ar afla în mare pericol, pentru că un număr însemnat de *stakemen*-i se adunaseră punând probabil la cale un atac. Erau aceiași tâlhari pe care îi descoperisem și eu. Deoarece Winnetou știa că, potrivit înțelegerii noastre, trebuia să fiu și eu pe aproape, începuse să se îngrijoreze din cauza mea și hotărâse să nu mă mai aștepte, ci să-mi iasă în întâmpinare. De aceea, propuse comanșilor să-l însoțească. Aceștia acceptară cu plăcere, pentru că nu

putea să le fie decât de folos, și lor, și căpeteniei aflate în primejdie, să-l aibă cu ei pe Winnetou.

Drept urmare, Estacado, de obicei pustiu, era în momentul acela animat de patru grupuri de oameni, dintre care trei înaintau în aceeași direcție; emigranții erau conduși în mod premeditat la moarte, către sud, de călăuza lor trădătoare, în urma lor veneau, tot spre sud, *stakeman*-ii, iar eu veneam după ei, împreună cu însoțitorii mei, pentru a le zădărnici lovitura. Dinspre vest, se apropia Winnetou cu comanșii, care, din păcate, ajungeau prea târziu; ei aveau să constate că șeful lor de trib fusese deja ucis de *stakemen*-i.

Comanșii mergeau spre est, iar noi spre sud și, întâmplător, timpul se potrivea atât de bine, ca și cum ne-am fi înțeles dinainte ca, mergând în unghi drept, să ne întâlnim chiar în apropierea oazei, despre care atunci, firește, nu bănuiam nimic. Ca și noi, Bloody Fox cunoștea intenția *stakeman*-ilor; el voia să-i salveze pe acei străini și de aceea pornise de la insula sa din pustiu, călărind în întâmpinarea lor, pentru a-i preveni, deocamdată. Din nefericire, însă, dăduse peste tâlhari, care porniră în goană după el. Reuși să scape spre nord, datorită iuțelii calului său și nimerind la noi ni se alătură. Călărirăm trei ore în șir, dar n-am putut să-i ajungem pe emigranți, decât după ce se întunecase. Formaseră din carele lor un careu, instalându-și tabăra în interiorul lui. Din cauza secetei, boii nu mai aveau putere să tragă carele, așa că emigranții nu-și puteau continua drumul. Ei înșiși erau pe jumătate morți de sete; după cum s-a dovedit călăuza lor găurise butoaiele cu apă, iar la sosirea noastră fugise.

Între timp, Winnetou ajunsese în regiunea respectivă, fără ca eu să fi bănuțit măcar și, cu flerul lui extraordinar, îi descoperise pe *stakemen*-i, care, firește, nu putuseră aprinde nici un foc. Se furișa lângă ei, tocmai în clipa în care călăuza, fugită de la emigranți, ajunsese la ei și le povestea despre sosirea noastră. Dar în loc să se sperie,

tâlharii mai mult se bucurau sperând ca prin venirea noastră să pună mâna pe o pradă mai bogată și hotărâră să ne atace în zori. Auzind aceasta, Winnetou se întoarse la comanși și veni apoi împreună cu ei la noi. Asta era din nou una din loviturile lui de maestru! Cât de bucuros am fost atunci că ne-am întâlnit la timp și într-un mod atât de fericit. Ceata lui de comanși dublă numărul nostru, iar el singur făcea mai mult decât toți la un loc.

La ivirea zorilor, noi stăteam ascunși după care. Când au venit *stakemen*-ii, i-am numărat, erau treizeci și cinci. De teama „stafiei răzbunătoare”, obișnuiau să se arate numai în număr foarte mare. Nu bănuiau că le cunoșteam planurile și credeau că are să fie o simplă joacă. Prima noastră salvă îi lovisse de la cincizeci de pași distanță și provocase în rândurile lor o derută extraordinară. Deveniseră o grămadă de oameni învălmășiți și urlând de groază. Morții și cei mai grav răniți se prăbușiseră, iar caii rămași fără călăreți măreau și mai mult panica; apoi, când zăpăceala le mai trecu, cei care se mai puteau ține în șa căutară să scape fugind spre sud. Într-o clipă furăm pe cai și ne luarăm după ei. Au fost lichidați cu toții.

Ultimul dintre ei ajunsese din întâmplare la oaza lui Bloody Fox ținută, până atunci în mare secret. Acolo calul i s-a poticnit, iar el și-a frânt gâtul. Era șeful bandei și răzbiise atât de departe numai pentru că avusese un cal bun. Am recunoscut în el un criminal, care pe alte meleaguri era recunoscut sub numele de Stealing Fox, adică Vulpea hoată. Și, minune! Extrem de agitat, Bloody Fox ne declară că acela era cu siguranță omul care-i făcuse rana adâncă de la cap; el nu avea nici o îndoială, pentru că niciodată nu i-a putut uita figura. Omul se prezentase sub numele de Fox, firește că nu Stealing Fox, și fusese conducătorul convoiului de emigranți. Acum se explica ușor de ce băiatul rostea atât de des, în timpul delirului provocat de febra mare, numele de Fox.

Dacă ne-a părut aproape o minune faptul că Bloody Fox l-a descoperit pe ucigașul părinților săi, nu mai puțin uimiți am fost atunci când negrul nostru, Bob, s-a dovedit a fi fiul bătrânei Sanna. Iar când am găsit timp pentru a da așezării atenția cuvenită, oaza ni s-a părut o a treia și cea mai mare minune. E adevărat că existaseră vânători și indieni care afirmau că în mijlocul celor mai mari pustietăți din Llano Estacado ar exista o apă pe lângă care ar crește cele mai frumoase flori și pomi, dar nimeni nu i-a crezut. Auzisem și eu așa ceva, dar m-am îndoit că există. Acum o aveam în fața ochilor.

Desigur, dacă mă gândesc la Sahara, sub al cărei pământ stâncos sau nisipos există, la adâncimi mai mari sau mai mici, apă din belșug, nu putea nici această oază de aici, din Llano, să-mi apară atât de inexplicabilă. Pustiul acesta este despărțit de Rio Pecos de un lanț de munți, care, uneori, formează o singură coamă, alteori, însă, are mai multe șiruri, printre care se află și văi lungi. La rândul lor, aceste văi sunt tăiate de-a curmezișul de niște prăpăstii, care se sfârșesc în Llano. Din înălțimi, prin văi se scurg diferite ape mici, cu tufișuri și chiar copaci pe maluri. Aceste puncte înverzite pătrund ca niște peninsule în marea de nisip a Estacado-ului. Printre ele, iarba și buruienile găsesc destulă umezeală ca să crească. Apele curgătoare dispar îndată ce dau de nisip, fără să se evaporeze. Apa pătrunde în terenul poros și, unde dă de un strat impermeabil, compact, se adună. În nici un caz nu trebuie să ne închipuim pustiul Llano ca pe o întindere perfect orizontală, ci ca pe o depresiune, care în punctul său cel mai de jos trebuie să scoată la suprafață o apă limpede și curată, tocmai pentru că e filtrată prin nisip.

Din păcate, secretul lui Bloody Fox, păstrat cu strășnicie atâta vreme, ne-a devenit cunoscut, dar el se înclină în fața inevitabilului. Era de așteptat ca mult timp de acum înainte să nu mai poată face pe Avenging-ghost — „Stafia răzbunătoare”. Făcusem curățenie serioasă printre

stakemen-i și, chiar dacă mai existau câțiva dintre ei izolați, probabil că auziseră de soarta celor treizeci și cinci. Emigranții au fost aduși în oază, unde au rămas câteva zile, după care și-au continuat călătoria, odihniți și împrăștiți. I-am însoțit până la Rio Pecos. Caravana lor a trecut dincolo de Arizona, unde n-aveau decât să povestească despre oază; fie că povestea lor avea să fie considerată minciună, fie că li s-ar fi dat crezare, tot n-avea nimeni ocazia să profite de ea. Mai degrabă noi, albi de aici, aveam prilejul să venim în Llano; ne propusesem însă să nu spunem nimănui nimic despre mica insulă verde a pustiului.

Din păcate, alta era situația cu comanșii, care acum cunoșteau și ei secretul. E drept că a trebuit să promită că nu vor vorbi despre el, dar eram convinși că nu-și vor ține cuvântul dat. Pentru tribul lor, oaza nu era un loc fără valoare.

Trăgând o linie imaginară spre vest, din locul de unde mă aflam, aş fi atins, dincolo de fluviu, unghiul cel mai periculos al Vestului Sălbatic. Era locul unde se întâlneau teritoriile de vânatoare ale comanșilor și apașilor. Cine cunoaște situația, știe că între aceste două neamuri nu s-a putut niciodată ajunge la o pace trainică.

Pe vremea aceea, încă din copilărie erau educați și li se inocula o ură reciprocă înverșunată; și chiar dacă între ei tomahawkul războiului era îngropat, ajungea cel mai mic pretext pentru a-l dezgropa din nou. Asemenea pretexte se puteau ivi zilnic, pentru că teritoriile lor nu numai că se învecinau, dar se întrepătrundeau în unele locuri și deseori nici nu erau delimitate. Era destul de ușor să se folosească pretextul de violare a graniței, fără a mai vorbi de alte o sută de motive, care puteau fi invocate dacă voiau să ajungă la luptă. De aceea, locurile primiseră din partea oamenilor Vestului denumirea de *The shears* — foarfecele, o expresie foarte semnificativă. Liniile mobile ale graniței se deschideau și se închideau ca niște foarfeci și cine

nimerea între ele, mai ales dacă era alb, putea să spună că a avut noroc dacă scăpa cu viață.

Numeroasele lupte dintre cele două triburi începeau, de obicei, dincolo de *shears* și apoi se extindeau până la Rio Pecos, iar învinșii erau goniți în Llano. Ce mare avantaj era să ai în acest caz un loc în pustiul de nisip, unde să te poți reface și aduna, în timp ce dușmanul era încredințat că te usuci de foame și de sete! Oaza oferea un astfel de loc, și comanșii luaseră cunoștință de el. Ajunși acasă, au să tacă oare în această privință? Nu puteam să cred așa ceva și-i atrăsesem atenția lui Bloody Fox asupra pericolului pe care îl reprezentau pieile-roșii care cunoscuseră acest loc. El privea chestiunea ca și mine de serios și zise:

— Aveți dreptate, *sir*. Am păstrat secretul atâta vreme și acum, deodată, a fost dat în vileag. De vină sunt numai eu; ar fi trebuit să vă descriu de ieri această regiune. Probabil că atunci nu v-ar fi fost greu să faceți în așa fel încât *stakemen*-ii să nu poată fugi înapoi.

— Firește, asta așa este.

— Atunci ați fi știut numai dumneavoastră și sigur că nu ați fi trădat nimănui acest secret. Dar așa cum e situația acum, mă pot aștepta la vizite din trei părți.

— Cred că vă puteți aștepta numai la vizita comanșilor.

— Și din partea apașilor!

— Nu. Un singur apaș știe de această oază, Winnetou.

— Și credeți că n-are să spună nimic acasă?

— Dacă-l rugați, sunt sigur că nu.

— O să-l rog; dar alții?

— Aceștia n-au să trădeze nimănui secretul; toți, fără excepție, sunt oameni care știu să tacă.

— Să admitem. Cu alții n-au să vorbească, dar ei între ei își vor nota locul unde se află această căsuță a mea și vor veni din nou înapoi. Nu aș avea nimic împotrivă, să vină; oaza e trădată, pentru că fie ei, fie urmele lor vor fi descoperite de alții care au să vină după ei. Am dreptate, *sir*?

— Fără îndoială că da. O să-i rugăm să tacă, și să nu se mai întoarcă pe aici...

— Ar fi prea mult. S-ar putea întâmpla ca vreunul dintre ei să se afle cândva în Llano, în pericol să moară de sete, dacă ar ști că e oprit să vină la apa de aici. Într-un astfel de caz trebuie făcută o excepție. Vreți să discutați dumneavoastră cu ei mister Shatterhand?

— Cu plăcere.

— Desigur că acest lucru nu se referă la dumneavoastră și Winnetou. Veniți la mine cât mai des posibil, și sunt sigur că veți face în așa fel încât nimeni să nu-mi poată descoperi coliba.

— Bine, o să vă îndeplinim această dorință. Dar ce vreți să faceți pentru a vă apăra sau a vă feri de vizita comanșilor?

— Nimic. Pot să transform coliba mea într-o fortăreață?

— Nu se poate.

— Sau să-mi aduc atâția oameni încât să pot respinge un atac?

— Este imposibil.

— Atunci nu-mi rămâne altceva de făcut decât să las lucrurile așa cum sunt. Singura schimbare ce-o să intervină va fi aceea ca Bob să rămână aici, cu maică-sa. Când o să fiu acasă, o să am în felul acesta un ajutor, iar în absența mea bătrâna n-o să mai fie singură.

În cursul timpului am mai fost pe la oază și am aflat că Bloody Fox n-a avut nici un fel de neplăceri din partea comanșilor. Nu mai fusese vizitat nici de albi, și astfel s-a creat impresia să deconspirarea oazei față de câțiva inși nu a însemnat și răspândirea acestui secret în toate zărilor. Cât despre tâlharii din Llano Estacado, după cum ne-am așteptat, multă vreme nu s-a mai auzit nimic despre ei; apoi au apărut atacuri răzlețe, urmate de jaf, al căror făptaș a fost un singur om, descoperit de Fox și pedepsit după felul său. Se părea că, în afară de martorii de atunci, nimeni nu știa că el este „stafia-răzbunătoare”. Secretul lui a fost

păstrat cu sfințenie, și în multe locuri am auzit povești fantastice cu privire la stafia din Llano, dar niciodată nu s-a făcut vreo aluzie la faptul că persoana lui ar avea vreo legătură cu isprăvile acestui „spirit”.

Când l-am cunoscut pe Bloody Fox, era încă în anii primei tinereți. Oricine își poate imagina ce aptitudini avea, dacă la o vârstă atât de fragedă dovedea asemenea însușiri și talent, încât l-a uimit și pe Winnetou. Ce om putea și ar fi trebuit să devină, dacă s-ar fi dezvoltat în felul acesta!

Au urmat câțiva ani în care nu am mai venit în America. Apoi m-am întâlnit cu Winnetou în Black Hills și am aflat de la el că Bloody Fox e bine și că nu a primit încă vizita comanșilor. Ne despărțisem sus la Coteau, pentru a ne întâlni peste patru luni jos, în Sierra Madre, și oricine își poate imagina ce impresie a făcut asupra mea vestea pe care am citit-o în bilețelul apașului, precum că trebuie să-l prevină pe Bloody Fox, deoarece comanșii vor să-l atace.

Trecuse atâta vreme fără ca aceștia să-i calce oaza! Care să fi fost motivul pentru care voiau acum s-o viziteze, și încă cu intenții dușmănoase? Planul pornise de la ei, sau Bloody Fox și-a atras prin ceva răzbunarea lor? Ca să mă frământ cu asemenea întrebări nu avea rost; răspunsul urma să-l aflu mai târziu de la sine.

Mai importantă era întrebarea dacă Winnetou s-a dus direct în pustiul Llano Estacado, sau nu. Mi-a scris că ar vrea să meargă să-l prevină pe Bloody Fox. După cum îl cunoșteam pe apaș, el nu se mulțumea doar să-l anunțe, ci era gata, pe cât posibil, să-l salveze, ceea ce se putea face numai cu o ceată destul de numeroasă de apași. Ce cale să fi ales? La această întrebare, grea în aparență, se putea răspunde destul de ușor. Totul depindea de timp. Dacă era prea scurt, Winnetou avea să se ducă direct la Fox, dar dacă a avut timp destul, atunci a plecat mai întâi la tabăra apașilor, pentru a lua numărul necesar de războinici.

Dar cum putea Winnetou să știe dacă are sau nu destul timp? Foarte simplu, ca și mine. E sigur că lui, maestru

inegalabil în găsirea urmelor altuia, nu puteau să-i scape cele ale comanșilor, pe care i-am întâlnit la Apa Albastră. Și chiar dacă, furișându-se în preajma lor a aflat, totuși, că aceștia așteaptă ca întăriri încă o sută de războinici, conduși de căpetenia Nale-Masiuv, după anumite semne, obișnuite pentru el, a dedus cu siguranță că nu se prea grăbeau. Așa că e posibil să se fi dus mai întâi la tribul său.

— Poate că nici nu a fost nevoie să se ducă la el, ci a găsit pe cineva pe care să-l trimită. În orice caz, apașii au aflat că securea războiului a fost dezgropată de comanși și și-au trimis cercetași împrejur, pentru a-și asigura securitatea. Dacă Winnetou a întâlnit un astfel de cercetaș, ceea ce nu este deloc de domeniul imposibilului, atunci cu siguranță că l-a trimis acasă, iar el s-a dus la oază, a cărei poziție îi era bine cunoscută.

Presupunerile mele mergeau chiar mai departe, pentru că îl cunoșteam pe Winnetou al meu și știam cât este de prudent. El cunoștea ziua sosirii mele în Sierra Madre și și-o fi zis că, găsindu-i biletul, o să-l urmez îndată. Cunoșteam drumul la fel de bine ca și el, așa că putea să stabilească destul de ușor cam în ce regiune ar fi trebuit să mă aflu la un moment dat. Dacă el însuși s-a grăbit să meargă la Llano Estacado, trebuia să se îngrijească de un conducător de încredere, pentru a duce războinicii la oază, și acest conducător nu putea fi altul decât eu. Trebuia, deci, ca în drumul meu să întâlnesc neapărat un apaș, care avea misiunea să mă aștepte și să mă înștiințeze. Mai târziu se va vedea cât de bine l-am judecat pe Winnetou.

Dar până atunci mai aveam încă timp destul; deocamdată mă aflam la popasul nostru de la Sascuan-cui, unde așteptam ivirea dimineții, pentru a duce tratative cu comanșii. Trebuia ca Old Surehand să-și reprimească tot ce-i luaseră comanșii, mai ales armele, eliberându-l în schimb pe Vupa-Umugi, căpetenia capturată.

Ca măsură de prevedere, nu am rămas pe malul apei, unde ne știau dușmanii și unde, ei fiind ascunși în tufișuri,

ne puteau ușor ataca, ci ne-am retras la oarecare distanță în prerie, pentru că acolo nu se puteau furișa până la noi. Am stabilit schimburile de pază, și cine voia să doarmă, putea să doarmă. Nici nu-mi trecea prin gând să stau treaz până în zori, nu se putea ști ce eforturi ne va cere ziua următoare. Mă bucuram mult că am să-l văd pe Old Surehand la lumina zilei. Era prea întuneric pentru a-l putea privi, așa cum aș fi dorit. Mai târziu mi-a mărturisit că la fel de curios era și el în privința mea. Am fi putut vorbi împreună, dar nici unul dintre noi nu era prea vorbăreț și voiam să dormim. Un lucru trebuia să știu, de aceea, când s-a întins lângă mine să se odihnească, l-am întrebat:

— Permiteți o întrebare, *sir*, înainte de a adormi? Ați avut un anumit scop de-ați venit în această regiune?

— Da, voiam să mă duc jos, la apașii mescalero, pentru ca, eventual, să-l întâlnesc pe Winnetou și să fac cunoștință cu el, iar cu ajutorul lui să vă cunosc și pe dumneavoastră. Este de-a dreptul o rușine să fii atâta timp *westman* și să nu-i fi văzut pe Winnetou și pe Old Shatterhand.

— Nici noi nu vă cunoșteam încă, așa că suntem chit. În schimb, am auzit multe despre dumneavoastră, *sir*. A doua parte a dorinței dumneavoastră s-a realizat mai repede decât v-ați gândit, iar cât despre mersul la indienii mescalero, nu va fi nevoie, pentru că mă aflu în drum spre Winnetou și am întâlnire cu el în altă parte.

— Unde, *sir*? Unde-i el acum?

— În Llano Estacado.

— Mii de trăsnete, asta-i minunat! Împreună cu el și cu dumneavoastră, în periculosul pustiu Estacado! Mă luați și pe mine, *sir*?

— Cu mare plăcere. Ajutorul dumneavoastră ne poate fi de mare folos. Măine dimineața am să vă povestesc și de ce; acum trebuie să dormim, pentru a fi odihniți mâine. Deocamdată vreau să vă spun că e vorba de o distracție cu comanșii.

— Cu ăștia de aici, sau cu alții?

— Cu ăștia și cu alții care vor veni să li se alăture. Probabil că ați auzit ceea ce au vorbit între ei. Nu au pomenit de scopul expediției lor actuale?

— Da, dar au vorbit atât de încet și cu atâta prudență, încât nu am putut înțelege nimic. Luați-mă și pe mine, *sir*, luați-mă și pe mine. Mă bucur dinainte că am să mă pot revanșa pentru faptul că m-am lăsat surprins ca un *greenhorn*. Oare ce gândiți acum despre mine? Ani de-a rândul mi-am dorit să vă cunosc și să vă pot întovărăși într-un fel, și acum, când dorința mi s-a împlinit, trebuie să-mi fie de-a dreptul rușine de felul în care s-a produs, *it's clear*, cum zice bătrânul Wabble!

— De rușine nici nu poate fi vorba. Și eu am fost prins de mai multe ori, și Winnetou la fel. Mă bucur extraordinar de mult că mi-a fost dat să vă pot face un mic-serviciu.

— *I beg, sir!* ^[14] Dacă acesta a fost un mic serviciu, aș vrea să știu ce numiți dumneavoastră unul mare! Mult aș da să fi fost invers, și anume ca eu să vă fi făcut un astfel de serviciu. Vreau să sper că odată și odată o să vă ofer și eu ceva asemănător.

— Primesc ca și când mi-ați fi făcut deja un atare serviciu, deoarece renunț să ajung prizonier la comanși. Acum să dormim. *Good night, sir!* ^[15]

— *Good night*, mister Shatterhand. Probabil că aici o să dorm mai bine decât dincolo, pe insulă, pe care ar fi trebuit s-o părăsesc numai ca să fiu condus la moarte prin cazne.

Noaptea era răcoroasă, iar hainele mele erau ude, totuși am dormit tun până la ora patru, când am fost trezit pentru ultimul schimb de pază. Spre sfârșitul schimbului, începu să mijească de ziuă și, în curând, avui destulă lumină ca să pot privi noua și vestita mea cunoștință.

Cum stătea în fața mea, dormind liniștit, părea un adevărat uriaș. Trupul său puternic era îmbrăcat în haine

de piele, lăsându-i descoperit pieptul bronzat de soare. Părul lui lung, castaniu și mătăsos, atârna ca un văl până la brâu. Cu toate că în timpul somnului intensitatea trăirii sufletești se retrage din trăsăturile omului, pe fața lui se vedea expresia unei forțe de concentrare fără de care un bun *westman* e de neconceput. Exact așa cum îl vedeam în fața mea, așa mi-l închipuisem în descrierile făcute de alții. Pentru că nu orice om mai renumit al Vestului putea fi imaginat în acest fel. Cel ce gândește astfel — și sunt destui care gândesc așa — atunci când se întâlnește cu respectivul, este, de obicei, foarte dezamăgit. Vânători renumiți, cu asemenea statură de uriaș, nu-am cunoscut decât doi: Old Firehand și Old Surehand. De altfel, deseori se constată că oamenii gigantici la trup au un suflet de copil și nu posedă nici plăcerea, nici îndemânarea luptei, în timp ce oamenii cu o conformație mai puțin arătoasă se lasă mai degrabă ruși în bucăți decât s-o ia la goană. Viața Vestului Sălbatic nu favorizează îngrășarea, ci aduce cu sine mușchi de fier și tendoane de oțel.

Era timpul să-i trezesc pe cei ce dormeau și când Old Surehand se ridică în picioare, abia atunci am putut să văd bine câtă armonie exista în construcția fizicului său.

— *Good morning, sir* ^[16], mă salută el, în timp ce mă măsura de sus până jos, pentru a mă privi apoi în față. În sfârșit, în sfârșit, mi se realizează dorința de a vă vedea, căci aseară, în întuneric, nu se poate spune că v-am văzut. Iată-mi mâna pentru acest salut de dimineață și, încă o dată, multe mulțumiri pentru ceea ce ați riscat de dragul meu.

— Și eu mă bucur că, în sfârșit, v-am cunoscut. Dacă nu aveți nimic împotriva, o să ne ajutăm mereu cu devotament.

— *Well*, așa să fie.

Se întinse de-i trosniră oasele, își cercetă încheieturile de la mâini și de la picioare și apoi continuă:

— Am dormit bine și urmele legăturilor au dispărut complet. Acum, pentru început, ce-o să facem?

— O să-l aducem pe șeful de trib al comanșilor, ca să-i spunem ce-i cerem, apoi îl trimitem pe celălalt prizonier dincolo, în tabără.

— Și până se întoarce, o să mâncăm strașnic, interveni Old Wabble. Altfel, de ce am mai adus atâta carne? Cine are ce mânca, trebuie să mănânce, *it's clear*?

Am dat cu plăcere curs chemării bătrânului. Mai înainte, însă, trebuiau duse tratative cu căpetenia Vupa-Umugi. Întrucât acestea îl priveau pe Old Surehand, am fost de părere ca el să-i dicteze condițiile, ceea ce a și făcut. Vupa-Umugi nu ezită deloc să accepte, își dădea seama că scăpa destul de ușor. Apoi îl dezlegarăm pe indianul prins de Old Wabble, care primi dispozițiile necesare din partea căpeteniei lui și plecă. Acum aveam timp să ne ocupăm și de micul nostru dejun.

După vreo două ore, îl văzurăm pe sol întorcându-se împreună cu câțiva indieni. Aduceau calul lui Old Surehand, armele și toate celelalte obiecte pe care i le luaseră, strânse în pălăria lui cu boruri largi, care rămăsese pe insulă. Când ne spuse că nu-i lipsește nimic, îl eliberarăm pe Vupa-Umugi. De fapt, am fi vrut să-i cerem să ne promită că, în viitor, se va lăsa de acțiuni dușmănoase, dar ne gândeam că tot nu se va ține de cuvânt. Pe de altă parte, printr-o asemenea pretenție, tratativele noastre s-ar fi prelungit mult, așa că am preferat să renunțăm. Când îi scoaserăm legăturile, făcu câțiva pași ca să se îndepărteze de noi, apoi se întoarse către noi și-mi adresă următoarele cuvinte:

— Fețele albe au încheiat pace cu noi; îi întreb cât urmează să dureze?

— Atâta timp cât vrei, îi răspunsei. Stă în puterea voastră s-o păstrați cât vreți.

— De ce nu vorbește Old Shatterhand mai clar? De ce nu stabilește un anumit termen?

— Pentru că nu pot. Noi nu-i dușmănim pe oamenii roșii și am vrea să fim mereu prieteni cu ei. Atâta timp cât veți ține pacea cu noi, noi vom păstra securea războiului îngropată.

— Uff! Cât timp o să rămână oamenii albi în această regiune?

— O să pornim imediat.

— Încotro?

— întreabă vântul unde se duce! El bate când într-o parte, când în alta. Așa e și cu vânătorul Vestului, care niciodată nu spune azi unde o să fie mâine.

— Old Shatterhand caută să-mi evite întrebarea.

— Răspunsul meu e la fel cum ar fi și al tău, dacă te-aș întreba.

— Nu, pentru că ți-aș spune adevărul.

— Hai, să încercăm! Cât timp rămân războinicii roșii aici, la Apa Albastră?

— Încă vreo câteva zile. Am venit încoace ca să pescuim și după aceea vom pleca.

— Și unde o să vă duceți?

— Acasă, la nevestele și la copiii noștri.

— Fii deștept și fă după cum ai vorbit. Orice minciună seamănă cu o coajă de nucă, pedeapsa fiind în miez. Ai spus că nu ți-e teamă de Old Shatterhand; nici nu trebuie să-ți fie teamă de el, decât dacă îl obligi să se înfrunte cu tine. Am terminat. *Howgh!*

Făcu cu mâna un gest mândru de refuz și plecă, urmat de oamenii săi. Însoțitorii mei voiau să comenteze comportarea și vorbele lui, dar le-am tăiat scurt vorba:

— *Meșșurs*, acum nu avem ce discuta; putem să ne sfătuim mai târziu; acum trebuie să plecăm.

— De ce atâta grabă? întreabă Parker. Le-am dat roșilor o lecție zdravănă și o să se ferească să mai primească una.

— Dimpotrivă, eu sunt convins că-i roade setea de răzbunare, iar ei știu la fel de bine ca și noi că, în caz de atac, doisprezece de-ai lor sunt contra unuia de-al nostru.

Făcuseră o captură grozavă în persoana lui Old Surehand, iar noi le-am luat-o; de aceea sunt furioși și vor căuta să pună mâna nu numai pe el, ci pe toți. Dacă ne atacă în savana deschisă, nu avem nici o acoperire. Ne-am apăra noi, și am doborî pe mulți dintre ei, dar până la urmă am fi învinși. Așa că trebuie să plecăm.

— Tot nu ne va fi de folos plecarea, pentru că, dacă vor să ne prindă, o să vină după noi.

— În acest caz, putem alege un loc mai potrivit decât cel de aici, ca să-i luăm în primire. Oricum, vor veni după noi fie și numai pentru a afla unde mergem, dar prea mult nu ne pot urmări, deoarece drumul lor este spre Llano.

Plecarăm, aprovizionați din belșug cu rezerve de carne. Eu călăream în frunte, împreună cu Old Surehand. Nimeni nu mă întrebă încotro mergem. Am luat direcția spre vad și, când am ajuns acolo, am mânat calul în apă, iar ceilalți veniră după mine. Pe malul celălalt descălecai, legai calul de un copac și mă așezai. Old Surehand și Old Wabble îmi urmară exemplul. Parker, ca și ceilalți, rămase în șa și mă întrebă:

— Ați descălecat, *sir*? S-ar zice că vreți să stați aici mai multă vreme!

Nu a trebuit să răspund, deoarece Old Wabble luă asupra lui sarcina să dea explicații:

— Bineînțeles, mister Parker, că rămânem aici. De ce vă mirați? Probabil nu ați înțeles nici de ce am luat-o spre vest, în loc să mergem spre est, cum de fapt aveam intenția?

— Ce întrebare! Tare prost mă credeți! Pieile-roșii nu trebuie să știe că vrem să mergem spre est, fiindcă le cunoaștem planurile de război: de aceea, deocamdată, ne-am îndreptat în direcția opusă, pentru a-i înșela. Dar de ce să ne oprim aici și, pe deasupra, să ne mai și așezăm comod, pentru mine e o enigmă.

— De fapt nu e prima dată când pentru dumneavoastră anumite lucruri constituie o enigmă și vor mai fi și pe viitor.

La început nu ați vrut să plecați de la Apa Albastră, cu toate că eram expuși unui pericol deosebit iar acum, când ne aflăm în cea mai mare siguranță, în spatele râului și al tufişurilor, rămâneți înfipți în şa ca musca pe clei.

— Vasăzică îi aşteptați pe indieni?

— *Yes*.

— Dar de ce e nevoie să-i aşteptăm? Dacă vin, trebuie să ne apărăm, dar dacă mergem mai departe, evităm orice atac. E cu mult mai bine să plecăm!

— Ca să se ia după urmele noastre și să ne atace seara sau noaptea, când nu-i putem vedea! Mare şmecher mai sunteți! Mai bine descălecați!

Parker se conformă acestei invitații, mârâind nemulțumit. Old Wabble se supără și-l repezi mânios:

— Ce tot mârâiți acolo, *sir*? Dacă nu vă place, puteți pleca. De altfel, presupun că regiunea spre care călătorim nu o să vă facă mare plăcere. Sau poate că vreunul dintre dumneavoastră a mai fost vreodată în Llano Estacado?

Întrebarea o adresase tovarășilor lui Parker și, când constată că nici unul nu mai traversase pustiul, le furniză o asemenea descriere a locurilor și le vorbi despre atâtea nenorociri, încât băgă groaza în ei. Fără să știe, bătrânul îmi făcea jocul, de aceea îl lăsa să continue.

Nu ne așezarăm chiar lângă apă, ci în spatele tufişurilor care creșteau pe mal, iar eu mă așezai în așa fel încât să pot privi printre două tufe și să pot cuprinde cu privirea toată lărgimea râului, vadul întreg. Old Surehand ședea lângă mine și avea aceeași perspectivă. Old Wabble tocmai povestea despre un atac banditesc petrecut în Llano, în care era vorba și despre o persoană pe care o cunoșteam, de aceea îi acordai bătrânului mai multă atenție decât râului, când Old Surehand mă atinse ușor și, arătând printre tufişuri, spuse:

— *Sir*, priviți acolo, vin!

Old Wabble se opri din povestit, și toți ne uitarăm printre crengi. Pe malul celălalt, apăru un grup de comanși

călare, format din circa treizeci de războinici, cu fețe vopsite în culorile războiului. Unul, probabil conducătorul lor, descăleca și cercetă solul, pentru a vedea dacă am trecut vadul, sau am luat-o de-a lungul râului. Văzând că am trecut vadul, încalecă din nou și intră cu calul în apă; oamenii lui îl urmară după obiceiul indian, unul în spatele celuilalt.

— Cât sunt de neprevăzători indivizii ăștia, fu Old Wabble de părere. Intră cu toții în apă și nu trimit mai întâi unul dincoace, ca să se convingă că am plecat. Acum au intrat cu toții în bătaia puștilor noastre. Gloanțele mele le stau la dispoziție.

Își pregăti arma, gata să tragă, dar eu îi zisei:

— Nu se va trage, *sir*. I-am așteptat aici nu pentru a-i omorî, ci pentru ca să-i oblig să nu ne mai urmărească. Imediat ce primul va fi destul de aproape, ieșim ca să ne vadă. În timp ce eu vorbesc cu ei, dumneavoastră țineți armele îndreptate asupra lor, dar să nu trageți, decât în momentul când o să mă auziți trăgând cu carabina mea.

— Cum doriți, mârâi Old Wabble, dar ar fi mai bine dacă i-am lichida pe acești câini roșii.

Nu era prieten al indienilor și de aceea era în dezacord cu atitudinea mea îngăduitoare. Așteptarăm până ce conducătorul grupului ajunse la o distanță de zece lungimi de cal, atunci ne ridicarăm în picioare și ieșirăm de după tufișuri. Toate puștile noastre erau îndreptate asupra indienilor. Ne văzură imediat.

— Uff! Uff! Uff! Uff! răsunară glasurile pline de uimire și de spaimă.

— Stați, le strigai eu. Cine mai face un pas înainte sau își ridică arma va fi împușcat!

Întrucât caii lor nu înotau, ci aveau teren solid sub picioare, putură să oprească.

— Uff! exclamă conducătorul lor. Old Shatterhand mai este aici! De ce s-a ascuns și nu s-a dus mai departe, așa cum am crezut?

— Aha, așa ați crezut? Întrebai eu. V-ați gândit că n-am creier în cap și că n-am să-mi imaginez că o să mă urmăriți?

— Noi nu vrem să-l urmărim pe Old Shatterhand!

— Da? Atunci unde ați plecat?

— La vânătoare.

— Credeam că ați venit aici numai la pescuit.

— Cei mai mulți pescuiesc, ceilalți vânează. Vrem să facem carne, ca să o ducem la *wigwamurile* ^[17] noastre.

— Și de ce vreți să vânați de partea aceasta a râului și nu dincolo?

— Deoarece credem că vom găsi mai mult vânat.

— Da, și acest vânat să fim noi.

— Nu, vânatul să fie bizonii și antilopele preriei și ale văilor cu ape curgătoare.

— De când există la războinicii roșii obiceiul de a-și vopsi fața dacă au de gând să meargă la vânătoare?

— De atunci... atunci... când... Negăsind răspunsul potrivit, îmi strigă furios: De când e un obicei al comanșilor războinici să dea socoteală oricărei fețe palide despre ceea ce vor sau nu vor să facă?

— De când Old Shatterhand le cere o astfel de socoteală! I-am spus lui Vupa-Umuği, căpetenia voastră, că sunt un prieten al oamenilor roșii, dar n-o să am nici un pic de milă dacă voi fi atacat.

— Nu vrem să vă atacăm!

— Atunci întoarceți-vă.

— Asta nu. O să trecem pe lângă voi și o să mergem la vânătoare.

— Încearcă! Nici unul dintre voi nu va trece râul; doar cadavrele o să vi le ducă apa la vale și o să le arunce la mal.

— Uff! Cine comandă aici? Old Shatterhand sau războinicii comanșilor?

— Old Shatterhand. După cum vedeți, puștile noastre sunt îndreptate spre voi. Numai să vrem și ele încep să tragă. Și o să vă vorbească și arma mea vrăjită. Vă dau răgaz, pe care noi albi îl numim cinci minute. Dacă până atunci nu v-ați întors caii pentru înapoiere, nici unul nu are să se mai întoarcă. Am terminat.

Aveam carabina la îndemână, fără a o scoate de pe umăr, ceea ce timp de cinci minute ar fi fost obositor; o ținui totuși în așa fel încât țeava ei să fie îndreptată spre conducătorul grupului. Acesta se întoarse în șa și vorbi câteva cuvinte cu cei ce stăteau în urma lui, în apă. Apoi se întoarse din nou înspre mine și întrebă:

— Cât o să stea Old Shatterhand aici la râu?

— Până când o să știu că fiii comanșilor nu se mai gândesc să ne facă nici un rău.

— Asta poate să o știe de pe acum!

— Nu. Noi o să ne despărțim și o să ocupăm o bună parte din malul acesta, în sus și în jos; astfel o să putem vedea fiecare comanș care ar încerca să treacă râul pe aici. E de ajuns un singur foc de armă, ca să ne strângem cât mai repede și să vă gonim înapoi. Dacă până mâine seară războinicii voștri nu vor mai încerca să ajungă pe malul acesta, o să fim convinși că vreți pace și o să părăsim regiunea aceasta, în care am venit numai ca să-l eliberăm pe Old Surehand.

— Uff! Atunci o să plecați cu adevărat?

— Atunci nu o să ne mai vedeți, asta o spun eu, și știți că eu mă țin de cuvânt.

— Și ați venit la Sascuan-cui numai pentru a-l elibera pe Old Surehand? Nu ați avut alt motiv?

— Nu; v-o spun eu.

Puteam să le dau această asigurare, fără a mă face vinovat de vreo minciună. De fapt eu voisem să mă duc direct la Llano Estacado și drumul într-acolo nu m-ar fi adus la Apa Albastră.

Din nou schimbă câteva cuvinte cu cei din spatele său, apoi mai face o încercare cu mine:

— Old Shatterhand ne amenință, pentru că nu ne crede. Dacă o să trecem totuși înainte, el tot nu o să tragă.

— Ba o să trag, și tu o să fii primul care o să primești în genunchi un glonte de-al meu. De altfel, nu mai avem ce aștepta pentru că cele cinci minute au și trecut.

— Uff! Nu ne rămâne decât să ne întoarcem, dar o să fie vai de Old Shatterhand și de fețele palide, dacă până mâine seară va îndrăzni cineva să se furișeze la Apa Albastră! Și noi o să ocupăm malul din fața voastră și o să omoram pe oricine s-ar arăta dincolo. Am terminat. *Howgh!*

O luare înapoi și dispărură dincolo de vad, după tufișuri, unul câte unul. Atunci mă adresai lui Old Wabble:

— Ei, mister Cutter, acum ce ziceți? E un succes deosebit, nu? Au plecat!

— Or să se întoarcă!

— Nici prin cap nu le trece!

— Ba or să se întoarcă, vă spun. Or să treacă înot prin altă parte.

— Și eu vă spun că or să rămână acolo, pentru că amenințarea mea o iau în serios, ceea ce puteți deduce și din faptul că ei ne-au amenințat că vor ocupa malul celălalt. De altfel, acum sunt convinși că am venit numai din cauza lui Old Surehand și că nu plănuim nimic împotriva lor. Suntem siguri de ei.

— Dar dacă or să pună străji pe malul lor și-or să observe că al nostru nu este păzit, atunci au să treacă neapărat înapoi. *it's clear!*

— Da, or să observe ei, dar nu chiar atât de repede cum credeți. Sunt obligați să se miște cu cea mai mare precauție. Să treacă înot, ca să se convingă, nu pot, ar fi prea riscant pentru ei. Să se uite înapoi? E prea departe și nu le-ar folosi la nimic, deoarece presupunând că am rămas aici, străjile noastre evident că nu ar sta la vedere, ci ar fi

destul de inteligente să se ascundă. Și apoi, mai intervine și o a treia posibilitate. Știți care?

— Eu? Hm, nu. Aș vrea să știu însă dacă mister Surehand își poate imagina această a treia posibilitate, necunoscută mie.

Desigur, spunând acestea, intenția bătrânului era de a pune la încercare perspicacitatea lui Old Surehand, și eu credeam că acesta n-o să intre în joc, dar uriașul nostru vânător îl bătut pe umăr pe bătrân și-i spuse cu un zâmbet vesel:

— Vreți să mă puneți la încercare, bătrâne Wabble. Să știți că mă distrează!

— Mă bucur că nu v-ați supărat și că, dimpotrivă, vă face plăcere. Auzindu-l pe Old Surehand cum vorbește, ai zice că e atotștiutor, de aceea nu-i de mirare ca omul să vrea să afle dacă și Old Surehand știe câte ceva.

— Pot să vă fac această plăcere, mister Cutter. Știu și eu câte ceva.

— Și anume?

— Cea de-a treia posibilitate, la care se referă mister Shatterhand, este următoarea: indienii vor să se convingă dacă am ocupat într-adevăr malul acesta. De văzut nu ne pot vedea, să treacă dincoace, nu pot, deci se duc dincolo de această porțiune, acolo trec frumusețea râul înot și se furișează pe malul nostru, pentru a ne descoperi posturile.

— Și dacă nu le găsesc, *sir*? Atunci o să se întâmple ce am zis eu; se vor lua după noi și la noapte ne vor ataca.

— În orice caz, trebuie să fim pregătiți și pentru asta, îi dădu dreptate Old Surehand bătrânului.

Își dovedise perspicacitatea și că mă înțelege și îmi ghicește gândurile, dar cu ultimele lui cuvinte nu puteam să fiu de acord, de aceea l-am contrazis:

— Nu, la atacul de la noapte nu trebuie să ne așteptăm, mister Surehand. E imposibil ca pieile-roșii să ne ajungă până diseară. După poziția soarelui, acum este ora nouă dimineața: Până când comanșii care au fost aici ajung la

Sascuan-cui, trece o oră. Apoi vor ține sfat, și un astfel de sfat nu se termină cu una cu două.

— Da, *sir*, acum vă înțeleg. Să socotim: pentru a raporta și pentru a se sfătui, e nevoie de două ore.

— Bine, are să se facă douăsprezece. Vin încoace, e ora unu. Ocupă râul în sus și în jos, din nou o oră, deci două. Apoi pleacă cercetașii pentru a traversa râul înot, departe, în susul sau în josul râului. Cât le trebuie? Cel puțin încă o oră, deci ora trei. Se furișează de partea aceasta, de-a lungul malului și, fiind obligați la multă precauție, vor înainta foarte încet. Cam cât o să dureze cercetarea, firește zadarnică, a malului după noi?

— Sigur vreo trei ore.

— Să zicem numai două, și tot o să se facă între timp ora cinci. Un nou sfat, ca să aleagă oamenii care să ne urmărească. Urmărirea cere și ea multă precauție și pierdere de vreme, deoarece pieile-roșii trebuie să țină seama și de posibilitatea ca noi să nu fi părăsit regiunea, ci că facem un ocol și ne întoarcem dintr-o dată din altă direcție. După aprecierea mea, va trece cel puțin încă o oră până ce comanșii se vor convinge că am plecat cu adevărat. Am ajuns la ora șase, când urmărirea propriu-zisă ar putea începe. Deci, dacă plecăm imediat, rezultă că avem un avans de cel puțin nouă ore. Mai e posibil să ne ajungă?

— *Pshaw!* În nici un caz!

— Urmele pe care o să le facem acum or să le vadă cel mult două ore; și deoarece mâine ele n-or să se mai cunoască, n-au să știe încotro am luat-o. Așa că, dacă acum călărim vreo două ore spre vest, iar ei ne urmăresc, o să presupună că ne-am întors iar de unde am plecat. Nu credeți, mister Surehand?

— Socoteala făcută de dumneavoastră este cât se poate de bună, dădu din cap aprobativ Old Surehand, adăugând însă îngândurat: dacă nu cumva o să ajungă la concluzia, justă de altfel, că le-am jucat o festă.

— Desigur că vor ajunge la această convingere, dar nu vor descoperi farsa. Nu vor crede că ne-am întors, ci vor fi convinși că am părăsit atât de repede râul, numai pentru a câștiga un avans serios, ca să scăpăm de urmărirea lor, în timp ce ei ne-au căutat aici fără nici un rost. Da, de-ar bănuî că noi știm unde se duc!

— Nu bănuiesc ei așa ceva. Aveți dreptate. Dacă pornim acum, după două ore de mers călare putem s-o cotim, fără ca ei să observe.

— De altfel, sunt convins că dâșii se mai află dincolo de vad. Și, din păcate, nu putem să ne adăpăm caii, pentru că, văzând asta, ar putea deduce că vrem să plecăm. Totuși, caii vor avea în curând apă, pentru că n-o să urmărim drumul pe care am venit, ci o să căutăm râulețul pe unde cei doi comanși au luat-o la vale. Hai, să nu mai zăbovim, e timpul să plecăm.

Pornirăm, mânând caii pe lângă râu, la vale, având grijă, ca tot timpul, între noi și râu să existe destule tufișuri, care să ne ascundă privirilor unor eventuale iscoade. Cam după o oră, ajunserăm la vărsarea râulețului amintit și o cotirăm pe valea lui, pentru a lăsa caii să se adape și pentru a călări apoi în susul apei. Direcția în care înaintam era spre vest, în timp ce noi, de fapt, voiam să mergem spre est.

În timp ce călăream, n-am găsit ocazia să stau de vorbă cu Old Surehand singur, fiind mereu solicitat de ceilalți. Povestirile lui Old Wabble despre ororile din Llano Estacado produsese asupra ascultătorilor o profundă impresie. Abia plecați de lângă râu, a trebuit să povestească mai departe. Făcui și eu câteva observații și, drept urmare, mă rugară să le povestesc și eu câte ceva, ceea ce mi-a făcut plăcere. Spre mulțumirea mea, constatai că rezultatul dorit nu se lasă așteptat; oamenii deveniră îngândurați și îngrijorați. Ei nu-și putuseră închipui pustiul Estacado așa cum li-l înfățișam eu și cum îl descriesese mai înainte bătrânul Wabble, de aceea li se păru extrem de periculos să viziteze o atare regiune. Desigur, nu spuneau

nimic, dar puteam să văd cum își aruncau priviri, trădându-și astfel gândurile.

Dacă voiam să scap de oamenii aceștia, trebuia s-o fac cât mai repede. Momentul cel mai potrivit era după scurgerea celor două ore, când urma să schimbăm direcția în care mersesem până atunci. Continuai deci să le descriu ținutul, fără a face nici un fel de exagerări, până ce timpul respectiv aproape că trecu. Atunci mă îndepărtai de ei, pentru a le da posibilitatea să se sfătuiască, fără martori. Această viclenie își atinse scopul. Se retraseră la o parte și se sfătuiră în șoaptă. Văzui cum se îndemneau unul pe altul, la ce anume, puteam ușor să-mi închipui.

Știam că în curând o să dăm de un mic pârau, care curgea din partea dreaptă și se vărsa în râuleț. Era locul cel mai potrivit pentru a schimba direcția, pâraul oferindu-ne posibilitatea de a ne ascunde urmele. De aceea, mă oprii ceva mai înainte și spusei:

— Domnilor, cele două ore au trecut și acum nu mai e nevoie să călărim spre vest. Sunteți de părerea mea?

Old Surehand, Old Wabble, Parker și Hawley fură de acord. Ceilalți stăteau stingheriți, schimbând între ei priviri semnificative. Unul îl înghiontea pe celălalt și tot așa, în continuare, până când cel mai curajos dintre ei dădu curs invitației și, cu riscul de a fi dezaprobat de mine, mi se adresa:

— Ați mai fost vreodată în El Paso del Norte, *sir*?

— De câteva ori, îi răspunsei.

— Cam cât ar trebui ca să ajungi de aici până acolo?

— Cine cunoaște bine regiunea și are un cal bun poate să ajungă în cinci-șase zile. Dar de ce mă întrebați despre această localitate, mister Wren?

Acesta era numele lui, așa că îmi răspunse:

— V-aș spune-o cu plăcere, dacă aș ști că n-o să mi-o luați în nume de rău.

— Să v-o luăm în nume de rău? Se poate?!

— N-aș vrea să fim înțeleși greșit. E vorba de... hm! este o... hm... hm!

Își duse mâna la gât, se scarpină după ureche, și tot nu se putu exprima așa cum ar fi trebuit. Apoi continuă, luându-o pe ocolite:

— Știți că deocamdată noi am pornit spre Texas, în jos, dar ne-am răzgândit.

— Da?

— Da. Aseară când ați plecat cu mister Cutter de la locul de popas, noi ne-am sfătuit și am constatat că în El Paso și dincolo de Norte e mai bine pentru noi decât în Texas. Ce părere aveți?

— Ce părere am eu n-are nici o importanță, totul depinde de dumneavoastră.

— Just, foarte just! Tocmai că noi ne gândim că e mai bine să mergem la El Paso și, în general, să trecem peste Rio del Norte.

— Vorbiți într-un fel ca și când ați vrea să vă scuzați, mister Wren!

— Într-adevăr, ar fi trebuit să mergem cu dumneavoastră în Llano Estacado.

— Ar fi trebuit? Am crezut că dumneavoastră vreți să mergeți.

— Da, am vrut, dar ne-am răzgândit. Sper că n-o să credeți că ne este frică de Llano?

— Și de ce să cred? Pentru că v-ați schimbat hotărârea? Doar sunteți oameni liberi și puteți face ce vă place.

— Mă bucură mult această părere. Ne-ar fi părut rău dacă ați fi crezut că nu avem curaj. Deci nu aveți nimic împotriva să ne despărțim de dumneavoastră?

— Absolut nimic. Spuneți-mi, când vreți să ne despărțim?

— Chiar acum, imediat!

— De ce așa, deodată?

Pentru că altfel am pierde timpul degeaba, și am face un ocol mare și inutil. Dumneavoastră vreți să vă întoarceți.

— Da, e adevărat. Dar dacă vreți să ajungeți la Rio Grande del Norte, atunci trebuie să mergeți drept înainte.

— Iar dumneavoastră vreți să vă întoarceți, așa că trebuie să ne despărțim. Cu toate că ne pare rău, dar trebuie. Ne mângâie faptul că nu ne-o luați în nume de rău.

— Să v-o iau în nume de rău? Nici nu-mi trece prin minte. Vă gândiți la interesele dumneavoastră și fiecare are dreptul și datoria să facă la fel.

Old Wabble ascultase discuția cu mutra cea mai indiferentă, nu însă și Parker sau Hawley. Fețele lor exprimau o mirare plină de supărare. După ultimele mele cuvinte interveni Parker, cu mult zel:

— Dreptul și datoria? Și o spuneți cu atâta indiferență, *sir*? Oamenii ăștia au promis să vină cu noi în Llano Estacado. Știți de ce nu vor să se întoarcă cu noi, mister Shatterhand? Pentru că le e frică de Llano, asta e!

— Nici gând! exclamă Wren. De teamă nici nu poate fi vorba.

— Ehee! Spuneți că ați discutat aseară să mergeți la El Paso și nu în Texas. Ar fi trebuit să știu și eu ceva despre asta, întrucât nu am părăsit nici măcar o clipă tabăra, dar nu am auzit nici un cuvânt.

Ios Hawley îl susținu. Un timp, schimbul de cuvinte continuă dintr-o parte într-alta, până ce reușii să le fac celor doi semne pe ascuns, destul de grăitoare, aprobându-i în același timp pe renegați.

— Fiecare poate face sau nu ceea ce vrea. Dacă acești gentlemen vor să se despartă de noi, nu avem dreptul să-i oprim. Ba, suntem chiar obligați să-i ajutăm.

— Să-i și ajutăm! strigă Parker furios. Și cu ce să-i ajutăm?

— Să le dăm ceva provizii.

— Am fi proști dacă le-am da!

Probabil că Old Wabble bănuia de ce mă comport eu așa, pentru că se adresă lui Parker:

— Proști? Cine e prost? Probabil că ăla care nu știe cine are dreptul să dispună de provizii! Și cine are acest drept? Doar acela care le-a adus! Și ăla sunt eu! Și eu vă spun că o să dăm acestor oameni atâta carne cât ne prisosește. Îmi e indiferent că pleacă de la noi de frică sau din alte motive. Le dau carne, pentru că pe drum trebuie să mănânce, *it's clear*. Deci, cine vrea să plece, să ne spună, ca să știu cum stăm!

În afară de Parker și Hawley, toți voiau să plece. Cei doi declarară că le este rușine că au călătorit împreună cu astfel de fricoși. Sfârșitul acestui cântec a fost că cei opt oameni au primit o provizie de carne și, după o scurtă și nu prea tandră despărțire, au pornit mai departe, călare; Hawley tăcea, dar Parker înjura în urma lor. Îl întrebai:

— Mi se pare că mai înainte ați observat că v-am făcut semne? Le-ați înțeles?

— Da. Trebuia să-i las să plece liniștiți.

— Și de ce nu ați făcut așa?

— Pentru că sunt furios pe ei.

— Supărarea dumneavoastră e de prisos. Noiăștialalți ne bucurăm că am scăpat de ei. O să fim în situația când o să avem nevoie de oameni întregi, nu de niște momâi. Și chiar dacă expresia „momâi” e prea tare, tot nu erau persoane pe care să te poți bizui.

Pe față îi apărură un zâmbet prietenos și mă întrebă cu o nuanță de satisfacție:

— Dar de mine nu vreți să scăpați?

— Nu.

— Înseamnă deci că sunteți de părere că pe mine vă puteți bizui?

— Hm! Sunt de părere că o să-mi dovedeți că sunteți un om pe care te poți bizui.

— Deci, mai întâi o să trebuiască dovedit, sublinie Old Wabble, scuturându-și tot trupul de răs. Dați-vă deci silința, mister Parker, și să nu trageți alături în următorul elan!

— Recomandarea aceasta e cu totul de prisos, mister Cutter. Până acum am nimerit fiecare elan.

— Și pe primul? Mă cam îndoiesc.

— Am dovedit-o, știți și dumneavoastră.

— Da, e dovedit, absolut dovedit, ceea ce ați nimerit atunci. Dar știți ce ați nimerit?

— Ei, ce? întrebă Parker, devenind atent la comportarea bătrânului.

— Acesta se încruntă, iar fața lui plină de zbârcituri deveni și mai brăzdată. Închise un ochi, îl deschise larg pe celălalt, își flutură brațele și apoi răspunse:

— Ați împușcat un măgar, un măgar! Ha, ha, ha, ha, ha!

— Cum... ce-e-e-e...? Un măgar?

— Da, un măgar, mai bine zis un animal despre care credeți că-i un măgar, dar care în realitate era un elănuț: „junele pui al elanului!”

Sublinie în mod deosebit ultimele cuvinte, pronunțându-le, în același timp, foarte rar.

— Puiul... de... mii de trăsnete, ce vreți să ziceți cu asta?

— Că ne-ați spus niște brașoave. Nici nu v-ați gândit să trageți asupra elanului, mai degrabă ați luat-o grabnic la sănătoasa din fața lui.

— La sănătoasa? E o calomnie, care... care... care!

— Ce anume, care, care, care? Nu v-ați vârât în grota în care apoi elanul și-a băgat capul, și v-a brăhnit în față așa de tare, că era să vă pierdeți mințile de frică?

— Grotă? Și ce... fel... de grotă?

— Gaura aia din peretele stâncii, în care ați dispărut atât de repede cum niciodată în viața dumneavoastră n-ați intrat în vreo gaură.

Parker trase adânc aer în piept și, aproape bâlbâind de ciudă, zise:

— Mister Cutter, zău că nu vă înțeleg. Ați văzut doar cu ochii dumneavoastră elanul pe care l-am împușcat.

— Da, cu ochii mei, însă elanul pe care l-a împușcat căpetenia panaștilor.

— Pa... naștilor! Dracu să mă ia dacă sunt în stare...

— Să împruști un elan? Îi luă bătrânul vorba din gură. Da, sunt convins de asta. Căpetenia v-a dăruit elanul, pentru că l-ați prevenit în legătură cu mine, și v-a permis să spuneți că l-ați fi împușcat dumneavoastră. Este așa, sau nu, mister Parker?

— Dacă... dacă... și... și... se bâlbâi cel întrebat, aflat la mare strâmtoare.

— Mie să nu-mi răspundeți cu „dacă” și „și”, ci așa cum se cuvine să se spună adevărul!

— Se pare că cineva v-a turnat brașoave!

— Ce brașoave! Într-adevăr, atunci când ați adus elanul și ați susținut că l-ați împușcat dumneavoastră, atunci mi-ați înșirat brașoave. Un *greenhorn* atât de frumos, sculptat parcă în marmură, cum erați atunci, și un elan atât de puternic și de uriaș! Și totuși v-am crezut, pentru că, ulterior, ați avut, întâmplător, norocul să ochiți bine când ați tras. Acum însă s-a zis cu încrederea.

— Eu l-am împușcat! Cine e netrebnicul care v-a mințit în halul ăsta?

— Netrebnicul? M-a mințit? Just, foarte just! Netrebnicul acela sunteți chiar dumneavoastră, mister Parker. Sau vreți să negați ceea ce ați povestit și recunoscut singur?

— Eu, singur? Cui și unde?

— Cui? Însoțitorilor dumneavoastră, care au plecat adineauri. Și unde? În tabăra soldaților, dincolo, de partea cealaltă a Mistake Canion-ului.

— Ah, ăia au spus! Păcat că au plecat. Ar fi trebuit să-și recunoască minciuna și să-mi ceară iertare. Și cine anume v-a povestit?

— Wren, bravul Wren, cel care, adineauri, folosea cuvinte atât de convingătoare pentru marea-i lașitate.

— Când?

— Azi-noapte, când am stat de pază împreună și ne-am scurtat vremea cu povești.

— Cu minciuni, ar trebui să spuneți.

— Oho! Credeți că puteți nega, pentru că oamenii aceia au plecat. Dar mai sunt alții aici, Old Shatterhand și Hawley Ios, care au fost și ei de față când ați povestit întâmplarea. E adevărat sau nu e adevărat, Ios?

Dacă mi-ar fi adresat mie întrebarea, aș fi răspuns cu o glumă. Cînstitul Hawley, însă, declară cu seriozitate:

— Da, e adevărat, a povestit că nu el a împușcat elanul. Adevărul nu poate fi schimbat.

Atunci Parker se răsti la el, supărat:

— Țineți pliscul, bătrâne *sheeps-head*^[18]! Cum poți afirma că este adevărat? Multe se povestesc într-un fel, când în realitate au fost cu totul altfel.

— De ce s-ar povesti întâmplarea asta într-alt fel?

— Pentru că nu se cunoaște adevărul, sau pentru că omul vrea să facă o glumă, cum este cazul meu.

— Fără chițibușuri! interveni Old Wabble. Dacă vreun *westman* doboară un vânat și încă un elan uriaș, n-are să povestească niciodată că nu l-a împușcat. Dumneavoastră ați mers și mai departe cu recunoașterea adevărului, spunând că l-a împușcat un indian. Acum sunt lămurit. Dar trebuie să ne gândim la lucruri mai importante. Deci, aici ne întoarcem, mister Shatterhand?

— Nu aici, ci ceva mai sus. Există acolo o apă curgătoare, care duce lateral. Vom trece prin ea, în așa fel încât urmele noastre să rămână complet ascunse indienilor, chiar dacă vor sosi aici înainte de a se întuneca.

— Bine gândit! Au să urmărească urmele celor opt camarazi care au fost aliați și o să creadă că suntem cu ei, în timp ce, de fapt, noi o luăm lateral. E o idee atât de bună, încât ar trebui tipărită într-o carte! *it's clear!*

După zece minute de mers, am ajuns la pârâu. Lăsarăm caii să se adape. Pe când o luam prin apă, de-a lungul pârâului, Old Wabble îmi zise:

— *Sir*, mă credeți că am ghicit unul din șiretlicurile dumneavoastră?

— Pe care anume?

— Pe acela că n-am venit până aici, sus, la pârâu, cu cei opt fărtați. Intenționat v-ați oprit mai jos.

— De ce?

— Din cauza urmelor. Dacă vin indienii, o să descalece și o să cerceteze locul unde ne-am oprit noi, pentru a afla de ce am rămas aici. Dacă ne-am fi oprit chiar la pârâu, ei ar fi cercetat amănunțit acest loc și, probabil, ar fi observat că cinci din cei treisprezece călăreți și-au mânat caii în apă și ar fi descoperit noua noastră urmă. Pentru a evita acest lucru, ați avut grijă ca despărțirea să aibă loc mai devreme. Am dreptate, *sir*?

— Da, mister Cutter, mi-ați ghicit intențiile. Dacă și în viitor ne-om înțelege tot așa bine, are să fie numai spre folosul nostru.

Apa își schimba des și repede lățimea și adâncimea, și de aceea caii noștri înaintau destul de greu prin ea, totuși, abia după vreo două ore i-am mânat pe uscat, și anume pe un teren stâncos, unde copitele nu puteau lăsa urme care să ne trădeze. Era ultima noastră precauție; acum puteam avea convingerea că am făcut tot ce era necesar ca să evităm posibilitatea de a fi descoperiți. În timpul cât am călărit prin apă, râul ne-a condus spre sud, apoi, părăsindu-l, ne-am îndreptat spre est, pentru a ajunge din nou la Rio Pecos. După socotelile mele, trebuia să atingem râul într-un punct situat la vreo două ore de mers de la vadul amintit, și numai ghinionul ar fi putut să ne aducă un comanș în cale.

Cele două cursuri de apă, cu văile lor, prin care am înaintat urcând la deal, aveau multe cotituri. Mergând la vale, în linie dreaptă, am avut nevoie de mai puțin timp decât urcând la deal. Cam la ora unu și jumătate am ajuns din nou la Rio Pecos. Am căutat și am găsit destul de repede un loc cu apă liniștită, pe unde se putea trece ușor înot, apoi ne-am continuat drumul, în galop, peste preria întinsă care se afla între Rio Pecos și șirul de dealuri pomenit mai înainte. Întrucât aceste înălțimi nu se întind

paralel cu râul, ci ba se apropie, ba se depărtează de râu, savana nu este la fel de lată. Uneori e înghesuită între râu și dealuri, formând numai o fâșie îngustă, alteori se întinde cât cuprinzi cu ochii. Zburam ca vântul peste câmpia acoperită cu iarbă și era o adevărată plăcere să vezi cum flutură părul alb ca neaua pe spatele lui Old Wabble și coama castanie și mai lungă a lui Old Surehand. Ultimul călărea un roib mexican de sânge spaniol, care, chiar dacă nu se putea lua la întrecere cu murgul meu, avea o conformație solidă, corespunzătoare greutății călărețului, și rezista cu ușurință acestui galop prelungit.

Old Surehand și Old Wabble, doi călăreți de seamă, călăreau lângă mine! Scoțând un chiot vesel, îmi aruncai pălăria în sus și o prinsei din zbor.

— Îmi păreți bine dispus, zise Old Surehand zâmbind.

— Da, răspunsei, și o să fiu și mai mult când are să fie și Winnetou cu noi. Atunci, în jurul meu vor flutura trei coame de păr.

— Când o să-l întâlnim?

— Nimic nu-i încă sigur. Așa cum v-am mai spus, el s-a dus înainte, spre Llano Estacado. Presupun că încă astăzi o să dăm de un mesager de-al lui.

— Ați stabilit locul? Unde?

— Nu, n-am stabilit decât direcția de mers. Eu am vorbit numai de o presupunere. Când vom poposi, veți afla amănunte. Winnetou știe că am să vin, în linie dreaptă, de la Mistake Canion spre oaza din Llano. Dacă a lăsat în urmă vreun mesager, acesta mă va aștepta într-un punct de pe acest traseu.

— Acum ne aflăm pe el?

— Încă nu. Pentru a vă elibera, a trebuit să mă abat pe la Sascuan-cui. Acum iar ne apropiem de această linie, și într-o oră o vom atinge. Din păcate, din nou trebuie să încetinim pasul cailor, pentru că, altfel, Parker și Hawley rămân în urmă. Spre seară, vom ajunge într-un loc pe care

apașii îl numesc Altșese-tși; ar fi un loc potrivit unde să mă aștepte un mesager. Acolo se poate ascunde.

— Există tufișuri, copaci?

— De ce v-a venit să întrebați asta?

— Cele două cuvinte, Altșese-tși, în limba apașilor, înseamnă „pădurea cea mică”.

— Ați înțeles, deci? Cunoașteți limba apașilor?

— Oarecum.

— Asta e foarte bine. După câte știu, n-ați mai fost niciodată într-un ținut al apașilor!

— Într-adevăr, n-am mai fost. Până acum, terenurile mele de vânătoare erau mai la nord. Dar am trăit mult timp împreună cu oameni care cunoșteau dialectele apașilor, și de la ei am învățat ceea ce este strict necesar. Mă bucur extraordinar de mult că o să pot vorbi cu Winnetou în limba lui maternă. El mă știe oare după nume?

— Foarte bine chiar. Vreau să vă spun un secret: are o părere foarte bună despre dumneavoastră.

— Mulțumesc, *sir*.

— Am colindat mult timp împreună și am ajuns până sus, la granița nordică a Statelor Unite și, de fapt, e de mirare că nu ne-am întâlnit niciodată cu dumneavoastră.

— Eu îmi explic foarte ușor acest lucru și nici dumneavoastră n-o să vă mai mirați când o să aflați mai târziu pe unde și cum trăiesc și cu ce mă ocup.

— E un secret?

— Da și nu, depinde cum o luați. Dar despre asta nu obișnuiesc să vorbesc.

Își întoarse pe jumătate fața și pe ea apăru o umbră de mâhnire în locul expresiei de seninătate de până atunci. Oare mă lovisem de vreo taină? Mi se păru că am atins un punct dureros. Tăcurăm amândoi. Poate că omul acesta, cu o conformație fizică și morală puțin obișnuită, avea și o soartă rar întâlnită. De fapt nu prea există un *westman* care să fi avut o viață obișnuită.

După ce se mai scurse încă o oră, în urma noastră nu se mai zărea nimic din fâșia de iarbă verde de la Rio Pecos. În fața noastră se întindea, cât puteai cuprinde cu privirea, preria. De jur împrejur nu exista nici un punct de reper și totuși știam că mă aflu pe drumul amintit mai înainte. Acesta e simțul orientării sau, mai precis, instinctul locului, propriu animalelor migratoare, și fără de care cel ce cutreieră Vestul Sălbatic este expus la sute și sute de pericole. Cine nu are acest instinct, acela fie că se pierde în prerie, fie că rămâne un vânător de mâna a șaptea. Pentru a ajunge la direcția propusă, trebuia să ne mai abatem puțin de la drumul urmat până atunci.

Era ora trei după-amiază, și era într-adevăr imposibil ca urma noastră să fi fost descoperită de comanși sau ca ei să ne fi urmărit. Puteau cel mult să fi ajuns pe celălalt mal, pe cel din dreapta, al lui Rio Pecos, ca să caute posturile noastre de strajă, care nu stăteau și nici n-au stat acolo de pază.

După ultima parte a scurtei noastre discuții, Old Surehand păru cufundat în gânduri, pentru că dădu îndemn calului și o luă singur înainte, cu fruntea plecată și îngândurată. Deodată, își frână calul, descăleca și cercetă terenul. Când ajunsei lângă el și mă uitai în direcția în care privea și el, văzui că descoperise o urmă, așa că descălecai. Old Wabble făcu la fel, cercetă iarba călcată și spuse:

— Pe aici au trecut cai, *meș-șurs*, șase la număr, și aparțin unor indieni. Fărtații au călărit unul după altul, dar bătrânii mei ochi deslușesc foarte limpede că-s șase. Au mers spre est și au trecut pe aici acum două ore.

Old Surehand îmi aruncă o privire, din care reieșea o mare admirație pentru bătrân, iar eu îi răspunsei cu aceeași privire, căci nici eu nu aș fi putut citi mai clar urmele. Aici, în savana deschisă, bătrânul dovedea că fusese cândva regele *cowboy*-lor și un expert care nu poate fi înșelat. Nevăzând privirile noastre și deoarece nimeni nu zicea nimic, întrebă:

— Poate că sunteți de altă părere, *gents*?

— Nu, răspunsei eu, ați văzut bine.

— Asta în ce privește urma, *sir*. Interpretarea v-o las însă dumneavoastră, căci nu cunosc nici regiunea, nici pe roșii ce se învârtesc pe aici.

— Nu poate fi vorba decât de apași sau de comanși.

— Și căruia dintre aceste două neamuri i-or fi aparținând acești indivizi?

— Întrebați, mister Cutter, ca și când ar fi o jucărie ca să poți răspunde.

— Întreb, pentru că presupun că Old Shatterhand nu trebuie să-și spargă capul ca să găsească explicația cea justă.

— Vă mulțumesc pentru înalta apreciere, mister Cutter. Dar chiar dacă nu trebuie să-ți spargi capul, tot trebuie să reflectezi. Comanșii au pornit la război și se află în apropiere, lateral, în urma noastră. Apașii știu că securea războiului a fost dezgropată de comanși și sunt obligați să fie foarte vigilenți, de aceea trimit peste tot cercetași. Urmă se îndreaptă spre est, așa că indică direcția Llano Estacado. Dar care dintre ei au luat acum direcția Llano-ului?

— Comanșii!

— Exact! Sunt convins că un singur apaș știe de intenția comanșilor de a merge în Llano, și anume Winnetou. Indienii din tribul mescalero, tribul său, trebuie grabnic înștiințați, ceea ce o să facă fie el personal, fie printr-un mesager. Ei încă nu pot fi aici, așa că n-au putut trimite cercetașii lor înspre Llano. La aceasta se mai adaugă și faptul că sălașurile lor se află în sud. Dacă ar fi trimis cercetași sau mesageri direct spre Llano, drumul lor nu putea trece atât de departe spre nord.

— Cum s-ar zice, e clar; știm deci cum stăm și...

— Stați! îl întrerupsei. Ceea ce am spus e mai mult o presupunere decât o convingere. Trebuie să avem o certitudine. Lucrul e atât de important, încât nu contează o

mică pierdere de timp. Vă încumetați să nu pierdeți din ochi aceste urme, pornind în galop?

— Ce întrebare! Credeți că-s orb?

— Atunci încălecați și galopați timp de cinci minute înapoi pe cărare. Aș dori mult să știu dacă urmele merg drept sau dacă, pe această distanță relativ mare, cotesc pe undeva.

— *Well*, se face imediat!

Sări în șa și o porni înapoi, în direcția din care veneau urmele celor șase călăreți. Silueta lui se făcea din ce în ce mai mică, până ce dispăru din fața ochilor noștri, cu toate că terenul era complet neted. Apoi apăru din nou, mai întâi un punct mișcător devenind tot mai mare, până să se oprească în mărime naturală alături de noi.

— Ei? îl întrebai eu.

— Se întind drept înainte, ca un fir de ață.

— Ceea ce îmi spune destule. Știți unde se ajunge dacă se merge pe această linie dreaptă?

— Presupun că la Apa Albastră.

— Da, la Sascuan-cui. Căpetenia Vupa-Umugi i-a trimis pe acești șase ca cercetași. Trebuie să ne luăm repede după ei.

— De ce așa de repede? Vreți să-i ajungem?

— Da.

— Ar fi o greșeală, *sir*. Nu-mi luați în nume de rău, dar sunt sigur că ar fi o greșeală.

— De ce?

— Doar nu vreți să fiți ucigașul indienilor?

— În nici un caz.

— Și totuși vreți să-i ajungeți. Ce contradicție! Dumneavoastră nu vedeți? Ucigaș nu vreți să fiți și totuși, dacă-i ajungem, ați fi obligat să lichidați aceste șase piei-roșii, pentru că nu trebuie să se știe că ne aflăm în regiunea asta. Dacă unul singur ar scăpa, tot ne-ar trăda. Avantajul nostru este tocmai faptul că Vupa-Umugi e convins că noi călărim spre vest!

— Aveți și nu aveți dreptate, mister Cutter. Dacă ne vom arăta sau nu acestor cercetași, aceasta depinde de împrejurări. Drumul lor duce direct la Altșese-tși, la Pădurice, unde, așa cum am mai spus, presupun că se află un sol de-al lui Winnetou. Dacă o să treacă fără să-l vadă, e bine, dar dacă le iese direct în față sau descoperă vreo urmă de-a lui, atunci cu siguranță că-l atacă. Unul singur contra șase, vă puteți da seama care ar fi deznodământul. În acest caz, este ori mort, ori prizonier. Dacă e prizonier trebuie să-l eliberăm cu orice preț. Deci, înainte, *meș-surs!*

Încălecarăm și galopăm cât de repede putură caii lui Parker și Hawley. Cercetașii se aflau la două ore distanță înaintea noastră, dar ei merseseră încet. Dacă noi mergeam așa cum am pornit, puteam să-i prindem din urmă înainte de a ajunge la Altșese-tși.

Din păcate, caii celorlalți doi tovarăși nu puteau ține pasul cu ai noștri, așa că hotărâram ca Hawley și Parker să ne urmeze cât vor putea de iute, mergând pe urmele noastre, iar eu cu Old Surehand și Old Wabble o luarăm înainte. Din când în când, unul dintre noi se oprea și cerceta urmele, pentru a-și da seama de viteza cu care călăreau comanșii, grăbindu-se după aceea să ne ajungă din urmă. Foarte curând constatarăm că și comanșii au mers mult mai repede, și astfel speranța mea de a-i ajunge și depăși, ceea ce ar fi fost posibil numai făcând un ocol, slăbea tot mai mult.

Trecu o oră și apoi încă una. Din când în când, trebuia să mai lăsăm caii noștri să răsuflă și să mergem mai încet. După o altă jumătate de oră de mers, la orizont se ivi un punct întunecos. Arătându-l cu mâna, zisei:

— Iată Păduricea, ținta noastră. Dacă am merge de-a dreptul, într-un sfert de oră am fi acolo.

— Dar nu avem voie să facem asta, obiectă Old Wabble.

— Nu, deoarece comanșii probabil că s-au oprit acolo.

— Dar și noi trebuie să mergem tot într-acolo! Cum facem?

— Spre norocul nostru, cunosc foarte bine regiunea. Haideți la dreapta, spre sud, călărind în formă de arc!

În timp ce făceam așa cum am spus, Old Wabble mă întrebă iarăși:

— Credeți că în felul acesta ne putem apropia, fără să fim văzuți?

— Da. Trebuie să știți că pe înălțimile dinspre răsărit curge o apă, care, ajunsă pe câmpie, dispare, însă reapare acolo unde terenul e mai jos, sub forma unui mic iaz. Acest iaz are un diametru de numai cincizeci de pași. Însă a prilejuit creșterea unei păduri cu un diametru de cel puțin zece ori mai mare. Asta e Altșese-tși, sau Păduricea. În partea estică și în cea vestică a pădurii, copacii sunt destul de rari, în celelalte două părți, însă, mai ales în cea sudică, pădurea e atât de deasă încât abia se poate pătrunde prin ea. Așa era acum trei ani, când am fost ultima oară aici și probabil că așa este și astăzi. Întrucât partea sudică este cea mai deasă, noi mergem chiar acolo, înaintând într-un arc mare. În desișul sălbatic ce crește acolo, nici un om nu se poate așeza, și de aceea cred că, din partea asta, ne putem cel mai bine apropia, fără a fi văzuți. Dacă nu vrem să așteptăm căderea nopții, nu văd alt mod de a ajunge în pădure.

— *Well*, atunci trebuie să încercăm și să fim pregătiți ca la sosire să primim câteva gloanțe drăgălașe între coaste sau chiar în cap, *it's clear!*

Old Surehand tăcuse tot timpul, dar pe fața lui citeam acea hotărâre de nestrămutat, care nu se dă înapoi din fața nici unui pericol, dacă există chiar și cea mai mică șansă de a-l înfrunta. Vedeam în el tot mai mult pe omul care mai degrabă tace și face; iar mai târziu s-a confirmat cât de mult semăna în această privință cu Winnetou.

— Deci, o luarăm spre dreapta și, călărind în semicerc, ne ținurăm mereu la aceeași distanță de pădure, așa încât ea să apară în fața noastră de aceeași mărime iluzorie. Dar când ne aflarăm exact în direcția ei sudică, mă oprii și

scoasei din cobur luneta mea, care mi-a fost deseori de mare folos în Vestul Sălbatic, salvându-mi chiar viața, și privii prin ea, cercetând cu atenție marginea dumbrăvii. Nu putui observa nimic deosebit.

— Vedeți ceva, *sir*? mă întrebă Old Wabble.

— Nu. Nu se vede nici un om și nici un animal, nici vreo vietate oarecare, și sunt de părere că putem merge drept înainte. De acord?

— Dacă nu vreți altfel, haideți! mârâi Old Wabble. Dar să știți că este și rămâne o imprudență.

Atunci Old Surehand, care mult timp nu scosese un cuvânt, spuse cu o oarecare nerăbdare și dojana în glas:

— Care imprudență, *sir*! Dacă n-ai altă cale decât apa, te arunci în ea și înveți să înoți. Bătrâne Wabble, dacă vă este teamă, rămâneți aici până când o să mai creșteți, dar noi o să luăm pădurea cu asalt. *Go on, mister Shatterhand, go on!*

Țâșni cu calul ca din pușcă, iar eu îl urmaș cu aceeași viteză. Firește, nici Old Wabble nu rămase în urmă, venea în urma mea ca-n zbor, vociferând cu indignare:

— Eu să mă tem? Ce-și închipuie acești doi tineri? Old Wabble n-a cunoscut teama nici când nu se născuse încă; darmite după aceea. Tineretul de astăzi are uneori idei curioase și de neînțelese, *it's clear!*

Expresia lui privind „tineretul de astăzi”, care desigur că se referea la noi, era cam îndrăzneată, și, în ciuda situației destul de serioase în care ne aflam, am izbucnit în râs. Auzindu-mă râzând, se supără și mai tare și strigă:

— De ce râdeți, *sir*? Să râdeți numai atunci când o să stați teafăr în pădure, nu mai înainte!

Mănarăm caii în așa fel încât se părea că Păduricea pur și simplu ne zboară în întâmpinare. Pe pământul moale, acoperit de iarbă, abia se auzea tropăitul cailor. Pentru a observa din timp primejdia, călăream cu ochii țintă la pădure. Dar nu exista nici o primejdie și am ajuns cu bine la lizieră. Acolo descălecarăm, ne luarăm puștile în mână,

gata de tras și ciulirăm urechile. Nu se simțea nici o mișcare. Încercărăm să străpungem tufișurile cu privirea, dar nu se vedea nimic. Atunci Old Surehand ne șopti:

— Țineți-mi calul, mă întorc îndată!

— Undo vă duceți?

— În cercetare. Fiți fără grijă, mă pricep la așa ceva.

Să mă fi oferit să-l însoțesc sau chiar să-l rețin, ar fi fost o jignire din partea mea, așa că îl lăsa să plece. Dar dură destul de mult până se întoarse și ne comunică:

— Am avut mare noroc că n-am fost observați. Comanșii sunt în pădure.

— I-ați văzut? îl întrebai încet.

— Nu, dar știu că urma lor duce în pădure și m-am convins că nu iese din ea; deci sunt tot în pădure. Deocamdată, atât am vrut să știu. Trebuie să ne strecurăm până la ei.

— *Well*, aprobă Old Wabble. Dar numai doi pot pleca, unul trebuie să rămână aici, să aibă grijă de cai. Cine rămâne, mister Shatterhand?

— Dumneavoastră personal, răspunse Old Surehand, cu toate că bătrânul mă întrebuse pe mine.

— Nici nu mă gândesc! Să stau aici, degeaba! Trebuie să vă dovedesc că nu-mi e frică, deci o să mă târăsc împreună cu dumneavoastră prin pădure.

— Știu că nu vă este frică, așa că nu-i nevoie de nici o dovadă. Nu trebuie să vă mai repet cât de mult vă cunosc și vă apreciez. De aceea n-o să-mi luați în nume de rău dacă o să vă amintesc că „târâtul prin pădure” nu prea e partea forte a dumneavoastră. În savana deschisă vă simțiți ca acasă, așa că rămâneți la cai.

— Cum vreți, răspunse bătrânul, cu o strâmbătură nervoasă. Nu-i nici locul, nici timpul să ne certăm. Fiind mai înțeleghător, o să mă supun. Duceți-vă și căutați comanșii, dar dacă o să vă întoarceți în chip de cadavre, nu vreau să aud reproșuri.

Luă caii de căpăstru și ne făcu semn să plecăm. Îi lăsarăm armele, deoarece ne-ar fi împiedicat la furișat. Old Surehand mă privi întrebător, iar eu îi răspunsei:

— E prea primejdios să ne despărțim cât timp e încă ziuă, am putea fi văzuți și atunci va fi necesar să ne sărim în ajutor.

— Exact, *sir*. Dar încotro o luăm?

— Adineauri, când ați plecat, nu ați observat vreun loc pe unde am putea pătrunde mai ușor și fără zgomot?

— Cred că știu unul. Veniți!

Mă conduse după mai multe tufișuri și-mi arătă un hățiș, care era mai rar decât cel din jur. Fiind de acord cu calea aleasă, mă culcai și mă târâi într-acolo; el mă urmă.

Cum am mai spus, lumina zilei fiind încă deplină, indienii ar fi putut să vadă mișcarea mai deosebită a tufișurilor, ceea ce ne îngreuna sarcina, așa că nu puteam înainta decât foarte încet. Într-o jumătate de oră am parcurs doar o treime din drum, pe urmă ne-a fost mai ușor. Trebuia să ajungem în mijlocul pădurii, unde se afla apa pe lângă care, probabil, poposeau comanșii. După încă un sfert de oră, auzii înaintea noastră un fornăit de cal. Old Surehand probabil că auzise și el, pentru că mă atinse cu cotul ca să-mi atragă atenția. Oare animalul fornăise întâmplător sau voia, după obiceiul cailor indieni, să-și avertizeze stăpânul de venirea noastră? În orice caz, pentru noi, primejdia era de două ori mai mare.

Trebuie să spun că-l admiram pe Old Surehand. La început rămăsese în urma mea, acum înainta lângă mine, cu o rezistență, îndemânare și precauție cum nu le-am mai văzut la un alb. Folosea fiecare deschizătură și evita sau înlătura orice piedică. Dacă îndemânarea mâinilor nu era de ajuns, se folosea de cuțit, și dacă trebuia mișcată o crenguță sau chiar o creangă mai mare, o făcea atât de încet și firesc, încât altul, în afară de mine, nu ar fi putut-o observa. Pentru un *westman* era o plăcere să-l privească.

Astfel, încet, dar sigur, înaintarăm tot mai departe, până ce auzirăm niște glasuri. Cuvintele nu le puteam înțelege, fiind încă prea devreme. Dar cu cât înaintam, cu atât auzeam mai deslușit, până ce, în sfârșit, îi văzurăm pe cei care discutau. Desigur, nu era ceea ce se cheamă în mod obișnuit o discuție, ci mai degrabă era ceea ce se numește „judecata preriei”.

Am ajuns în spatele unui tufiș nu prea des, prin care puteam vedea destul de bine totul. În fața noastră se afla apa. În dreapta erau legați șase cai, în timp ce în stânga se afla priponit unul singur. Acesta din urmă era un cal din herghelia apașilor, pe când primii aparțineau comanșilor pe care-i urmărisem. Dintre cei șase comanși, nu mai trăiau decât trei; erau așezați între noi și apă. Cadavrele însângerate ale celorlalți comanși zăceau nu departe de ei. În fața lor se afla un copac izolat, de trunchiul căruia era legat un apaș în picioare. Dat fiind că stătea cu spatele la noi, nu puteam să-i văd fața. Probabil că era rănit, pentru că la picioarele lui se adunase o băltoacă de sânge, dar se pare că pierderea de sânge nu-l slăbise prea mult, deoarece, când ne-am apropiat de grup, l-am auzit spunând cu voce tare:

— Căinii de comanși mă vor omorî, dar tot nu-și vor atinge scopul. Peș-endatseh ^[19] râde de ei. Ei au fost șase, el a omorât trei dintre ei, înainte de a fi fost biruit. Va muri cu cântecul morții pe buze, fără a clipi măcar din ochi, și sufletele celor trei vor trebui să-l slujească în veșnicele plaiuri ale vânătoarei.

Cuțitul-cel-lung! Îl cunoșteam bine. Era un războinic extrem de îndrăzneț și șiret și se bucura de mare prestigiu în tribul mescalerilor, fiind adeseori și înlocuitorul căpeteniei. Când era vorba de o misiune primejdioasă de cercetaș, pentru care se cerea curaj și viclenie, alegerea cădea, de obicei, asupra lui.

În orice caz, el stătuse ascuns aici, în Altșese-tși, pentru a mă aștepta; astfel se confirmă presupunerea mea că Winnetou, întâlnind un cercetaș din tribul său, l-a lăsat ca mesager pentru mine, iar el a plecat mai departe în Llano Estacado.

Făcând un gest disprețuitor cu mâna, unul dintre comanși zise:

— Cuțitul-cel-lung pute ca o bucată de carne putredă. Sufletul lui va fi azvârlit și nu va mai avea nici un servitor în veșnicele plaiuri ale vânătoarei, pentru că, înainte de a-l trimite la moarte prin chinuri groaznice, o să-i luăm scalpul. A putut să omoare trei dintre noi, deoarece s-a ascuns ca un laș, când am sosit noi. Dacă nu s-ar fi ascuns, n-ar fi curs nici o picătură de sânge de la oamenii noștri, ci numai sângele lui.

— Da, câinii de comanși ar fi îndrăznit să se lupte cu mine, deoarece aveau douăsprezece brațe contra mea, în timp ce eu eram singur. Dacă nu ar fi fost atâția, ar fi luat-o la goană ca niște coioți care latră, dar nu mușcă. Dacă mă trimiteți în plaiurile veșnice ale vânătoarei, o să găsesc acolo numai apași și nici un comanș, pentru că acolo ajung numai sufletele oamenilor viteji și nu ale lașilor. O să vă arăt eu ce sunteți, priviți înapoi!

Scuipă puternic de trei ori. Comanșul vorbea cu același ton disprețuitor ca și mai înainte:

— Asta nu ni se cuvine nouă, ci ție. Spui vorbe mari, ca să ascunzi cât îți este curajul de mic. Frica de moarte îți este întipărită pe față. Știi bine că o să-ți tăiem pielea și carnea bucăți-bucăți, iar cuvântul tău mândru vrea să ascundă scâncetul de frică pe care-l auzi în sufletul tău. Dacă ai să ne spui adevărul ca răspuns la întrebările pe care o să ți le punem noi, suntem dispuși să ne purtăm milos cu tine și să te lăsăm să mori repede și fără chinuri.

Cuțitul-cel-lung își înalță capul cu mândrie și spuse, ca și când ar fi fost de-acord:

— Comanșul poate vorbi.

— Războinicii voștri au pornit contra comanșilor?

— Nu.

— Nu te cred.

— Poți să mă crezi. Sau poate ești de părere că ursul cel puternic s-ar putea gândi să provoace la luptă un șobolan bolnav?

— Uff! Dacă o să continui să ne jignești, n-o să-ți arătăm nici o milă. Unde se află apașii mescalero?

— Acasă, la așezările lor.

— Unde e căpetenia lor, Winnetou?

— Departe, sus, în nord, la indienii care poartă numele șarpelui.

Spuse acest lucru ca să-i facă să creadă că nu au de ce să se teamă de vestitul lor adversar.

— Și asta e o minciună. L-am văzut pe Old Shatterhand și acolo unde este el, nici Winnetou nu poate fi departe.

Văzui cum Cuțitul-cel-lung își înăbușă un strigăt de bucurie și, stăpânindu-și simțămintele, spuse pe un ton foarte convins:

— Comanșul minte; vrea să mă înșele. Old Shatterhand nu e nici în câmpie, nici în munți, e plecat dincolo de „apa cea mare”, în patria sa, și se va întoarce abia după ce vor trece două sau trei ierni.

— Nu mint! urlă comanșul furios. L-am văzut toți trei.

— Unde?

— În tabăra noastră. A venit ca să ne spioneze, dar l-am prins și l-am luat prizonier, și va muri la stâlpul caznelor.

— Old Shatterhand? Să moară la stâlpul caznelor? râse apașul ironic. Toți războinicii comanșilor la un loc nu sunt în stare să-l aducă pe vânătorul alb la stâlpul caznelor. Chiar dacă l-ar fi prins, și oricum l-ar lega, ar dispărea ca un vultur, pe care de zece ori o sută de vrăbii nu-l pot reține. Dar nici nu e prizonier, el nici nu se află aici, în țara aceasta, ci dincolo, unde s-a născut.

În orice caz, avea intenția să-l enerveze pe comanș, pentru ca astfel să-l facă să vorbească. Și, într-adevăr, își

atinse scopul, deoarece comanșul exclamă furios:

— L-am prins! Războinicii comanși nu-s vrăbii, ci vulturi, care o să sfâșie și o să înghită această vrabie. Eu spun adevărul, tu însă minți. Cum poți afirma că oamenii voștri se află acasă? Ei sunt pe drum, altfel nu ar fi trimis înainte un cercetaș!

— Au trimis un cercetaș! Când?

— Acum. Tu ești acela!

— Eu? Cine v-a îmbrobodit cu vorba asta? Cuțitul-cel-lung, ar fi pornit în cercetare? Am eu oare pe obraz culorile războiului?

— Nu te-ai vopsit, din prevedere.

— Unde locuiesc comanșii și unde apașii mescalero? În nord și în sud. Unde mă aflu eu acum? Departe, în est. Dacă era să mă duc în recunoaștere la voi, în nord, m-aș fi abătut atât de departe, spre est?

— Probabil că ați aflat unde vrem să ne ducem!

— Uff, uff, uff! Îți dai seama că te-ai trădat? Deci câinii de comanși n-au ieșit din bârlogul lor pentru a porni contra apașilor, ci pentru a călări spre est. Acum știu ce vreți și încotro vă duceți.

Comanșul își dădu seama că se lăsase atras în cursă și, furios pe el însuși, îl repezi pe prizonier:

— Taci, vierme ce ești! Pot să spun orice, pentru că, oricum, nu mai poți să divulgi secretul. Te luăm cu noi și-o să mori la stâlpul caznelor, odată cu Old Shatterhand.

— Că l-ați prins pe acest alb renumit este o minciună, așa că o să trăiesc mult și bine.

— L-am prins, ăsta-i adevărul! Și nu numai pe el, ci și pe alte fețe palide, care o să trebuiască să moară.

— Numește-i!

— Old Wabble, bătrânul ucigaș de indieni.

— Uff!

— Și pe Old Surehand, uriașul acela alb.

— Uff, uff! Mai departe!

— Mai departe? Ce, nu ajunge?

— Ba da, ajunge. Dacă într-adevăr i-ați prins pe acești trei mari vânători albi, iar pe mine o să mă duceți în tabăra voastră, atunci nu am să mor, ci o să ne eliberăm și o să ne năpustim asupra fiilor de comanși ca niște bizoni care dau năvală peste o haită de lupi lași; Old Shatterhand cu fiecare lovitură de pumn doboară câte un comanș. Există pentru...

— Nu mai vorbi de câinele ăla! îl întrerupse comanșul. Niciodată încă nu a învins un comanș!

— Pentru că nici un comanș nu i-a stat împotriva ca dușman! Iar Old Wabble, care zboară peste savană ca o furtună, o să...

— O să moară! O să moară! țipă comanșul, tăindu-i din nou vorba. Dar poate că nici nu o să moară, pentru că moșneagul ăsta alb este doar o prăpădită de javră care nici nu merită să fie omorâtă, ci doar alungată în bătai. Acest laș...

În mijlocul frazei, se opri. De astă dată nu din cauza apăsului cu care vorbea, ci dintr-o cu totul altă pricină. Privirile noastre erau ațintite numai asupra lui. În clipa când se opri din vorbă, se uită vizibil speriat într-o parte, iar când ne întoarserăm și noi privirile într-acolo, auzirăm în același timp cuvintele:

— Ce zici că sunt? Un laș și o javră? Câine roșu ce ești! O să-ți arăt dacă sunt sau nu laș. Cel care mișcă un singur deget și încearcă să pună mâna pe armă, primește glonteale mele în cap! Mâinile sus!

Era bătrânul Wabble. Nu se târâse prin desișul tufișurilor, ci venise foarte comod dinspre vest, printr-o îngustă spărtură a pădurii, prin care veniseră și comanșii la apă. Cu arma la umăr și arătătorul pe trăgaci, ieșise de după ultimul tufiș, pășind încet înainte.

— Sus mâinile! repetă el, întrucât pieile-roșii nu se supuseră imediat ordinului său.

Strigătul de „sus mâinile” este un vechi obicei al Vestului Sălbatic. Cine ridică mâinile sus, nu-și poate folosi armele ca să se apere. Dacă cineva este atacat și aude

aceste cuvinte, fără să le dea imediat ascultare, viața lui nu mai valorează nici doi bani. Acest lucru îl știu și indienii. De aceea, când porunca fu repetată, cei trei comanși ridicară imediat mâinile.

— Așa, bandiților, acum v-am prins eu pe voi! râse el. Cel care lasă o singură mână jos, primește un glonte, nu glumesc. Vasăzică eu sunt un laș. Așa, așa! Și m-ați prins voi pe mine! Și pe Old Shatterhand și pe Old Surehand la fel! Așa-i, tâlharule?

Comanșul nu răspunse.

— Așa! Ți s-a oprit vorba în gât. Dar așteaptă numai puțin, că o să vă ajutăm noi să vă revină! Trebuie să vă arăt câțiva prieteni buni, persoane foarte cunoscute, de care o să vă bucurați extraordinar când o să-i vedeți. Oare unde s-au ascuns?

Firește că se referea la noi, la Old Surehand și la mine. Cu arma îndreptată mereu asupra comanșilor, el cerceta cu privirea tufișul dinspre est, după care bănuia că ne ascundem și unde într-adevăr eram. Nu era deloc de mirare faptul că cei trei comanși își țineau cu docilitate mâinile în sus, pentru că bătrânul avea o înfățișare care impunea respect. Nu prea arăta ca un om obișnuit nici altă dată, dar acum se adăuga faptul că avea asupra lui patru puști, pentru că în mână avea pușca sa, iar pe umăr arma lui Old Surehand, carabina mea, plus „doborâtorul de urși”. Să-i țină piept, firește, nu îndrăzneau.

Cu toate acestea, nu eram deloc de acord cu apariția lui neașteptată. Ar fi trebuit să stea la marginea pădurii, lângă cai. Eram hotărât să-i trag o săpuneală, cu toate că acționase cu destulă iscusință. Apoi voia să ne aibă lângă el, de aceea făcui un semn lui Old Surehand; ne ridicarăm în picioare și, trecând prin tufiș, pătrunserăm în luminiiș. Când ne văzu, bătrânul se adresă comanșilor:

— Iată oamenii pe care vreau să vi-i arăt, tâlharilor! Îi cunoașteți?

— Old Shatterhand! exclamă triumfător Cuțitul-cel-lung.

— Old Surehand! țipă îngrozit comanșul.

Mă adresai celui din urmă:

— Da, noi suntem aceia despre care spuneai că ar fi prizonierii voștri. Mister Cutter, ia-le armele!

Scosei revolverul și-l îndreptai asupra comanșilor care nici nu îndrăzneau să se miște măcar.

— Mister Cutter, dezlegă-l pe apaș!

Bătrânul îl dezlegă, și atunci Cuțitul-cel-lung, imediat ce se simți stăpân pe mișcările sale, se și aplecă, ridică un tomahawk și, cu două lovituri fulgerătoare, doborî doi comanși, sfărâmându-le țeasta. Îl apucați de braț și-i strigai:

— Ce face fratele meu roșu? Eu vreau să discut cu acești războinici comanși și el...

Fără să mă asculte, se smuci atât de repede din mâna mea și lovi atât de crunt, încât nu-l putui împiedica să-l dea gata și pe cel de-al treilea comanș. După aceea îmi răspunse:

— Vestitul meu frate alb să mă ierte că am procedat altfel decât a vrut el. Știu că lui nu-i place să verse sânge, de aceea am lovit eu.

— Dar nu era nevoie de vărsare de sânge!

Arătând spre partea dreaptă a pieptului său, apașul zise:

— Sângele meu nu curge? Din moment ce securea războiului a fost dezgropată, ea cere viață pentru viață, sânge pentru sânge!

— N-ai decât să-i omori pe cei pe care-i învingi tu, dar ăștia trei ne aparțineau nouă, nu ție. Și-au pierdut vitejii războinici ai apașilor mândria, omorând dușmanul care a fost învins de alții? De când nu am mai fost la voi, ați început să vă făliți cu fapte eroice care nu vă aparțin?

Auzind astfel de cuvinte, acest mândru războinic spuse rugător:

— Am greșit. O să-mi ierte Old Shatterhand fapta pripită?

— Lucrul făcut nu mai poate fi schimbat. Te iert, cu toate că, probabil, ne-ai provocat o anumită pagubă.

— Pagubă? Cum poate căpetenia mea albă să vorbească de pagubă?

— Voiam să discut cu comanșii aceștia și fără îndoială că aș fi aflat de la ei ceea ce vreau să știu.

— N-ar fi spus nimic.

— Ba ar fi vorbit. Fratele meu roșu mă crede atât de prost, încât să-și închipuie că le-aș fi spus ceea ce vreau să știu? Nu știe el că vorba și întrebarea unui om șiret este ca un laț în care poate fi prins și un om deștept?

— Știu, dar Old Shatterhand nu are nevoie să-i întrebe pe acești câini de comanși. Eu am aflat și știu tot.

— Ai vorbit cu ei?

— Nu. Dar am tras într-ascuns cu urechea.

— Bine. Să vedem dacă poți să răspunzi într-adevăr satisfăcător. Deocamdată, arată-mi rana! E adâncă?

— Nu știu, dar nu poate fi prea periculoasă.

Avea dreptate, rana nu era cine știe ce. Cuțitul pătrunsese numai lateral în mușchiul pieptului drept și deviase pe o coastă. Pentru un indian era o rană ușoară, chiar dacă, probabil, ar fi fost urmată de febră. În timp ce-l pansam, sosiră Parker și Ios Hawley și nu mică le fu mirarea pentru ceea ce le fu dat să vadă.

— Iată, domnilor, cât de repede am terminat cu acești bandiți, le zise Old Wabble. Din păcate, când am venit eu, trei dintre ei erau deja morți. I-aș fi luat asupra mea pe toți șase. Ce frumos și-au ridicat băieții mâinile în sus!

— Și, între timp, ce frumos ați fi putut să vă frigeți degetele, mister Cutter, adăugai eu.

— Eu? întrebă el mirat. Cum așa?

— Dacă nu ar fi ridicat mâinile în sus?

— I-aș fi împușcat.

— Pe unul da, dar ceilalți v-ar fi apucat de guler. Cum v-ați fi putut apăra cu o armă descărcată în mână și cu alte trei agățate în spate? Într-o asemenea încăierare, e sigur că v-ar fi băgat în cofă.

— Hm, da! Probabil. Totuși nu puteam păți nimic, așa că n-am făcut nici o greșeală.

— M-m-mm, da. Pentru că Old Surehand și cu mine eram pe aproape? Vă înșelați. Dacă indienii nu s-ar fi speriat și ar fi avut mai multă prezență de spirit, ați fi încasat un glonte sau o lovitură de cuțit, fără ca noi să fi avut posibilitatea de a împiedica destul de repede acest lucru. Și chiar dacă ați avea dreptate întru totul, tot ați greșit prin faptul că ați încălcat indicațiile mele. Dumneavoastră trebuia să rămâneți la marginea pădurii, la cai.

— *Sir*, dar timpul trecea prea încet.

— Ceea ce nu înseamnă că aveți dreptul să faceți prostii!

— Prostii! Scuzați, mister Shatterhand, dar Old Wabble nu obișnuiește să facă prostii!

— *Pshaw!* Când vi se încredințează un post, trebuie să-l păziți. Ce s-ar întâmpla dacă fiecare din noi ar face ce-i trece prin cap, atunci când i s-a încredințat o misiune? Mai e oare posibil să vă luăm cu noi într-o misiune periculoasă? Știți că ceea ce vrem să facem e legat de mari pericole. În această situație, e foarte necesar să avem încredere nețărmurită unul într-altul. Dacă nu ne oferiți această încredere, vă lăsăm baltă și plecăm.

— Bravo, bravo! exclamă Parker.

Drept care Old Wabble strigă supărat:

— Mă rog, de ce atâta entuziasm? Și să știți, nu permit astfel de țipete.

— Cred și eu! răspunse Parker. Eu trebuia să înghit când mi se spunea că voi fi „lăsat baltă”, dumneavoastră însă nu vreți să auziți de așa ceva, bătrâne Wabble! Dar întrucât n-am fost de față, spuneți, ce trăsnaie ați mai făcut?

— Nu, n-am făcut nici o trăsnaie. Dar dacă nu vă păziți pliscul, o să fac una acum și încă una foarte serioasă și anume cu dumneavoastră, it's clear? După care se întoarce mormăind.

Avui mai întâi grijă de securitatea noastră, dispunând să fie aduși caii și orându-i paza. Primul fu Hawley, care trebuia să circule în jurul pădurii, semnalând orice lucru suspect. Comanșii morți au fost duși de o parte. După aceea ne așezarăm să ne sfătuim asupra situației noastre. Cu toate că se lăsase seara, hotărârăm că nu era nimerit să aprindem focul. Chiar dacă păduricea era destul de deasă și lumina focului nu ar fi străbătut până la marginea pădurii, comanșii care urmau să vină nu trebuiau să găsească nici o urmă a taberei noastre.

Acum esențialul era ce avea să spună Peș-endatseh, adică Cuțitul-cel-lung. Întrebându-l dacă l-a întâlnit pe Winnetou, îmi răspunse:

— Da. Războinicii apașilor au auzit că comanșii ar fi dezgropat securea războiului și imediat au trimis cercetași care să afle împotriva cui au plănuit atacul. Eu eram unul dintre acești cercetași și aveam cu mine încă un războinic. Am înaintat pe malul râului Pecos în sus, unde bănuiam că se află comanșii, dar am dat de ei la Sascuan-cui, pe care noi apașii, o numim Doclis-to, adică Apa Albastră. Cum ei umblau după vânat, ca să facă rost de carne, și străbăteau toată regiunea, nu i-am putut iscodi, cu atât mai puțin am fi putut să tragem cu urechea.

— Totuși, seara nimeni nu vânează.

— Old Shatterhand are dreptate, și noi știam acest lucru. Am lăsat caii în urmă și ne-am furișat pe jos la Apa Albastră, unde am ajuns după ce se lăsase întunericul...

— Ați auzit ceva?

— Nu. În ciuda tuturor eforturilor, nu am avut noroc. Fratele meu alb poate să creadă și să nu-mi facă reproșuri. Și cel mai îndrăzneț și prevăzător cercetaș poate să se întoarcă fără să afle ceva, în ciuda tuturor șiretlicurilor folosite.

— Desigur! Te cunosc și nici nu mă gândesc să te subestimez. Unde l-ați întâlnit pe Winnetou?

— Ne-am furișat până la Apa Albastră două seri la rând. În prima seară nu am avut succes, în a doua ne-am întâlnit cu Winnetou, care sosise înaintea noastră și ne-a poruncit să nu ne mai expunem pericolului și să-l urmăm pe el.

— Ah, asta înseamnă că aflase ceva!

— Da, aflase un lucru de care o să se mire fratele meu alb Old Shatterhand. În marele deșert, pe care fețele-palide îl numesc Llano Estacado, există de fapt o *cleparia siyardestar*, o insulă verde, cu multă apă limpede, înconjurată de cei mai frumoși arbuști și flori. Se află acolo o casă, în care trăiesc trei persoane și anume: un *declil-inda* — un negru —, o *declil-isoma* — o negresă —, care e mama negrului, și un vânător alb; acesta este stăpânul locului și-l cheamă *Dil-mejeh* — Vulpea-însângerată. Winnetou l-a cunoscut și a fumat cu el pipa prieteniei.

— Îl cunosc și eu.

— Uff! exclamă indianul mirat. Old Shatterhand l-a văzut? Probabil că a văzut și casa și apa din deșert?

— Da, le-am văzut!

— Înseamnă că vestitul meu frate alb știe și drumul ce duce într-acolo?

— Firește. Am fost acolo de mai multe ori. Winnetou nu ți-a spus nimic?

— Nu. Lui Winnetou, marea căpetenie a apașilor, nu-i place vorba lungă, nu spune un cuvânt mai mult decât trebuie. Vasăzică și tu cunoști locul și știi drumul! De aceea trebuia să te aștept și să-ți transmit mesajul lui Winnetou!

Se mira. Din cuvintele lui vedeam cât de discret a fost și de data asta Winnetou. Nu scosese niciodată o vorbă despre oaza din Estacado. Apașul continuă:

— Din spusele lui Winnetou am înțeles că la Vulpea-însângerată au fost cândva niște comanși.

— Întocmai. Au fost acolo împreună cu el și cu mine. Îi conducea tânăra căpetenie Șiba-bigc — Inimă-de-fier.

— Șiba-bigc? Văd că Old Shatterhand este la curent cu toate, pentru că acum tocmai acest tânăr șef de trib

urmează să-i conducă pe comanși la „insulă”, în deșert.

— Ai aflat cumva de ce comanșii își îndreaptă trupele de război spre insulă?

— A aflat Winnetou. Vulpea-însângerată a plecat din deșert la vânătoare și s-a întâlnit cu o ceată de comanși. Aceștia l-au atacat, vrând să-l omoare. El s-a apărat și a împușcat pe câțiva dintre ei. Gloanțele i-au nimerit drept în frunte. Unul dintre comanși fusese la el în deșert și l-a recunoscut.

— A scăpat?

— Gloanțele și cuțitele lor nici măcar nu l-au zgâriat.

— Slavă domnului! Acum, ca să se răzbune, vor să-l lovească!

— Da. Winnetou i-a auzit spunând că vor să-l omoare și să-i distrugă casa și copacii, făcând oaza una cu deșertul.

— Dar pe mine m-a înștiințat dincolo, în Sierra Madre, așa că nu aici, la Apa Albastră, a aflat acest lucru, ci l-a știut mai de mult.

— Winnetou l-a aflat în Sierra Madre, de la doi comanși plecați la vânătoare, care nu știau cine este. Întâlnindu-i, Winnetou s-a dat drept unul din tribul *kiowa* și ei l-au crezut.

— Înseamnă că sufletele lor erau absente. Continuă!

— Winnetou a părăsit Sierra Madre, ca să-l prevină pe Vulpea-însângerată. În drum a descoperit și urmele comanșilor și i-a urmărit până la Apa Albastră, ca să afle ce vor. Între timp a dat peste noi. S-a bucurat mult și ne-a poruncit ce să facem. Pe războinicul care era cu mine l-a trimis acasă, pentru a conduce la Nargoletch-tsil — Muntele Ploii — un grup de trei sute de apași, bine înarmați și aprovizionați cu carne, unde urmează să-l aștepte pe Old Shatterhand. Pe mine m-a luat cu el, aici, la Pădurice și m-a lăsat să-l aștept pe Old Shatterhand, ca să-i spun să se ducă la Nargoletch-tsil, să ia conducerea războinicilor noștri și să vină cu ei în Llano Estacado.

— Bun, bun! Asta mi-am închipuit și eu. Asta-i tot ce trebuia să-mi spui?

— Da, tot.

— Vasăzică, la Muntele Ploii! Cu un cal bun, îți trebuie până acolo o jumătate de zi. Locul e bine ales, pentru că acolo se pot ascunde chiar mai mult de trei sute de oameni, în așa fel încât nici un dușman să nu-i poată descoperi. Ce păcat că i-ai omorât pe cei trei comanși! Dacă ar fi trăit, cu siguranță că aș fi aflat de la ei multe lucruri folositoare.

— Ce ar vrea să mai știe Old Shatterhand?

— Cine îi conduce pe comanși?

— Șiba-bigc. Am mai spus-o.

— Mă îndoiesc, e încă prea tânăr. La Apa Albastră comandă Vupa-Umugi, care în nici un caz nu o să asculte de un războinic tânăr. Apoi, mai e și Nale-Masiuv, care, de asemenea, e prea mândru pentru a se supune lui Inimă-de-fier.

— Uff! Nale-Masiuv, cel cu câte patru degete la fiecare mână? Vine și el?

— Da, cu o sută de oameni.

— De unde a aflat Old Shatterhand?

— De la ei, când am fost la Apa Albastră.

— Uff, uff! Și la Apa Albastră a fost Old Shatterhand și a reușit să se furișeze aproape de câinii de comanși? Ceea ce cu siguranță că nu i-a reușit nici unui războinic, în afară de Winnetou și Old Shatterhand!

— Mai sunt și alții care pot face acest lucru. Repet, ar fi foarte bine să știu cine e, de fapt, căpetenia comanșilor. Din partea lui Vupa-Umugi și Nale-Masiuv nu ne putem aștepta la nimic bun. Șiba-bigc, însă, ar trebui să-mi poarte recunoștință, pentru că noi i-am salvat viața și l-am scos din Llano Estacado. Dar ceilalți doi nu prea o să fie dispuși să i se subordoneze, că-i mai tânăr decât ei; însă Șiba-bigc e fiul renumitului Tevuașohe — Stea-de-foc, care a fost cândva căpetenia supremă a tuturor triburilor de comanși. Datorită gloriei de care se bucura în urma victoriilor

obținute, nu-i exclus ca șefia să fi trecut asupra fiului său. Cu siguranță că aş fi aflat acest lucru, dacă acești trei comanși ar mai fi în viață.

Cu toate că aceste cuvinte nu erau adresate direct lui Cuțitul-cel-lung, el răspunse:

— Pentru fapta mea, Old Shatterhand m-a iertat. Nu vrea să-i povestesc ce știu despre acești șase comanși?

— Ba da. Cine a fost văzut mai întâi: tu de ei sau ei de tine?

— Eu i-am văzut primul. În timp ce-l așteptam aici pe Old Shatterhand, m-am gândit că foarte ușor ar îi putut sosi și comanșii. De aceea, am fost prevăzător, mi-am ascuns calul în tufișuri și m-am ferit să las urme. Totuși, trebuia să umblu ba încoace, ba încolo, să-mi adap calul ceea ce, de fapt, a făcut să fiu descoperit. Dusesem calul la adăpat și, în timp ce el bea, m-am îndreptat spre marginea Păduricii, ca să văd dacă sunt în siguranță. Atunci i-am văzut pe cei șase câini de comanși venind și abia am avut timp să duc calul din nou la adăpost; dar n-am mai reușit să șterg urmele. Când au ajuns, au văzut urmele și s-au luat după ele, în tufișuri. Fiind prea aproape, nu am mai putut fugi. Pe primul l-am împușcat, în al doilea și al treilea am înfipt cuțitul. Dar ceilalți m-au prins. Am fost rănit, doborât și legat de mâini și de picioare și apoi de copac. Când ați venit, i-am omorât. Old Shatterhand nu-i mai poate întreba nimic, dar eu pot să-i spun ce am auzit de la ei.

— Ce?

— Vor să se ducă la „insula” din deșert, și să-l prindă pe Vulpea-însângerată, împreună cu bătrâna negresă și să-i ducă apoi la satul comanșilor. Când vorbeau între ei, am aflat unde este așezat acum satul lor cel mare.

— Este un lucru foarte important. Unde e satul?

— Nu cunosc locul, n-am mai auzit de el până acum. Ei îi ziceau Caam-culano — Valea Iepurilor.

— Te înșeli, cunoști bine locul. Într-adevăr, comanșii așa-i spun, dar voi îi ziceți Catșo-nastla, adică tot Valea

Iepurilor.

— Catșo-nastla? Cunosc valea, firește. Se află spre nord, la o zi de mers călare de aici. Acolo vor să-l ducă pe Vulpea-însângerată, împreună cu negresa, ca să-i omoare la stâlpul caznelor. Negrul e deja în mâinile lor.

— Cum? întrebai eu speriat. Care negru?

— Fiul bătrânei negresc, care stă la Vulpea-însângerată în deșert.

— Aoleu! Asta nu e o veste prea bună, chiar dacă e foarte importantă. Ai auzit bine?

— Urechea mea nu s-a înșelat.

— Poate e vorba de alt negru.

— De negrul din deșert e vorba. Căinii de comanși i-au pronunțat și numele; îl cheamă Bob.

— Nu au spus cum au pus mâna pe el?

— Ba da. Era la vânătoare, împreună cu Vulpea-însângerată, când acesta a fost atacat de comanși; Vulpea a omorât câțiva dintre ei și a scăpat, negrul-însă le-a căzut în mâini și l-au dus în Valea Iepurilor, unde-l țin prizonier, până îi prind și pe Vulpea și pe negresă, după care toți trei urmează să moară la stâlpul caznelor

— Probabil că așa ceva n-o să se întâmple! O să am eu grijă. Bob trebuie eliberat. Pornesc imediat într-acolo.

Cu toate că nu prea pot fi scos din fire, de rândul acesta sării furios în picioare. Toți se mirară, și cel mai mult se miră apașul, pentru că indianul îl disprețuiește pe negru mai mult decât un alb, totuși nu îndrăzni să spună ceva. În schimb, Old Wabble nu putu să tacă; pentru el, ca fost *cowboy*, un negru însemna mai puțin decât un câine.

— Ce aveți, *sir*? mă întrebă el. Am impresia că acest Bob vă cam neliniștește!

— Nu el, ci faptul că e prizonierul comanșilor și că urmează să fie omorât.

— *Pshaw!* Un om de culoare, un *nigger*^[20]!

— *Nigger?* Poate vreți să spuneți un negru, mister Cutter.

— Am spus *nigger*. În toată viața mea nu le-am spus altfel.

— Îmi pare rău. Se pare că pe negri nu-i considerați oameni.

— Desigur, în științele naturii sunt considerați un fel de oameni, deci, științific vorbind, or fi, dar, *my god* — Dumnezeu — ce fel de oameni?

— În orice caz, tot așa de buni ca și alții, de altă culoare, indiferent care.

— *Pshaw!* Un *nigger* e o ființă inferioară, încât nici nu merită să discutați despre ea.

— Asta este părerea dumitale?

— *Yes!*

— În acest caz îmi pare foarte rău de dumneata, pentru că, cu această afirmație, dovedești că ești mult inferior nigger-ului!

— *All devils* — pe foți dracii! Vorbiți serios, *sir*?

— Foarte serios!

— Atunci și mie îmi pare rău de dumneavoastră. Un om de culoare nu-i niciodată un om adevărat, altfel Dumnezeu nu l-ar fi făcut de altă culoare.

— Un negru ar avea același drept să spună: un alb nu este un om adevărat, altfel Dumnezeu nu l-ar fi făcut fără culoare. Eu am călătorit ceva mai mult prin lume decât dumneata și printre popoare de negri, roșii, cafenii sau galbeni și am întâlnit la ele cel puțin tot atâția oameni buni ca și printre albi, cel puțin am spus, cel puțin! M-ai înțeles, mister Cutter?

— Mi-e indiferent ce ați întâlnit. Eu însă nu cunosc nici un singur nigger lângă care aș dori să mă așez.

— Pentru că l-ați tratat din prima clipă pe negru în așa fel încât nici el nu ar putea să vă poarte gânduri amicale. Iar în ce-l privește pe Bob, este un individ atât de

cumsecade, încât dacă amândoi ați fi la ananghie, probabil că mai degrabă i-aș sări lui în ajutor, decât dumitale.

— *Thunder-storm* — mii de trăsnete —, ce flatare? Știți să fiți grozav de politicoș, mister Shatterhand, *it's clear!*

— Am vrut să fiu sincer, nu politicoș. Nu sunt politicoș cu oamenii care își disprețuiesc semenii. Când o să te îngroape, trupul dumitale cu pielea albă o să fie un cadavru la fel de împuțit ca și cel al unui negru. Cred că cu asta ești de-acord, și acum te rog să-mi enumeri ce calități mai ai! Toți oamenii sunt copiii și făpturile lui Dumnezeu. Dacă îți închipui cumva că pe dumneata te-a făcut dintr-un aluat mai prețios și că te bucuri de o favoare deosebită, atunci te înșeli și eu nu te pot înțelege. M-am bucurat că te-am cunoscut; această bucurie trebuie oare să ia sfârșit?

Între timp se făcuse întuneric și nu-i puteam vedea fața, dar se pare că cuvintele mele nimeriseră în plin. Își lăsa capul în jos și mârâi:

— *Zounds* — ei drăcie! Păcat, mare păcat că v-ați făcut *westman* ! Ați fi putut fi un și mai bun predicator sau popă, *it's clear!*

— *Westman* sunt numai ocazional. Înainte de toate sunt om, iar când un alt om se află la strâmtoare, și eu îl pot ajuta, nu-l întreb de ce culoare îi e pielea, verde sau albastră. Pe acest Bob n-am să-l las comanșilor!

— Din partea mea, n-aveți decât. Eu nu vă împiedic, ba v-aș și ajuta, dar acum nu avem timp de el.

— Ba tocmai acum trebuie să facem ceva.

— Cum? Ce? Chiar acum? Acum, când trebuie să mergem la Nargoletch-tsil, pentru a-i întâlni acolo pe apași?

— Pentru asta mai e timp.

— Mai e timp? *sir*, nu vă înțeleg!

— Fă socoteala, mister Cutter! Crezi că apașii au putut să ajungă deja acolo?

— Dumneavoastră știți mai bine, iar eu mă gândesc mai puțin la ei decât la comanși, căroră trebuie să le-o luăm

înainte.

— Nu-i nici o graba. În trei zile, — socotite de ieri seară —, adică poimâine seară, Nale-Masiuv va veni, cu cei o sută de oameni ai săi, la Apa Albastră. Crezi că o să pornească imediat mai departe?

— Nu, pentru că oamenii și caii trebuie mai întâi să se odihnească.

— Au nevoie de cel puțin o zi de odihnă; deci, făcând socoteala, avem trei zile de acum înainte, din care eu am nevoie numai de două zile ca să-l eliberez pe Bob.

Bătrânul voi să răspundă din nou, dar Old Surehand i-o luă înainte, spunând:

— Mister Shatterhand, am auzit de o întâmplare de-a dumneavoastră, care m-a captivat. Ați avut dincolo, în Parcul Național, o poveste cu triburile sioux. Erați împreună cu un grup de oameni curajoși, era și un negru între ei, pe care-l chema Bob, dacă-mi aduc bine aminte. E vorba de același Bob?

— Da.

— Ah, atunci aveți perfectă dreptate! Nu avem voie să-l lăsăm în încurcătură, trebuie să-l salvăm!

— Vreți să veniți și dumneavoastră?

— Neapărat! Când pornim?

— Măine în zori.

— Nu-i prea târziu?

— Nu. E adevărat că de aici până la Caam-culano e o distanță de mai bine de o zi de mers călare, dar cunosc ținutul și avem cai excelenți. Chiar fără să-i forțăm prea tare și tot ajungem până seara.

— Da, cel mai bine e să ajungem pe înserat. Atunci mai ai timp să cercetezi locul și să aștepti prilejul. Apoi, după ce se întunecă, poți să dai lovitura. Mă bucur dinainte la gândul că o să le jucăm o festă. Câți oameni credeți că sunt acolo?

— Nu știu. Probabil că acolo sunt numai corturile lui Vupa-Umugi, și presupun că, în prezent, în sat nu sunt prea

mulți războinici tineri și viguroși.

— Asta înseamnă că o să ne luptăm cu niște babe. Ptiu!

— Hm! Chiar așa de ușor n-o să meargă. La orice așezare rămâne și un număr de războinici pentru paza taberei, iar de astă dată și a prizonierului. Cu ăștia o să avem de-a face.

— Mă îndoiesc că toți caii noștri or să reziste la drum!

— Toți? La câți cai vă referiți?

— La toți câți sunt!

— Adică la doi, și anume la murgul meu și la roibul dumneavoastră.

— După câte înțeleg, vă gândiți să plecăm numai noi doi?

— Întocmai. Avem de făcut un drum lung dus și întors, la care numai caii noștri rezistă. Mister Parker și mister Hawley în nici un caz nu intră la socoteală. Caii lor sunt de pe acum atât de obosiți, încât s-ar prăbuși pe drum.

Parker, recunoscând probabil că am dreptate, nu zise nimic. În schimb, lui Ios, care se simțea foarte atașat de mine, îi venea greu să se despartă.

— Nu-i deloc cu putință să vin și eu? întrebă el. Știți, *sir*, mă simt tare bine alături de dumneavoastră!

— Știu, dar nu se poate, mister Hawley. Ceea ce vreți dumneavoastră, calul nu poate să facă.

— O să mi-l împrumute Old Wabble pe al lui.

— Ce-ți veni? exclamă bătrânul. Eu însumi am să merg cu el.

— Ba, dumneata, chiar că ai să rămâi cu ceilalți!

— De ce? Calul meu nu este bun, sau credeți că n-o să reziste?

— Probabil că ar rezista, dar se va împotrivi și nu se va urni din loc, știind că e vorba de un *nigger*.

— Ah! La asta vă referiți? Ei, atunci probabil că depinde de mine și nu de cal!

— Sau de mine, mister Cutter. N-aș vrea să te superi din cauza unui negru.

— *Pshaw*, nu-i nici o supărare, vin cu plăcere!
— Adineauri cuvintele dumitale sunau parcă altfel!
— Da, adineauri! Vreți să fiu sincer cu dumneavoastră, mister Shatterhand?

— Ei?

— Chestia aia cu cadavrul împruțit nu ați spus-o deloc delicat și cu gust, dar am înțeles și eu ceva și cred că ați cam avut dreptate. Vreau să-mi îndrept greșeala, ajutând la eliberarea lui Bob, și de aceea vă rog să mă luați cu dumneavoastră! De-acord, *sir*?

— Hm! După cele spuse acum, n-aș avea nimic împotriva, și totuși nu se poate.

— De ce?

— Pentru că nu se poate avea încredere în dumneata. Ai dovedit-o chiar astăzi. Gândește-te la faptul că vrem să eliberăm un prizonier, din mijlocul unui sat indian. Lovitura trebuie dată fulgerător, așa că nu vom avea timp să așteptăm un prilej nimerit. Va fi vorba de viață și de moarte, și trebuie să recunoști că nu te putem lua cu noi.

— Nu mi-e teamă de moarte!

— Știu, dar mi-e teamă că, dacă te luăm cu noi, ne primejduim viața. Pentru că sunt două lucruri diferite: una este să nu-ți fie frică de moarte, și alta este să alergi în brațele ei din imprudență. În dumneata nu se poate avea încredere.

— Pentru că nu am rămas de pază la cai, *sir*? E pentru ultima oară că se mai întâmplă așa ceva! Credeți-mă! Dați-mi mâna și luați-mă cu dumneavoastră.

Ce puteam să fac? Insista atât de mult! Să-l fi refuzat ca pe un *greenhorn*, pe el, un *westman* cu experiență, un bătrân de nouăzeci de ani? Nu eram în stare, așa că i dădui mâna și-i spusei:

— Ei, bine, vino! Dar sper ca tinereasca dumitale îngâmfare să nu-ți întunece rațiunea.

— *Well*! Așa-mi place! Și sunt sigur că o să fiți mulțumiți de mine. Dar cu ceilalți ce are să se întâmple? Au să

rămână aici?

— Nu, vor pleca la Nargoletch-tsil, unde urmează să ne întâlnim cu apașii. Cuțitul-cel-lung cunoaște drumul?

Indianul, căruia i se adresase întrebarea, răspunse:

— Îl cunosc bine. Când trebuie să pornim?

— Măine dimineață, imediat după ce noi am plecat.

— Comanșii morți îi lăsăm aici?

— Nu. Trebuie să dispară fără urmă. Nu trebuie să fie nici măcar înmormântați aici. În drumul lor spre deșert, comanșii or să treacă pe-aici și ar putea descoperi mormintele.

— Poate războinicul apaș să-i facă lui Old Shatterhand o propunere? Legăm cadavrele pe caii lor și-i luăm cu noi, la Nargoletch-tsil, unde îi înmormântăm.

— Da, e cel mai bun lucru pe care-l puteți face. Luați-i cu voi!

— Cui aparțin caii, armele și lucrurile lor?

— Ție. Noi nu vrem nimic, doar dacă mister Parker și mister Hawley ar vrea să-și schimbe caii, pot alege pe care le place.

— Așa să fie. Eu însă iau și scalpurile comanșilor. Și ei l-ar fi luat pe al meu. *Howgh!*

Cu asta cazul era încheiat. Am mâncat, apoi ne-am culcat. Parker, Hawley și indianul se oferiră să asigure paza pentru toată noaptea, deoarece noi ceilalți aveam de făcut a doua zi un drum extrem de istovitor. Firește că am fost de acord.

4. Oaza

Iepurele din Vestul Sălbatic, și mai ales cel texan, este ceva mai mare decât iepurele de pe la noi și are și urechi mult mai mari. Pe vremea aceea erau o mulțime de iepuri, pentru că existau încă destui bizoni și alt vânat, așa încât un *westman* nu irosea un glonte pe un iepure, decât numai dacă nu dădea de altceva. Nicăieri nu găseai atâția iepuri ca la unul din pârâiașele ce se varsă în Buffalo Spring, care, de fapt, era unul din izvoarele acestuia. Râulețul țâșnește de la capătul unei vâlcele stâncoase, având forma unei tăvi și care este des populată cu amintitele rozătoare. Iată de ce vânătorii albi îi spuneau „tigaia cu iepuri”. Aproape tot anul, fundul văii era acoperit cu iarbă grasă, de un verde intens, iar pereții care se ridicau în pante erau plini de tufişuri, din mijlocul cărora se înălța, ici-colo, coroana unui copac. Aceasta era Valea Iepurilor — Caam-culano, în care comanșii lui Vupa-Umugi își instalaseră corturile.

A doua zi, cam cu două ore înainte de lăsarea serii, ajunserăm în apropierea acestei văi. În jurul nostru nu exista prea multă verdeață, chiar dacă locul nu era complet sterp, dar, întrucât puteam să ne așteptăm să dam de oameni, trebuia să căutăm o acoperire. Așa ceva se putea găsi numai lângă râuleț, unde creșteau tufişuri. Ajunserăm la apă într-un loc care era la cel mult un sfert de oră de mers de la ieșirea din vâlcea. Firește, era o îndrăzneală din partea noastră să ne apropiem pe lumină, dar nu aveam de ales, întrucât timpul ne era foarte drămuț. Încă înainte de căderea nopții trebuia să aflăm cam ce se petrece în vale.

Am avut noroc și am găsit lângă apă un loc, unde tufişurile ne ofereau o ascunzătoare cum nici nu se putea mai bună. Descălecarăm și lăsarăm caii, destul de obosiți, să se adape și apoi să pască. Aduserăm provizii de carne uscată, care ne erau de ajuns pentru mai multe zile.

Deoarece numai eu mai fusesem pe aici, cerui lui Old Surehand și bătrânului Wabble ca nu cumva să părăsească ascunzătoarea și să mă aștepte până mă întorc din recunoaștere.

Îmi rememoram locurile, așa cum le cunoscusem mai de mult, după care îmi făcui planul. În locul unde izvora apa din vale, terenul se înălța în ambele părți într-o pantă tot mai pronunțată și tufișurile urcau până sus. Acest lucru îmi convenea. Tufișurile înconjurau marginea de sus a vâlcele, de jur împrejur, ca o coroană, și-mi ofereau suficiente locuri de a mă ascunde la nevoie. Desigur, exista și o greutate care nu trebuia neglijată: nu aveam voie să las urme după mine, cel puțin să nu poată fi identificate ca fiind ale cizmelor mele și nu ale unor mocasini de indian. În rest, toată regiunea era lipsită de copaci sau de tufișuri, încât orice obiect mai mărișor putea fi zărit de departe.

Înaintând cu băgare de seamă, priveam mereu în jur. Spre bucuria mea, nu se zărea nici țiipenie de om, nici bărbați, nici femei, nici măcar copii. Era trecut de timpul în care, de obicei, toți locuitorii rămași în tabără se adună în vale, pentru odihna de seară și de noapte, lucru respectat cu sfințenie când lipsesc războinicii. Ajungând la intrarea văii, o luai la dreapta și urcai panta. Era oare intrarea păzită? Privii în jos, dar nu văzui pe nimeni. Valea putea fi străbătută cu piciorul cam într-o jumătate de oră, iar tabăra probabil că se afla instalată la jumătatea văii. În orice caz, partea din fund era destinată cailor. Mersei mai departe. Se părea că alesesem ora cea mai potrivită, pentru că nu era nimeni, nici sus, și nici nu se vedea vreo urmă care să arate că cineva ar fi trecut de curând pe acolo.

În curând zării primele corturi și, înaintând încă puțin, văzui toată tabăra, alcătuită din corturi de vară, făcute din pânză. Nu avui timp să le număr, dar erau cu mult peste o sută. Între corturi și în fața lor se aflau băieți, fete și femei. Nu văzui decât puțini bărbați și, după cât se pare, erau bătrâni. Oare Vupa-Umugi avea numai pe cei o sută

cincizeci și patru de războinici, și să nu fi rămas nici unul aici? Nu-mi venea să cred, căci ar fi fost o mare imprudență. Era posibil să fi lăsat locul fără nici o apărare? Și într-adevăr, cum mă așteptam, văzui în spatele taberei un număr de cai.

Căutai un loc de unde să pot vedea mai bine. Trebuia să descopăr vreun indiciu care să-mi arate cortul unde se află Bob. Probabil că era păzit. Și într-adevăr așa era. La intrarea ultimului cort, văzui doi războinici. Era cortul căutat. Nu departe de el era alt cort, mai mare decât celălalt. În fața lui, înfipite în pământ, erau două prăjini de care atârnavă diferite obiecte ciudate. Erau cumva niște pungi cu „medicamente”? Era cortul șefului de trib? Probabil. Fiecare războinic are un singur „medicament”, și dacă îl pierde, își pierde onoarea, până ia „medicamentul” unui dușman răpus de el. La moarte, este înmormântat, „cu medicamentele tămăduitoare”. Există triburi în care urmașii păstrează „medicamentele” ca pe o amintire sacră și scumpă a strămoșilor; cel ce le pierde, nu mai are nici o considerație în ochii celorlalți. Îmi veni o idee. Dacă acestea erau „medicamentele” lui Vupa-Umugi, trebuia neapărat să pun mâna pe ele. În lupta dintre apași și comanși, ele puteau să-mi fie de un extraordinar folos.

Mergând puțin mai departe dădui deodată peste o urmă, după aparență a unei femei, care urcase aici panta. Trebuia să mă întorc, să nu mă vadă, și tocmai când voiam s-o iau înapoi, tufișul se mișcă și mă pomenii cu femeia în față. În astfel de situații, trebuie să procedezi în așa fel, încât orice ochi care te-a zărit să devină inofensiv. De abia ridicai mâna ca s-o apuc, că o și lăsa din nou să cadă. Nu numai din pricină că era femeie, ci și din cauza expresiei care i se ivi pe față când mă văzu.

Era cam de patruzeci de ani, dar necazurile îi brăzdaseră adânc fața. Avea o statură deosebit de înaltă și lată în spate, și era îmbrăcată într-o rochie ce aducea a cămașă. Părul, ce începea să-i albească, neacoperit, îi

atârna în şuvițe îmbâcsite și nepieptănate. Fața îi era tare bronzată și totuși, în altă parte, nu aș fi luat-o drept piele roșie. Avea trăsături de caucaziană și avui impresia că am mai văzut astfel de trăsături, și încă de curând. Fața-i zbârcită era groaznic de scofâlcită, și ce ochi, ochii aceia! Ce fel de expresie aveau? O privire încremenită și totuși aprinsă, sălbatică și totuși fără speranță, cum nu mai văzusem decât în casa de nebuni. Da, asta era: femeia era nebună. La început mă cercetă cu o privire furioasă, apoi ochii îi deveniră blânzi, un zâmbet apăru pe buzele ei decolorate; își îndoi degetele ca de schelet, făcându-mi semn, apoi o auzii cum îmi spune încet, dar grăbit:

— Hei, vino încoace! Trebuie să te întreb ceva!

Făcui cei trei pași care ne despărțeau. Mă apucă de braț și, înfigându-și degetele în mâneca mea, mă întrebă:

— Ești o față-palidă?

— Da, răspunsei eu la fel de încet. Dar tu cine ești?

— Eu sunt Tibo vete-elen, spuse ea în șoaptă.

Vete înseamnă femeie. Nu știam însă ce înseamnă *tibo* și nici *elen*. Aceste două cuvinte nu le întâlnisem la nici unul din dialectele pe care le cunoșteam.

— Ai soț? o întrebai eu.

— Da. Îl cheamă Tibo-taca.

Din nou acest *Tibo*.

— El unde este? o iscodii în continuare.

Se apropie și mai mult de mine și-mi șopti la ureche:

— Fiind vraciul tribului, a trebuit să plece și el în deșert, după Vulpea-însângerată.

Da, era nebună, altfel n-ar fi spus așa ceva unui străin, și încă unui alb. Apoi mă apucă de ambele brațe și, cu o expresie de maxima încordare, mă întreba:

— L-ai cunoscut pe Vava Derric al meu?

Vava înseamnă frate. Dar *Derric*? Se referea cumva la numele englezesc Derric — adică Dietrich? Dar pe fratele acestei indiene nu putea să-l cheme Derric — adică Dietrich. Probabil că și acest cuvânt îmi era necunoscut.

— Nu, răspunsei.

— Ești o față-palidă și nu l-ai cunoscut? Adu-ți aminte! Trebuie să-l fi cunoscut. Am să-ți arăt ceva. Adu-ți aminte!

Rupse o creangă din tufiș, o făcu cerc, legând-o la capete și și-o puse pe cap, în timp ce-mi șoptea, zâmbind fericită:

— Uite, *myrtle-wreath*-ul meu, *myrtle-wreath*-ul meu. Îți place? Așa-i că-ți place?

Foarte curios! Această femeie comanșă folosea cuvântul englezesc *myrtle-wreath*, adică „cununiță de mireasă”! Nici o indiană nu cunoștea acest cuvânt! O apucaii de braț și o întrebai:

— Spune-mi, ești o față-palidă?

Chicoti într-un mod cu totul aparte și-mi răspunse:

— Crezi că sunt o față-palidă, pentru că sunt frumoasă și port un *myrtle-wreath*? Nu te uita în ochii mei, că o să te usuce dorul, așa cum mă usucă pe mine! L-ai cunoscut pe Vava Derric al meu? Vrei să-ți arăt cortul în care locuiesc?

— Arată-mi-l!

— Hai, vino mai la margine! Dar nu cumva să te lași văzut, că te-ar costa viața! Războinicii noștri ucid orice față-palidă. Eu însă mă bucur că te-am văzut și nu o să spun nimănui nimic, că știu că o să faci ce o să te rog.

— Și ce anume ai vrea să fac?

Scoase crenguța de pe cap, mi-o dădu și-mi spuse:

— Dacă-l întâlnești pe Vava Derric al meu, dă-i acest *myrtle-wreath*! Vrei?

— Da! Da' unde este Vava Derric al tău?

— Da... în... în... nu mai știu. Am uitat. Tu însă o să-l găsești. Nu-i așa?

— Da, îi răspunsei ca să-i fac bucurie. Și ce să-i mai spun?

— Spune-i că... eu... eu... nu trebuie să-i spui nimic. Când o să vadă *Myrtle-wreath*-ul, o să știe el la ce mă refer. Și acum, uită-te acolo jos! În rândul al doilea, vezi cortul cu însemnele vrăciului?

— Da, văd.

— Acolo locuiesc eu, împreună cu Tibo-taca și mă cheamă Tibo-vete-elen. O să ții minte? Să nu uiți!

— N-o să uit. Cine stă în cortul cel mare, cu cele două prăjini înfipite în fața lui?

— Vupa-Umugi, căpetenia noastră.

— Acum el e plecat, cine stă în el?

— Nevasta lui și cu flică-sa.

— Altcineva nu mai e? Nici noaptea?

— Nici noaptea nu vine nimeni la ele.

— Dar în cortul acela ultim, unde stau culcați cei doi războinici, cine locuiește?

— Acolo stă negrul, care va fi ucis după ce o să-l prindă și pe Vulpea-însângerată.

— E bine păzit?

— Foarte bine. Mereu stau de pază doi războinici, răspunse ea cu un aer de importanță.

— Aveți aici mulți războinici?

— Numai pe ăia doi, pe care-i vezi. Mulți au plecat cu căpetenia în deșert, iar ceilalți s-au dus la vânătoare, să facă rost de carne. Se întorc mâine, sau peste două zile. N-ai să pierzi *myrtle-wreath*-ul meu, ai să-l păstrezi bine?

— Fii fără grijă, am să-l țin foarte bine.

— Și o să-l dai lui Vava Derric al meu?

— Imediat ce am să-l găsesc.

— Ai să-l găsești... zise ea cu o privire pierdută, ca și când voia să-și amintească ceva, apoi îmi luă mâna și continuă: Acum trebuie să plec. Pleacă și tu. Dar să nu spui nimănui că m-ai întâlnit! Nici de la mine n-are să afle nimeni.

— Chiar ai să taci?

— Jur. Dar tu?

— Nu am voie să spun nimănui?

— Nimănui, nimănui, numai lui Vava Derric al meu. El trebuie să afle. Promite-mi și dă-mi mâna că ai să te ții de cuvânt.

— Iat-o!

Îi întinsei mâna, pe care o strânse tare, apoi începu să coboare, dar după câțiva pași se întoarse încă o dată spre mine, puse degetul pe buze, în semn de tăcere, și repetă:

— Nimănui! Și nu cumva să pierzi *myrtle-wreath*-ul meu!

După aceea dispăru în tufișuri. Rămăsei încă o clipă pe loc, după care porni încet înapoi. Ce întâlnire! Mă cuprinsese un simțământ straniu. Cine este această femeie? E chiar indiană? E posibil să fie albă? Ca să pot da răspuns acestor întrebări, ar fi trebuit s-o mai văd și să o mai aud vorbind nu numai o singură dată. E nebună, și totuși m-a impresionat adânc. E o enigmă, o enigmă de nepătruns și deosebit de tragică, de nepătruns pentru că nu am avut timp s-o descifrez. Vava Derric există în orice caz și nu numai în închipuirea ei, ci și în realitate, dar unde? Și cine o fi? Un indian? Probabil, expresia de Vava e o dovadă. Dar ce sens are *myrtle-wreath*-ul? O fi înnebunit cumva din această cauză? Sau poate că a purtat o coroniță de mireasă în clipa când a înnebunit? Ce gânduri groaznice. În acest caz, e o albă și nu o indiană. Poate că am totuși posibilitatea de a găsi un răspuns la toate acestea. În timpul luptei, probabil că o să am ocazia să mă întâlnesc cu acest vraci și atunci o să-mi dea el socoteală!

Hotărând acest lucru în sinea mea, mă întorsei la ascunzătoarea noastră, unde ajunsei cu bine, tocmai când se însera. Lipsisem cam mult.

— În sfârșit, în sfârșit, mă întâmpină Old Wabble, în timp ce Old Surehand nu spuse nimic. Cât pe-aci să-mi fie teamă că ați pățit ceva.

— Nu există nici un motiv de îngrijorare, răspunsei eu.

— Nu? Totul e în ordine? L-ați găsit pe *nigger*?

— Te referi cumva la negru? Da!

— E sub pază strașnică?

— Acum, în tabără exista numai doi războinici care îl păzesc zi și noapte. Ceilalți au plecat la vânătoare. De

aceea, presupun că sarcina noastră o să fie relativ ușoară, paznicii fiind obosiți.

— Cum o să procedăm?

— Stați să mă gândesc!

De fapt, nu că aş fi avut nevoie de timp ca să mă gândesc, căci planul îl aveam gata făcut, dar nu aveam chef de vorbă. Mă obseda gândul la întâlnirea cu indiana... Şi chiar în clipa aceea privirea îmi căzu pe faţa lui Old Surehand. Trăsăturile lui frumoase, bărbăteşti, grave, fiind învăluite în lumina stranie a înserării, exprimau o mâhnire înduioşătoare. Oare mă înşelam? Era tocmai asemănarea pe care o sesizasem când am văzut femeia, fără să-mi dau seama de unde venea. Aceeaşi faţă, frunte, gură, numai că ceva mai pline şi mai tinere, cu trăsături bărbăteşti, deosebite de cele femeieşti, şi fără acea expresie cutremurătoare, dar privind cu aceeaşi tristeţe. O clipă rămăsei surprins, apoi îmi zisei în sinea mea că trebuie să mă înşel. Prea eram sub influenţa întâlnirii de pe înălţimile de la Caam-culano şi vedeam lucruri care nici nu existau. Căutai să gonesc această amăgire.

Se întunecă şi în curând nu mai putui să desluşesc faţa lui Old Surehand. Ce bine ar fi fost să nu fi crezut că mă înşel şi să-i fi vorbit despre indiană! Ar fi fost salvată cu mult mai devreme din întunericul nebuniei sale!

O bună bucată de vreme nimeni nu scoase o vorbă, până când Old Wabble îşi pierdu răbdarea şi întrebă:

— Ei, *sir*, vă mai trebuie mult timp ca să gândiţi? Poate că-mi permiteţi să vă ajut?

Atunci Old Surehand consideră necesar să-şi întrerupă tăcerea, pentru a-l pune la punct:

— Old Shatterhand nu are nevoie de ajutorul dumitale, bătrâne Wabble, se descurcă el şi fără dumneata.

— Dar când? Nu avem timp de pierdut şi seara trece.

— Aveţi răbdare, îl rugai eu. Înainte ca pieile-roşii să doarmă, nu putem face nimic. Ştim în care cort se află Bob. Ne furişăm până acolo, doborâm paznicii...

- Îi omoram? mă întrerupse el.
- Nu. E de ajuns să-i amețim.
- Așa ceva eu nu pot face. Aceasta e o treaba pentru dumneavoastră. Și pe urmă?
- Pe urmă îl scoatem pe Bob.
- Bine. Altceva nimic?
- Ba da! După aceea mergem la cortul căpeteniei tribului și-i luăm „medicamentele” care sunt atârinate acolo de niște pari.
- „Medicamentele”? exclamă mirat Old Wabble.
- Da, „medicamentele” strămoșilor săi.
- *Thunder-storm*, mii de trăsnete! Când o să afle, o să înnebunească. În acest caz, își pierde onoarea; de fapt pierde totul, chiar și rangul!
- Nu!
- Nu? Am impresia că cunosc obiceiurile și datinile pieilor-roșii. Cine pierde „medicamentele” astea, e moralicește mort.
- Întocmai, dar el nu o și le piardă, adică nu pentru multă vreme.
- Vreți să i le dați înapoi? *sir*, așa ceva nu are nici un sens! Dacă vreți să i le înapoiați, mai bine lăsați-le acolo unde sunt!
- Nu, pentru că am o anumită socoteală cu ele. Vreau să evit vărsarea de sânge.
- Cu ajutorul „medicamentelor”? Explicați-mi și mie ca să pot înțelege și eu.
- Ce are să se întâmple când căpetenia tribului va afla că „medicamentele” lui sunt la mine?
- O să se sperie strașnic, *it's clear!*
- Și o să facă tot posibilul ca să pună iarăși mâna pe ele, nu?
- Este de la sine înțeles. Și nu o să se dea înapoi de la nici un sacrificiu, oricât de mare ar fi el, dacă e posibil.
- Sacrificiul pe care o să i-l cer nu e prea mare: să încheie pace cu apașii, fără să lupte, și să-l lase în pace pe

Bloody Fox.

— Mister Shatterhand, ideea e grozavă. Căpetenia o să accepte. Da, din păcate așa o să facă!

— De ce „din păcate”?

— Pentru că se duce dracului plăcerea mea, marea și frumoasa mea plăcere. Tare m-am bucurat dinainte că o să le dăm o lecție strașnică pieilor-roșii. Știu că dumneavoastră sunteți de altă părere, dar eu o să vă spun mereu că niciodată nu sunt exterminați destui *indsmeni*. Acești oameni trebuie să dispară de pe fața pământului.

— Din nou vorbește *cowboy*-ul din dumneata, și într-un fel care ar putea să mă supere.

— N-aveți decât să vă supărați. Dacă ați fi fost *cowboy* ca mine, ați ști că orice indian este din naștere un hoț de cai. Câte necazuri mi-au făcut acești ticăloși!

— Nu prea se vede să-ți fi dăunat. Ai rămas sănătos și ai ajuns la o vârstă destul de înaintată.

— Da, trebuie să recunosc că supărarea mi-a priit destul de bine. Și totuși, îi urăsc și m-am bucurat că o să pot lichida cât mai mulți dintre ei. Dar, ca să fiu drept, trebuie să recunosc că ideea dumneavoastră este minunată. Dacă reușește, repet, îmi pierd toată plăcerea. Am totuși o mică speranță, că celelalte căpetenii nu o să accepte.

— Desigur, e posibil să se împotrivească careva, mai ales Nale-Masiuv...

— S-ar putea. Eu însă m-am gândit mai degrabă la Șiba-bigc; căpetenia cea tânără.

— De ce?

— Tocmai pentru că e tânăr și rivalitatea e mai mare. Taică-său a fost căpetenia cea mare a comanșilor, iar el ar vrea să fie la fel. Vupa-Umugi trebuie deci înlăturat, și pierderea „medicamentelor” constituie cel mai bun prilej pentru aceasta.

— Le-ai ticluit foarte bine, dar te cam înșeli. Ți-am mai spus că Șiba-bigc mi-e îndatorat. Sunt sigur că o să-mi

îndeplinească dorința, dacă o să vorbesc cu el serios. Pe el o să-l cuceresc cu ajutorul argumentelor morale.

— Morale? Mister Shatterhand, credeți cu adevărat că un indian ține seama de morală? Vă înșelați cât se poate de mult!

— *Pshaw!* I-am salvat viața și am fumat cu el nu numai pipa păcii, ci și calumetul prieteniei. Știți ce înseamnă asta, mister Cutter?

— Calumetul prieteniei? E mult în orice caz. Afumăraia asta a păcii nu valorează doi bani, tocmai pentru că e doar fum. Dar când doi inși au fumat împreună pentru prietenie, niciodată n-au voie să se înfrunte cu armele, *it's clear!*

— Înțelegeți acum? Șiba-bigc, dacă nu vrea să accepte propunerea mea, sunt destul de priceput ca să fac în așa fel încât această încălcare a cuvântului să devină publică și să se vorbească de ea la fiecare foc de tabără și în fiecare cort indian. Urmarea ți-o poți închipui.

— Hm, da. Nici un alb și nici o piele-roșie nu o să mai fumeze cu el calumetul.

— Precis. De aceea, va renunța să se bată cu noi, chiar dacă o va face numai din înțelepciune și nu din prietenie și loialitate. Sunt convins de asta. Dumneata nu, mister Cutter?

— *Well*, admit. Se pare că nu mai pot avea nici o speranță. Și totuși nu, *sir*. Îmi rămâne una și anume că nu o să reușim să punem mâna pe „medicamente”.

— Din nou trebuie să te dezamănesc, mister Cutter, o să le iau. Cunoscut bine situația. Există un singur caz, în care, într-adevăr, aș fi obligat să renunț la „medicamente”, stimabilul meu mister Cutter.

— De ce accentuați atât de mult numele meu?

— Pentru că e vorba de dumneata. Dacă îți faci din nou de cap ca și ieri, atunci aș putea da greș, altfel nu.

— Fiți liniștit. O să mă comport exact cum o să-mi cereți. Nici nu mă gândesc să mai fiu beștelit în fața tuturor camarazilor mei ca ieri, *it's clear*.

— Atunci sunt mulțumit și sigur de reușită.

— *Well*. Dar știți, sunteți un *westman* cu un mare dar al prezicerii, foarte dibaci, și totuși nu v-ați gândit la ceva deosebit de important. E vorba de calul pe care o să-l încalece *nigger*-ul, negrul vreau să zic. Doar nu o să meargă pe jos, în timp ce noi vom merge călare?

— Crezi că am uitat de asta? Nu aș merita să fiu numit *westman*, dacă ai fi avut dreptate.

— Vedeți? Ar fi trebuit să luăm un cal cu noi.

— Nu. Nu avem nici un cal care ar fi rezistat la cursa pe care am făcut-o până aici și înapoi. O să luăm un cal de aici. L-am și ales. Este unul priponit lângă certul șefului de trib, probabil proprietatea lui Vupa-Umugi, un animal foarte frumos și prețios, pe care nu l-a luat cu el, ca nu cumva să fie rănit sau chiar ucis în timpul bătăliei. Pe ăla îl luăm.

— O să-l poată călări negrul?

— Am să-l încalec eu, iar el va merge pe calul meu.

— *Well!* Mai am o îndoială. Să admitem că-i veți doborî pe paznici, îl eliberăm pe Bob și luăm „medicamentele”, toate acestea fără să fi observat cineva ceva. Dar calul o să facă zgomot. Până acum nici un alb nu l-a încălecat și nu o să vă lase nici pe dumneavoastră... Și chiar dacă o să reușiți să-l încălecați, tot n-o să vă dea ascultare.

— Trebuie să mă asculte!

— Oho! Sunteți chiar așa de sigur?

— Da!

— *All devils*, pe toți dracii! Înseamnă că sunteți un călăreț cu care numai unul singur se mai poate compara!

— Cine?

— Ei, cine... cine... hm, să nu mi-o luați în nume de râu, dar este bătrânul Wabble!

— Ah, dumneata în persoană, râsei eu.

— Da, eu în persoană! Știți cum mi se spune?

— Regele *cowboy*-lor!

— Știți ce înseamnă asta? Că nu există cal care să nu facă exact ce vreau eu! Puteți afirma același lucru în

legătură cu dumneavoastră?

— Vorbăria și lăudăroșeniile nu au valoare.

— *Well*, aveți dreptate! Faptele contează. Am auzit și am văzut că sunteți un călăreț bun, totuși se cere...

— M-ai văzut? Încă nu ai văzut nimic, îl întrerupsei eu din vorbă.

— Nimic? După câte știu, în ultimele zile, mi s-a oferit prilejul să vă văd destul!

— Eram pe calul meu. Astăzi o să fie altfel.

— Așa, așa! Sper să nu ajungem cumva sub copitele calului!...

— Fiți fără grijă. Când o să încalec, dumneata nici nu o să mai fii de față.

— Nu? Dar unda o să iau?

— În tabără există numai doi războinici adulți, pe care o să-i amețesc eu. Între timp, însă, ar putea să se trezească și, întrucât cu calul nu s-ar putea termina fără gălăgie, toată tabăra se va trezi ca la un semnal de alarmă. Și atunci băieții mai tineri vor încăleca să ne urmărească și, cu toate că nu ne temem de astfel de urmăritori, totuși glonțul cel mai tâmpit poate nimeri pe omul cel mai deștept. De aceea consider că e mai nimerit ca, imediat după ce ne vom îi terminat treaba, să nu mai rămânem pe loc, ci să plecăm. Procedăm, deci, în felul următor: îndată ce l-am eliberat pe Bob și am luat „medicamentele”, vă veți grăbi să ieșiți din vâlcea. Dumneata, mister Cutter, îl conduci pe Bob, iar mister Surehand o să ia „medicamentele”. Când ajungeți la cai, încălecați și plecați.

— Bob o să încalece pe calul dumneavoastră?

— Da!

— O să-l lase calul în șa? Știu că dacă nu vreți dumneavoastră, murgul nu duce pe nimeni.

— Bob și murgul meu se cunosc de mult.

— Bun. Dar dumneavoastră?

— O să aștept până presupun că sunteți în siguranță. Atunci încalec și eu și vin după voi.

Aici Old Surehand interveni cu glasul lui liniștit și hotărât:

— Dacă nu aveți nimic împotriva, aş face o propunere. Cât de lungă o fi vâlceaua de la un capăt la altul?

— O jumătate de oră de mers.

— Și de aici până la intrare?

— Aproape un sfert de oră.

— Caii se află, probabil, în fund de tot.

— Da.

— Înseamnă că după ce terminăm, avem de alergat aproape trei sferturi de oră. Nu-i prea mult?

— Hm! Am putea scurta drumul dacă am duce caii până la intrarea în vâlcea.

— Asta voiam și eu să propun.

— Mulțumesc, *sir!* De-acord. Acum o fi trecut de ora zece. Pieile-roșii se culcă devreme, mai ales când lipsesc bărbații adulți. Putem porni, nu credeți?

— Cred că e timpul, că doar n-o să așteptăm până după miezul nopții.

— Să pornim, deci!

Cu armele în spinare și cu caii de dârlogi, o pornirăm. Ajunși în vâlcea, mă furișai o bucată de drum singur, să văd dacă puteam risca să lăsăm caii singuri. Nu era nimeni și în fund nu se vedea nici un foc. Pieile-roșii dormeau. Spre norocul nostru, câinii nu erau pe afară. Deci priponirăm caii și ne apucarăm de treabă. Stelele luminau tocmai atât cât aveam nevoie. Merșerăm pe marginea stângă a vâlcele, pe care, în timpul recunoașterii, o îmbrățișasem cu privirea în dreapta mea, așa că o cunoșteam mai bine decât pe cea de dincolo. Ocolirăm corturile la o distanță așa de mare, încât chiar dacă ar fi fost cineva treaz sau s-ar fi aflat pe afară, tot nu ne-ar fi putut vedea. Trecuți de corturi, coborârăm, pentru a ne furișa spre ultimul cort în care se afla Bob. Armele ne îngreunau târâtul. Ar fi fost totuși prea riscant să le fi lăsat la cai, căci foarte ușor puteam să

ajungem în situația de a avea nevoie de ele, ca să ne apărăm.

Old Surehand se târa în fața mea. Îi arătasem cortul, dându-i prilejul să fie primul, ceea ce pentru el părea să constituie o chestiune de onoare. Și, din partea lui, nu trebuia să mă tem că ar fi putut să greșească. Ajuns lângă cort mă așteptă, apoi îmi șopti:

— Îi vedeți pe cei doi paznici, *sir*? Dorm acolo la intrare. Să vă ajut și eu? Dar cred că aveți un pumn mai exersat ca al meu.

— Lăsați-mi-i mie! După ce veți auzi două lovituri surde, veniți și dumneavoastră.

Mă târâi încet la paznici. Nu se mișcau; într-adevăr dormeau. Între ei era un anumit interval, de care mă folosii. Ridicându-mă în picioare, pe unul îl aveam la stânga mea, iar pe celălalt la dreapta. Îl apucau pe primul de gât și-i dădui o lovitură în tâmplă. Un scurt tremurat îi străbătu trupul și rămase nemișcat; cu acesta terminasem. La fel păți și celălalt. Pe urmă veni Old Surehand și după el mister Cutter.

— Stați aici, jos, fiecare cu câte unul, le șoptii. Aveți grijă ca, până mă întorc, să nu ne facă vreun pocinog.

— Așa, fără cunoștință, întrebă Old Wabble?

— Cine știe cât poate dura leșinul? Nu știu ce fel de căpățâni au și s-ar putea să fi lovit prea ușor. Dacă se trezește vreunul, îl amenințați cu cuțitul.

Ridicai perdeaua de la intrarea cortului și intrai. Auzii o respirație liniștită a cuiva care dormea.

— Bob, încercai eu să-l trezesc

Nu mă auzi. Îl apucau de un picior și începu să-l scutur.

— Bob!

Atunci se mișcă.

— Bob, tu ești?

— Ce?... Cum?... Cine?... întrebă el somnoros.

— Trezește-te și fii cuminte. Ascultă ce-ți spun! Ești singur, Bob?

— Da. Bob este aici, singur de tot. Cine vine la *masser* Bob, acum? Cine vorbește la el?

Acest negru cumsecade obișnuia să se numească singur *masser*, în timp ce pe toți aceia pe care-i considera că sunt mai presus decât el îi numea *massa*.

— Am să-ți spun dacă o să vorbești foarte încet. Am venit să te eliberez.

— Oooo...! Eliberat la Bob! *Masser* Bob fie liber, iar liber, de tot? Cine pe *masser* Bob face liber?

— O să te bucuri mult când o să auzi cine sunt, dar nu cumva să strigi tare de bucurie!

— Bob vorbit încet, așa de încet că nimeni nu poate aude.

— Bine, dar mai întâi ghicește!

— Bob nu aude vocea. Este *massa* Bloody Fox?

— Nu.

— Atunci numai *massa* Shatterhand poate fi!

— Da, eu sunt.

— Oooo...! Ooooh! oftă el, plin de entuziasm, în timp ce îl auzeam cum scrâșnea din dinți. Îi strângea ca nu cumva să strige de bucurie. În schimb dădea așa de tare din picioarele legate, încât fui nevoit să mă feresc, ca să nu-mi dea o lovitură, ce i-ar fi făcut cinste și unui bou, căci Bob era un băiat atât de voinic încât era bine să te ferești de ghionturile și loviturile lui.

— Stai liniștit! Bucuria o să ți-o manifesti când o să scăpăm cu bine de aici. Picioarele-ți sunt legate. Mai ești legat pe undeva?

— În jur de trup, o curea, iar mâinile legate de o parte și de alta a parului care susține cort și adânc priponit în pământ.

— Cum s-au purtat cu tine?

— Cu bătaie mare. Primit multe lovituri.

— Cum ai dus-o cu mâncarea?

— Lui Bob fost mereu foame.

— De-acum o să fie altfel. Stai liniștit. Am să te eliberez. Afară am putea avea nevoie de curele.

— Curele multe aici, agățate sus pe stâlp.

— Bine, o să le simtă paznicii tăi. Am adus calul meu și ai să-l călărești tu. Sper că o să te înțelegi cu el!

— Murgul Hatatitla? O, Bob și murgul buni prieteni. Călărit bine pe el, nu despărțit.

— Așa. Acum să nu mai vorbim și să ne apucăm repede de treabă. Mai târziu o să-mi povestești cum ai căzut prizonier.

După ce-l dezlegai, se sculă, se întinse din toate încheieturile și gemu de bucurie.

— Unde sunt curelele de care ai vorbit? Dă-mi-le! După ce le scoase și mi le dădu, părăsirăm cortul.

Bob își dădu imediat seama că am niște însoțitori albi. Râzând de cei doi paznici culcați pe jos, zise:

— Țștia câini roșii de indieni, care mereu bătut și călcat Bob cu picioarele. *Massa* Shatterhand lovit probabil pe ei cu pumn în cap?

— Da. Acum să-i legăm.

— Oooo...! *Massa* permite ca Bob legat la ei. Trebuie mers curele prin carne până la oase!

Îi legarăm așa de tare, încât de durere cei doi comanși se treziră. Rupserăm niște bucăți de pânză din cămășile lor și le vârârăm în gură drept căluș, ca să nu poată striga. Apoi îi târârăm în cort și-i legarăm atât de strâns, încât în mod cert era imposibil să scape singuri. Această parte a misiunii se terminase cu bine. Acum urmau „medicamentele”. Bob și Old Wabble trebuiau să aștepte, iar eu și Old Surehand să ne furișăm spre cortul șefului de trib. Acolo nici țipenie de om, nici măcar o adiere de vânt, așa că reușirăm să scoatem cu ușurință parii din pământ. Întorcându-ne la ceilalți, am desprins „medicamentele” de pe pari și le-am legat cu o curea.

— Noi suntem gata, zise Old Wabble. Acum urmează lucrul cel mai greu pentru dumneavoastră, mister

Shatterhand. Chiar că încep să mă tem pentru dumneavoastră. De aici, până unde este calul, e departe?

— Nu. Se află în spatele cortului căpeteniei, culcat în iarbă, după câte am văzut când am adus parii.

— Vreți să merg și eu acolo?

— Ai vrea să vezi cum se comportă?

— *Yes!*

— Bine, atunci hai! Asta ca să-ți fac plăcere, pentru că nu mai putem păți nimic. Dar nu te apropia de cal, să nu ne facă vreun tărăboi.

Ne furișărăm liniștiți. Mai aveam de făcut vreo douăzeci de pași până la cal, când acesta își săltă capul și începu să fornăie. Făcurăm încă trei pași și se ridică în picioare, smucind lasoul cu care era legat, frământând pământul cu picioarele.

— Hai înapoi, îi spusei eu. Dacă nu ne îndepărtăm, începe să necheze. Animalul acesta are școală bună.

— Dracu s-o ia de școală, dacă îți rupe gâtul și oasele în caz că ești alb. Tot mai vreți să încercați să încălecați bestia asta și încă pe întuneric? Eu v-aș sfătui...

Dacă n-ar fi fost întrerupt de Old Surehand, mi-ar fi dat un sfat inutil.

— Fără pălăvrăgeală, *sir*. Trebuie să plecăm. Ia-l pe Bob de mână și plecați. Eu duc „medicamentele”. Haide, haide!

— Din partea mea, faceți ce vreți. Eu am plecat și-l iau și pe negru cu mine. Sunt curios să știu cum o să se sfârșească. Eu mă spăl pe mâini, fără să am vreun amestec, căci tot nu le-aș putea spăla aici, *it's clear!*

Dispăru în întunericul nopții și putui să trec la partea cea mai importantă a misiunii mele. Pentru că prinderea calului era o treabă cu mult mai grea decât eliberarea negrului sau sustragerea „medicamentelor” șefului de trib. Firește, nici nu-mi trecea prin minte să pun mâna pe cal în felul în care-și închipuise Old Wabble, în împrejurările date, și mai ales noaptea, acest lucru ar fi fost un adevărat pericol mortal pentru mine. Calul acesta mândru avea

școală indiană, era poate chiar dresat. Nu suferea apropierea nici unui alb, cu toate că eram convins că, printr-un salt curajos, aș fi reușit să-i sar în spinare; dar m-aș fi putut menține numai după o împotrivire energică și îndelungată, fornăituri, nechezaturi, azvârlituri, adică cu mare greutate. Dar chiar dacă aș fi putut să-l încălec, nu exista nici un frâu, nici măcar un simplu căpăstru, deoarece calul era priponit de un țăruș, cu ajutorul unui lasou legat pur și simplu de gât. Așa că nu puteam să mă bizui decât pe strânsoarea coapselor. Și atunci precis că mi-ar fi scăpat și numai treptat, treptat l-aș fi putut supune. În acest caz, s-ar fi întâmplat, desigur, ceea ce-mi prezisese Old Wabble: calul s-ar fi năpustit cu mine printre ceilalți cai, în direcția corturilor, ar fi fugit cu mine încolo și înapoi, la deal și la vale, fără nici o noimă, dând cu mine de pământ și, cum se obișnuiește a se spune, rupându-mi toate oasele.

Nu, trebuia să procedez altfel. Spre norocul meu, știam cum trebuie să mă port cu un astfel de cal indian, mă învățase Winnetou. Întâi trebuia să-l fac să creadă că sunt indian, pe urmă trebuia să-l leg la ochi.

Când am întâlnit nebuna aceea pe deal, am observat că pe marginea vâlcele crește o mulțime de mentă sălbatică și imediat mi-a venit ideea să mă folosesc de mireasma acestei plante, pentru a înșela simțul mirosului calului. Un *westman* destoinic trebuie să se folosească de orice, în unele împrejurări viața lui depinde de o mică plantă. De asemenea, văzusem mai înainte, în fața cortului șefului de trib, câteva pături, pe care, probabil, femeia le întinsese pe iarbă, ca să le curețe. Erau niște pături mari și late, în care, când e frig sau plouă, poți să-ți înfășori tot corpul. Acest lucru îmi era de mare folos, altceva nici nu-mi mai trebuia.

Mă dusei, deci, întâi la vrejurile de mentă, mă culcai pe ele și mă tăvălii pe toate părțile, iar după aceea îmi frecai mâinile și fața cu frunzele care miroseau tare frumos. Acum, după miros, calul nu mai putea ști dacă sunt alb. După aceea, mă furișai până la pături și rupsei dintr-una o

fâșie, cu care să pot lega calul la ochi. Cu restul păturii mă învelii, așa cum fac indienii, dar înainte de asta îmi scosei pălăria și mi-o băgai sub haina de vânătoare, pentru că aș fi putut să-i dau de bănuiră calului. Apoi mă dusei foarte încet spre cal. Se culcase din nou. Când mă apropiiai, își întoarse capul spre mine, adu-mecă aerul și rămase culcat. Credea că sunt un indian. Astfel, câștigasem pe jumătate.

— *Tșă-at, tșă-at*, fii cuminte, fii cuminte, îi spusei în dialectul comanșilor, aplecându-mă peste el și mângâindu-l. Acceptă dezmiardarea mea, iar eu continuai să-l mângâi, până ce, după calculele mele, oamenii mei trebuiau să fi ajuns la caii noștri. Atunci dezlegai lasoul, tăindu-l în mai multe bucăți, făcui din el un fel de căpăstru, pe care îl pusei calului în cap, fără să întâmpin împotrivire. Două bucăți mai lungi le legai lângă bot, în stânga și în dreapta, drept frâu, și astfel îmi terminai pregătirile. După aceea, putui să încălec pe spatele calului culcat și să-i zic:

— *Naba, naba*, hai sus, hai sus!

Mă ascultă. Eram călare și, pentru probă, îl plimbai de câteva ori înapoi și încolo: se lăsă condus de bunăvoie, fără să mă folosesc de coapse. Am câștigat, deocamdată, pentru că, mai târziu, când o să-și dea seama că sunt un alb, eram sigur că va avea loc o luptă. Pentru a ieși din raza corturilor, mă dusei până la marginea vâlcele și apoi de-a lungul ei, până ce tabăra rămase în urmă. Atunci îndemnai calul să fugă, până la locul unde lăsasem caii noștri, care plecaseră. Scosei un chiot ascuțit, cu care indienii își îndeamnă caii la galop. Calul mă ascultă și de data asta, și o bucată de drum zburarăm pe lângă pârâu, apoi o luarăm spre dreapta, ieșind afară, în preria deschisă.

Era un cal minunat. După o jumătate de oră de galop nu observai la el nici cel mai mic semn de oboseală, răsufla destul de liniștit. Deodată auzii înaintea mea un chiot prelung. Era unul dintre tovarășii mei, care voia să știe dacă vin; începuseră să se îngrijoreze din cauza mea. Răspunsei cu un strigăt asemănător.

— *All devils* — pe toți dracii, un indian! exclamă Old Wabble, zărindu-mă. Asta îl urmărește pe Old Shatterhand și l-a pierdut. Să-l curățăm!

Văzui cum își smulge arma de pe umăr și-i strigai:

— Nu trage, *sir*. Aș vrea să mai rămân câtva timp în viață.

— Zounds — ei drăcie! Dar e vocea lui Old Shatterhand!

— Firește că este a mea, și alta nu mai am.

— El e, el, chiar el e! Dar, *sir*, sunt înmărmurit, este extraordinar!

— De ce?

— Păi, veniți așa simplu, călare, lipit de aceasta gloabă, ca și cum ați fi mâncat până acum pe puțin o mie de saci de ovăz împreună. *Sir*, doar nu e calul pe care ați vrut să-l furați!

— Ba da, chiar ăla este, ia privește!

— Hm, da! Pe ochii mei, așa este! Trebuie să se fi petrecut vreo minune, altfel nu se putea domoli așa de repede.

— N-a fost nevoie de nici o domolire. M-a adus aici fără nici o împotrivire.

— Imposibil! Sunt prea cunoscător în materie ca să mă puteți duce de nas.

— Nu te duc deloc de nas. Dacă ar fi trebuit să-l domolesc, cum s-ar comporta cu totul altfel, ar avea un alt mers și o altă înfățișare.

— E prea întuneric ca să-l pot vedea. Nu spumegă, nu ies aburi din el; nici nu nădușește măcar? Trebuie să mă conving personal.

Își mână calul spre mine și întinse mâna spre calul meu. Acesta începu să fornăie neliniștit și se ridică cu picioarele din față în sus.

— Lasă-l, domnule, îi zisei. Nu-i poate suferi pe albi.

— Dar dumneavoastră nu sunteți alb?

— Da, dar el crede că sunt indian.

— Ah, de aceea mascarada cu pătura? Mare șmecherie! Multe mai învață omul de la dumneavoastră. Dar mirosul, mirosul! Un indian miroase a... a... În sfârșit, miroase ca un sălbatic! Un alb are o altă transpirație. Și chiar dacă v-ați mascat cu pătura, calul trebuie să vă simtă după miros că nu sunteți indian.

— Mi-am schimbat și mirosul. Există un mijloc încercat, cu care poți înșela un atare cal.

— Ce fel de mijloc?

— Secretul meu. Dar mirosul acesta o să dispară după câteva ore și dacă o să-mi scot pătura și o să-mi pun pălăria, calul o să-și dea seama de mistificare și o să se împotrivească. Atunci lupta, în care până acum mi-aș fi riscat viața, o să aibă loc în plină zi, în preria deschisă.

— *Well*, trebuie să vă cred, dar sunt curios să văd cum o să-l supuneți până la urmă.

— Foarte ușor. Pentru asta am nevoie de spațiu și o să-l am la discreție. Dar acum să terminăm vorba și să plecăm, ca regiunea Caam-culano să rămână cât mai mult în urma noastră. Lasă-mă să trec eu înainte, ca să nu devină calul sperios din cauza dumatăle.

Pentru a ajunge în frunte, trecui pe lângă el, și Bob îmi zise:

— De ce *massa* Shatterhand nu vorbit cu *masser* Bob? *Masser* Bob vrea spune mulțumesc.

— Nu-i nevoie, dragă Bob.

— Aș vrea povestit cum indienii roșii luat prizonier pe *masser* Bob.

— Mai târziu, acum nu avem timp. Lucrul principal este că te înțelegi bine cu murgul meu.

— O... O... murg foarte bun cal, și Bob minunat călăreț. Amândoi cunosc bine unul pe altul și trec ca fulgerul peste prerie!

Da, bunul Bob călărea acum cu mult mai bine ca pe vremuri, când se urcase pentru prima dată în șa. Cu toate că pe atunci se ținea cu disperare, cu ambele mâini, de

gâtul și coama calului, mereu alunecând spre crupă, până la urmă căzând pe coadă în jos. De aceea i se dăduse porecla de *sliding* Bob, adică Bob-alunecosul. Mai târziu a mai învățat câte ceva, iar până la urmă a făcut școală bună la Bloody Fox. Acum călărea fără să rămână în urma noastră, ceea ce, desigur, se datora mai mult calului decât călărețului.

Din clipa în care am părăsit Vâlceaua Iepurilor, nu am mai avut de ce ne teme, pentru că, dispunând de cai atât de buni, nu puteam fi ajunși din urmă, iar eventualii urmăritori erau niște tineri, de care nu trebuia să ne sinchisim. Cu toate acestea, am mers câteva ore fără întrerupere, apoi ne oprirăm, pentru că mai aveam de făcut un drum foarte lung. De unde am oprit pentru popas, mai aveam cale de o zi bună de călărie până la Nargoletch-tsil, unde urma să ne întâlnim cu apașii.

Priponirăm caii, lăsând lasourile destul de lungi, ca să poată paște iarbă. Pe al meu a trebuit să-l leg mai într-o parte, pentru că nu voia să stea în apropierea celorlalți. Îi mușca și dădea cu picioarele în ei.

Așezându-ne laolaltă, Bob întrebă:

— Acum avut timp și acum Bob poate povesti cum luat indienii pe el prizonier?

— Desigur, povestește, îi răspunsei, știind că tot nu ne-ar fi lăsat în pace. Tare m-am mirat că Bloody Fox te-a părăsit.

— *Masser* Bob nu mirat.

— Văd că nu m-ai înțeles. Ați fost la vânătoare?

— Da, la vânătoare.

— Deci, ați fost împreună.

— Da, împreună, aproba el dând din cap.

— Tu ai fost prins și el a scăpat?

— Da.

— Câți indieni v-au atacat?

— Zece și încă zece și încă o dată zece. Poate mai mult. Bob nu putut bine număra.

— Cam treizeci. După câte îl cunosc eu pe Bloody Fox, nu este el omul care să se teamă de treizeci de indieni. Doar tu ai căzut în mâinile lor?

— *Massa* Fox poate nu știut asta.

— Nu? Nu a văzut când te-au prins?

— Nu.

— Bine, dar spui că ați fost împreună!

— Când indienii roșii venit, el nu cu *masser* Bob și eu nu cu *massa* Fox eram.

— Aha, atunci e cu totul altceva! V-ați despărțit, deci?

— Da. Noi plecat de acasă, că numai puțin carne avut. Mama Sanna rămas singură acasă și noi ieșit din Llano Estacado pentru vânătoare și adus carne. Mult timp noi nu găsit vânat, până ajuns departe, departe, la Muntele Ploii.

— Așa? Ați fost la Nargoletch-tsil? Și noi mergem acum acolo.

— Nargoletch-tsil, așa este.

— Ați fost acolo la vânătoare?

— Da. Și împușcat doi bizoni. Dau carne, mult carne. Noi tăiat carne bucăți și atârnat pe curele, aduse cu noi. Adus cu noi și cai de povară, să ducă carne acasă. Când terminat de atârnat, plecat să căutăm iarăși urme de bizoni, *massa* Fox la stânga, *masser* Bob la dreapta.

— N-ați procedat bine. Ori nu ar fi trebuit să vă despărțiți, ori unul din voi, în orice caz tu, ar fi trebuit să rămână cu caii și carnea.

— Poate așa bine. *Massa* Shatterhand pricepe bine, mai bine decât *massa* Bloody Fox și cu mult mai bine decât *masser* Bob. Bob călărit departe, foarte departe și găsit urmă bizon, în sfârșit el întoarce și început ploaia. Atunci venit comanși și fac cerc în jur. *Masser* Bob apărat, dar ei prins pe el. Ei întreabă pe el, ce face aici și ce vrea, el nu spus nimic. Ei atunci bătut *masser* Bob, el însă nimic trădat. Atunci ei mers călare pe urmele lui la Muntele Ploii, și trimis înainte cercetași. Cercetași venit înapoi și vorbit încet ce văzut la Muntele Ploii, apoi plecat repede. Trei

merge încet după ei, cu *masser* Bob. Curând ajuns aproape la Muntele Ploii și *masser* Bob auzit împușcături. Apoi ajuns și noi. Comanșii în tabără și carnea lui Bloody Fox, el însă nicăieri. Dar pe pământ culcați indieni morți, împușcați de Bloody Fox, iar el plecat.

— Așa s-au petrecut lucrurile! El se întorsese înaintea ta și indienii l-au atacat. El a împușcat câțiva dintre ei și a scăpat.

— Da, el a plecat, plecat bine. Mai mulți mers după el; dar mai târziu întors și pe el nu găsit.

— Și ce au mai făcut indienii pe urmă?

— Legat *masser* Bob pe cal, încărcat carne pe cai și plecat.

— Unde?

— Călărit aproape două zile, până Bob băgat prins cort. Ei spus lui că vor prinde Bloody Fox și când ei aduc pe el, atunci *massa* Fox și *masser* Bob o să moară la stâlp de cazne.

— Hm. Plouase tare?

— Tare de tot. Ploaia udase *masser* Bob până la piele.

— Atunci totul mi-e clar. În care parte a zilei s-au petrecut lucrurile, Bob?

— Când *masser* Bob întors, fost aproape seară. Și când ajuns la Muntele Ploii, cu indienii, început să fie chiar foarte întuneric.

— În orice caz, Fox s-a întors, dar n-a vrut să riște să se apropie de locul respectiv. Dacă totuși a făcut-o și a văzut că au plecat, tot nu i-a putut urmări, pentru că în întuneric urmele nu se pot vedea. Iar dimineața urmele dispăruseră, căci iarba călcată se ridicase din cauza ploii. El nu avea de unde să știe că Indienii te-au luat prizonier. El credea că te-ai rătăcit și te-a căutat. Văzând că nu te găsește, poate că a așteptat toată ziua să te întorci. Dacă a văzut că nu vii, a presupus că s-ar putea ca și tu să-i fi văzut pe indieni.

— Da, așa poate el gândit.

— Ai fi putut să te întorci când l-au atacat și, fără să fii văzut de indieni, să crezi că el a plecat și să pleci și tu.

— Da, acasă la mama Sanna!

— Și chiar te credea în stare să faci asta. Și întrucât nu putea să-i urmărească pe indieni, neștiind unde erau, altceva nu-i rămânea de făcut decât să se întoarcă și el acasă, ca să vadă dacă și tu ai ajuns.

— Dar când *massa* Fox vede că Bob nu-i la mama Sanna?

— Probabil că atunci a plecat din nou, să te mai caute o dată. Cine știe unde și cât timp a rătăcit fără să te găsească!

— Acum din nou o să vadă la mine, oh, oh, oh! Căci *massa* Shatterhand duce pe mine înapoi la mama Sanna și *massa* Fox?

— Da, acolo te duc. Indienii au pornit să vă atace casa, ca să-l prindă și să-l omoare pe Bloody Fox.

— Să nu cutează asta! *Masser* Bob doboară și împușcă toți, toți, toți! Nimeni la ei nu rămâne în viață, nici unul!

Scrâșni din dinți de să te bage în sperieți; și avea o dantură, încât și o panteră l-ar fi invidiat. Apoi continuă:

— Da, toți, toți moare, că ei bătut *masser* Bob și nu dat lui mâncare. Lui tare foame fost și ei nu făcut decât râs de el.

— Ei, acum avem timp să recuperăm. În cobur avem destulă carne pentru tine. Du-te, ia-ți și mănâncă cât vrei.

— Da, *masser* Bob o să ia. El avut tocmai foame mare când *massa* Shatterhand venit la el în cort și eliberat.

— Nu prea am putut constata așa ceva, căci trebuia să te trezesc, iar tu dormeai tun.

— O, o, o, *masser* Bob are mare foame și când doarme. El visat chiar foame.

Își aduse o bucată de carne și o mănă, își mai aduse încă una și o mănă și pe aceasta, luă din nou și mănă, mănă, mănă până nu mai avu ce lua. Știam cât putea să mănânce, dar niciodată nu-l văzusem să înghită o asemenea cantitate.

Între timp, ne povestea amănuntele captivității sale din Vâlceaua Iepurilor, fără să aflăm ceva important pentru noi. Îl întrebaram ce observase, dar nu era nimic demn de reținut. Bob era un băiat bun și credincios, curajos și deștept în felul lui, dar să observe lucruri mai deosebite, așa cum face un *westman*, era peste puterile lui.

Când se crăpă de ziuă, ne scularăm și ne pregătirăm să încălecăm.

— Acum sunt curios cum se va comporta calul dumneavoastră, zise Old Wabble. Probabil că s-a terminat cu păcăleala, nu?

— Da. Vrei să iei pătura asta indiană cu dumneata, mister Cutter?

— Da. Dați-o încoace.

— Nu acum, numai după ce încălec. O să ți-o arunc.

Mă dusei spre cal să-l mângâi. Era bănuitor și neliniștit, își zbârli coama și începu să fornăie, smucind lasoul. Mirosul izmei dispăruse și acum numai pătura îl mai înșela. Trăsei țarușul din pământ și-l vârâi în cobur, sării pe cal, desfăcui lasoul de la gâtul lui, iar funia o făcui inele. Ceilalți priveau curioși, dar de mai departe, ca nu cumva să fie călcați în picioare de cal, dacă acesta ar fi rupt-o la fugă fără veste. Corpul îi era străbătut de un tremur nervos; cunoșteam acest tremurat, era semnul prevestitor al apropiatei lupte. Într-o clipă îmi scosei pătura și i-o aruncai lui Old Wabble; la fel de repede trăsei și lasoul peste umăr. Apucaii cu o mână frâul improvizat, cu cealaltă scosei pălăria de sub haină și mi-o îndesai bine. Întorcându-și capul, calul mă văzu o singură clipă, și îndată începu să necheze tare și furios și se ridică în două picioare. Strângând hăturile, îmi lipii și mai tare coapsele de cal. Era gata să se răstoarne. Îl împinsei înainte și trăsei cu atâta putere de unul din dârlogi, încât se învârti imediat în jurul său. Atunci se lăsă pe picioarele din față și începu să arunce cu cele din spate. Degeaba. Se cabra, îndoindu-și spinarea și sărind cu toate patru picioarele în aer. Rămase

puțin liniștit, ca să mă înșele și, cu picioarele complet țepene, sări o dată într-o parte, ca să mă arunce jos pe partea cealaltă, dar tot zadarnic, își făcu toate mendrele pe care le face de obicei un *Bucking-horse*, eu însă rămăsei neclintit pe el.

— Bravo, bravo, *sir!* exclamă Old Wabble. Trebuie să vă spun că vă țineți pe cal în chip faimos. Cioara vă face necazuri, parcă ar avea pe dracu în ea.

— O, ce-a făcut până acum nu-i nimic, răspunsei eu. Așteptați că o să fie și mai și!

Ca și când m-ar fi înțeles, calul se aruncă jos și începu să se tăvălească, zvârlind în același timp cu copitele în jur. Am sărit cu picioarele pe pământ, lucru esențial, altfel ești pierdut și, în timp ce el se tăvălea, eu săream ba în dreapta, ba în stânga, în așa fel încât animalul să rămână mereu între picioarele mele rășchirate. Acest lucru cere un efort deosebit, trebuie să ai ochi buni, să știi în ce parte vrea calul să se rostogolească în clipa următoare și să fii atent să nu te atingă cu copitele. Cu și mai multă precizie trebuie să ghicești când vrea să sară în picioare, altfel te aruncă într-o parte iar el o șterge ca vântul.

Așa a și făcut, a sărit în picioare și m-a aruncat pur și simplu în aer, iar eu am apucat din nou hățurile pe care le scăpasem din mâini.

— Bravo, bravo, strigă bătrânul Wabble. *Thunder-storm* — mii de trăsnete, se lighioană! Numai Old Wabble ar putea să vă imite figura asta elegantă.

— O să fie și mai rău, *sir!* Întâi îl obosesc aici, apoi îl las să o ia la goană. Urcați în șa, ca să puteți să veniți repede după mine.

După ce spusei acestea, calul își repetă figurile descrise, se mai tăvăli o dată, sări din nou în picioare. Până aici luptase inteligența umană contra voinței animale. Acum urmau să se înfrunte două forțe brutale, domeniu în care, de obicei, tot eu ieșeam învingător. Până acum nimeni nu a putut să mă imite în această privință. Deci, am luat calul

mai din scurt de hățuri, am alunecat puțin mai în față și am strâns din coapse cu toată puterea. Calul stătea țeapăn. Eram atent ce sunet o să scoată; o să-l scoată ori ba? Da, l-a scos. Era un geamăt lung, dureros, țâșnind dintr-un piept sugrumat, fiind un semn sigur că, dacă nu obosesc, victoria va fi de partea mea. Animalul voia să sară din nou în sus, ba pe picioarele din față, ba pe cele din spate, ba pe toate patru, dar nu putea. Apăsam și strângeam cât puteam de tare, respirația îi şuiera. Spumegând de efort, împrăștia în jur pale de spumă albă.

— Splendid, splendid! striga Old Wabble, încântat. Așa ceva încă n-am văzut!

Splendid, pe dracu. Îi convenea să strige, dar să fi fost el în locul meu! Ce efort! Plămânii îmi erau gata să plesnească. Curgeau apele de pe mine, dar nu cedam. Calul voia să se trântască din nou și să se tăvălească, dar nu putea. Încă o ultimă și lungă strângere a coapselor, din toate puterile și... mușchii și voința umană învinseră, calul se prăbuși.

— Minunat, urlă bătrânul. Este adevărat, sunteți un mare călăreț, cu mult mai bun decât mine, eu n-aș fi în stare de așa ceva.

Old Surehand nu spunea nimic, numai ochii îi erau plini de lumină.

— Frumos, frumos, o, ce frumos! strigă și Bob. *Massa Shatterhand* făcut asta des cu cal străin și sălbatic. *Masser* Bob fost acolo și văzut!

— Încă n-am terminat, răspunsei eu. Fiți atenți, acum o ia din loc.

Stăteam deasupra calului cu picioarele desfăcute și cu hățurile în mână. Calul își reveni, se ridică cu mine cu tot. Câteva clipe stătu nemișcat, apoi o luă la goană, împins parcă de un arc foarte puternic. Preocupat să mențin direcția în care trebuia să mergem, l-am lăsat să alerge. Ceilalți trei mă urmau. După un timp, animalul mai încercă o dată să scape de mine, dar l-am strâns ca și mai înainte,

până se prăbuși. Acum știam că nu o să se mai împotrivească și descălecai tocmai când cei trei mă ajunseră din urmă. Își frânară caii, și Old Wabble mă întrebă:

— Ați lăsat dârlogii din mână și i-ați dat drumul calului, *sir*? Dacă o ia din loc?

— De acum înainte nu mai pleacă. E învins, e al meu, îi răspunsei.

— N-ar trebui să vă încredeți în bestia asta. Ar fi un mare păcat ca, după un efort atât de mare, să vă scape.

— Nu mai pleacă. Ia, privește! Cunosc dresura.

Pusei mâna pe capul calului și-i zisei:

— *Naba, naba*, — hai, sus, hai, sus!

Calul sări în picioare. Mă îndepărtai încet și-l strigai:

— *Eta, eta*, vino, vino!

Veni după mine, la dreapta, la stânga, înainte, îndărăt, iar când mă oprii eu, se opri și el.

— Extraordinar, într-adevăr extraordinar! strigă Old Wabble. Dacă n-aș fi văzut, n-aș fi putut crede.

— Recunoașteți că l-am îmblânzit?

— *Yes, yes and yes*, da, da și iar da!

— Și asta fără să-mi rup gâtul, mâna sau piciorul!

— Să nu mai vorbim despre asta, *sir*. De unde să știu eu că-l întreceți în călărie chiar și pe bătrânul Wabble?

— Cum „chiar”? Se pare că te crezi cel mai mare călăreț de pe glob! Eu însă afirm că te întrec, și nu spun asta din mândrie sau îngâmfare, pentru că adaug imediat: am cunoscut călăreți care mă întrec chiar și pe mine.

— *All devils* — pe toți dracii! Aș vrea să-l văd și eu pe ăla care vă întrece.

— Am călărit pe cai care costau câte cincizeci de mii de dolari unul și chiar mai mult, dacă mai ales ar fi fost de vânzare. Și acum deduceți singur cam ce fel de călăreț era acela care călărea un asemenea cal. Încercați o dată să încălecați un cal kirghiz bine dresat, un armăsar de luptă sălbatic, sau o iapă persană, crescută la școala de călărie a

perșilor. Dumneata ești un călăreț excepțional după concepția de aici; dincolo, pe continent, te-ai face de râs.

— Cal kirghiz, sălbatic, iapă persană cu școală veche...? Să fiu spânzurat dacă știu ce-i asta. Dar dumneavoastră ați călărit astfel de cai?

— Da, și, în locul meu, Bob al nostru ar zice: ce bine am călărit unul pe altul!

— Oh... oh... oh... interveni negrul cu o mutră ofensată. *Masser* Bob nu așa spune, că *masser* Bob nu a fost de față!

— Hm, hm, hm, mormăi bătrânul. Credeam că sunt un om destoinic și constat că nu-i deloc așa.

— Te rog, n-am vrut să spun asta, mister Cutter. Dumneata ești un călăreț destul de destoinic, dar în felul *cowboy*-lor. Trebuie să recunoști că un indian călărește altfel, nu?

— *Yes*.

— Am reușit să îmblânzesc calul pentru că cunosc școala indiană. Dar gândește-te că mai există multe alte popoare de călăreți: arabi, beduini, tuaregi, persani, turkmeni, kirghizi, mongoli și așa mai departe, și fiecare dintre aceste popoare are un alt fel de a călări. Dacă cineva cunoaște perfect o școală de călărie, poate el să se considere cel mai bun călăreț și totodată să strige mirat despre altul: ăsta mă întrece și pe mine?

— Nu, *sir*. Văd că iar faceți cu mine pe predicatorul, căci tot ce ați spus, trebuie să recunosc, este foarte adevărat. Dar, de fapt, vreți să spuneți: nu te mai umfla în pene, bătrâne Wabble!

— O să spun, pentru că aș vrea să te văd mai maleabil și nu pentru că aș crede că sunt mai deștept sau știu mai multe decât dumneata. Asta din cauza acelei „vă las baltă”. Știi, și acolo în Caam-culano, ai vrut să-mi dai niște lecții, într-un moment și o situație în care astfel de lecții sunt nu numai de prisos, dar pot strica totul.

— Aveți dreptate, mister Shatterhand, recunosc el. Am devenit un încăpățânat bătrân, pentru că niciodată nu mi-

am găsit nașul. M-ați pus la punct, în vorbe și mai ales în fapte, și vreau s-o iau *ad notam*. Faceți ce vreți, n-am să mă mai târguiesc. *It's clear!*

— Da, și ai să vezi, zisei eu, acest cal mă va asculta ca un câine credincios. Acum, însă, să pornim!

— Trecem mai întâi pe la Altșese-tși, pe unde am trecut ieri dimineață? întrebă Old Wabble.

— Nu, nu mai mergem la Pădurice.

— De ce? Dacă vrem să mergem la Muntele Ploii, Păduricea ne este chiar în drum.

— Gândește-te la cercetașii care au fost uciși acolo! Ei nu se mai întorc, acest lucru va stârni bănuiala comanșilor, și sunt convins că Vupa-Umugi va trimite câțiva războinici după ei. Putem lăsa ca aceștia să dea de urmele noastre?

— Da, atunci ne-ar urma la Muntele Ploii și totul ar fi dat în vileag. Dar și Parker, Hawley și Cuțitul-cel-lung au lăsat urme care duc într-acolo.

— Asta a fost ieri, așa că astăzi nu se mai văd.

— Cum s-ar zice, trebuie să facem ocol. Dar pe unde o luăm? Poate trecem printre Pădurice și Apa Albastră? Nu, nu merge, urma noastră ar fi descoperita chiar și mai repede și mai ușor.

— Trebuie să ocolim prin dreapta.

— Să trecem din nou peste Rio Pecos? În orice caz, e un ocol și încă ce ocol! Nu o să fie prea mare, *sir*?

Old Surehand interveni, dând din cap:

— Sunteți incorigibil, bătrâne Wabble. Adineauri ați spus că nu o să vă mai târguiți și ați început din nou.

— *Well, Well*, nu mai scot o vorbă.

— Eu îl aprob în întregime pe mister Shatterhand. Trebuie să facem acest ocol, indiferent dacă e mare sau mic. Nu vă dați seama că mister Shatterhand vrea ca în felul acesta să omoare două muște dintr-o dată?

— Două muște? Și care e prima?

— Prima este că urmele noastre n-au să fie descoperite.

— *Well*. Și a doua?

— Nale-Masiuv.

— Nale-Masiuv? Dar cum poate fi ăsta o muscă?

— Azi e a treia zi!

— Într-adevăr, azi e a treia zi din seara evenimentelor de la Apa Albastră, și Nale-Masiuv trebuie să sosească cu suta lui de indieni. O să-i iscodim?

— Da, răspunsei eu. E în avantajul nostru să aflăm dacă este aici ori nu. După părerea mea, imediat ce va sosi Nale-Masiuv, indienii au să pornească spre Llano Estacado, și atunci o să ne putem orienta și noi. Așa că trebuie s-o ținem mai spre dreapta. Hai să plecăm, meș-șurs — domnilor!

— *Meș-șurs*, repetă negrul. *Massa* Shatterhand referit și la *masser* Bob cu asta?

— Firește!

— Înseamnă că *masser* Bob e și el *meș-șurs*?

— Se înțelege, dragă Bob.

— Oh, oh, Bob și el *meș-șurs*. Negru Bob la fel de *gentleman* ca și un *gentleman* alb! El este tare bucuros de asta, și arătat că și el viteaz și curaj la fel ca vânător alb. Păcat că el nu are pușcă să omoare indienii roșii!

— O să primești și tu una pe care am să ți-o aleg eu dintre cele capturate la Pădurice. O să primești și un cuțit și tot ce-ți mai lipsește.

Am început să-mi mângâi calul, care mă privea liniștit, fără nici un semn de repulsie. Îi cercetai copitele, pe care mi le dădu ca un cal țărănesc, trăit tot timpul în grajd și foarte familiarizat cu stăpânul său. După ce-l încălecai, rămase locului. Pe scurt, se comporta exact ca un cal despre care se spune că e obișnuit cu „focul”.

Mă recunoscuse de stăpân. Old Wabble dădea mirat din cap, dar nu zicea nimic.

Întrucât nu-i mai evita nici pe ceilalți și nici pe caii lor, nu mai era nevoie să mă despart de ei. Puteam să călărim împreună. Între timp ba unul, ba altul își depanau întâmplări din viața lor. Povesti și Old Surehand unele din aventurile sale. Avea un fel de a vorbi scurt, la obiect, care

nu admitea nici măcar gândul că ar aștepta laude din partea noastră. Ceea ce auzeam din gura îmi suna mai degrabă a raport decât a povestire. Old Wabble folosi de câteva ori prilejul pentru a pune întrebări pișichere, iar orice povestitor, răspunzând, cu greu ar fi putut să nu dea amănunte despre proveniența și situația sa. Numai că Old Surehand se pricepea de minune să evite răspunsurile, iar eu îmi dădeam seama că nu avea intenția să lase să-i scape nici măcar o aluzie în legătură cu ceea ce voia Old Wabble să afle. Vorbea numai despre viața și experiența sa din Vestul Sălbatic. Eu, la rândul meu, m-am ferit să-i pun vreo întrebare din care să fi dedus că vreau să-l iscodesc.

În felul acesta, trecu timpul dinainte de masă și o bună parte din după-amiază. Când ajunserăm la Rio Pecos, într-un loc cam la o milă distanță de Vărsarea Apei Albastre, începu să se însereze. Trecurăm râul înot, deoarece Apa Albastră o puteam ocoli numai pe malul drept al fluviului.

Ajunși acolo, dădurăm de o urmă care ducea în apropierea apei, la vale.

— Valeu! exclamă Old Wabble. După cât se vede, Nale-Masiuv a și sosit cu indienii lui.

Old Surehand aruncă doar o privire pe urmele lăsate și zise:

— N-a fost el.

— Nu? Cum adică?

— Câți indieni urmau să vină cu el?

— O sută.

— Și este asta urma a o sută de călăreți?

— Nu... trebuie să recunosc că nu. Dacă nu a fost el, hm... tare aș vrea să știu cine a fost! Să fi fost numai avangarda din ceata lui?

— Posibil.

— Înseamnă că ceilalți o să vină după noi și o să ne descopere urmele. Ce-i de făcut ca să nu ne dăm de gol?

— Să hotărască mister Shatterhand ce să facem.

Mă aplecai în șa și privii cu atenție urmele lăsate de copitele cailor și spusei:

— Pe aici au trecut cam douăzeci de călăreți care s-au simțit în deplină siguranță, de aceea nu au mers în șir indian. Urma este de cel puțin patru ore. Cine vine după noi și are ochi buni, poate distinge cu ușurință urma noastră de cea dintâi. Dar se lasă seara și, în întuneric, urmele nu se mai pot distinge. Putem să le călcăm liniștiți pe urme, pentru că vreau să le cunosc mai îndeaproape.

O luarăm pe făgașul urmelor și, în curând, ajunserăm într-un loc unde călăreții poposiseră. Pe partea opusă a râului, locul era înconjurat de tufișuri, în care se vedea o spărtură.

— Da, au fost cam douăzeci de călăreți, spusei eu din nou, altceva nu se vede.

— O avangardă? întrebă Old Wabble.

— Nu cred. Ce motiv ar fi avut Nale-Masiuv să-și împartă ceata și să trimită o avangardă? Numai înaintea unei bătălii sau când te afli într-o regiune nesigură faci acest lucru. La o bătălie nu s-a gândit, iar oamenii care au trecut pe aici s-au simțit în siguranță, dovadă cum au călărit. Așa că nu avem de-a face cu un grup de cercetași. Mă gândesc la un cunoscut al meu, tânăra căpetenie Șibabigc. Trebuie să vină și el la Apa Albastra dacă vrea să meargă cu Vupa-Umugi în Llano Estacado. De fapt, el ar trebui să-l călăuzească. Poate că el e cel care a trecut.

— Tot ce se poate, *sir*. Și acum ce facem? Mergem pe urmele lor?

— N-are nici un rost și ne-ar putea chiar pune în pericol.

— Totuși trebuie să mergem la vale, ca să putem trece din nou pe malul celălalt.

— Da, dar nu prea aproape de mal, unde în orice moment putem să dăm peste indieni. Călărim în semicerc, în așa fel încât să atingem râul numai atunci când s-a întunecat și nu mai putem fi văzuți.

— Pe cât de inteligent, tot pe atât de periculos. Dacă indienii ajung aici înainte de a se înnopta, o să vadă locul unde am părăsit urmele acestea, ceea ce desigur că o să bată la ochi și o să se ia după noi, iar în felul acesta vom fi descoperiți.

— Da, dacă o să procedăm prosteste. Trebuie să părăsim urma într-un loc unde să nu se poată observa. Și un asemenea loc se află chiar aici. Ce părere aveți, nu cumva spărtura de aici din tufiș ne oferă cel mai bun prilej pentru aceasta?

— Cu sau fără spărtura aia, tot o să se observe că o urmă o apucă într-o parte.

— Dacă procedăm cum trebuie, n-o să se observe. N-o trecem încet, ci o să sărim peste ea, așa că n-are să se poată vedea că am trecut cu caii, deoarece locul este călcat și iarba e toată acoperită de urme. Desigur, sărind dincolo, caii noștri vor lăsa urme, dar de aici nu pot fi văzute, pentru că spărtura e mică, iar crengile sunt împreunate. Trebuie să sărim cât mai sus cu putință și să fim atenți ca să nu atingem arbuștii și să nu rupem vreo frunză sau vreo rămurea.

— *Well*, o să mergă, mister Shatterhand! Cine sare primul?

— Eu. Veniți câte unul după mine și faceți exact cum fac eu!

Pornii calul, îl îndemnai să sară descriind un arc mare, și aterizai dincolo de tufișuri. Nu rămăsei pe loc, ci lăsai locul liber pentru ceilalți. La fel de bine săriră și ei. După aceea, străbăturăm fâșia îngustă de lângă râu, acoperită de copaci, până ajunserăm pe teren deschis, înaintarăm mai departe în linie dreaptă, perpendiculară pe râu, până ce nu mai puteam fi văzuți. Pe urmă o luarăm de-a lungul râului și, înaintând destul de mult la vale, ne întoarserăm din nou spre râu. Ajunși pe malul lui, ne aflam cam la o distanță de o jumătate de milă engleză de vadul amintit și trebuia să venim iar înapoi. Se cerea o deosebita atenție pentru că,

între timp, se întunecase. Situația nu era deloc plăcută. Tocmai lângă vad, puteam să dăm oricând peste oamenii lui Vupa-Umugi, pe care acesta îi aștepta. Descălecarăm deci și mersem pe jos, ducând caii de dârlogi și străduindu-ne să facem cât mai puțin zgomot.

Se dovedi curând că această precauție nu fusese deloc de prisos. Încă dinainte de a ajunge la vad, simțirăm miros de fum. În apropiere ardea un foc, de aceea ne oprirăm. Trebuia să aflăm cine a aprins focul. Așa că Old Surehand și cu mine lăsarăm lui Old Wabble și Bob caii și armele și o pornirăm mai departe pe furiș. După fiecare pas, mirosul devenea tot mai tare și, când nu mai avurăm decât o mică bucată de drum până la vad, zărirăm focul, care ardea în apropierea apei. Din cauza tufișului nu puteam vedea cine era lângă foc.

Înaintarăm cu deosebită atenție, până ce ajunserăm lângă tufișurile care erau cam la doisprezece pași de foc. Ședeau acolo doi indieni, față în față, așa că îi vedeam numai din profil. Erau comanși. Ce căutau aici, la vad? De ce aprinseseră focul? Iată cele două întrebări pe care mi le puneam și la care nu era greu să le găsesc răspunsul.

Old Surehand era frământat de aceleași gânduri. Mi le comunică, șoptindu-mi:

— Nale-Masiuv încă n-a sosit. Presupunerea dumneavoastră s-au adevărat, *sir*!

— Da, îl așteaptă, și pentru a-l întâmpina, au pus aici o strajă.

— Dar de ce au avut nevoie de ea?

— Pentru un motiv foarte simplu. Nale-Masiuv aparține unui alt trib decât Vupa-Umugi și regiunile lui de vânătoare sunt foarte departe de aici. Așa că el nu cunoaște vadul, iar când va sosi, ăștia doi urmează să i-l arate.

— Cred că aveți dreptate. Ce bine că am venit aici după ce s-a înserat!

— Da. Probabil că ziua ne-ar fi văzut, deoarece au sosit înaintea noastră. Acum, însă, mirosul fumului ne-a ferit să

fiu descoperiți.

— Dacă ne-ar fi văzut, ar fi fost rău de noi. Chiar dacă le-ar fi fost imposibil să ne prindă, ar fi știut totuși că ne aflăm aici în apropiere, în timp ce acum cred tocmai dimpotrivă.

— În orice caz, focul este o dovadă că sunt convinși că suntem hăt-departate de aici. Dacă și-ar fi închipuit că suntem prin apropiere, s-ar fi ferit să aprindă focul. Proștii ăștia n-o să se deștepte niciodată!

— N-ar trebui să se plângă că n-au avut ocazia să devină mai deștepți. Le-ați dat o grămadă de lecții din care ar fi putut să învețe câte ceva. Rămânem aici?

— Aș vrea.

— Și eu. Cu toate că stau aici ca niște butuci, e totuși posibil să vorbească între ei.

— În acest caz o să aflăm câte ceva. Cel din dreapta, să știți că e un războinic de seamă.

— Îl cunoașteți?

— Da. Pe când trăgeam cu urechea, acolo, lângă Apa Albastră, am văzut că el stătea lângă șeful de trib și participa la discuții împreună cu bătrânul. Dacă au să vorbească, atunci probabil că vor discuta despre planurile lor de luptă. Ascultați!

Indianul despre care vorbeam rosti un cuvânt, însă atât de scurt și de încet că nu-l puteam înțelege. Celălalt răspunse, dar tot atât de neînțeles pentru noi. O vreme, schimbare între ei cuvinte în același fel, fără să știm la cine și la ce se refereau. Ne lipirăm urechea de pământ, ca să auzim mai bine.

Abia făptuiră acest lucru, că Old Surehand îmi făcu semn cu cotul. Știui imediat la ce se referea gestul lui, pentru că și eu auzisem zgomotul asupra căruia voia să-mi atragă atenția. Îl cunoșteam amândoi foarte bine. Era lovitura surdă a unei copite de cal pe pământul moale, care uneori dă de o rădăcină sau de altceva tare.

— Să fie oare caii noștri? întrebă Old Surehand.

— Nu. Zgomotul vine din partea de sus a râului.

— Atunci e vorba de comanși, altcineva ar avea mai multă grijă în a-și mâna caii.

— Da, sunt comanși, dar ei nu știu că aici se mai află și alți indieni.

— N-au văzut focul?

— Nu. După zgomot, se află la cel puțin optzeci de pași de aici, iar în partea aceea tufișurile sunt dese și ascund focul.

— Ar trebui să-l simtă după miros.

— Nu pot, pentru că vântul bate de la deal și duce fumul la vale, așa că n-au cum. Îndată ce o să descopere focul, o să se oprească, o să descalece și o să se furișeze înapoi. Atunci o să aflăm neapărat ceva.

Așteptară. Zgomotul surd se mai repetă încă de două ori. Cei doi comanși de lângă foc nu auziseră nimic, ei nu stăteau ca noi cu urechea la pământ. O vreme fu liniște. Cei ce veneau deveniseră atenți și desigur, se apropiau încet. Deodată, boschetul de vizavi începu să foșnească și un puternic „hiiiiih”! izbucni de acolo. Cei doi străjeri săriră în picioare, și erau gata să o rupă la fugă în direcția boschetului unde ne aflam noi ascunși, așa că ne ridicară ca să fugim cât mai repede, când de dincolo se auzi întrebarea:

— Vupa? Vupa?

Drept răspuns, străjile rămaseră pe loc și una dintre ele răspunse:

— Umugi! Umugi!

Se așezară din nou. Se liniștiră, pentru că întrebarea îi convinsese că noii-sosiți nu sunt dușmani. „Vupa-Umugi” era semnul de recunoaștere convenit mai dinainte. Se vede că pieile-roșii au învățat și și-au însușit de la albi folosirea parolei.

După câțva timp veni ră din sus doi călăreți. Fuseseră după caii pe care-i lăsaseră în urmă, iar acum veni ră și descălecară lângă foc. Noi ne culcară iarăși la pământ. Noii-sosiți se așezară la foc lângă cei doi străjeri și, un

timp, nu scoaseră nici un cuvânt. Așa e obiceiul la indieni. Abia după vreo cinci minute începu să vorbească cel pe care-l numisem un războinic de seamă și care conducea discuția, în timp ce celălalt tăcea.

— Frații mei roșii au fost așteptați. Vupa-Umugi este plin de nerăbdare.

— Are voie un războinic să devină nerăbdător?

— El nu are voie s-o arate, dar poate să fie. V-am așteptat încă de la amiază. Și acum veniți voi ca avangardă. Când o să sosească Nale-Masiuv?

— N-o să sosească astăzi, iar noi venim ca soli, nu ca avangardă. Unde este Vupa-Umugi, cu care urmează să vorbim?

— E în tabără, lângă Apa Albastră!

— Du-ne la el.

— Mai putem aștepta. Frații mei știu că mă bucur de încrederea șefului de trib și că sunt urechea lui. Dacă nu vor să fie primiți cu mânie, să-mi spună mie solia pe care o aduc, ca s-o prezint căpeteniei.

Cei doi soli se întrebară din ochi, apoi cel care purta discuția răspunse:

— Da, știu că ești urechea căpeteniei Vupa-Umugi. De aceea o să afli ceea ce dorești, cu toate că promisem poruncă să nu vorbesc decât în fața șefului de trib. Nale-Masiuv nu poate veni azi cu cei o sută de războinici ai săi.

— Uff! De ce?

— Pentru că a fost oprit de fețele-palide, cu care a trebuit să lupte.

— Există fețe-palide prin apropiere?

— În apropiere nu, dar dincolo de Mistake Canon ne-am lovit de soldații fețelor-palide, care ne-au atacat. Erau atât de mulți, încât a trebuit să fugim, și mulți dintre războinicii noștri au fost răniți sau uciși. Fețele-palide ne-au urmărit și împrăștiat; când s-a făcut seară, numai cincizeci de războinici de-ai noștri s-au mai întors la șeful de trib.

— Uff, uff, uff! Ce o să spună Vupa-Umugi! Poate amână marșul spre Llano Estacado și pornește la Mistake Canion, ca să se răzbune!

— Asta nu! Nale-Masiuv, căpetenia noastră, ne-a poruncit să-i spunem că fețele-palide cu care am luptat nu sunt *westmen*-i, ci soldați. Dacă îi învingem și numai unul dintre ei reușește să se întoarcă la Fortul său, o să trimită o sută și încă o sută de alți soldați, ca să-i răzbune pe cei căzuți. Da, morții noștri trebuie răzbunați, dar în așa fel încât nici un soldat să nu se mai poată întoarce, ci toți trebuie să moară.

— S-a gândit Nale-Masiuv la vreun plan, cum să facă?

— Da. Trebuie să i-l comunic lui Vupa-Umugi.

— Pot să-l aud?

— Voi toți o să-l aflați. Soldații fețelor-palide vor fi ademeniți în Llano Estacado, și o să se prăpădească acolo.

— Uff, uff, uff! E un plan care are să găsească aprobarea căpeteniei noastre. Toți acești câini albi trebuie să piară și nici unul nu are voie să se întoarcă și să poată povesti ce s-a întâmplat.

— Fratele meu are dreptate. Dacă vrem să ademenim fețele-palide în Llano Estacado ca să piară, și nu vrem să pierim și noi, avem nevoie de apa lângă care locuiește Bloody Fox. De aceea, marșul spre Llano Estacado nu trebuie amânat, ci trebuie pornit repede, ca să ajungem și să punem stăpânire pe apă înainte de a ademeni soldații în pustiu.

— Dar cum vor fi atrași soldații într-acolo?

— Șiba-bigc, tânărul șef de trib, a fost deja aici, pe la frații noștri roșii?

— A sosit azi după-amiază cu douăzeci de războinici.

— El cunoaște drumul spre apa din deșert și o să primească atâția războinici de la Vupa-Umugi cât are nevoie ca să pună stăpânire pe apă și să-l prindă pe Bloody Fox. În timpul acesta. Vupa-Umugi îl așteaptă pe Nale-Masiuv, ca să se unească. Nale-Masiuv a trimis acasă doi

solii, să mai aducă o sută de războinici. Aștia or să rămână în spatele soldaților albi, fără să se arate până ce fețele-palide vor ajunge în deșert. Acum așteaptă timp de o zi ca să-și aducă războinicii împrăștiați, apoi o să-i atace pe soldați, dar fără să lupte. Se va retrage până aici, la Apa Albastră, unde, cu micul număr de oameni pe care-i are, o să-i ocolească pe soldați, ca să se unească cu cei o sută de războinici ai tribului său, pe care-i așteaptă. N-o să-i fie greu, deoarece are în față soldați și nu westmen-i. În schimb fețele-palide care o să-l urmărească pe Vupa-Umugi cu ceata lui sunt greșit informate și cred că-l au în față pe Nale-Masiuv cu oamenii săi. Când vor sosi aici, voi o să fiți plecați. Să faceți în așa fel ca urmele voastre să fie ușor văzute, dar când or vrea să vă atace, să vă retrageți până când albiu au să ajungă în deșert. Acolo, voi o să fiți înaintea lor, iar Nale-Masiuv o să fie în spatele lor, așa că albiu vor fi prinși la mijloc. Și atunci, dacă o să vrea să vă atace, nu o să luptați, ci o să vă retrageți tot mai mult în pustiu, pentru că voi o să aveți apă, ei însă nu. În timp ce ei au să moară de sete, tribul vostru n-o să piardă nici un om. Ce părere are fratele meu, o să accepte Vupa-Umugi acest plan?

— Da, o să-l accepte. Iar dacă va fi împotriva, am să-l conving eu să-l accepte. Adunarea bătrânilor o să fie cu siguranță de partea mea.

— Atunci să plecăm imediat la Apa Albastră, ca să pot vorbi cu căpetenia, pentru că trebuie să mă grăbesc să-i duc lui Nale-Masiuv răspunsul.

— Fratele meu să mai aștepte o clipă. Planul e bun și are să ducă la distrugerea tuturor fețelor-palide. Am o singură nelămurire. Șiba-bigc, care cunoaște deșertul urmează să plece singur înainte, cu o ceată, ca să pună stăpânire pe apă. Dar cum o să găsim noi locul cu apa?

— Se va întoarce să ne arate drumul.

— O să poată? O să aibă timp? Nu o să fie împiedicat de nimic?

— Nale-Masiuv s-a gândit și la asta. Când cei trei șefi de trib s-au sfătuit în legătură cu marșul spre Llano Estacado, Șiba-bigc a spus că pe ultimul deal al deșertului există un loc care se cheamă *Sucs-ma-lestavi* — O-sută-de-copaci. Mulți războinici comanși au fost în locul acela, îl cunosc și au să-l găsească ușor...

— *Sucs-ma-lestavi* — O-sută-de-copaci? Locul acela îl știu și eu, am fost de câteva ori acolo.

— Foarte bine. Întrucât locul se află în calea noastră, pe care trebuie s-o urmeze și Șiba-bigc, el o să lase urmele mele necesare ca, în orice caz, să găsim și noi drumul spre apă. Acolo sunt multe pâlcuri de arbuști și copaci tineri. El o să taie o grămadă de pari, pe care o să-i înfigă în nisipul deșertului până la apă.

— Uff! Așa cum fac fețele-palide când trec prin deșert și nu vor să piardă drumul!

— Da. Întocmai. Dacă Șiba-bigc nu ne va putea aștepta la *Sucs-ma-lestavi*, când vom ajunge noi acolo o să găsim parii care au fost puși să ne arate drumul.

— Dar fețele-palide vin după voi și o să găsească și ei parii care o să-i îndrume spre apă.

— Nu! A auzit vreodată fratele meu de tâlharii albi care se cheamă *stakemen-i*? Și știe fratele meu ce fac acești oameni ca să-i ducă pe călători la moarte?

— Scot parii și-i așează altfel.

— Războinicii roșii nu pot oare face la fel ca fețele-palide? Mai întâi mergem la oază, ne aprovizionăm cu apă suficientă, adăpăm caii și apoi ne întoarcem o bucată de drum îndărăt. Pe drum, scoatem parii lui Șiba-bigc și-i înfigem să indice o altă direcție, unde nu există apă și unde soldații o să piară de sete. Dacă Vupa-Umugi o să accepte planul, comanșilor o să le aparțină pe vecie nu numai apa deșertului, dar o să-l prindem și pe Bloody Fox și o să nimicim toți soldații albi.

— Vupa-Umugi o să facă ceea ce Nale-Masiuv îi propune prin tine. Am zis. *Howgh!*

— Atunci să plecăm la Apa Albastră, ca să avem timp. Nale-Masiuv așteaptă, trebuie să ne întoarcem imediat!

— Focul de aici putem să-l stingem, deoarece, dacă războinicii voștri nu vin, nu trebuie să-i mai așteptăm. O să vă conduc prin vad.

După ce stinseră focul și tăciunii se îndreptară spre râu, cei doi soli mergând călare, iar cei ce stătuseră de straja pe jos.

Îndată ce plecară indienii, ne ridicarăm și noi și ne privirăm lung, cu toate că în întuneric nu ne puteam vedea fața. Ceea ce auziserăm era de cea mai mare importanță.

— Îmi vine să strig ca indienii „uff, uff, uff”! zise Old Surehand.

— Ei, nu am spus eu că aici o să aflăm câte ceva, *sir*?

— Am aflat, și nu orice, ci chiar planurile lor de luptă!

— Am fost acolo sus, în tabăra soldaților. Vasăzică ei l-au atacat pe Nale-Masiuv! De fapt, comandantul lor nu prea mi-a plăcut, e un tip cam redus, care ar merita să i se taie puțin din nas. Dar ceea ce au pus la cale indienii, în nici un caz nu-i putem lăsa să înfăptuiască.

— Ați vorbit cu comandantul?

— Da.

— Știa cine sunteți?

— Nu.

— Și nici nu i-ați spus?

— Nici nu mi-a trecut prin minte așa ceva.

— Atunci îi înțeleg obrăznicia, pentru că știu cât de modest păreți atunci când vreți. Dar ce ziceți despre planul făcut de acest Nale-Masiuv?

— Nu-i prea grozav.

— Și eu sunt de aceeași părere. Dar un ofițer de cavalerie nu este un *westman* și cred că e posibil să se lase ademenit în Llano Estacado.

— Sunt convins de asta. Chiar dacă nu-l găsesc prea grozav, nu vreau să spun că planul nu face două parale, nu;

dar noi, de exemplu, l-am fi făcut altfel. Și totuși trupa de cavalerie o să cadă în capcană.

— Dacă Vupa-Umugi o să fie de acord cu Nale-Masiuv.

— Cu siguranță că va fi.

— Nu credeți că ar trebui să ne strecurăm până la Apa Albastră, să observăm sau chiar să auzim ce hotărăște?

— Ar fi o idee, dar, din două motive, nu trebuie s-o punem în aplicare.

— Și din care anume?

— În primul rând, sunt sigur că Vupa-Umugi va fi de acord, deci nu trebuie să-i spionăm. În al doilea rând, n-avem timp. Sunt convins că Șiba-bigc pornește mâine de dimineață sau chiar în noaptea asta spre Sucs-ma-lestavi. Deoarece trebuie să i-o luăm înainte, nu avem timp de pierdut. Trebuie să trecem mai întâi pe la Nargoletch-tsil, să vedem dacă apașii noștri au sosit deja. Dacă au sosit, o să lăsăm caii să se odihnească puțin și apoi o s-o pornim, înainte de a se face ziuă, spre Llano Estacado.

— Cunoașteți locul pe care comanșii l-au numit *Sucs-ma-lestavi*?

— Îl cunosc chiar foarte bine. Când îl vizitam pe Bloody Fox, la venire și la plecare, făceam întotdeauna popas acolo. În limba apașilor se cheamă *Gutesnontin-khai*, adică același lucru, O-sută-de-copaci.

— După denumire s-ar părea că este o pădure acolo!

— Nu-i propriu-zis o pădure, nu. Numai datorită faptului că se află la marginea deșertului, e numele justificat. Copaci adevărați sunt puțini. Sunt niște boschete de arbuști și câțiva arbori înalți și uscați, care se pretează foarte bine pentru a face pari din ei, ceea ce vrea și Șiba-bigc să facă. Acum să ne întoarcem la tovarășii noștri. Trebuie să trecem râul cât timp vadul este liber și nu e încă supravegheat. Haideți!...

— A durat o veșnicie, strigă Old Wabble când ajunserăm la el. Dacă absența dumneavoastră s-ar mai fi prelungit, aș fi venit și eu.

— Ca să ne pui în primejdie, zisei eu. Tocmai de felul ăsta de a fi aş vrea să te dezobişnuiesc. Greşeala asta, de care se pare că nu te poţi lepăda, odată şi odată te va duce la pieire.

— Old Wabble să piară? Nici nu se gândeşte la aşa ceva.

Da, nu se gândea. În ciuda vârstei sale, era tot *cowboy*-ul fără griji, uşuratic.

Trecurăm vadul şi traversarăm încet fâşia de pădure de pe malul râului, după care puturăm lăsa caii să alerge în voie, stelele luminându-ne suficient calea. Această împrejurare favorabilă mi-a şi permis să ţin direcţia ca pe un fir întins şi să ajungem la Muntele Ploii fără nici un ocoliş. Când zărirăm ridicându-se în faţa noastră cele două vârfuri ale muntelui nu prea înalt, era aproape miezul nopţii.

La poalele muntelui creşteau tufişuri dese. Trecând pe lângă ele, auzirăm strigătul apaşilor:

— *Ti arcu* — cine este acolo?

— Old Shatterhand, le răspunsei.

— *Ovan ustah arhonda* — veniţi încoace!

O luarăm în direcţia de unde eram chemaţi. Un apaş veni spre noi, pentru a ne vedea.

— Da, e Old Shatterhand, marea căpetenie a apaşilor, zise el când se apropie de noi. Am pus războinici de pază în mai multe locuri ale muntelui, pentru a vă aştepta.

— Războinicii apaşi au sosit?

— Da. De trei ori câte o sută.

— Cu provizii?

— Cu carne şi făină pentru mai multe săptămâni.

— Cine e şeful?

— Entşar-co, Focul-cel-mare, favoritul lui Winnetou, după cum ştie şi marele meu frate Old Shatterhand.

— A sosit şi Cuţitul-cel-lung împreună cu cele două feţe-palide?

— Da, au sosit şi au povestit despre isprăvile lui Old Shatterhand. Fraţii mei să mă urmeze.

Ne conduse o porțiune în valea care se întindea între coastele muntelui și ajunserăm în curând în tabăra apașilor.

Entșar-co nu era numai favoritul lui Winnetou, ci și al meu. Ne salutarăm cu multă căldură și el îmi spuse că atât el, cât și ceata lui, se pun sub comanda mea. Veniră și Parker și Hawley să ne strângă mâinile. În câteva cuvinte le povestirăm cum l-am eliberat pe Bob. Era mare bucuria revederii, pentru că fuseseră îngrijorați de soarta noastră.

Nu era nevoie de nici o consfătuire. Ajungea faptul că voiam să mergem la Llano Estacado. I-am explicat lui Entșar-co situația și, întrucât trebuia să dormim, luă el toate măsurile ca să putem pleca de îndată ce ne vom trezi.

A doua zi de dimineață, la răsăritul soarelui, eram departe de Muntele Ploii. Ceata noastră se mișca destul de repede peste câmpia dinspre dealurile de care am mai pomenit și de unde se întinde Llano Estacado. La capătul răsăritean al dealurilor există acele râuri ce se pierd în nisip și care apoi se strâng în locul unde și-a ridicat Bloody Fox misteriosul adăpost.

Old Surehand se bucura vizibil de întâlnirea cu apașii. Observă că ei sunt pregătiți aproape militărește. Probabil că nici un alt trib de indieni nu se putea mândri cu un sistem de aprovizionare atât de bine pus la punct. Pe drum, povestindu-i cu câte eforturi și cu câtă sânguință reușise Winnetou să facă din mescaleroșii săi o trupă de elită, respectul pe care-l avusese și până atunci față de Winnetou crescuse și mai mult. Apașii aveau burdufuri pentru apă, confecționate din piele de antilopă, așa că războinicii, la nevoie, nu erau nevoiți să rabde de sete.

După-amiază traversarăm șirul de dealuri și conduserăm trupa într-o vale pe care o cunoșteam și unde făcurăm popas. În vale exista un pârâiaș, desigur un fir de apă foarte subțire, dar suficient ca să putem să ne umplem burdufurile. Valea se afla cam la un sfert de zi de mers călare până la locul numit O sută-de-copaci, unde urmau să vină comanșii. După popas coborârăm în Llano Estacado,

prin al cărui nisip moale galben-argintiu o luarăm spre nord-est.

La apusul soarelui ne oprirăm în mijlocul deșertului. Ne înconjura o imensă câmpie de nisip, al cărui orizont era un cerc perfect, ca tras cu compasul, semănând cu un uriaș platou de cozonac presărat cu zahăr și gris, o comparație cam îndrăzneță, dacă ne gândim că e vorba de pustiul Estacado, uscat și fără nici o vegetație!

Cu toate că nu aveam de ce ne teme, am pus santinele și, după ce caii și-au primit rația de știuleți de porumb, din care aveam o cantitate apreciabilă, ne-am culcat. În noaptea răcoroasă a deșertului somnul ne-a făcut bine, iar dimineața ne-am sculat odihniți și ne-am continuat drumul.

Uneori drumul de azi ne ducea pe lângă fâșii cu cactuși uscați, de care trebuia să ne ferim caii, ca nu cumva să se rănească la picioare. Pe alocuri, aceste pâlcuri de cactuși se unesc și sunt atât de dese, încât omul este obligat să le ocolească destul de mult și să se strecoare cu greu printre ele. Cine nu le cunoaște întinderea și natura se poate zăpăci și chiar rătăci printre ele, iar dacă nu are provizii și apă, poate să piară de-a binelea.

După-masă se lăasă o căldură înăbușitoare. Soarele ardea îngrozitor, iar un vânt fierbinte, ca ieșit din cuptor, răscolea întinderea, umplând aerul de nisip. Aveam o misiune grea, deoarece numai eu singur cunoșteam regiunea și, deci, răspundeam de viața tuturor. Privirile abia reușeau să străbată norii de praf și, cu toate că eram convins că mergeam în direcția dorită, adeseori întâlneam unele lucruri menite să mă inducă în eroare. E adevărat că-l aveam cu mine pe Bob, dar, fără a pune la socoteală capacitatea lui specifică, el umblase întotdeauna în deșert împreună cu Bloody Fox, bizuindu-se pe el, așa că nu mă putea ajuta cu nimic. Îmi dădeam seama că unele pâlcuri de cactuși au dispărut, în timp ce altele răsăriseră în locuri ce nu existau înainte. Mă feream să consult busola.

Instinctul de orientare al *westman* -ului e mai sigur decât acul magnetic.

Eram sigur că mă aflu pe locul potrivit, acolo unde între două porțiuni întinse de cactuși trebuia să existe un drum ce ducea la apă. Dar nu găseam drumul nicăieri. De fapt, din locul acela, cu ajutorul binoculului, ar fi trebuit să zăresc copacii crescuți în jurul micului lac, dar văzduhul era prea încărcat cu nisip ca să pot vedea ceva. M-am adresat din nou lui Bob, și, după multe insistențe, aflai ceea ce ar fi putut să-mi spună de la început.

Bloody Fox, voind să se asigure și mai mult contra dușmanilor, cu multe eforturi și cu ajutorul apei ce-i stătea la dispoziție, plantase cu cactuși drumul pe care îl căutam într-un cerc atât de larg, încât cu ochiul liber, de la marginea acestui cerc, adăpostul lui nu putea fi zărit. Firește, acest lucru nu ar fi fost posibil, dacă nu ar fi existat și înainte, jur-împrejur, fâșii de teren întinse pe distanțe de mile, acoperite cu cactuși. Trebuia numai să umple golurile, și totuși a fost nevoie să muncească împreună cu Bob și Sanna timp de câteva luni de zile. Înainte puteam veni dinspre nord sau vest, acum trecerile acestea erau astupate, în schimb făcuse una nouă la est. Era atât de îngustă și atât de întortocheată, încât cu siguranță că un străin s-ar fi ferit s-o urmeze.

În sfârșit, știi ce trebuie să fac ca să ajung la Bloody Fox. Pe apași nu puteam să-i iau cu mine, pentru că așezarea constituia un secret pentru ei și, probabil, așa o să și rămână. Trebuiră, deci, să facă popas. Lăsai acolo și pe albi, îl luai cu mine numai pe Bob, ca să-i dau prilejul să-și revadă cât mai repede mama și pe Bloody Fox.

Merserăm timp de aproape o jumătate de oră, în galop, în jurul uriașei întinderi de cactuși, până ce ajunserăm în partea estică. Găsirăm deschizătura și, ca să o putem străbate, furăm obligați să mergem încet, ba la dreapta, ba la stânga, după cărarea croită în mijlocul cactușilor. În sfârșit, zării vârfurile verzi ale copacilor, care, din cauza

nisipului, păreau colorate în gri. Curând după aceea văzurăm și casa lui Bloody Fox, așezată la umbră. În fața casei trebuia o femeie. Văzând-o, Bob își îndemna calul, strigând:

— Asta e mama Sanna, mama Sanna de la *masser* Bob! Oh, Oh! Oh! Mamă, mamă! Sanna, Sanna! Bob al tău venit! Bob aici, iar aici!

Bătrâna se întoarse. Îl văzu, lăsă brațele să-i cadă neputincioase. Stătea înmărmurită. De bucurie, nu putea să scoată nici un cuvânt. Bob își opri calul lângă ea, sări de pe cal și, chiuind de bucurie, o cuprinse în brațele lui lungi.

Strigătele fuseseră auzite. Ușa casei se deschise și ieși cineva pentru care întoarcerea negrului reprezenta cu siguranță o enigmă, dar nu făcu nici un gest, iar pe fața lui nu se putu vedea nici cea mai mică dovadă de surprindere.

Stătea nemișcat, cu ochii plini de lumină, ațintiți asupra mamei și a fiului ei. Părul său lung, des și negru-albastru, era strâns într-un fel de moț ca o cască, restul atârându-i pe spate. Podoaba capilară indiană nu era împodobită cu nici un fel de pană de vultur, cu nici un însemn. Dar și așa, oricine îl vedea, își dădea seama că nu era un indian de rând. Era suficient să-l vezi ca să-ți dai seama că ai în față un om de seamă. Ca și mine, era îmbrăcat în haine de piele. În jurul gâtului purta punga cu „medicamente”, frumos ornată, pipa păcii sculptată artistic și un lanț triplu din gheare și dinți de urși grizzly, doborâți de el. Trăsăturile feței grave erau de o frumusețe bărbătească, care putea fi caracterizată de tip roman, numai că pomeții erau puțin mai proeminenți. Culoarea pielii era de un brun deschis, cu o ușoară tentă de bronz.

Era Winnetou, căpetenia apașilor, cel mai minunat dintre indieni. Numele lui trăia în fiecare cort, în fiecare adăpost, la fiecare foc de tabără a indienilor. Drept, credincios, înțelept, viteaz până la cutezanță, deschis și fără pic de prefăcătorie, un prieten și un ocrotitor al tuturor celor năpăstuiți, fie că aveau pielea albă sau roșie, dar în același

timp dușman neîmpăcat și adversar al tuturor celor nedrepti. Așa era cunoscut de toți aceia care auziseră de el sau chiar îl văzuseră. Ce fericire să fii prietenul acestui om!

Bob continua să strige ceva maică-si. Entuziasmul lui parcă mai creștea în loc să scadă. Între timp mă apropiam încet, iar Winnetou auzi pașii calului meu. Se întoarse și mă văzu. Chiar și acum fața lui de bronz rămase nemișcată, nici nu tresări măcar. Numai ochii i se măriră și o lumină de dragoste profundă țâșni din ei înspre mine. Descălecai. Ne îmbrățișarăm strâns și ne sărutarăm ca niște frați care nu s-au văzut de mult. Apoi, ținându-mi mâinile într-ale lui, făcu un pas înapoi, mă privi și-mi zise:

— Fratele meu Shatterhand vine ca roua în potirul înmiresmat al florii, ca vulturul care-și apără din tăria cerului cuibul cu pui. Ai găsit acolo în munții din Sierra Madre, biletul meu?

— Inima mea, răspunsei, a dus dorul fratelui meu Winnetou ca bolnavul după razele soarelui, și el e scump sufletului meu ca pruncul pentru o mamă care l-a născut. Au trecut mai bine de patru luni de când ochii mei l-au văzut ultima oară. Am fost sus în Sierra Madre, la stejarul bătrân, și am găsit rândurile tale. Am venit aici cu trei sute de apași, conduși de viteazul Entșar-co, ca să preiei comanda lor. Bloody Fox nu-i acasă?

— Zilnic se duce de câteva ori și înconjoară câmpul de cactuși ca să vadă dacă nu vii și... privește!

Se opri în mijlocul frazei, arătând în direcția din care venisem. Soseau mai mulți călăreți: Old Surehand, Old Wabble, Parker, Hawley și Entșar-co, apașul. În fruntea lor venea Bloody Fox, îmbrăcat exact ca un vaqueros mexican, în haine din piele de bizon, cu cusături împodobite cu franjuri. În jurul brâului, în loc de centură purta o eșarfă lată roșie, ale cărei capete atârnavă în partea stângă. În eșarfă erau vârâte un cuțit bowie și două pistoale țintuite cu argint. Pe cap avea un sombrero cu boruri largi. De-a curmezișul genunchilor ținea o armă grea cu două țevi, iar

în partea din față a șei erau fixate, după obiceiul mexican, apărătoare din piele, care-i acopereau picioarele până la gleznă, ferindu-le de loviturile de suliță sau de săgeți.

Avea ceva peste douăzeci de ani. O mustață deasă îi umbrea buzele. Partea inferioară a feței, cu bărbia puternic dezvoltată, arăta o voință dârză, de neînfrânt. Ochii însă priveau lumea vesel și blând — poate numai în momentul de față, când era bucuros — ca un copil care nu îndrăznește să atingă un fluture, de teamă ca nu cumva să-i facă vreun rău. Și totuși, acest tânăr era vestitul și temutul *Avenging-ghost* — „stafia-răzbunătoare”, care cu glonțul lui nimerise în mijlocul frunții atâția bandiți din Estacado!

Sări de pe cal în plin trap și-mi întinse mâna. După ce mă salută cu cuvinte pline de căldură, se adresă lui Winnetou:

— În sfârșit am găsit pe cine căutam. Dar nu numai de războinicii apași e vorba. Bănuiește Winnetou ce oameni vestiți i-a adus prietenul și fratele Old Shatterhand?

Căpetenia apașilor răspunse, făcând semn din cap că nu. De aceea Bloody Fox continuă:

— Iată-l pe Old Surehand, unul dintre cei mai renumiți vânători albi. A plecat din sud ca să facă cunoștință cu căpetenia apașilor, dar între timp l-a întâlnit pe Old Shatterhand.

În sfârșit, acești doi oameni stăteau față în față. Se cercetau din priviri, apoi Winnetou întinse vânătorului mâna.

— Căpetenia apașilor îi spune bun-venit celui ce vine cu Old Shatterhand. Am auzit multe despre tine. Să treacă acum fapta în locul vorbeii, așa cum persoana ia locul povestirii.

Old Surehand spuse și el câteva cuvinte. Vedeam că Winnetou îi făcuse o profundă impresie.

— Și aici, continuă Bloody Fox, este Old Wabble, „regele cowboy-lor”. L-a ajutat pe Old Shatterhand și pe Old Surehand să-l elibereze pe Bob.

O tresărire ciudata, aş spune veselă, se ivi pe chipul lui Winnetou, când întinse bătrânului mâna, spunându-i:

— Căpetenia apaşilor a auzit multe despre Old Wabble. El este şiret ca vulpea, călăreşte ca dracul şi îi place să fumeze ţigări.

La început salutului, faţa bătrânului strălucea de plăcere, dar abia auzi ultimele cuvinte şi trăsăturile i se întunecară imediat, iar el exclamă:

— *Thunder-storm* — mii de trăsnete, e cât se poate de adevărat! Dar de luni de zile nu am mai avut o ţigară între buze. De unde să o iei în această blestemată regiune? Dacă o să mai dureze mult situaţia asta, o să-mi ies din piele şi o să-mi răsucesc ţigări din ea, *it's clear!*

Bloody Fox îi mai prezentă pe Parker şi Hawley, care se bucurară şi ei de câteva cuvinte prieteneşti. În timp ce înconjura locurile în căutarea mea şi a apaşilor, dăduse peste ei, venind dinspre nord, pe când eu cu Bob venisem dinspre est. Albii i-au spus imediat cine sunt, iar el i-a invitat să vină repede cu el.

Ce multe lucruri am fi avut să ne povestim, eu, Winnetou şi Bloody Fox! Dar nu aveam răgaz pentru aşa ceva. Deocamdată aveam grija comanşilor. Bob şi Sanna trebuiau să ducă la adăpost caii noştri, iar noi să ne aşezăm şi să ne sfătuim. În faţa casei se aflau două bănci şi o masă de scânduri negeluite, unde ne puturăm aşeza.

Fox intră în casă, să ne aducă merinde şi să ne ospăteze. Şi cu toate că cele aduse meritau toată consideraţia, atenţia celor care încă nu fuseseră aici era atrasă în cu totul altă direcţie.

Priveau miraţi în jur. Un adevărat rai, aici, în mijlocul deşertului! Era un bazin natural, aproape rotund, cu un diametru de vreo optzeci de paşi, plin cu apă limpede şi preţioasă, pe suprafaţa căruia soarele împrăştia, cu razele-i fierbinţi, mii de diamante. Deasupra apei zburau libelule diafane, vânând muşte, ţânţari şi alte insecte mici. Pe mal, caii noştri, ca nişte cunoscători, păşteau iarba fragedă şi

grasă. Palmieri pitici se oglindeau în apa abia mângâiată de vânt. Peste coroanele lor în formă de evantai, coroanele cedrilor și sicomorilor formau un acoperiș ocrotitor. În spatele căsuței era un câmp cultivat cu porumb, unde un stol de papagali pitici se certau în jurul unor boabe de porumb auriu.

Căsuța în sine nu era mare, dar pentru trebuințele lui Bloody Fox destul de încăpătoare. Nu se putea vedea din ce material era construită, deoarece atât pereții, cât și acoperișul erau învăluite în lujerii plini de frunze și flori albe cu nervurile roșii ale passiflorei. În mai multe locuri, prin abundența frunzelor zdrențuite, în locurile unde soarele bătea mai mult și coacerea fructelor era mai avansată, se puteau vedea fructele galbene, dulci, cât oul de găină. În alte locuri, unde florile nu erau încă trecute, colibrii minusculi zburau din floare în floare. Acești liliputani ai lumii păsărești, părând nestemate zburătoare, găsiseră drumul peste Llano Estacado până în această minunată insulă.

Sicomorii, cedrii și chiparoșii de lângă apă erau copaci bătrâni, a căror sămânța fusese adusă aici de păsări, atunci când încă nici un om nu bănuia existența acestei ape în deșert. Mai erau plantați și castani, migdali, portocali, dafini, sădiți cu ani în urmă de Bloody Fox, precum și o fâșie de tufișuri care crescuseră repede, și iarbă veșnic verde, care înconjura toată așezarea și apăra oaza de praful adus de vânt. Bloody Fox săpase șanțuri în toate direcțiile, pentru a putea iriga întreaga această floră. Unde se termina irigația, locul acestui belșug de plante era luat de fel de fel de cactuși, lipiți de pământ și care formau acel cerc ocrotitor în jurul așezării, despre care am mai vorbit.

Acest loc frumos, departe de lume, îți dădea iluzia tropicelor. Te puteai crede în sudul Mexicului, în centrul Boliviei, sau la marginea pădurilor virgine din Brazilia. De aceea uimirea cu care era privit acest mic rai în mijlocul deșertului era cât se poate de firească. Vorbisem despre

oază lui Old Surehand, Old Wabble, Parker și Hawley, dar că ar fi atât de minunată nici unul nu-și putuse închipui.

Când își exprimară în cuvinte încântarea, Bloody Fox se simți măgulit și-i invită în interiorul casei, să le-o arate.

Intrând prin ușa înrămată de passiflora, se putea constata că interiorul este format dintr-o singură încăpere. Cei patru pereți erau făcuți din stuf, umplut și legat cu ajutorul mълului din lac. Tavanul fusese împletit din fire lungi de stuf. În trei dintre pereți fusese plasată câte o mică fereastră, fiind camuflată din afară de lujerii florilor. Lângă cel de-al patrulea perete, ceva mai departe de ușa aflată tot pe acest din urmă perete, era o vatră făcută din pământ, deasupra căreia se ridica hornul, făcut tot din stuf și pământ. Sub horn era agățat un cazan de tuci.

Podeaua era acoperită cu piei de animale. Fixate pe stâlpi, se aflau niște curele acoperite cu piei de urși, formând trei paturi de dormit. Sub tavan atârnavă bucăți de carne afumată, iar pe pereți tot felul de arme din cele ce se pot întâlni și găsi în Vestul Îndepărtat. Câteva lăzi serveau drept dulapuri și cufere. Exista și o masă cu mai multe scaune, meșterite de însuși Bloody Fox.

Podoaba cea mai de preț era însă blana păroasă a unui bizon alb, împreună cu capul. Era costumul lui *Avenging-ghost*, pe care Fox îl îmbrăca de câte ori ieșea să pedepsească vreun *stakeman*. Desigur că de aici prevenea înfricoșătoarea descriere a „stafiei” din Llano Estacado. De ambele părți ale blănii erau înfipite în perete o mulțime de cuțite înspăimântătoare, luate de el ca amintire de la *stakemen*-ii pe care-i împușca în frunte. Sub patul lui Bloody Fox se găsea o adâncitură acoperită cu piei, unde, în lădițe de tablă, își ținea muniția.

Pe peretele nordic al camerei, unde nu ajungea soarele, atârnavă mai multe burdufuri de piele, destinate rezervei de apă. Cu ajutorul lor a salvat Bloody Fox viața multor călători rătăciți în Llano Estacado, care altfel ar fi murit de sete.

Așa arăta „insula din deșert” și casa construita pe „insulă”.

Ne așezarăm afară și mâncarăm, repede și cu poftă, ca apoi să începem consfătuirea. Înainte de a începe sfatul, Bloody Fox intră în casă și se întoarse cu o cutie mică de carton, pe care i-o întinse lui Old Wabble, zicându-i:

— Poftim, mister Cutter, e pentru dumneavoastră, pentru că vreau ca oaspeții mei să se simtă cât mai bine la mine.

Old Wabble lua cutia destul de ușoară, o cântări în mână și zise cu un ton plin de îndoială:

— Să mă simt bine? Credeți că acest obiect o să-mi mărească buna dispoziție? Ce este în ea?

— Deschideți-o și uitați-vă singur.

Old Wabble îndepărtă învelișul de hârtie, săltă capacul și scoase un strigăt de bucurie:

— Dumnezeu! Țigări, țigări, sunt țigări! Și chiar cincizeci de bucăți, cincizeci în cap! Și cui aparțin? Nu cumva mie?

— Dumneavoastră, desigur!

— Toate cincizeci! *Thunder-storm!* Sunteți un tânăr cu suflet de aur, un om minunat! Veniți încoace! Veniți la pieptul meu! Trebuie să vă dau un *smack* ^[21]. Un adevărat *smack!*

Îl trase pe Bloody Fox spre el și-i dădu o sărutare zgomotoasă. Apoi își aprinse o țigară și scoase un fum cu o plăcere care i se întipări pe fiecare rid și riduleț al feței. De fapt, spiritul de camaraderie ar fi trebuit să-l determine să ofere fiecăruia dintre cei prezenți câte o țigară. Dar nu făcu un atare gest, fiind un fumător prea pasionat ca să fie capabil de un asemenea sacrificiu.

Pe fața lui Winnetou trecu un zâmbet, a cărui semnificație o înțelesei doar eu. El nu era stăpânit de pasiuni mărunte și nu putea înțelege cum poate un

westman, numit chiar „regele *cowboy*-lor”, să se lase cuprins de atâta entuziasm datorită unei simple țigări...

5. Inimă de fier

Vântul fierbinte al deșertului se liniștise, iar soarele mai avea de străbătut cam a opta parte din drumul său zilnic. În aer nu mai pluteau fire de nisip, astfel că puteam vedea clar cum creștea acea minge strălucitoare, pe măsură ce cobora. Oare, mâine, la aceeași oră, cam cum o să arate scena pe care o s-o lumineze? Probabil că aceeași întrebare și-o puneau cei mai mulți dintre ai noștri, care, deocamdată, stăteau liniștiți pe locurile lor. Cu toate că de comanși nu ne temeam, totuși, fiecare știa că cele mai minuțioase calcule omenеști pot fi răsturnate de o întâmplare neprevăzută.

Mai întâi, i-am povestit lui Winnetou evenimentele prin care am trecut de la sosirea mea la locul stabilit pentru întâlnirea noastră din Sierra Madre. Întrucât în aceste evenimente erau cuprinse și întâmplările trăite de însoțitorii mei, nu mai era nevoie ca apașul să întrebe de ele pentru a-și forma o imagine completă. Când terminai de povestit, Winnetou rezumă totul în cuvintele:

— Să ne gândim acum numai la acțiunea care privește locul unde ne aflăm, restul putem lămuri mai târziu. Deci Vupa-Umugi are o sută cincizeci de războinici cu el la Apa Albastră?

— Au fost o sută cincizeci și patru, din care trebuie scăzuți cei șase, răpuși de noi la Pădurice.

— Nale-Masiuv vrea să i se alăture cu o sută de oameni?

— Dintre aceștia mulți au fost scoși din luptă în ciocnirea cu soldații. A trimis însă după alți o sută.

— Câți războinici a adus Șiba-bigc?

— Douăzeci!

— Deci vom avea contra noastră cam trei sute de dușmani. Tot atâția sunt și apașii noștri de lângă câmpul de cactuși.

— Numai atât? interveni Old Wabble. Eu sunt de părere că suntem mult mai tari. Am văzut cât de bine sunt înarmați și instruiți războinicii apașilor. Două sute dintre ei ar învinge, cu siguranță, trei sute de comanși. În plus, mai suntem și noi, albi. Iar Winnetou, Old Shatterhand și Old Surehand pot înfrunta ei singuri o mulțime de dușmani. Și asta, fără să mai vorbim de mine, de Bloody Fox, Parker și Hawley. N-au decât să vină țopârlanii aceia! Pe toți îi culcăm la pământ și nici unul n-are să-și mai vadă wigwamul.

Winnetou se uită la el serios și zise:

— După câte știu, bătrânul meu frate este un dușman neînduplecat al pieilor-roșii. El îi consideră drept hoți, tâlhari și ucigași, și nu se gândește că acești oameni pun mâna pe arme numai ca să-și apere ce-i al lor sau să răzbune crimele săvârșite contra lor. Niciodată Old Wabble n-a avut îndurare de un indian care i-a căzut în mâini. În toată savana este cunoscut ca „ucigător de indieni”. Dar când se află alături de Old Shatterhand și Winnetou, atunci trebuie să-și schimbe mentalitatea, altfel o să fim nevoiți să ne despărțim de el. Noi suntem prietenii tuturor oamenilor, albi sau roșii, iar când avem în față un dușman, fie el alb sau roșu, îl învingem, pe cât posibil, fără vărsare de sânge. Old Wabble se consideră creștin, pe Winnetou îl consideră păgân, dar cum explică Old Wabble, creștinul, că-i place să verse sânge, în timp ce păgânul de Winnetou caută să evite acest lucru?

Faptul că apașul, de obicei atât de scump la vorbă, se hotărâse să rostească atâtea cuvinte, era o dovadă că bătrânul îi era mai simpatic decât s-ar fi putut deduce din cele spuse. Pentru moment, Old Wabble își lăsă capul în jos, dar ridicându-l, zise:

— Toți indienii pe care i-am întâlnit până acum au fost niște bandiți!

— Mă îndoiesc, răspunse Winnetou. Chiar dacă ar fi adevărat, cine a făcut din ei bandiți?

— Eu, unul, nu!

— Tu nu? Indienii au devenit bandiți datorită fețelor-palide. Iar Old Wabble nu e și el alb?

— Firește că sunt. Ba cred că sunt de un alb chiar foarte ușor vizibil!

— Winnetou în schimb crede că ar fi fost mai bine ca pieile-roșii, despre care vorbești, să nu te fi văzut niciodată. Ai spus că toți comanșii ar trebui împușcați. Dar eu îți spun că, dacă o să fie posibil, nu o să omoram pe nici unul dintre ei. Fratele meu Old Shatterhand e de acord?

— Din toată inima, îi răspunsei. Știi doar că sunt de aceeași părere cu tine.

Făcând o mutră încurcată, bătrânul Wabble încercă să se apere:

— Bine, dar vor să-l atace pe Bloody Fox, pe care trebuie să-l ajutăm. Vrem să-l apărăm, și fără împotrivire așa ceva nu se poate, *it's clear!*

— Există împotrivire și împotrivire, mister Cutter, l-am replicat eu. Dar lăsați-l pe Winnetou să vorbească și o să vedeți că nu numai prin bătălii sângeroase putem să-i împiedicăm pe comanși să-și realizeze planurile. Mai există și alte mijloace.

— Da, desigur, e vorba de vestitele dumneavoastră șiretlicuri!

Spunând toate acestea, folosise un ton cu care nu puteam fi de-acord, dar nu era nevoie să-l pun eu la punct, fiindcă Parker interveni în locul meu:

— Bătrâne, n-ar fi mai bine să taci? Nu vezi că eu tac? Când mister Shatterhand și Winnetou discută între ei, nu-i nevoie ca alții, neîntrebați, să-și spună părerea. De zeci de ori ai promis că ai să faci așa cum hotărăște mister Shatterhand și, dacă nu vrei să-ți ții promisiunea, o să facem ceea ce s-a mai spus: plecăm și te lăsăm baltă.

Folosit de mine o singura dată, acest „te lăsăm baltă”, devenise pentru ei o expresie obișnuită, scoțându-l din fire,

de fiecare dată, pe Old Wabble. Și de rândul acesta el sări ca ars:

— Mai ține-ți pliscul, *sir!* Te-a întrebat cineva ceva? Dacă eu nu trebuie să mă bag în vorbă, apoi dumneata chiar că trebuie să taci. Eu încă n-am primit de la nimeni cadou un elan împușcat, ca pe urmă să spun că l-am împușcat eu.

— Iar eu n-am făcut pe grozavul, ca apoi să fac niște prostii ca dumneata, la Sascuan-cui, unde...

— Liniște! interveni eu. Avem treburi mai importante decât să ne înțepăm cu vorba unul pe altul. Adineauri am fost întrerupt, când am afirmat că avem același număr de războinici ca și comanșii, deci aceleași forțe. Recunosc cu plăcere că Old Wabble a avut dreptate spunând că suntem nu numai egali, dar chiar mai puternici decât ei. Desigur, recunosc acest lucru, nu pentru că am fi niște mari eroi, invincibili, cu care un războinic roșu nici nu cutează să se lupte. Motivul principal constă în aceea că apașii noștri sunt toți la un loc, în timp ce comanșii vin în mai multe grupuri și o să aibă contra lor și trupa de cavalerie a albilor.

— Ca întotdeauna, fratele meu are dreptate, mă aprobă Winnetou. Întâi va sosi Șiba-bigc cu ceata lui, ca să atace aceasta casă și pe locuitorii ei, iar apoi să înfigă parii în nisipul deșertului. După el vine Vupa-Umugi, ca să mute parii într-o direcție greșită, ca să ducă la moarte cavaleria albilor, lipsindu-i de apă. După acești călăreți albi, urmează căpetenia Nale-Masiuv cu oamenii lui, ca să taie retragerea fețelor-palide, încercuindu-i complet. Deci, sunt trei formații distincte, pe care o să le atacăm pe rând și, poate, o să le învingem fără vărsare de sânge. Old Shatterhand aprobă vorbele mele?

— Fără îndoială că le aprob, zisei eu. Nu cred că Șiba-bigc, care vine primul, să aibă mai mult de cincizeci de războinici cu el. Dacă-i încercuim cu cei trei sute de apași ai noștri, o să-și dea seama că pentru ei cel mai bun lucru este să se predea fără împotrivire.

În ciuda dojenei primite, bătrânul Wabble nu putu să tacă și interveni:

— O să i se dea numai cincizeci de războinici, când noi suntem trei sute?

— Uiți că acești comanși nici nu bănuiesc că noi suntem aici și vin crezând că au de-a face numai cu cei ce locuiesc în oază?

— Hm, da, se poate! Dar nici încercuirea nu se poate realiza chiar așa de ușor.

— În cazul de față, chiar foarte ușor. Trebuie doar să-i împingem spre un pâlc de cactuși, în care să nu poată intra. În acest fel nu trebuie să facem un cerc complet în jurul lor, ci numai un semicerc. În față cactuși de netrecut, în spate trei sute de dușmani; ar trebui să fie nebuni cei cincizeci de războinici ca să-și închipuie că ar putea răzbate teferi.

— Și dacă totuși ar crede așa ceva?

— Atunci am să vorbesc cu Șiba-bigc, tânărul șef de trib. I-am salvat viața, a fost aici oaspetele lui Bloody Fox, și atunci și-a dat cuvântul că nu o să trădeze oaza. E mai mult decât suficient ca să-l fac să mă asculte.

— Sunt curios să văd dacă nu vă înșelați. Vedeți doar cum și-a ținut cuvântul dat. Promite să nu trădeze oaza și totuși vă aduce plocon trei sute de războinici pe cap. Sper că nu o să așteptăm prea mult până vine.

— Mâine seară va fi aici.

— Și o să-l încercuim noaptea?

— Poate chiar ziua. Cu cât sosește mai devreme, cu atât mai repede îl încercuim.

— Pentru asta ar trebui să știm când vine și, ca să știm, e necesar să trimitem cercetași în calea lui.

— Ar fi o mare greșală, pentru că le-ar descoperi urmele și ar deveni bănuitor.

— Hm. Vasăzică fără cercetași! Dar cum o să aflăm dacă și când...

— Bătrânul meu frate poate să aibă deplina încredere, pentru că Old Shatterhand știe ce spune și ca face, îi tăie

vorba Winnetou. Șiba-bigc a fost aici și a plecat direct la *Gutesnontin-khai*, unde se află în prezent și pregătește parii. O să se întoarcă exact pe același drum. O să călărim în întâmpinarea lui, paralel cu acest drum, și o să-l vedem fără ca el să bănuiască. După ce va trece de noi, ne întoarcem după el și-l împingem spre câmpul de cactuși, prin care el și ceata lui să nu poată trece, și atunci va fi al nostru. Am ghicit? Asta a vrut să spună fratele meu Shatterhand?

— Într-adevăr, asta este planul meu, răspunsei prietenului meu atât de perspicace.

Bloody Fox, care până atunci tăcuse, cu toate că lucrurile îl priveau în cel mai înalt grad, interveni pentru prima oară:

— Vestitul meu frate, Winnetou, să-mi permită o întrebare. Șiba-bigc o să se apropie cu multă băgare de seamă, ca să nu fie observat înainte de vreme. Dacă noi ne așezăm deoparte și-l așteptăm, fără ca el să ne vadă, înseamnă că nu trebuie să ne apropiem prea mult de drumul lui. În acest caz, nu e posibil ca el să treacă cu comanșii săi fără ca noi să-l observăm?

— Nu.

— Winnetou, marea căpetenie a apașilor, are de obicei dreptate. Dar în deșert nu există un drum propriu-zis, există doar o direcție, de la care te poți abate foarte ușor mai la dreapta sau la stânga. Nu e posibil ca Șiba-bigc să se abată și să dea peste noi?

— Nu. Fratele meu Bloody Fox să-i ceară lui Old Shatterhand ca să-i explice de ce zic nu!

Deoarece, după aceste cuvinte, Bloody Fox ca și ceilalți mă priviră întrebători, le explicai:

— Un alb ar putea să se abată dintr-o anumită direcție, nu însă și un indian. Un indian are un simț al orientării fără greș. E ca o pasăre care zboară mai multe mile drept la cuibul ei, cu toate că în aer, ca și pe nisip, nu există nici un drum trasat. Pe urmă, trebuie să ne gândim că prima ceată

a comanșilor care vine are misiunea să bată parii, pentru a însemna drumul către oază. Datorită acestui fapt, o să fie imposibil să trecem cu vederea sosirea lui Șiba-bigc. Trebuie să cadă în mâinile noastre. După aceea, însă, nu o să-l aducem aici, împreună cu oamenii lui, pentru că ei nu trebuie să cunoască drumul către oază, ci o să-i legăm afară, în deșert, și o să-i păzim bine până se va termina totul.

— Și ce facem cu parii? S-a spus adineauri că-i scoatem și-i înfigem într-o direcție falsă!

— Da, așa vom face, pentru a induce în eroare pe Vupa-Umugi.

— Încotro îl vom determina să meargă?

— Hm! Undeva unde-l putem încolți și prinde ușor. De când nu am mai fost pe aici, s-au schimbat mult terenurile pe care creșteau cactuși, încât nu pot spune încă nimic în această privință.

— Pot să vă fac o propunere? întrebă Bloody Fox. La o distanță de o zi de mers călare, în direcția sud, există o adevărată pădure de cactuși, pe o mare suprafață, în care pătrunde o fâșie de nisip, care înaintând, se îngustează. Mergând încet, îți trebuie aproape două ore până să ajungi la capătul acestei fâșii.

— Cactușii sunt bătrâni sau tineri?

— Amestecat, dar sunt deși, foarte deși.

— Desigur, e un loc cum nu se poate mai potrivit pentru planul nostru. Fratele meu Winnetou îl consideră la fel de nimerit?

Căpetenia apașilor dădu afirmativ din cap și răspunse în felul lui liniștit și hotărât:

— O să-i împingem pe comanși în acest crâng de cactuși.

— Pentru ziua de astăzi și cea de mâine, am terminat de discutat. Restul o să decidem după împrejurări. Soarele a scăpatat. Să dăm posibilitatea cailor și oamenilor să se odihnească, pentru ca mâine să fim cât mai odihniți și puternici.

Toți fură de-acord. Dădurăm cailor tot ce ne putea oferi oaza, iar Winnetou se duse la apașii săi, să le dea dispozițiile necesare pentru noapte și să le arate drumul spre oază, ca să-și adape cailor și să se aprovizioneze și ei cu apă. Apoi ne odihnirăm pe culcușurile făcute din foi de porumb, pregătite între timp de mama Sanna.

Cei mai mulți dintre noi însă nu putură adormi imediat. Eu stăteam culcat lângă Winnetou, care îmi povestea cu glas scăzut cele petrecute în răstimpul de când ne despărțiserăm. Totodată, auzeam cum se ceartă în șoapta Old Wabble cu Parker. Printre ferestrele deschise ale casei pătrundeau glasurile vesele ale negrului și maică-si, care erau extrem de fericiți, pentru că erau iarăși împreună, iar dinspre apă se auzi mult timp tropotul apașilor și al cailor lor.

Dimineața, când mă trezii, Winnetou era deja lângă lac, luând apă dintr-un bostan mare și spălându-se. Sanna, fără să facă zgomot, trebuia de zor, fiind preocupată să pregătească oaspeților micul dejun, cât mai bun și mai bogat. Ceilalți dormeau încă, dar curând se treziră și ei. După aceea veniră apașii cu cailor lor, ca să-i adape pentru o zi întreagă. În depărtare, dincolo de câmpul de cactuși, zărirăm un fum subțire, care ne anunța că apașii și-au aprins și ei focurile, pentru a-și pregăti gustarea de dimineață. După ce mâncarăm, ne duserăm la ei. Terminaseră de mâncat și erau gata de plecare. Bloody Fox rămase cu un detașament de apași pentru a apăra oaza, iar noi ceilalți pornirăm la drum.

Ieri sosiserăm aici venind dinspre sud-vest, astăzi trebuia să o luăm direct spre vest, pentru că într-acolo se afla *Gutesnontin-khai*. Linia pe care aveau să vină comanșii o puteam doar ghici. Mersem paralel cu ea, cam la o jumătate de milă engleză depărtare, deoarece pentru moment nu putea fi vorba de venirea comanșilor. Mai târziu însă, din prevedere, trebui să ne îndepărtăm ceva mai mult, gândindu-ne că aerul ar putea rămâne la fel de pur și de

transparent. Deocamdată, vizibilitatea era foarte bună. Față de comanși aveam avantajul că, atât eu cât și Winnetou, posedam binocluri.

În timpul marșului nu am mers împreună. Ar fi fost cea mai mare greșeală. Linia imaginară amintita era spre nord, chiar în dreapta noastră. Ceea ce spusese Old Wabble, cu o seară înainte, nu era cu totul neîntemeiat, și anume că trupa comanșilor ar putea să se abată de la acest drum, fie cât de puțin. De aceea, după ce trecu o parte a dimineții, trebui să conduc grosul trupei noastre mai spre dreapta și mai spre sud, și numai câțiva dintre oamenii noștri, cu cea mai mare experiență, rămaseră să meargă mai spre stânga. Cei mai aproape de linia imaginară erau Winnetou, Old Surehand și eu, dar chiar și noi mergeam la o asemenea distanță unul de altul, încât abia ne auzeam când ne strigam. În felul acesta, era imposibil să fim văzuți de comanși, afară de cazul, aproape neverosimil, că ei s-ar fi abătut prea mult spre sud de la drumul lor. Dar și în acest caz, puteam spera să-i încercuim și să nu lăsăm nici unul să scape, lucru, de altfel, esențial, pentru că de-ar fi reușit numai unul să fugă, prima lui grijă ar fi fost să se întoarcă și să-l anunțe pe Vupa-Umugi — Marele-trăsnet — de prezența noastră.

Era spre amiază și nu văzusem încă pe nimeni. Aproape de ora unu, Winnetou, care tocmai dusesse binoclul la ochi, ne chemă, printr-un strigăt ascuțit, pe mine și pe Old Surehand. Ajungând la el, întinse mâna spre nord și zise:

— Departe la orizont stă un călăreț. Cu ochiul liber nu poate fi văzut.

— E indian? întrebă Old Surehand.

— Asta nu se poate vedea. Fratele meu să ia binoclul și să privească în partea în care arăt eu.

Îi dădu binoclul lui Old Surehand, iar eu îl îndreptai pe al meu în aceeași direcție.

— Da, e un călăreț, confirmă Old Surehand, dar nu se poate distinge dacă e roșu sau alb.

— E indian, interveni eu.

— Puteți să-l recunoașteți? Asta înseamnă, *sir*, că aveți un binoclu cu mult mai puternic, dacă ați putut constata acest lucru.

Fără să-l văd prea bine, afirm totuși că e comanș, și anume unul din ceata lui Șiba-bigc, poate chiar el însuși.

— Uff, uff! Cum a ajuns fratele meu la această părere?

— Nu e singur. Fratele meu Winnetou să îndrepte binoclul în direcția din care trebuie să fi venit călărețul, adică mai spre stânga. Acolo se văd mai mulți călăreți, și niște puncte mai mici, probabil că unii dintre ei au descălecat.

— Uff, uff, așa este! Văd că punctele mai mari sunt călăreții, iar punctele mai mici umblă de colo-colo, pe jos.

— Fratele meu roșu știe de ce punctele mai mici nu merg drept înainte și se mișcă mereu înapoi și încolo?

— Acum, când fratele meu Shatterhand mi-a atras atenția, știu. Sunt oamenii care înfig parii. Pentru asta au descălecat.

— Așa este. Mister Surehand, știți că printre comanși există unul singur care cunoaște drumul?

— Da, și anume Șiba-bigc, răspunse cel întrebat.

— Deci, este nu numai căpetenia lor, dar îi și călăuzește. De aceea presupun că primul pe care l-am zărit și care stă în fruntea celorlalți este tânărul șef de trib Șiba-bigc. El merge înainte și se oprește din când în când, până ce înfig câte un par. Uită-te! Winnetou poate vedea cu binoclul că cei ce erau pe jos încalcă din nou. Au înfipt un par și acum pornesc mai departe.

— Așa era cum am zis eu. Văzurăm cum, de la locul unde se aflau, comanșii porniră mai departe, în galop. Deveniră tot mai mici, până ce dispărură în direcția oazei.

— I-ați putut număra, *sir*? mă întrebă Old Surehand.

— Nu prea exact, dar cred că ieri am avut dreptate în ceea ce am spus; nu sunt mai mult de cincizeci.

— Acum ce facem?

— Pentru orice eventualitate, mai mergem o bucată de drum în aceeași direcție, ca și până acum. Apoi o luăm spre nord, până le dăm de urmă. Atunci ne vom afla în spatele lor și îi vom urmări până vom găsi un loc sau un prilej potrivit ca să-i împresurăm.

Făcurăm întocmai. Ne unirăm cu grosul trupei, le spuserăm că i-am văzut pe cei căutați și meraserăm câteva minute în aceeași direcție ca și până atunci. După aceea o luarăm la dreapta și după zece minute ajunserăm la urmele lăsate de comanși. Erau foarte multe și pronunțate. Și un orb le-ar fi simțit. Erau formate nu numai din călcătura cailor și a oamenilor, ci și din o grămadă de dâre adânci în nisip. Parii pe care-i duceau fuseseră fixați cu un capăt de șa, celălalt lăsat să se târască în nisip. În acest fel obișnuiau indienii să-și care de la un loc la altul și parii pe care-i întrebuințau la susținerea corturilor. Deci, aceasta era explicația dârelor din nisip, întrucât se suprapuneau, nu puteau fi numărate, dar, în orice caz, se putea vedea că duceau cu ei o mare cantitate de pari.

Meraserăm repede, până ca-i puturăm din nou vedea pe comanși prin binoclu. După aceea trebui să încetăm mersul cailor, ca să nu fim zăriți. Rămânând mereu la aceeași distanță de ei, am putut calcula cu ușurință cât de repede înaintau și de cât timp aveau nevoie ca să ajungă în apropierea oazei. Distanța de la un par la altul putea fi cam de un kilometru și, dacă comanșii înaintau în același ritm, spre seară puteau să ajungă în apropierea țelului dorit. Probabil că Șiba-bigc voia să-i atace pe locuitorii oazei în timpul nopții, în socotelile lui intrând probabil și posibilitatea de a se întâlni cu Bloody Fox ziua, ceea ce însă nu-l putea deranja, crezând, desigur, că un singur alb era imposibil să se măsoare cu cincizeci de războinici sosii.

În timp ce urmam dâra lăsată de comanși, călăream între Winnetou și Old Surehand. Amândoi tăceau, dar cu atât mai tare se vorbea în urma noastră, unde Old Wabble mergea între Parker și Hawley. Era imposibil ca bătrânul

cowboy să stea liniștit într-o asemenea situație. Făcea fel de fel de socoteli și de presupuneri, pe care ceilalți doi le combăteau, dar bătrânului nici nu-i trecea prin minte să accepte argumentele lor.

— Puteți spune ce vreți, îl auzii zicând, eu sunt de părere că s-ar putea ca nici să nu-i prindem pe acești nemernici, dacă nu procedăm cu mai multă înțelepciune decât până acum. Dacă aș fi eu în frunte și aș avea un cuvânt de spus, aș avea și un plan mai bun. Fără nici o zăbavă, aș porunci să se dea frâu liber cailor, iar comanșii să fie dați pur și simplu peste cap.

— Ar fi cea mai mare prostie pe care ai putea s-o faci, bătrâne Wabble. Comanșii ne-ar putea vedea și ar rupe-o imediat la goană.

— Și ce ar fi rău cu asta? I-am ajunge și i-am lua prizonieri.

— Ușor de spus. Și dacă s-ar împrăștia în fuga lor, și unul, numai unul ne-ar scăpa? Și așa ceva nu trebuie să se întâmple. N-am dreptate, mister Shatterhand?

Întorcându-mi capul, îi răspunsei:

— Da, dar lasă-l pe mister Cutter să vorbească. Nu cunoaște intențiile lui Winnetou și de aceea nu trebuie să-i luăm în nume de rău că i se pare greșit ceea ce facem.

Bătrânul mă privi întrebător. Tare ar fi vrut să știe la ce mă refer, însă nu îndrăznea să mă întrebe. De aceea îi explicai:

— Winnetou știe că la aproape o oră de mers călare de aici se află o depresiune, prin care trece drumul spre oază. Este destul de lungă și de adâncă, așa că cine se află în ea nu poate vedea ce se petrece pe întinderea mai înaltă a deșertului. Pe comanși îi lăsăm să ajungă până în această depresiune, nu mai departe.

Winnetou interveni și el:

— Fratele meu vrea să-mi atribuie un merit care nu mi se cuvine, deoarece planul îi aparține! Aseară, înainte de a adormi, mi-a vorbit de el. Voiam să vi-l împărtășesc, dar el

mi-a luat-o înainte, pentru că gândurile mele sunt ale lui, și ale lui sunt ale mele. Am băut unul sângele altuia, și acum nu mai avem două inimi, ci una singură. Ceea ce am gândit împreună, se va împlini; într-o oră ajungem în Valea Nisipului și-i vom lua prizonieri pe comanși.

— Fără să-i dăm posibilitatea vreunuia dintre ei să vorbească mai întâi?

Winnetou mă privi întrebător, dar numai o clipă, apoi zise:

— Fratele meu vrea să-l facă pe tânărul șef să vorbească?

— Da.

— Crezi că o să-ți spună ceea ce te interesează? Șiba-bigc e tânăr, dar e deștept. Știu că Old Shatterhand se pricepe să pună întrebările în cuvinte meșteșugite și reușește să afle ce vrea chiar și de la un om foarte viclean. Șiba-bigc știe acest lucru și o să tacă.

— Va vorbi, pentru că are să creadă că l-am întâlnit din întâmplare și nu ca dușman. Eu nu o să mai merg în urma lui, ci o să mă despart de voi și am să fac un arc mare, așa încât să ajung în Valea Nisipului, nu din partea aceasta, ci din cealaltă. În acest fel o să presupună că vin de la Bloody Fox, din oază. De aceea nu-și va închipui că i-am văzut urma, și va crede că habar n-am de intențiile lui. Va crede că mă poate prinde ușor și că nu sunt periculos. Poate că acest lucru nu are să-i deschidă gura, dar nici nu o să acorde prea multă importanță cuvintelor cu care o să încerc să aflu ceea ce am nevoie. Fratele meu Winnetou este de acord cu planul meu?

— Da, sunt de acord. Dar de ce vrei să te expui unei primejdii ca să afli astăzi un lucru pe care mâine îl poți descoperi fără nici un pericol?

— Fiindcă astăzi cred că o să-mi fie de mai mare folos decât mâine. Cât despre pericol... Winnetou știe că nu risc înainte de a cântări bine lucrurile.

— *Howgh!* Dar te-ai gândit că, în clipa în care o să ne vadă, comanșii o să te folosească drept ostatic?

— M-am gândit și la asta, dar cunosc un scut care o să mă apere de orice glonte sau săgeată: Șiba-bigc.

— Uff, uff! Recunosc că nu am de ce-l preveni pe fratele meu alb. Poate înfăptui liniștit ceea ce și-a propus.

— Atunci o să discutăm doar câteva amănunte în legătură cu sosirea voastră. Valea Nisipului se întinde de la vest spre est. Imediat ce vedeți că toți comanșii au dispărut în intrarea depresiunii, despărțiți-vă în patru detașamente. Cu un sfert dintre războinicii tăi, pornești în galop, făcând un semicerc până la ieșirea estică a văii. Cu al doilea sfert, pornește Old Surehand spre partea sudică, iar Entșar-co, cu un al treilea sfert, în partea nordică. Old Wabble, împreună cu restul, își continuă drumul și se oprește la intrarea în depresiunea unde se află dușmanii; în felul acesta ei vor fi închiși din toate părțile. Firește, ei nu trebuie să vă vadă. Știu că bubuitul puternic al doborâtorelui meu de urși va străbate toată valea, putând fi auzit de voi toți. Când am să trag cu această armă, năvăliți toți din toate părțile, și sunt convins că nici un comanș n-are să ne scape. Se bucură acest plan de consimțământul fratelui meu roșu?

— Da, răspunse el scurt.

Old Surehand nu fu chiar așa de repede de acord și zise:

— Toată cinstea pentru planul dumneavoastră, *sir*, totuși cred că-i cam riscant! Ce poate face cel mai curajos om contra unui glonte tras?

— Să-l evite, dându-se la o parte!

— Ușor de spus, *sir*, greu de făcut. Credeți-mă, știu că sunteți în stare de orice, dar mi-ați devenit atât de drag, și nu aș vrea ca...

Apașul îl întrerupse:

— Winnetou îl iubește mai mult și totuși îl lasă să plece. Fratele meu Surehand să nu-și facă griji. Exista patru ochi

pătrunzători care ar veghea asupra lui Old Shatterhand, și anume ochii lui și ai mei.

— Și ai mei, adăugă repede Old Wabble, făcând pe grozavul. Mi-a încredințat un detașament și o să vadă că nu s-a înșelat făcând acest lucru. Vai de nemernicul acela roșu care ar îndrăzni măcar să încerce să se atingă de un fir de păr de al lui! Glontele meu l-ar dobori imediat, *it's clear!*

Zelul acesta exagerat trebuia puțin frânat. L-am avertizat deci:

— Mai domol, mister Cutter! Dacă-ți acord din nou încredere, e pentru că vreau să văd dacă ești în stare să îndeplinești întocmai o misiune. Dacă n-o să faci întocmai, poți să fii sigur că niciodată n-am să-ți mai dau alta. O să te duci cu detașamentul dumitale, frumușel, înainte, până ajungi la intrarea în vale. Acolo te oprești și te ascunzi împreună cu oamenii și nu ai altceva de făcut decât să aștepti focul meu de armă. Când îl vei auzi, intrați cu toții în vale în galop și vă opriți caii în fața comanșilor. Asta-i tot ce ți se cere.

— *Well!* Ați vorbit destul de clar. O să execut ordinul întocmai. Nu vreau să mi se spună din nou că Old Wabble comite pozne ca în tinerețe.

— Așa e bine! Și acum, dacă vreau să ajung la capătul celălalt al văii la timpul potrivit, trebuie să mă despart de voi. Să faceți treabă bună!

Desigur că această urare se referea numai la Old Wabble. Pentru ceilalți nu era nevoie să le atrag atenția. Mă abătui spre dreapta de la urma pe care înaintasem și mersei în galop, formând un arc, a cărui coardă era tocmai această urmă. Mă ținui însă tot timpul departe de ea, ca să nu pot fi văzut de comanși. După o jumătate de oră de mers, văzui capătul estic al văii și începui să merg spre vest, în sens opus celui de până atunci, pe când comanșii și, în urma lor, apașii noștri, veneau spre mine dinspre est.

Nu pot spune că mă simțeam îngrijorat. Eram mai mult curios să văd cum o să se comporte Șiba-bigc când o să mă

vadă. Se confirmă că am calculat bine timpul, deoarece, atunci când ajunsei pe la mijlocul văii, îi văzui pe indieni venind.

Nu găsiseră necesar să mai înfigă vreun par și aici, în vale, așa că nu fuseseră obligați să se oprească și de aceea veneau în trap spre mine. Dar ce surpriză când mă văzură! Prefăcându-mă că această întâlnire este cu totul neașteptată pentru mine, îmi, oprii calul și luai carabina în mână. Și ei puseră mâna pe arme și se pregăteau să mă încercuiască. Atunci ridicai pușca și strigai:

— Stați! Cine încearcă să ajungă în spatele meu, primește un glonte. Cine sunt războinicii roșii care...

În mijlocul frazei mă oprii și, fidel rolului meu, îmi îndreptai privirile mirate către șeful tribului.

— Uff! Uff! Old Shatterhand! exclamă el surprins, frânându-și calul.

— E posibil, strigai la rândul meu, Șiba-bigc, tânărul și vestitul șef de trib al comanșilor?

— Eu sunt, răspunse el. Cum de a ajuns Old Shatterhand în regiunea asta? L-a adus spiritul savanei prin văzduh? Războinicii comanși îl știau departe de regiunea asta, în vest.

Am simțit că nu știe ce ton să folosească față de mine. Fusesem cândva prieteni. Aveam tot dreptul să-i cer și astăzi prietenie deplină și totuși era silit ca, de rândul acesta, să-mi fie dușman.

— Cine i-a spus tânărului meu frate roșu că sunt în vest? îi întorsei eu întrebarea.

Deschise gura ca să-mi răspundă că a aflat-o de la Vupa-Umugi, dar se răzgândi și-mi răspunse:

— Un vânător alb mi-a spus că l-a întâlnit pe Old Shatterhand atunci când soarele apunea.

Era o minciună. Războinicii săi mă priveau întunecat și dușmănos. Mă prefăceam că nu observ, ca și când nu aș fi văzut pe nici unul dintre ei la Apa-Albastră.

Descălecai liniștit și cu o indiferență aparentă, mă așezai și-i zisei:

— Cu Șiba-bigc, tânăra căpetenie a comanșilor, am fumat împreună pipa păcii și a prieteniei. Inima mea este încântată că l-a întâlnit atât de neașteptat și după atât de multă vreme. Când frații și prietenii se întâlnesc, se salută după datină, de la care nici un războinic nu are voie să se abată. Tânărul meu frate să coboare din șa, ca să se așeze lângă mine și să pot vorbi cu el.

Oamenii lui se uitau și mai amenințători la mine. Erau gata să mă atace, dar Șiba-bigc îi reținu cu un gest energetic. Văzui pe fața lui că i-a venit un gând, era tocmai gândul pe care voiam eu să i-l trezesc. Spusesem că aș vrea să-i vorbesc, și el acceptă bucuros, crezând că o să mă poată descoase. Deci, avea aceeași intenție, pe care o aveam și eu cu el.

— Old Shatterhand are dreptate, zise el. Căpeteniile se salută ca niște războinici renumiți.

După aceste cuvinte, descălecă și se așeză față în față cu mine. Oamenii lui văzând acest lucru, descălecară și voră să facă un cerc în jurul nostru, astfel că mai mulți dintre ei mi-ar fi venit în spate. Dar acest lucru trebuia să-l împiedic. De aceea spusei ca toți să mă audă:

— Se află printre fiii comanșilor careva atât de laș încât să nu îndrăznească să-l privească pe Old Shatterhand în față? Cred că nu. Și nici nu vreau să fiu nepoliticos și să întorc spatele unui războinic viteaz.

Cuvintele mele avură efectul dorit. Se așezară în așa fel încât îi putui cuprinde cu privirea pe toți. Pentru moment renunțaseră la atac, pentru că mă vedeau singur și credeau că sunt siguri de mine. Desfăcui pipa păcii, care-mi atârna de un șnur în jurul gâtului și, făcând gestul de a o umple, spusei:

— Îl invit pe tânărul meu frate Șiba-bigc să fumeze cu mine calumetul, ca să se afle că Old Shatterhand e prietenul lui ca și mai înainte.

Ridicând mâna în semn de refuz, răspunse:

— Cândva Șiba-bigc a fost mândru să aibă un frate atât de vestit, acum însă ar vrea să știe dacă Old Shatterhand mai e într-adevăr prietenul lui...

— Ai vreo îndoială? întrebai eu cu o mină foarte mirată.

— Desigur, deoarece am auzit că Old Shatterhand a devenit dușmanul comanșilor! Oare nu a fost Old Shatterhand la apa care se cheamă Sascuan-cui? Ce căuta acolo?

— Nimic. Aveam drum pe acolo. Voiam să poposesc și dimineața să pornesc mai departe.

— Și nu a făcut nimic pe acolo?

— Ba da. I-am văzut pe indieni care prinseseră pe un războinic alb și l-am eliberat. Pe urmă am aflat de la această față-palidă că erau comanșii din tribul naiini.

— Cu ce drept ai eliberat tu pe acea față-palidă?

— Aceasta față-palidă nu făcuse nimic. La fel aş fi eliberat și un comanș, dacă ar fi căzut nevinovat în mâinile fețelor-palide. Old Shatterhand e prieten cu toți cei buni și dușman cu cei răi. El nu întreabă de culoarea celor care au nevoie de ajutorul lui.

— Da, dar în felul ăsta ți-ai atras dușmănia și răzbunarea comanșilor.

— Nu. A doua zi, dimineața, am vorbit cu Vupa-Umugi, căpetenia lor, care mi-a fost prizonier și, eliberându-l, am încheiat cu el o alianță.

— Știați de ce au venit comanșii la Sascuan-cui?

— De unde să știu? Nu i-am întrebat. Au mers acolo, probabil, ca să prindă pește.

— Știi unde se află acum?

Presupun că au plecat spre vest, la Mistake Canon, să vină în ajutorul comanșilor de acolo, care, după câte am auzit, sunt amenințați de cavaleria albilor.

— Uff! exclama el, ivindu-i-se pe față un zâmbet de superioritate. În acest timp, oamenii săi își făceau semne cu ochiul, voind să spună că în clipa aceea nu prea aveam

de ce să fiu mândru de deșteptăciunea mea. Apoi Șiba-bigc continuă:

— Ai avut și alți oameni cu tine?

— Câteva fețe-palide.

— Și unde v-ați dus de la Sascuan-cui?

— Spre vest.

— Și totuși te afli acum atât de departe de Apa Albastră, în est. Cum vine asta?

— Am auzit despre dușmănia dintre soldații albi și comanși. Fiind alb, ar fi trebuit să-i ajut pe soldați, dar fiind prieten al comanșilor, am căutat să mă sustrag de la aceasta, și de aceea m-am îndreptat spre est.

— Și ai fost din nou la Apa Albastră?

Pentru el era important să afle dacă am fost din nou acolo. Dar eu răspunsei:

— De ce să mă fi întors la Apa Albastră? Am venit în vizită la tânărul meu prieten, în Llano Estacado, la Bloody Fox, pe care tu îl cunoști, fiindcă ai fost și tu cândva oaspetele lui. Ai fumat și pipa păcii și a prieteniei cu el.

— Ai luat cu tine și fețele-palide cu care erai împreună?

— De ce mă întrebi? Știi foarte bine că i-am promis lui Bloody Fox că nu-i vom trăda secretul! Pot să-i aduc oameni străini pe cap?

— Dar unde sunt fețele-palide acum?

— Când m-am despărțit de tovarășii mei, intenționau să meargă la marele fluviu și să treacă de El Paso.

— L-ai întâlnit pe Bloody Fox?

— Da.

— Unde se află acum?

— În casa lui.

— Ai plecat repede de la el. N-a vrut să țină la el pe vestitul său frate Old Shatterhand?

— Ba da. Și mă întorc la el. Dar tu nu știi că misiunea lui e să curețe Llano-ul de *stakemen*-i?

— Și tu îl ajuți?

— Da, și azi ca și atunci, când ai fost și tu la noi. Acum, însă, după ce ți-am răspuns la toate întrebările și ai aflat tot ce te interesa, să dăm cuvântul calumetului.

— Mai așteaptă!

În aparență, mă lăsasem descusut ca un băiețandru. Privind triumfător spre însoțitorii săi, se vedea cât este de mândru Șiba-bigc că a reușit să mă interogheze. În clipa aceea considera, probabil, că este într-adevăr în stare să mă înfrunte, pentru că acel „mai așteaptă” sunase foarte poruncitor, rostit cu un aer de superioritate, care mă amuza teribil. După aceea continuă:

— Soarele și luna s-au schimbat mult de când ne-am despărțit și într-o vreme atât de îndelungată oamenii se schimbă. Deștepții devin copii, iar copiii devin înțelepți și puternici. Și Old Shatterhand a devenit copil. Ai lăsat să te descos ca pe un băiețandru fără minte, sau ca pe o babă cu mintea uscată. Ochii tăi s-au acoperit, iar urechile tale au surzit. Nu bănuiești cine suntem și ce vrem?

— Uff, uff! Așa vorbește un tânăr cu care am fumat pipa păcii?

— E vorba unui tânăr care a devenit un războinic vestit. Calumetul nu mai contează, nu mai ești prietenul meu, ci dușmanul meu, pe care trebuie să-l omor. Tu l-ai eliberat pe prizonierul nostru!

— Era al tău? Eu l-am eliberat din mâinile comanșilor naiini, în timp ce tu aparții unui alt trib.

— Cei din neamul naiinilor sunt frații mei, dușmanii lor sunt dușmanii mei. Nu-i cunoști pe ăștia care stau aici în fața ta?

— Acești războinici nu aparțin tribului tău?

— Numai douăzeci dintre ei. Restul de treizeci sunt naiini pe care i-ai văzut la Apa Albastră. Am dezgropat securea războiului contra tuturor fețelor-palide, iar tu ești o față-palidă. Știi ce te așteaptă?

— Știu, o să încalec din nou și o să plec liniștit.

— Uff, chiar că-i adevărat că Old Shatterhand a devenit un copil. O să te luăm prizonier și ai să mori la stâlpul caznelor.

— N-o să mă luați prizonier și n-o să mor când și cum vreți voi, ci o să mor când o vrea marele Manitu.

Felul liniștit și indiferent cum le vorbi nu-l putu înțelege nici el și nici însoțitorii săi. Nu mă clinti din loc, nu făcui nici un gest, nici să fug, nici să mă apăr. De aceea nici ei n-au pus mâna pe arme. Firește, ei nu-și dădeau seama că sunt cu ochii în patru, observându-le fiecare mișcare.

Căpetenia mi se adresă cu un zâmbet disprețuitor sau poate chiar compătimitor:

— Crezi că poți să ne rezisti? Nu vezi că suntem de cinci ori câte zece războinici viteji contra ta?

— Și-a numărat vreodată Old Shatterhand dușmanii?

— Probabil că te bizui pe arma ta vrăjită?

Într-o clipă luai carabina mea „Henri” în mână, sării după calul meu, care mă acoperi într-un tot, și strigai:

— Da, pe arma mea mă bizui. Care va încerca, să pună mâna pe armă, are sa primească glonteale mele neîndurătoare. Știți că pot trage încontinuu cu această armă.

Totul se petrecuse atât de repede încât, după aceste cuvinte, ei încă mai stăteau jos ca până atunci. Unul dintre ei duse mâna la spate, după pușca lui, dar, văzând că mi-am îndreptat arma spre el, și-o retrase. Teama de arma mea vrăjită era la fel de mare ca și mai înainte. Știam ce are să urmeze, și anume un atac, la început cu vorbe. Asta și intenționasem, pentru că speram ca în felul acesta să aflu ceea ce doream. Nici unul nu îndrăznea să pună primul mâna pe armă, dar era de așteptat că o să încerce să mă determine prin amenințări să mă predau de bunăvoie.

Purtarea mea nu se bizuia pe cine știe ce îndrăzneală. Îi cunoșteam pe indieni și le știam frica de arma mea. Totodată, cercetasem, fără ca ei să știe, marginea văii din fața mea, unde îl repartizasem pe Old Surehand cu apașii săi. Peste șaiszeci de arme erau îndreptate asupra

comanșilor, fără ca ei să bănuiască. Mânuitorii acestor arme se îngropaseră adânc în nisip, așa că nu puteau fi văzuți. Pe înălțimea din spatele meu stătea, desigur, detașamentul condus de Entșar-co, fiind gata să intervină. În fund, spre stânga se afla Winnetou, iar dinspre dreapta, la primul foc de armă, trebuia să apară Old Wabble. În astfel de condiții nu era deloc greu să faci pe curajosul, așa cum făceam eu.

— *Pshaw!* strigă Șiba-bigc râzând puțin cam forțat. Știu că pușca ta poate să tragă continuu, dar nu poți să tragi de cincizeci de ori deodată. O să nimerești doi, trei sau patru, dar între timp am pus și noi mâna pe tine.

— *Pshaw!* râsei eu ironic, pentru a-l ațâța și a-l face să-mi dezvăluie informațiile dorite. Nu-mi pasă de voi toți, cincizeci câți sunteți. Haide, veniți încoace! Dacă mă depărtez și trag în cei care vin după mine, nimeni nu va îndrăzni să mă rețină!

— Tot nu o să scapi! Nu suntem singuri, ci doar avangarda unei armate întregi!

— Minți!

— Nu mint, ci spun adevărul! mă asigură el cu zel. Unde vrei să fugi?

— La Bloody Fox.

— Tocmai la el mergem să-l atacăm, așa că și tu ai cădea în mâinile noastre.

— Atunci mă duc spre vest.

— Într-acolo există un singur drum. Ar trebui să fugi spre *Sucs-ma-lestavi* și acolo ai da paste Vupa-Umugi, care e în drum spre acest loc.

— Știu, dar el vine abia peste trei zile.

— Nu știi nimic. O să sosească chiar mâine seară.

— O să fie întuneric și o să-mi fie ușor să mă strecor.

— Atunci o să te prindă Nale-Masiuv, care vine doar cu o jumătate de zi mai târziu. Și dincolo de deșert există o câmpie întinsă, unde poți fi văzut. Și cum crezi că poți

scăpa de atâția războinici? Dacă mintea ta încă n-a dispărut, ai să mi te predai mie.

— Old Shatterhand să se predea? Cui? Unui băiețandru înfumurat? Ești măcar un băiețandru? Nu cumva ești o fetiță plângăcioasă al cărei loc este lângă fustele mamei, nicidecum printre bărbații adulți care-și spun războinici?

Să-i zici unui indian că este o babă, e o mare jignire, dar e și mai mare jignirea să-l faci fetiță. Șiba-bigc sări în picioare și țipă la mine; asta, firește, fără să pună mâna pe armă sau pe cuțit:

— Câine, vrei să te ucid? E de ajuns să spun un singur cuvânt și cincizeci de războinici se aruncă asupra ta!

— Iar eu nu trebuie să dau decât un singur semnal și în două minute sunteți morți cu toții, dacă nu vă predați!

Spunând acestea, trăsei cu mâna stângă cocoșul de la „doborâtorul de urși”, pe care-l aveam la spate.

— Dă semnalul! spuse el batjocoritor. Dă-l! Hai, dă-l odată! Să vedem cine poate veni să te ajute, ca să ne omori sau să ne prinzi!

— Ai să vezi îndată. Fii atent!

Împușcătura porni; imediat, de pe înălțimea din față apărură venind în salturi peste șaptezeci de apași, scoțând strigăte războinice. Își lăsaseră caii în câmpie. Chiotul de luptă se repetă și în spatele meu. Din stânga venea în goană Winnetou, cu detașamentul lui, iar din dreapta Old Wabble cu al său. De groază, comanșii rămaseră nemișcați, înmărmuriți.

— Să fie dezarmați și legați, ordonă Winnetou.

Comanșii, înainte de a putea măcar să se gândească a se împotrivi, fură trântiți la pământ de câte cinci-șase apași și legați. Trecuseră doar câteva minute de când Șiba-bigc strigase plin de dispreț: „dă semnalul”, și toți erau legați fedeleș, fără ca vreun apaș să fie rănit măcar. După aceea, zadarnic începură comanșii să urle și să se zbată ca să scape, erau legați prea bine cu curele destul de tari, ca să poată scăpa vreunul.

— Ei, *sir*, mi-am îndeplinit misiunea? mă întrebă Old Wabble, venind spre mine.

— Da, îi răspunsei eu. Dar nu trebuie să te umfli în pene, căci a fost o bagatelă.

— Da, desigur, când o dată crezi că ai procedat fără greș, atunci ți se spune că a fost o bagatelă, *it's clear!* Se îndepărtă supărat.

Acum valea era plină de oameni și de cai. Caii fuseseră priponiți, iar oamenii se pregătiră de culcare. Prizonierii fuseseră strânși toți la un loc. În ce-l privește pe tânărul șef de trib, am dispus să fie dus mai departe, ca să nu poată auzi comanșii ce am să vorbesc cu el. Am procedat în acest fel pentru că nu voiam să-i fac un rău. Dacă umilințele ce îl așteptau ar fi ajuns la urechile războinicilor lui, el ar fi trebuit să renunțe definitiv la calitatea lui de șef de trib. Știam că însăși înfrângerea de astăzi are să-i aducă mari neplăceri, chiar dacă nu avea să pățească nimic din partea noastră.

Potrivit regulilor existente între gentlemen, ar fi fost desigur lipsit de noblețe să-i răsplătesc impolitețea; ar fi trebuit să trec peste ea cu mândrie. Dar aici era vorba de altceva, și anume de a da unui tânăr șef de trib, plin de speranțe, o lecție care să-l ajute să-și formeze anumite trăsături morale, pentru a deveni mai mult decât un șef de trib războinic, limitat, crud și însetat de sânge. Mă așezai lângă el, îndepărtând cu un semn pe cei ce ar fi vrut să se apropie de noi. Comanșul își întoarse fața de la mine și închise ochii.

— Ei, îl întrebai eu, o să mai susțină și acum tânărul meu frate că e un războinic mare și vestit?

Nu-mi răspunse, dar se pare că nu se aștepta la tonul meu blând, căci fața lui întunecată se lumineă puțin.

— Sau Șiba-bigc mai este și acum de părere că Old Shatterhand ar face parte dintre babe?

Nu se clinti din loc și nu răspunse nimic. Eu continuai:

— Tatăl tânărului șef se numea Tevua-șohe, ceea ce înseamnă Stea-de-foc. Am fost prieten și frate cu el, fiind singurul războinic comanș pe care l-am iubit.

Își deschise pleoapele pe jumătate, mă privi iscoditor, dar nu spuse nimic.

— Stea-de-foc a murit de mâinile unor ucigași albi, și când am aflat, inima mea s-a îmbolnăvit. Noi ne-am răzbunat pe ucigașii lui, iar dragostea mea a trecut asupra fiului său.

La aceste cuvinte, deschise ochii mari, întoarse capul și mă privi drept în față, dar păstra în continuare tăcere. Eu vorbi mai departe:

— Old Shatterhand avea un nume, ce putea fi auzit la toate focurile de tabără, în timp ce Șiba-bigc era un băiat pe care nu-l cunoștea nimeni. Și totuși Old Shatterhand s-a ocupat de el, pentru că a vrut ca tânărul fiu al comanșilor să devină un om cum a fost tatăl său, cu o inimă blajină și plină de credință, cu o minte ascuțită și luminată, cu brațele puternice. Te-am condus atunci prin pustiul Llano Estacado. Te-am ajutat împotriva dușmanilor tăi, te-am adus la locuința lui Bloody Fox și am fost dascălul tău tot timpul cât am stat împreună. Când îți vorbeam, glasul meu ți se părea că este glasul tatălui tău și, când luam mâna ta în mâna mea, fața ta strălucea de bucurie, ca și când ar fi fost mâna mamei tale. Pe atunci mă iubeai.

— Uff! Uff! scânci el, iar ochii îi înotau în lacrimi.

Atunci mi-am umplut calumetul și am fumat cu tine pipa păcii și a prieteniei. Eram fratele tău mai în vârstă, iar tu erai fratele meu mai tânăr, căci aveam amândoi un tată, pe bunul Manitu, despre care ți-am vorbit. Te-am făcut să privești în inima și credința mea și credeam că am sădit în mintea ta un grăunte de porumb, care treptat, treptat se va înmulți și va da o recolta bogată, fiindcă inima ta era un pământ bun și promitea rod bogat.

— Uff uff, uff! repetă el foarte încet, ca și când ar fi făcut mari eforturi ca să-și oprească lacrimile.

— Și ce a ieșit din acel bob de porumb? Nu a găsit nici rouă, nici soare și s-a uscat cu totul.

— *Ke, ke*, nu, nu! mă asigură el, scoțând în sfârșit un cuvânt, în timp ce conștiința sau rușinea îl făceau să-și întoarcă privirile de la mine.

— *He, he*, da, da, așa e cum spun eu, exclamai. Ce a ieșit din tânărul meu prieten și frate? Un dușman nerecunoscător, care își bate joc de mine și vrea să-mi ia viața? Pentru un tânăr războinic, care a cunoscut numai legea aspră a preriei, așa ceva e trist, dar e și mai trist pentru un tânăr care a iubit un creștin și care prin aceasta a cunoscut pe marele, bunul Manitu. Adineauri când l-ai insultat și ți-ai bătut joc de Old Shatterhand, nu puteai să mă jignești, dar m-a durut inima că ai uitat învățăturile mele și ai ajuns un om căruia niciodată nu-i mai pot da mâna. Cine e de vină?

— Nale-Masiuv și celelalte căpetenii, răspunse el, întorcându-și privirea către mine. Le-am povestit tot ce-am auzit de la tine, și ei au râs de mine și mi-au spus că Old Shatterhand și-a pierdut mințile și că a ajuns un *priest*, un popă.

— Aș fi vrut să fiu un *priest* și asta numai pentru tine, tânărul meu frate! Îți era, deci, rușine de Old Shatterhand?

— *He, he*, da, da! răspunse el, dând afirmativ din cap.

— Ar fi trebuit să-mi fie mie rușine pentru tine, dar nu mi-e; pe mine mă întristezi. Cei ce acționează după voința marelui Manitu pot fi recunoscuți și pot fi deosebiți de căpeteniile voastre și de vracii voștri, datorită faptelor lor. Ce ați fi făcut cu mine dacă aș fi căzut în mâinile voastre?

— Te-am fi legat la stâlpul caznelor!

— Cu toate că nu v-am făcut nici un rău! Voi însă m-ați amenințat că-mi luați viața. Ce crezi că are să vi se întâmple, întrucât v-am prins noi pe voi?

Își ridică pe jumătate trupul legat, se uită fix în ochii mei și mă întrebă precipitat:

— Spune, cum o să vă răzbunați?

— Să ne răzbunăm? Un creștin nu se răzbună niciodată, deoarece știe că Manitu cel mare și bun o să răsplătească faptele oamenilor după merit. O să fii câteva zile prizonierul nostru, apoi îți vei recăpăta libertatea.

— N-o să mă torturați și n-o să mă omorâți?

— Nu. Noi te iertăm.

Oftând adânc se lăsă pe spate, apoi, însă, mă întrebă repede, cu ochii scânteind:

— Crede oare Old Shatterhand că am pus această întrebare de frica durerilor?

— Nu. Știu că disprețuiești durerile ce s-ar abate asupra capului tău. Durerile sufletului te-au făcut să rostești întrebarea. Am dreptate sau nu?

— Da. Old Shatterhand are dreptate.

— Aș mai vrea să mai spun ceva tânărului meu prieten, dar nu știu dacă are să mă înțeleagă. Spune, adineauri credeai că m-ai descusut cu iscusință? Află că eu știam totul, deoarece îi spionasem pe naiini la Apa Albastră și pe solii lui Nale-Masiuv, iar în răspunsurile pe care ți le-am dat, erau ascunse întrebările la care voiam să-mi răspunzi, și mi-ai răspuns la toate, fără să bănuiești. Nu tu pe mine m-ai descusut, ci eu pe tine. Erai atât de mândru de ceea ce spuneai și atât de sigur de tine, încât mi-ai dezvăluit că mâine seară Vupa-Umugi și, o jumătate de zi mai târziu, Nale-Masiuv vor fi la *Sucs-ma-lestavi*. Cum îți explici acest lucru?

— Nu știu. N-am vrut să dezvălui nici un secret.

— Eu însă știu. Chiar dacă-ți era rușine din cauza lui Old Shatterhand și a învățăturilor lui, ele mai sălășluiau în inima ta fără să-ți dai seama. Stând apoi în fața ta și trecând în ochii tăi drept învins, deși eram adevăratul învingător, inima ta s-a răzbunat împotriva ta și te-a făcut să spui lucruri pe care trebuia să le tăinuiești. Ai înțeles?

— Nu prea, dar o să mă gândesc, la ceea ce mi-ai spus. Ce o să se întâmple cu mine când celelalte căpetenii or să afle că am trădat totul?

— Eu știam totul dinainte. Mă aflam aproape de focul la care Vupa-Umugi, împreună cu războinicii bătrâni, a hotărât atacarea lui Bloody Fox. Și eram de față când au venit cei doi soli ai lui Nale-Masiuv la Pădurice. Iar Winnetou știa de mult că Bloody Fox urmează să fie atacat de voi și a pornit repede în Llano Estacado, ca să-i vină în ajutor.

— Uff, uff, Winnetou; de aceea îl văd aici cu atâția războinici ai apașilor!

— Ca să nu-ți reproșezi nimic, am să-ți mai destăinui ceva; știu că ați vrut să ademeniți soldații albi în Llano Estacado, cu ajutorul parilor pe care i-ați bătut voi astăzi, și să fie lăsați să piară de sete. Tu trebuia să înfigi parii, apoi ar fi venit Vupa-Umugi cu cei o sută cincizeci de războinici, pe urmă soldații, și în sfârșit urma să apară Nale-Masiuv, care a trimis la *wigwamu*-rile sale după alți o sută de oameni.

— Uff, uff. Voi, albi, ori sunteți cu mult mai deștepți decât noi, ori Manitu vă iubește mai mult decât pe noi și vă ajută contra noastră!

— Manitu îi iubește la fel pe toți oamenii, pe roșii ca și pe albi. Dar cine ascultă de el și face după voia lui, pe acela îl ocrotește de orice pericol și-i dă înțelepciune și putere să-și învingă toți dușmanii. Pe toți războinicii comanși o să-i luăm prizonieri.

— După cele spuse de tine, te cred. Dar ce o să faceți pe urmă cu atâția prizonieri?

— O să încercăm să-i aducem pe calea cea bună și apoi o să-i eliberăm.

— Cu toate că sunt dușmanii voștri?

— Un creștin poate avea dușmani, dar el însuși nu este dușman al nimănui. Răzbunarea lui constă în iertare.

Chinuit parcă de frământările sale, Șiba-bigc își suci capul spre stânga și dreapta, răsuflând adânc și greu.

— Numai fețele-palide pot proceda în felul ăsta, un războinic roșu nu poate și nu are voie să facă la fel.

— Te înșeli. Cel mai viteaz și mai renumit dintre războinicii roșii este tocmai așa cum ți-am spus adineauri.

— La cine te referi?

— La cine altul, dacă nu la Winnetou? Întotdeauna ați fost primii care ați atacat, și abia aseară spunea Winnetou că, pe cât posibil, să nu se verse sângele nici unui comanș. Oamenii și popoarele roșii o să dispară, pentru că nu încetează să se măcelărească între ele. Manitu al lor este un Manitu al sângelui și al răzbunării, care și în veșnicele plaiuri ale vânătoarei nu le oferă pace, ci tot bătlăii și războaie fără sfârșit. Manitu al nostru ne-a dat o mare poruncă, ceea ce îi face pe toți aceia care cred în el să fie fericiți atât aici pe pământ, cât și după moarte și să aibă parte de fericirea veșnică.

— Vrea Old Shatterhand să-mi spună și mie această poruncă?

— Ea sună așa: să te închini lui Manitu și să iubești pe toți oamenii ca și pe tine însuși, fie că-ți sunt prieteni sau dușmani.

— Cum să-ți iubești dușmanii? mă întrebă el, privindu-mă cu ochi mari, mirați. Să iubesc un apaș care îmi amenință viața, așa cum l-am iubit pe tatăl meu și cum mă iubesc pe mine însumi?

— Da. Există o singură iubire mare, care nu se poate desface în bucăți, dacă e adevărată.

— Atunci înseamnă că o astfel de iubire numai fețele-palide o pot avea. Un războinic roșu niciodată nu va putea iubi pe dușmanul său.

— Gândește-te la Winnetou! Noi doi am fost dușmani de moarte și am devenit frați, gata oricând să-și dea viața unul pentru altul. Voi sunteți dușmanii lui, și totuși el vă iartă că-i vreți moartea, lui și alor săi. Vă redă libertatea, cu toate că știe că pentru asta nu o să-l urâți mai puțin ca până acum. De câte ori n-am fost de față când și-a învins dușmanii care voiau să-l omoare, iar viața lor era în mâinile lui și putea să le-o ia; și totuși, el întotdeauna le-a dăruit-o.

De aceea este stimat și vestit, și numele său este cunoscut peste tot, și de aceea pot să afirm că și un războinic roșu poate să-și ierte dușmanul și să-i arate iubire și să-i facă un bine. Aș fi bucuros ca tânărul meu frate să fie ca Winnetou!

Își duse mâinile legate la frunte, tăcu o vreme, apoi îmi zise cu glas rugător:

— Old Shatterhand să plece și să mă lase singur! Vreau să vorbesc cu mine însumi. Vreau să mă întreb dacă pot să fiu ca Winnetou, marea căpetenie a apașilor.

Făcui cum îmi ceru: plecai. Știam că-l las chinuit de frământări.

Îl văzui pe Winnetou stând la sfat cu Entșar-co și cu alții și mă dusei la ei. Putui observa că Winnetou tăcea, sau că tăcuse și până atunci, pentru că acesta era obiceiul lui; atunci când mă aflam cu el, nu-și spunea altora părerea mai înainte de a mi-o împărtăși mie.

— Bine că veniți, mister Shatterhand, zise Old Wabble. Trebuie să discutăm ce facem. Până acum vorbirăm ba de una, ba de alta, dar nu am reușit să ajungem la nici o concluzie. Așa că spuneți dumneavoastră, când plecăm de aici?

— Imediat, îi răspunsei eu.

— Încotro? La oază?

— Da, dar nu toți. O să ne împărțim. Trebuie să scoatem, cât se poate de repede, parii care arată drumul spre oază, și să-i înfigem în nisip în direcția despre care am vorbit cu Bloody Fox.

— Cine face asta? Aș vrea să mă duc eu.

— Nu se poate. Treaba trebuie făcută numai de indieni, pentru că acel care o va face va lăsa urme, și trebuie să fie urme de indieni, pentru ca Vupa-Umuși, când vine, să creadă că sunt urmele comanșilor săi. Și nici nu pot fi mai mulți sau mai puțini decât numărul comanșilor pe care i-am prins aici. De aceea, Winnetou, cu cincizeci de apași și cu parii care au mai rămas, o să plece imediat la *Gutesnontinkhai*, să facă această treabă.

Abia terminai de vorbit, că Winnetou se și ridică în picioare și mă întrebă:

— Mai are fratele meu ceva de adăugat? Vreau să plec!

— O singură chestiune: întrucât nu cunoști câmpul de cactuși în care vrem să-i atragem pe comanși, o să trebuiască să implantezi parii în direcția sud-estică. Între timp, ți-l trimit pe Bloody Fox, care o să te călăuzească mai sigur. Asta-i tot ce mai aveam să-ți spun.

Între noi doi nu era nevoie de o discuție prea lungă și amănunțită. După numai cinci minute, Winnetou ieșea în galop din vâlcea, împreună cu cincizeci de apași, mergând spre locul numit O-sută-de-copaci.

— Asta om! îl admiră bătrânul Old Wabble. Nu trebuie să i se explice ore întregi ca să știe cum să se apuce de treabă! Iar nouă, ce treabă ne dați, mister Shatterhand?

— Nici una. Mergem direct la oază. Acolo rămâneți să păziți prizonierii, până primiți vești de la mine.

— De la dumneavoastră? Nu rămâneți cu noi?

— Nu. Trebuie să mă duc la O-sută-de-copaci, ca să observ venirea comanșilor. O să mă însoțească mister Surehand.

— Nu aș putea veni și eu? Vă promit că nu o să fac nici o boacăna.

Nu aveam chef să-l iau cu mine, știind cât este de pripit și neprevăzător, dar făcu atâtea promisiuni, că până la urmă zisei:

— Ei bine, vino și dumneata. Dar dacă comiți o singură greșeală, ne despărțim pentru totdeauna. Ce faci însă cu acești uriași pintenii mexicani? Nu o să poți să-i iei cu dumneata, pentru că și noi trebuie să lăsăm urme tot de indieni, ca să nu stârnim bănuiala comanșilor! Așa că o să schimbăm cizmele cu mocasini.

— De unde să-i luăm?

— De la prizonieri. O să fie atât de buni și o să ni-i împrumute.

— Hm! O să fie cam greu. Da, cu piciorușele dumneavoastră de salon, o să găsiți repede ceva potrivit. Dar eu, ia uitați-vă la lăboaiele mele!

Într-adevăr, avea niște picioare, chiar și pentru statura lui înaltă, cam prea mari și de aceea avea nevoie de o pereche de mocasini de mărimea unor bărcuțe.

Era timpul să pornim. Dădui ordin ca toți comanșii să fie ridicați și legați de cai. Nu se împotriviră, fiindcă își dădeau seama că ar fi cea mai mare prostie s-o facă. Cu tânărul lor șef de trib voiam să mă port altfel. De aceea îi spusei:

— Fratelui meu, Șiba-bigc, i-am dăruit inima și m-ar dura să fiu nevoit să-l leg ca pe ceilalți. Dacă îi permit să călărească cu noi liber, o să încerce să fugă?

— E greu de răspuns la această întrebare! O să-i prindeți pe toți războinicii comanși. Dar dacă eu aș reuși să scap și să-i previn, n-ați mai putea prinde pe nici unul dintre ei. E de datoria mea să încerc să fug, nu?

— Aceste cuvinte m-au convins că nu ești numai un războinic brav, ci și un om sincer, cinstit. Totuși nu o să te leg cu curelele.

— Uff! exclamă el mirat. Atunci o să fug!

— *Pshaw!* Chiar dacă am fi numai noi doi, tot n-ai putea scăpa. Uită-te câți călăreți am cu mine. De altfel, o să folosesc un mijloc care o să te țină mai tare ca orice legătură: îți iau „medicamentele”.

— Uff, uff! exclamă el.

— Da, așa am să fac. Și la prima încercare de a fugi, toate armele o să fie îndreptate spre tine, și dacă nu te-ar atinge vreun glonte, lucru de altfel imposibil, în clipa următoare ai avea două sute de urmăritori după tine. Și dacă nici unul nu te-ar prinde, ceea ce e iar de necrezut, atunci ți-aș nimici „medicamentele” și, odată cu ele, și sufletul tău.

Își lăsă capul în jos și scoase un „uff” de supunere. Nici când îi scosei „medicamentele” de la gât, nu schiță nici un gest. Făcea un efort să-și ascundă gândurile, dar nu mă

putea înșela. O scurtă străfulgerare a ochilor săi îmi spuse că o să riște orice, chiar și pierderea „medicamentului”, numai să-și recapete libertatea. Avui deci toate motivele să pun să fie legat și el, totuși nu l-am legat, fiindcă voiam să știu ce-l face să renunțe chiar și la „medicament”, contrar tuturor concepțiilor indiene, pentru a fi liber. Oare or fi prins rădăcini învățămintele mele de adineauri, și au început să se clatine convingerile lui păgâne cu privire la „veșnicele plaiuri ale vânătoarei”? Un lucru era sigur: dacă „medicamentul” își pierduse puterea asupra lui, firește că nu mai credea nici în „veșnicele plaiuri” de după moarte. De aceea pentru a-l pune la încercare, am spus să nu fie legat, dar eram pregătit să-i zădărnicesc orice încercare de fugă.

Metoda cea mai bună pentru zădărnicierea unei acțiuni pe care cineva ar vrea să o înfăptuiască, este de a o pune tu însuși la cale. În acest fel poți controla mersul evenimentelor și poți lua din timp măsurile necesare. Pentru a fi sigur de tânărul șef de trib trebuia, deci, ca într-un anumit moment să-i ușurez cât mai mult fuga. Căzând în această cursă, puteam să-l prind repede, exact ca în joaca pisicii cu șoarecele.

După ce pornirăm, la început mersei singur în urma lui și, ca din întâmplare, îmi aranjai pe umăr lasoul făcut sul, în așa fel încât, cu o singură mișcare, să-l am la îndemână. Apoi, i-o luai înainte și-l chemai lângă mine. Când începu să se întunece, rămăsei cu el tot mai în urmă, așa fel încât, din față, ajunserăm tocmai în coada convoiului. Înserarea se transformă repede în întunericul nopții. Șiba-bigc călărea în dreapta mea. M-am prefăcut că mi s-a încurcat ceva la harnașamentul calului și m-am oprit. M-am aplecat în stânga, fără să descalec. Eram ultimii în convoi. Îi întorsei spatele.

Dacă nu fugea acum, însemna că nu avea deloc intenția să fugă. Încordat, apucaii cu mâna dreaptă lasoul. Într-adevăr! Nisipul scrâșni, ca sub copita unui cal care se lasă

tare pe copitele dinapoi. Mă ridicai repede în șa și mă întorsei; în spate, Șiba-bigc zbura într-o goană-sălbatică pe drumul pe care venisem. Dar în aceeași clipă, îmi întorsei calul și mă luai după el. Nu degeaba purta murgul meu numele de Hatatitla, adică Fulgerul. Era mult superior calului lui Șiba-bigc. Nu trecu nici un minut și eram atât de aproape de fugă, încât lasoul meu îl putea ajunge.

— Oprește! îi strigai.

— Uff, uff! răspunse el cu un glas strident, ceea ce voia să însemne: nu, nici nu-mi trece prin gând așa ceva.

Atunci aruncai lasoul, lațul căzu peste umerii lui și-i prinse brațele, strângându-i-le pe lângă corp. Apoi îmi oprii calul și smucitura pe care o primi lasoul îl smulse pe indian de cal. Descălecai repede și îngenuncheai lângă el. Stătea nemișcat.

— Tânărul meu frate mai este în viață? îl întrebai, pentru că putea să-și fi rupt gâtul. Prinsul cu lasoul produce deseori astfel de accidente.

El nu răspunse.

— Dacă Șiba-bigc nu vorbește, o să-l leg de cal ca pe un cadavru. Și n-are decât să se învinuiască singur dacă o să-l doară mădulele, îl avertizai eu.

— Trăiesc, răspunse el.

— Ai pățit ceva?

— Nu.

— Atunci cheamă-ți calul înapoi.

După ce Șiba-bigc fusese smuls din șa, calul mai fugise o bucată bună de drum. Tânărul indian scoase un fluierat ascuțit și calul se întoarse.

— Acum o să-i leg mâinile tânărului meu frate. Și dacă trebuie s-o fac, numai el e de vină.

Era încă întins la pământ. Lasoul îi ținea brațele strâns lipite de trup. Îl ajutai să se ridice, îi legai mâinile și-i poruncii să încalece. După aceea, cu o curea trecută pe sub burta animalului, îi legai picioarele unul de altul și prinsei dârlogii calului lui de ai calului meu. În acest fel, calul lui

era sub controlul meu, iar el nu mai putea descăleca. După ce îmi aruncai din nou lasoul pe spate, încălecai și o porni în galop după trupa noastră.

Ceata se opri pentru că observase absența noastră. Old Surehand, Old Wabble și Hawley veneau în întâmpinarea noastră.

— Mulțumesc lui Dumnezeu că sunteți aici, *sir*, strigă bătrânul „rege al cowboy-lor”. Dar unde ați dispărut, mister Shatterhand? A vrut indianul să fugă?

— Da.

— Așa vă trebuie. N-am spus eu că fărtații ăștia nu sunt buni de nimic? Cu pușlamale de felul ăstora nu trebuie să umbli cu mânuși, cum aveți dumneavoastră obiceiul. Sper că acum l-ați legat.

— E așa cum doriți, mister Cutter.

— Și de ce-mi spuneți asta atât de batjocoritor, *sir*?

— Pentru că și înainte era legat.

— Asta acum o aflu. Eu n-am văzut așa ceva.

— Legat cu curele sau păzit de ochii mei, e același lucru.

— Așa? Păi dacă ochii dumneavoastră sunt curele, aveți grijă să nu atârne prea jos și să fie călcate în picioare de cai, *it's clear!*

Aș fi putut călări liniștit după ceilalți, pentru că o nouă tentativă de fugă era de-acum încolo exclusă. Totuși trecui din nou în frunte, pentru că, fără îndrumările mele, puteau greși direcția. Șiba-bigc, chiar dacă nu aș fi pus mâna pe el, tot nu ar fi putut ataca oaza, pentru că i-ar fi fost imposibil să descopere noua cărare printre cactuși. El cunoștea numai drumul cel vechi, care, așa cum am mai spus, fusese plantat cu cactuși de către Bloody Fox.

Puțin după ora șase, se lăsă întunericul. După o oră și jumătate sosirăm în tabăra apașilor, unde îl găsirăm pe Bloody Fox, arzând de nerăbdare să afle dacă am avut succes; văzându-ne, își dădu singur răspunsul:

— *Hello!* Văd că nu mai e nevoie de nici o întrebare. Aduceți o grămadă de comanși. Cum s-ar zice, i-ați întâlnit

și i-ați rugat să vină cu voi? E și Șiba-bigc cu ei?

— Desigur, răspunse Old Wabble. Doar nu era să aducem un cârd de indieni fără conducător. Dacă-ți face plăcere, o să-ți povestesc cum i-am prins pe acești indivizi. Dar cel mai urgent lucru e să mergem la apă și să adăpăm caii.

Avea dreptate. Am descălecat și l-am dezlegat și pe Șiba-bigc.

— Dacă fratele meu și-a închipuit că o să reușească să-l atace pe Bloody Fox, s-a înșelat rău de tot. Regiunea s-a schimbat cu totul față de cum o știa el. Întrucât ai vrut să fugi, nu ai voie să vezi drumul cel adevărat.

Îl dădui jos de pe cal, îl legai la ochi și-l luai de braț, ca să-l conduc printre cactuși spre casă. Albii și Entșar-co veneau după noi. Prizonierii fură predați, pentru pază, apașilor, iar caii lor duși la adăpost.

De fapt, avusesem intenția să interzic accesul în oază nu numai comanșilor, care erau dușmani, ci și apașilor. Oricum, era preferabil ca nici unul dintre ei să nu cunoască prea bine terenul. Dar această intenție s-a dovedit nerealizabilă, datorită necesității de a adăpa caii. Era imposibil ca izvorul să rămână necunoscut, în timp ce trei sute de cai și tot atâția oameni trebuiau aprovizionați cu apă.

În timp ce ceilalți se așezară la masă afară, în fața casei, eu îl dusei pe Șiba-bigc înăuntru și-l legai.

— Fratele meu e el însuși de vină că îl leg, îi spusei. Dacă mi-ar fi dat cuvântul că nu va mai încerca să fugă, ar fi putut umbla liber.

— Nu pot să-mi dau cuvântul, îmi spuse el. Sunt o căpetenie a comanșilor și, din moment ce războinicii noștri sunt în pericol, eu am datoria să fug, dacă e posibil.

— Această posibilitate n-ai s-o mai ai.

— Mai adineauri am avut-o! Dacă fratele meu alb nu ar fi avut un cal mai bun ca al meu, aș fi scăpat.

— Așa crezi? Îmi închipuiam că ești mai inteligent. La început eram în fruntea convoiului. Oare de ce am rămas

cu tine în urmă?

— Fiindcă ai crezut că ești sigur de mine.

— Dimpotrivă, pentru că am știut că ai să vrei să fugi. Știi de ce m-am oprit să-mi verific harnașamentul?

— Pentru că s-a rupt sau s-a mișcat ceva la el.

— N-ai ghicit. Voiam să-ți dau prilejul să fugi.

— Uff! exclamă el mirat. Old Shatterhand voia să mă împiedice să fug și totuși îmi dădea prilejul s-o fac?

— Nu înțelegi? Tocmai pentru că voiam să te împiedic să fugi, ți-am dat prilejul s-o faci. Dacă ai fi fugit într-un moment în care eu nu eram pregătit, în ciuda iuțelii calului meu, tot ai fi putut să scapi, datorită întunericii. Deci, trebuia să fiu pregătit și puteam să fiu numai dacă alegeam eu însumi momentul potrivit. Cu atât mai ușor mă puteam lua după tine.

— Uff, uff! Trebuie să recunosc că e adevărat ceea ce știu toți războinicii, fie ei albi sau roșii, că pe Old Shatterhand nu-l poate nimeni păcăli, el însă păcălește pe oricine.

— Hm, astăzi nu era cine știe ce mare lucru să te păcălesc. Bucură-te că am un cal care fuge mai iute decât al tău și că a trebuit să mă folosesc de lasou! Dacă n-aș fi putut să te ajung atât de repede, aș fi fost obligat să te împușc.

— Lui Șiba-bigc nu-i e frică de moarte.

— Știu. Dar fuga ta avea scopul de a-i înștiința pe comanși, ceea ce n-ai mai fi putut să faci dacă erai împușcat. Trebuie să recunoști că și în această privință ai procedat fără să te gândești. Și cum ai putut să uiți că „medicamentul” tău e la mine? Fie că-ți reușea sau nu fuga, sufletul tău ar fi fost pierdut pentru totdeauna.

— Old Shatterhand spune ceva ce singur nu crede.

În ciuda luminii slabe pe care o răspândea în încăpere lumânarea de seu, am putut vedea pe fața lui o expresie de siguranță, aș putea spune de superioritate chiar.

— Ceea ce cred sau nu cred eu, i-am răspuns, nu are nici o importanță. Dar tu ai această credință.

— Nu. Și eu am crezut asta până când fratele meu Old Shatterhand mi-a povestit despre marele Manitu, care a creat toți oamenii, având aceeași dragoste pentru toți și la care o să se întoarcă toate sufletele. Nici un om nu poate lua sufletul altuia. După moarte, nu o să mai fie stăpân și slugă, învingător și învins. În fața tronului marelui și bunului Manitu toate sufletele o să fie egale, și o să domneasca iubirea și pacea veșnică și nu o să mai existe nici lupte, nici vânătoare sau vărsări de sânge. Unde ar mai putea fi plaiurile de vânătoare, despre care vorbesc vracii noștri?

Ardoarea crescândă din fiecare cuvânt al lui, era tocmai ceea ce mă bucura sincer. De fapt, asta voiam să aflu. Sămânța aruncată în inima lui rodise totuși și, sub o crustă împietrită, prinsese rădăcini puternice.

— Da, dacă așa gândești, atunci un „medicament” nu mai are vreo valoare pentru tine, spusei eu aparent fără nici o intenție.

— „Medicamentul” e doar semnul că sunt războinic, nimic altceva.

— Atunci nu mai are rost să ți-l păstrez. Ia-ți-l înapoi.

Îl luai de după gâtul meu și-l pusei după al lui, apoi adăugai:

— Deoarece tot vrei să fugi, am să te mai socotesc dușman, dar între acești patru pereți vreau să te poți mișca liber.

— Ai să mă dezlegi?

— Negrul Bob o să te dezlege mai târziu.

— *Nigger*-ul? Să mă atingă un *nigger*? Nu știi că sunt un războinic roșu, care nu vrea să aibă de-a face cu un *nigger*?

— Dar tu nu știi că marele Manitu a creat toți oamenii și-i iubește la fel, fie că au pielea neagră, roșie sau albă?

Privi încurcat în pământ.

— Și ce ai cu Bob al nostru? continuai eu. Atunci când te-am salvat, era cu noi. Îi datorezi aceeași recunoștință ca și nouă. E un om mai bun decât tine. Niciodată n-a mințit pe cineva spunându-i că-i este prieten. Tu îi datorezi lui Bloody Fox viața, ai fumat cu el pipa păcii și a prieteniei și totuși ai pornit încioace să-i iei căminul și să-l omori. Spune-mi sincer, cine e mai bun, tu sau el?

Nu răspunse.

— Taci, ceea ce este de ajuns. Mai gândește-te la tine! Și ca să nu te împiedic să gândești, acum plec.

Poate că i-am spus cuvinte grele, dar eram bine intenționat și speram că au să-și facă efectul. Ieșind, făcui negrului semn. Îl cunoșteam și știam că are să-și îndeplinească bine misiunea, trebuia doar să-i explic clar ce are de făcut. Prizonierul trebuia bine păzit, fără să fie chinuit.

— Vino încioace, Bob, spusei. Trebuie să-ți comunic ceva foarte important. Știu că ești un băiat puternic și viteaz. Nu-i așa, bătrâne Bob?

— Oh, oh, oh, oh, Bob este foarte tare viteaz.

— Dar și șiret?

— Foarte șiret, foarte! Șiret ca un... ca... un... Se părea că nu-i vine în minte nici o comparație destul de satisfăcătoare, apoi însă, bătu fericit din picioare, exclamând:

— Șiret ca muscă, exact ca muscă!

— Ca musca? Crezi că musca e o făptură deosebit de șireată?

— Yes! Oh, oh, muscă foarte șiret, foarte. Așezat numai pe vârful de nas.

— Și asta înseamnă șiretenie?

— Multă șiretenie, pentru că vârful de nas este mai înainte și muscă poate zboară imediat mai departe.

— Frumos, acum am înțeles. Am deci nevoie de forța, curajul și vitejia ta. Ai văzut că l-am adus pe Șiba-bigc în

cameră? Dar el vrea să fugă. De aceea trebuie păzit cu strășnicie și asta e treaba ta.

— *Well. Masser* Bob așezat lângă el toată noaptea și nu las nici amândoi ochii scăpat.

— Nu o să fie nevoie. După ce am să plec eu, îl dezlegi. Poate să umble liber prin cameră. Dar n-are voie să iasă afară.

— O, nu, afară nu voie! Imediat ce bagă nas afară, *masser* Bob dat una la el.

— N-ai voie să-l lovești. Loviturile sunt cea mai mare insultă pentru un războinic roșu.

Bob se scarpină încurcat după ureche și apoi zise:

— Oh, hm, rău, asta foarte rău. *Masser* Bob nu voie lăsat afară și totuși nu voie bătut! *Masser* Bob trebuie pe el dezlegat și totuși ținut!

— Da, zâmbii eu, este un caz deosebit de greu, însă tu ești omul potrivit. Va fi dezlegat, va primi mâncare și băutură, dar nu trebuie să iasă pe ușă și nici pe fereastră. Dar nu uita, n-ai voie să-l bați.

— Nici pușcat?

— Asta cu atât mai puțin. Trebuie să te bizui numai pe cunoscuta și marea ta viclenie.

Rămase o clipă pe gânduri, apoi cuvintele mele măgulitoare îl făcură să răspundă cu un zâmbet fericit:

— Oh, oh, *masser* Bob este foarte viclean. Bob știe cum făcut. Bob poate spune cum?

— Nu, acum nu e nevoie să știu, dar sunt convins că atunci când am să mă întorc o să fiu mulțumit de tine.

— Foarte mulțumit. *Masser* Bob are o idee care foarte, foarte șiret. Șiba-bigc stă înăuntru, dezlegat și totuși nu poate afară. Pe el nici bătut sau pușcat. *Masser* Bob făcut numai șiret. *Massa* Shatterhand vede asta.

— Bine, dragă Bob, bine. M-aș bucura ca la întoarcere să te pot lăuda.

Știam foarte bine de ce nu voiam să aud despre „ideea” care-i venise negrului. Nu voiam să am nimic comun cu

răspunderea, poate inexistentă după concepția unui alb, dar foarte mare după aceea a unui indian. Dacă negrul îi făcea ceva prizonierului, ceva care i-ar fi jignit de moarte sentimentele, atunci acesta nu trebuia să-i acorde aceeași importanță ca în cazul în care jignirea s-ar fi produs cu aprobarea sau chiar din îndemnul meu.

Ieșind, mă dusei întâi la Bloody Fox, să discut cu el despre misiunea lui. Stătea împreună cu Old Surehand și mă primi cu cuvintele:

— Am auzit că urmează să mă duc la Winnetou și să-l conduc împreună cu apașii lui în direcția cea bună. Când să plec de aici?

— Chiar în seara asta, cât mai curând posibil.

— Unde am să-l găsesc?

— Nu pot spune exact, dar putem calcula cu aproximație. El s-a întors pe urmele lui Șiba-bigc, care duc exact la cei O-sută-de-copaci. Deoarece trebuie să scoată și să transporte cu el parii cu care tânăra căpetenie a însemnat drumul înapoi, înseamnă că are să aibă nevoie de mai mult timp decât dacă ar fi mers fără oprire.

— Treaba asta poate s-o facă în timpul nopții, pentru că secera lunii trebuie să răsară în curând, mă întrerupse el.

— Într-adevăr, și de aceea probabil că are să ajungă la O-sută-de-copaci cam spre amiază.

— Acolo trebuie să adape caii și să-i lase puțin să se odihnească.

— Întocmai, dar mult nu o să zăbovească. Principalul e să-i adape, și cred că o să țină mai puțin seama de oboseala cailor, deoarece știe că-i poate cruța pe drum, că poate să oprească și să-i lase să se odihnească cât vrea. I-am spus ca, de la O-sută-de-copaci, s-o țină drept spre sud-est. Să presupunem că așează câte un par din kilometru în kilometru și că nu se grăbește prea tare; se poate calcula destul de ușor în ce punct puteți să-l întâlniți, plecând de aici.

— *Well*, acum știu ce am de făcut. Mai aveți să-mi spuneți ceva, mister Shatterhand?

— Da, Vupa-Umugi, care vine în urma lui, trebuie să găsească numai urme de indieni.

— Deci, trebuie să-mi scot cizmele și să-mi pun mocasini. Am aici întotdeauna mai multe perechi. Trăind izolat, trebuie să fiu mereu aprovizionat cu de toate.

— Ei, de-aș găsi și eu o pereche!

— Și eu, interveni Old Surehand. Altfel trebuie să iau de la prizonierii comanși, și ceea ce au purtat ei nu prea-mi convine.

— Pentru asta am eu o soluție. Am aici mai multe perechi de diferite mărimi, fiindcă și Bob poartă câteodată. Stați o clipă, să vi le-aduc.

Se duse în casă și aduse încălțările indiene. Probând câteva perechi, găsirăm mocasini potriviți pentru toți, atât pentru mine, cât și pentru Old Surehand. Ne încălțarăm și predarăm lui Bob cizmele noastre, ca să le păstreze până ne întoarcem.

Mai greu a fost cu Old Wabble, pentru că Fox nu avea nimic pe măsura lăboaielor lui. Îl trimiserăm pe bătrân, împreună cu Entșar-co, afară, în lagărul comanșilor, sperând ca printre comanși să găsească vreunul cu cotoanoagele ca ale lui.

— Ca să nu uit esențialul în legătură cu Winnetou, continui eu convorbirea întreruptă, căpetenia va avea nevoie de apă. Din fericire, avem aici burdufuri.

— Da, aprobă Fox. O să le umplu imediat. Singur însă nu le pot căra. Pot lua câțiva apași cu mine?

— Firește, dar nu prea mulți, altfel, Vupa-Umugi o să vadă că e pe urmele unei cete de călăreți mai mare decât a avut Șiba-bigc. De aici mi-a venit o idee care ne ferește de o greșală sau cel puțin ne va ușura capturarea comanșilor. La început voiam să plec numai cu dumneavoastră, mister Surehand și Old Wabble, dar acum mă gândesc că ar fi mai bine să luăm cincizeci-șaizeci de apași cu noi.

— Într-o misiune de cercetare? întrebă Old Surehand. În asemenea ocazii se obișnuiește să fie cât mai puțini cu putință!

— Întocmai, dar se poate ca din expediția asta să iasă cu totul altceva. Din câte cunoaștem până acum din planul comanșilor, la început o să vină la O-sută-de-copaci războinicii lui Vupa-Umugi. După cele aflate de mine, asta se va petrece mâine seară. Vor să înnopteze acolo, iar a doua zi să plece mai departe, de-a lungul parilor. El vrea să momească după sine cavaleria albilor, care nu se știe când va sosi, dar noi putem oarecum presupune. Așa cum spunea Șiba-bigc, Nale-Masiuv o să sosească o jumătate de zi după Vupa-Umugi, iar albi sunt așteptați înaintea lui Nale-Masiuv, întrucât el are sarcina să-i urmeze îndeaproape.

— Probabil că armata albilor va sosi la O-sută-de-copaci poimâine, înainte de amiază.

— Așa cred și eu. Imediat ce albi vor pleca în urmărirea lui Vupa-Umugi, va apărea Nale-Masiuv și se va lua după ei. Până acum, intenția noastră a fost să lăsăm să treacă fiecare dintre aceste detașamente și apoi să-i închidem în capcana pregătită...

— Acesta este singurul și cel mai bun lucru pe care-l putem face, interveni Bloody Fox.

— Din păcate, nu. Mă miră că nimeni dintre noi n-a sesizat ce greșeală am fi săvârșit, dacă am fi procedat așa. Gândiți-vă, sunt două detașamente de indieni, separate unul de altul, pe care noi vrem să le închidem în câmpul de cactuși?

— Da! Și ce nu este în ordine aici?

— Faptul că între ele se află albi.

— Zounds, așa e! exclamă Old Surehand. Da, în orice caz, asta e o mare greșeală a planului nostru. În felul acesta ar fi trebuit să-i închidem pe albi împreună cu pieile-roșii și cu asta am fi pierdut partida!

— Chiar dacă nu am fi pierdut-o, tot ne-ar fi fost cu mult mai greu s-o câștigăm. Comanșii ar pune mâna pe ostașii

albi, și ar avea un atu în mână, peste care nu ar fi ușor de trecut. De aceea, nu o să plecăm numai noi trei, ci o să luăm cu noi o parte din apașii noștri. Pe Nale-Masiuv nici nu-l lăsăm să înainteze până la capcană, ci o să-l prindem la O-sută-de-copaci.

— E o idee excelentă, *sir*, dar e prea îndrăzneată, observă Bloody Fox. Gândiți-vă. Nale-Masiuv va avea cu el probabil peste o sută cincizeci de războinici, iar dumneavoastră vreți să-l prindeți cu cincizeci-șaizeci de apași?

— Nu. Așa ceva ar fi desigur o acțiune mai mult ridicolă și ușuratică decât îndrăzneată. O să am cu mine mult mai mulți oameni, și anume pe ostașii albi. Călăreții albi o să ne ajute. O să-i spun lui Entșar-co... dar iată-l că vine!

Locțiitorul căpeteniei apașilor se întorcea împreună cu Old Wabble. Îl trimisei din nou afară, în tabără, să aleagă războinicii care să ne însoțească. Bătrânul „rege al *cowboy-lor*” stătea în fața noastră într-o poziție atât de stranie, încât, fără voie, îl întrebai:

— Ce ai, *sir*, nu te simți bine?

— Yes, nu mă simt bine deloc. Iar cu degetul arată către picioare.

— Ah, e vorba de picioare? Mocasinii...?

— Să-i ia dracu, explodează el supărat.

— Ai găsit ceva pe măsura dumitale?

— Și încă ce-am găsit!

— Destul de mari?

— Și cât de mari! Atât de mari că ar trebui să te rușinezi să-i încalți. Roșul ăla, pe care l-am descălțat, nici nu are picioare de om, ci adevărate labe de urs. Și chiar aceste încălțări colosale, tot nu mi se potrivesc. Tot sunt prea mici! Când le-am pus, degetele mi s-au chircit ca niște zerouri, dar n-am ce face, să lungesc ghetetele nu pot.

— Să le lungesti nu, dar poți să le faci niște găuri.

— Ah, niște găuri...? Minunată idee! Chiar acum am să fac treaba asta. O să mi se cam zgâiască degetele prin ele,

dar cui strică! Merită să aibă și ele o dată bucuria de a vedea lumina zilei.

Își scoase cuțitul și începu să taie mocasinii la vârfuri.

Depărtându-ne apoi de Fox, Parker și Hawley, ieșirăm din cuprinsul oazei afară, la apași. Șaizeci dintre ei stăteau gata să ne însoțească.

— Fratele meu alb mai are vreun ordin pentru mine? mă întrebă Entșar-co.

— Să ai grijă ca pe cărarea ce duce la oază să fie câteva străji. Pe Șiba-bigc l-am predat negrului Bob, care are grijă de el și nu-l lasă să iasă din casă. În nici un caz tânăra căpetenie nu poate scăpa prin desișul cactușilor. Dacă vrea totuși să evadeze, va trebui să aleagă singura cale care există și astfel va da de străjile puse.

— Și ce să fac dacă ar veni?

— Să-l prindeți.

— Dar dacă se apără?

— În acest caz trebuie folosită forța. Vreau să-l cruț, pe cât posibil, dar în nici un caz nu trebuie să ne scape. Dacă altfel nu se poate, să-și piardă viața. La fel de sever trebuie să supraveghezi și trupa, ca nici unul dintre comanșii lui să nu evadeze.

Nemaifiind nimic de spus, pornirăm tocmai când cornul subțire al lunii apăru la orizont.

Să mergi noaptea calare prin desișul luminat de razele lunii! Cu câtă plăcere le-aș oferi iubiților mei cititori simțămintele sublime care-i inundă omului inima o asemenea priveliște! Numai că mintea trebuie să fie liberă de griji și de orice ar putea s-o stânjenească în visare.

Uneori am visat că pot zbura. Corpul exista, dar nu avea nici un volum, nici greutate și părea să se fi transformat într-o ființă spirituală care se poate deplasa liber, în toate direcțiile, fără să fie constrânsă de spațiu sau piedici. În felul acesta am plutit mult deasupra pământului, departe de el, de la lună la soare, de la stea la stea, dintr-un infinit într-altul, plin de o inexprimabilă desfătare. Dar nu era

desfătarea mândriei că eu însumi am învins spațiul, ci fericirea supusă și plină de încredere în iubirea atotputernică ce mă conducea și mă purta tot mai departe. Și, după ce mă trezeam, mai stăteam încă mult timp cu ochii închiși, ca să-mi dau seama cu încetul că a fost numai un vis și că eu sunt un rob neputincios al timpului și al spațiului.

Când zbori prin deșert pe un cal iute de picior, nu e chiar ca într-un astfel de vis, dar e asemănător. Nu întâlnești nimic care te-ar putea stingheri. Singura piedică este pământul, care dispare în urma ta, fiind mai mult un sprijin decât un obstacol. Privirea nu cade în jos, ci fuge spre orizontul care, ca și veșnicia, mereu se reînnoiește și nu poate fi atins. Ochii se îndreaptă în sus, unde, printre constelațiile cerului, apar alte și alte și tot mai multe lumini, până ce nu le mai poți cuprinde cu privirea. Și dacă nervul optic obosește de această imensitate fără început și fără sfârșit, iar pleoapele ridicate a mirare se lasă în jos, atunci sentimentul infinitului continuă în interiorul tău, și astfel se nasc gânduri care nu pot fi urmărite până la capăt. Se nasc presimțiri, pe care zadarnic ai vrea să le cuprinzi în cuvinte, și se ridică la suprafață sentimente și senzații pe care nu le poți distinge, pentru că reprezintă un singur val pe care plutești mai departe, tot mai adânc, într-o mirare smerită și o încredere în iubirea care nu poate fi sesizată și totuși e prezentă peste tot, și pe care, în ciuda bogăției de cuvinte a tuturor limbilor, omul nu o poate exprima.

De mi-ar putea da cineva pana din care să curgă cuvintele potrivite pentru a reda impresia unei inimi credincioase într-o astfel de expediție nocturnă călare prin deșert, atunci când din stelele strălucitoare de pe firmamentul cerului pătrunde în suflet o convingere imensă, celestă: că ai ales calea cea dreaptă și nimeni n-are să ți-o ia!

Fără să-mi dau seama, am mers multă vreme călare în față, lăsându-mă cuprins în întregime de o stare liniștită de

adoratie, fără cuvinte, făcând să-mi împreunez mâinile și să las hățurile să cadă. Din această stare de reculegere am fost trezit de glasul bătrânului Wabble, care venise lângă mine:

— *Sir*, ce faceți aici? Aproape că am impresia că vă rugați!

Cuvintele lui sunau a zeflema. Nu am răspuns.

— Ridicați hățurile, continuă el. Dacă în timpul unui asemenea galop, calul dumneavoastră se poticnește, puteți să vă rupeți gâtul!

— Ce te privește gâtul meu? răspunsei scurt și necăjit.

— De fapt, nu mă privește deloc, mister Shatterhand. Și totuși nu poate să-mi fie indiferent dacă în clipa următoare o să aveți ceafa întreagă sau ruptă, pentru că aici aparținem unul altuia.

— Nu-mi purta de grijă, nu-mi rup eu gâtul!

— Totuși, așa s-ar părea, pentru că nu se pun hățurile pe gâtul calului în timp ce zbori pur și simplu.

— Vrei să mă înveți să călăresc?

— Nici prin gând nu-mi trece. Am văzut de mult ca nu aveți nevoie de dascăl. Dar ceea ce încă n-am văzut, este un călăreț care călărește cu mâinile împreunate, ca și când ar sta într-un scaun de rugăciune sau de jeluire. Pentru că dumneavoastră așa ați arătat, mister Shatterhand.

— Scaun de rugăciune sau de jeluire? Cum de-ai ajuns la această combinație? Rugăciunea și jeluirea pentru dumneata sunt același lucru?

— *Yes, sir*.

— Să știi că asta e o glumă proastă. Există un om care gândește și care să numească rugăciunea văicăreală?

— Da, eu sunt ăla!

Dintr-o smucitură m-am întors-spre el, întrebându-l:

— Te-ai rugat mult și des, *sir*?

— Nu.

— Dar din când în când?

— Nici.

— Poate niciodată?

— Chiar așa! dădu el afirmativ din cap, spunând aceasta aproape cu mândrie.

— Doamne, nu pot să cred!

— Sau credeți sau nu credeți, mi-e totuna, dar nu m-am rugat încă niciodată.

— Dar în tinerețe, ca mic copil?

— Nici atunci.

— N-ai avut un tată care să-ți vorbească de Dumnezeu?

— Nu.

— Nici o mamă care să-ți împreuneze mâinile?

— Nu.

— O soră care să te învețe o rugăciune scurtă de copil?

— N-am avut.

— Cât de trist e tot ce-mi spui, nemăsurat de trist! În această lume există un om care a ajuns la peste nouăzeci de ani și, în tot acest timp îndelungat, nu s-a rugat niciodată! O mie de oameni să mi-o fi spus, să-mi fi jurat, *sir*, și tot n-aș fi crezut.

— Din moment ce o spun eu însumi, puteți să mă credeți liniștit.

— Liniștit? Dar nu pot fi deloc liniștit!

— Nu văd de ce v-ați tulbura liniștea pentru un lucru atât de clar și totodată indiferent pentru dumneavoastră.

— Indiferent? Pentru dumneata e chiar atât de indiferent, mister Cutter?

— Absolut. Nu am bănuir că sunteți așa de bigot!

— Bigot? Dacă îi dai acestui cuvânt sensul pe care-l dau cei fără de Dumnezeu, află că nu sunt.

— Tocmai așa gândeam și eu. Dar că sunt făr' de Dumnezeu...

— Hm!

— Ești, pentru că te-ai rupt de Dumnezeu!

— Ascultați! Să nu mergeți prea departe, mister Shatterhand. Sunt un gentleman, nu o haimana. Am făcut

întotdeauna ce am considerat că e drept și aș vrea să-l văd pe acela care în mod serios mă face fără de Dumnezeu.

— Atunci, uită-te la mine! Ai făcut întotdeauna ce ai considerat că e drept, ai fost deci întotdeauna propriul dumitale legiuitor. Nu există oare o lege care stă deasupra încăpățânării dumitale?

— Da! Legea Statelor Unite, după care mă conduc.

— Mai presus nu mai există nimic? Nu există legi etice, religioase, ale lui Dumnezeu?

— Pentru mine, nu! M-am născut, e primul fapt. M-am născut așa cum sunt; e al doilea fapt. Nu pot fi altfel decât așa cum sunt; e al treilea fapt. Deci nu port nici o vină de ceea ce sunt și fac, și ăsta-i faptul principal. Tot restul e prostie și gogomanie.

— Ascultă, mister Cutter, logica dumitale șchiopătă în toate privințele.

— Lăsați-o să șchioapete, *sir*! Am fost vârât în viață fără să fiu întrebat și dracu să mă ia dacă atunci când o să ies din viață o să cer voie cuiva! Nu o să am nevoie nici de religie, nici de Dumnezeu...

Old Surehand și apașii se apropiaseră și ei, după aceea o pornirăm din nou. Old Wabble rămase în urma mea; în locul lui, veni lângă mine Old Surehand. Meraserăm o vreme fără să scoată o vorbă.

Rareori am fost atât de trist. Simțeam pentru bătrân o milă profundă, cu toate că-și bătuse joc de mine. Nu-și cunoscuse nici tatăl, nici mama. Niciodată nu învățase să spună o rugăciune! Așa arăta vestitul „*King of the cowboy*” — „regele *cowboy*-lor”.

Old Surehand călărea liniștit lângă mine. Se pare că reflecta la tot ce auzise. Abia după o îndelungată tăcere, îmi puse întrebarea:

— *Sir*, pot să vă deranjez cu o întrebare? Văd că sunteți adâncit în gânduri.

— Mă bucură foarte mult că sunt trezit din astfel de gânduri.

— Știți, am auzit multe despre dumneavoastră și întotdeauna se amintea și faptul că sunteți evlavios.

— Și cam ce se înțelege prin acest cuvânt „evlavios”? Că spun întotdeauna ce gândesc și ce cred? Sau râdeau de această așa-zisă „evlavie”?

— Niciodată nu s-a râs. Dumneavoastră vă exprimați convingerile mai mult prin fapte decât prin vorbe și asta impresionează. Și eu tot așa v-am cunoscut. Nu mi-ați vorbit nici un cuvânt despre asta.

— Nici nu era nevoie!

— Poate că totuși!

— Cum adică?

— Fiindcă... hm! Viața dumneavoastră, mă refer la viața interioară, a decurs mereu liniștit și uniform? Când erați copil, ați auzit că există Dumnezeu și ați crezut în el. Credința aceasta nu a fost niciodată zdruncinată și trăiește și acum în inima dumneavoastră cu acea candoare frumoasă a copilăriei? Așa cred cel puțin, și poate că nu mă înșel.

— Vă înșelați, *sir*. Nu există victorie fără luptă. Viața mea interioară a fost la fel de plină de evenimente ca și cea exterioară. Nici fluviul vieții sufletești nu curge liniștit între malurile sale. Își are valurile și zbuciumările lui, stâncile și bancurile lui de nisip, seceta și inundațiile lui.

— V-ați luptat și dumneavoastră?

— Deseori și din toate puterile. Întotdeauna am privit această luptă extrem de serios. Există milioane de oameni care trec prin viață fără să se zbată pentru a ieși la lumină...

— O, de-aș putea face și eu acest lucru! oftă el. Dumneavoastră ați răzbătut și v-ați întărit sufletul. Pe mine, în schimb, soarta mă poartă din loc în loc; mi-am pierdut busola interioară și pământul natal, și nu mai am liniște.

— Liniștea o s-o găsiți numai acolo unde poate fi căutată...

— Sper din toată inima. Acum să încheiem această discuție, altfel pentru mine ar fi prea mult dintr-o dată!... Îmi vine să vă strâng cu recunoștință mâinile, pentru că în inima mea se zbate ceva de parcă ar vrea să spună că speranța mi se va îndeplini. Ați aprins o lumină, pe care acum o văd doar la mare depărtare, dar nu vă atingeți de ea, să nu se stingă iar, pentru că am încredere că se va apropia tot mai mult de mine!

Aceste cuvinte m-au făcut fericit. Oare o să am într-adevăr bucuria de a fi îndrumat un suflet prin îndemnul meu? Și încă sufletul unui om ca Old Surehand! Încercările prin care a trecut trebuie să fi fost neobișnuit de triste. Dar le tănuia, nu vorbea de ele. Această tăcere nu era deloc consecința neîncrederii în mine. Nu voia să se atingă de niște răni, care, probabil, mai sângerau și acum în sufletul lui. O, de-ar fi vorbit! Eram în situația, și aceasta, desigur, fără să știu sau să bănuiesc măcar, să-i ușurez inima și să-l duc pe urma căutată de atâta vreme, fără să o fi putut afla.

6. La O-sută-de-copaci

Drumul nostru a decurs atât de liniștit și fără de obstacole, încât nu există nimic de relatat. Spre dimineață am oprit caii să se odihnească și, înainte de masă, târziu, văzurăm în stânga noastră primul par și dădurăm de urma lui Winnetou și a apașilor săi. Cu siguranță că între timp s-a întâlnit și Bloody Fox cu ei. La un kilometru depărtare, am găsit al doilea par și, urmându-le șirul, am ajuns la locul ales de noi.

Acest loc se află la marginea deșertului, fiind numit, după cum am mai amintit, de către apași *Gutesnontin-khai* și *Sucs-ma-lestavi* de către comanși, ceea ce înseamnă O-sută-de-copaci, și era așezat astfel:

Granița dintre Llano Estacado și câmpia verde, care se află în vestul acestui loc, nu constituia o linie neîntreruptă, în unele locuri era foarte pronunțată, în altele abia se deslușeau câteva intrânduri și ieșinduri mai mari și mai mici. Un asemenea intrând, arătând ca un golf, îl forma și locul denumit O-sută-de-copaci. Avea forma unei potcoave, ale cărei margini, ca un povârniș, coborau treptat. În fund izvora o apă, care mai întâi se aduna într-un bazin cu un diametru de circa douăzeci de picioare, revărsându-se apoi spre est, pentru ca încet, încet să se piardă în nisip. Datorită umezelii, exista aici o iarbă grasă, care le prindea foarte bine cailor noștri. Această formă de potcoavă se distingea de împrejurimi mai ales datorită povârnișului amintit, pe care creșteau, până aproape sus, tufișuri dese, printre care se înălțau tulpini de copaci tineri. De aici își luase Șiba-bigc materialul pentru pari, cu care ar fi vrut, în orice caz zadarnic, să le arate comanșilor ce urmau să vină drumul spre oaza din Llano Estacado. Se puteau vedea destul de bine de unde tăiaseră parii, pentru că peste tot

erau împrăștiate crengi și rămurele căzute sub cuțitul oamenilor săi.

Coborâram lângă izvor să ne potolim setea, apoi lăsarăm caii să se adape. Băură cu sorbituri mari, pe săturate, apoi se împrăștiară să pască în voie. Noi ne hotărâram locul de popas lângă apă, dar, din prevedere, trimiserăm sus pe deal, un apaș, să stea de strajă și să cerceteze cu privirea spre vest, ca nu cumva să fim surprinși de Vupa-Umugi.

Voiam să ne odihnim aici doar câteva ore; mai mult nu aveam voie să stăm. După ce trecu această vreme, adăparăm caii încă o dată, apoi încălecarăm și o pornirăm spre locul unde hotărâserăm să ne petrecem noaptea.

Locul ales pentru popasul de noapte se afla cam la două mile engleze de O-sută-de-copaci, formând în mijlocul câmpiei o depresiune asemănătoare cu Valea Nisipului, unde îl prinsesem pe Șiba-bigc și oamenii săi.

În acest loc nu exista nici un fir de iarbă, ci numai nisip, și tocmai de aceea era puțin probabil să creadă cumva comanșii că cineva s-a putut gândi să petreacă acolo o noapte întreagă sau poate chiar mai mult timp. Această adâncitură oferea o ascunzătoare sigură datorită și faptului că era imposibil unui dușman să ne vadă, doar dacă se apropia până la marginea ei. Sosiți în această depresiune, ne priponirăm caii și ne culcarăm în nisipul moale. Firește, am postat o strajă sus pe deal, ca să vadă când vine Vupa-Umugi cu ceata lui.

După cele aflate de la Șiba-bigc, Vupa-Umugi trebuia să sosească încă în seara aceasta. Doream foarte mult să nu întârzie, pentru că nu este deloc plăcut să stai într-un loc fără apă și atât de arid.

Din fericire, dorința mi se împlini mai repede decât aș fi crezut. Soarele încă nu dăduse în scăpătat, când straja strigă de sus:

— *Uff! Naiinii an khaan peniyil!* — vin comanșii!

Mi-am luat binoclul și am urcat împreună cu Old Surehand. Cu toate că distanța era destul de mare, încât să

nu putem fi văzuți, am rămas totuși culcați, în timp ce priveam spre ei. Da, veneau, și veneau într-un fel care ne arăta că se simt în deplină siguranță. Nu călăreau în felul lor obișnuit, în așa-numitul șir indian, ci câte unul și în grupuri, mergând care cum îl tăia capul.

Călăreții indieni, văzuți de noi, aveau mărimea unor câini. Mergând spre est, deveneau tot mai mici, până ce dispăreau din vedere.

Acum, pentru noi era important să știm dacă ne vor găsi urmele. De fapt, ar fi trebuit să le vadă, depindea numai de ei să le acorde atenție. În acest caz, speram să le ia drept urmele lui Șiba-bigc, pentru că tocmai de aceea ne schimbasem cizmele cu mocasini indieni.

Dacă ar fi avut vreo bănuială, atunci, în mod sigur, veneau imediat spre noi. Așteptam cu încordare, privind spre sud, de unde ar fi trebuit să apară. Dar trecu mai mult de o oră, fără să se fi ivit cineva și, când începu înserarea, puteam afirma că nu avem de ce ne teme și că nu vom fi descoperiți. Părăsirăm tăpșanul și coborârăm la oamenii noștri. Old Wabble ne primi cu cuvintele:

— Vasăzică, au sosit! De fapt, ar fi bine ca, așa în glumă, să-i luăm prin surprindere la noapte și să-i împușcăm pe toți.

— Dumneata numești glumă să ucizi o sută cincizeci de oameni? întrebai eu. În această privință îmi cunoști părerea. Facem așa cum am stabilit: îi lăsăm să treacă liniștiți mai departe și mai târziu îi încercuim. În felul acesta o să-i prindem fără să vărsăm un strop de sânge.

— Să treacă mai departe, da! Dar dacă mâine dimineață nu pleacă și rămân toată ziua aici? De unde luăm apa necesară pentru noi și pentru cai?

— Nu rămân ei pe loc, de asta poți fi sigur. Nici nu le trece prin cap să piardă o zi întreagă. Și chiar dacă le-ar fi indiferentă o atare pierdere de timp, tot ar trebui să părăsească mâine dimineață O-sută-de-copaci, ca să facă loc militarilor.

— Dar oare aceștia or să vină?

— O să vedem îndată. Mă duc la comanși să trag cu urechea.

— Minunat! Minunat! Vin și eu!

— Nu-i nevoie, mister Cutter, prefer să mă bizui numai pe mine decât și pe dumneata.

— Vreți să mergeți singur?

— Nu. Mă va însoți mister Surehand.

— Cum s-ar zice, aveți mai multă încredere în el decât în mine.

— Am sau nu, asta n-are importanță. Îl iau pe el, iar dumneata rămâi aici.

Îmi dădui seama că-i stă pe limbă o replică tăioasă, dar se stăpâni și tăcu. El, cu imprudența lui, ar fi fost ultimul om pe care l-aș fi luat cu mine la comanși.

Presupunând că a doua zi indienii aveau să pornească dis-de-dimineată, în seara aceasta urmau să se culce devreme. De aceea, în caz că voiam să ascult și să aflu ceva, nu trebuia să mai zăbovesc. Așa că nu lăsai să treacă mai mult de o oră după căderea nopții, și o pornii la drum. Mai târziu, după ce avea să răsară luna, ar fi fost mai greu să rămânem nedescoperiți.

Folosirăm drumul pe care veniserăm. Sosind la O-sută-de-copaci, cotirăm la început spre partea de sus a golfului în formă de potcoavă și cercetarăm cu precauție dacă se află cumva străji acolo. A durat foarte mult până să colindăm tot semicercul. Nu descoperirăm nici un comanș de santinelă. Vupa-Umugi nu pusese nici o strajă pe deal; trebuia să se fi crezut foarte stăpân pe situație.

Jos, lângă apă, ardeau mai multe focuri mici, întreținute cu crengile și așchiile pe care le văzuserăm risipite pe jos. Lângă foc se pare că ședea căpetenia cu războinicii cei mai de seamă. Ceilalți se așezaseră de-a lungul malurilor apei, fără a se putea vedea de departe. Nici caii nu-i vedeam, era prea întuneric.

De asemenea, ne scăpa privirilor și faptul dacă jos, spre Llano, existau străji; dar chiar dacă existau, putea să ne fie indiferent, deoarece nu aveam ce căuta în partea aceea.

Trebuia să ne apropiem cât mai mult de focul unde sedea șeful tribului, pentru a-l putea eventual auzi ce spune. Pătrunserăm în tufișuri și ne strecurarăm printre boschetele în pantă, eu înainte și Old Surehand după mine. Nu era lucru ușor, pentru că de sub picioarele noastre se putea desprinde în fiecare clipă o pietricică din pământul afânat și se putea rostogoli, trădându-ne astfel prezența. Indienii stăteau atât de liniștiți, încât asemenea zgomot ar fi fost imediat auzit. De aceea, la fiecare pas, întâi pipăiam terenul cu piciorul și apoi pășeam.

Mergeam foarte încet și coborârea a durat aproape o oră, până am ajuns după un tufiș des, atât de aproape de izvor, încât puteam să-i auzim pe cei ce stăteau lângă el, în caz că ar fi vorbit.

Dar nu vorbeau. Stăteau muți și nemișcați și priveau cum pâlpâie lumina focului, lângă care fusese friptă carnea, după cum dovedea mirosul care mai persista. Am așteptat un sfert de oră și încă unul; era atâta liniște, încât puteai crede că sunt niște figuri neînsuflețite, dacă unul dintre indieni nu ar fi mișcat din când în când mâna, ca să mai pună crengi pe foc. Old Surehand mă înghionti, întrebându-mă în acest fel dacă nu ar fi mai bine să plecăm, când, deodată, se auzi din afara taberei un strigăt puternic de chemare, urmat de multe altele. Deci, afară erau totuși posturi de pază și se pare că descoperiseră ceva suspect, pentru că strigătele se înmulțiră și deveniră atât de insistente, încât puseră în mișcare toată tabăra. Vupa-Umugi sări și el în picioare, la fel ca cei din jurul său. Gălăgia crescă și strigătele puteau fi auzite peste tot, de parcă ar fi vânat pe cineva pe care voiau să-l prindă. Mă cuprinse o neliniște pe care n-o puteam alunga.

— Ce poate fi? mă întrebă Old Surehand în șoaptă.

— E ca și când ar hăitui un om, răspunsei eu încet.

— Da, vor să prindă pe cineva, nu mă înșel, se poate auzi destul-de clar. Dar cine o fi? Nu cumva...? urmă el fără a-și termina întrebarea:

— Ce vreți să spuneți? îl întrebai.

— Nimic, *sir*. Ar fi prea de tot din partea lui.

— A cui?

— A... dar nu, nu e posibil!

— E posibil. Știu la cine vă referiți. La Old Wabble.

— Drace! Și dumneavoastră credeți că...

— De la el poți să te aștepti la orice.

— Da, e pur și simplu obsedat de ideea de a se strecura peste tot pe furiș, și întrucât adineauri ar fi dorit atât de mult să vină cu noi... ascultați!

De afară răsună un strigăt dinspre partea stângă:

— *Sim tavo*, un om!

Și imediat auzirăm din dreapta, de dincolo de tufișuri:

— *Sim poch* — un cal!

Apoi se făcu liniște. Dar mai mult cu urechile decât cu ochii, constatarăm o mișcare care se apropia. Din dreapta și apoi din stânga era adus cineva. Cine sau ce putea fi?

Nu trebui să așteptăm prea mult ca să aflăm. Spre spaima noastră, temerea ni se adeveri. O grămadă de comanși îl aduceau pe... Old Wabble. Fusese dezarmat și legat. Peste câteva clipe îi fu adus și calul. Venise după noi, și chiar călare. Ce absurditate! Știam din experiență că este în stare să-și facă de cap, dar ca să-i vină în minte să se furișeze cu calul, de o asemenea neghiobie nu l-aș fi crezut în stare.

Cu prostia asta a lui nu ne provoca doar o încurcătură oarecare, ci pur și simplu ne pune în cel mai evident pericol. Comanșii trebuiau să ghicească cum că nu este singur aici și că trebuie să aibă tovarăși cu el. Grijă pentru noi înșine ar îi cerut, de fapt, să ne îndepărtăm imediat. Dar aveam oare dreptul să plecăm? Nu era mai nimerit să rămânem și să aflăm ce se întâmplă? În ciuda mării sale

imprudențe, bătrânul era șiret. Poate născocea o explicație care să abată bănuiala pieilor-roșii.

— Uff, Old Wabble! exclamă Vupa-Umugi, când îl văzu pe bătrân. Unde l-ați prins?

Indianul căruia îi era adresată întrebarea, răspunse:

— Se furișa prin iarbă ca un coiot plecat după pradă. Caii noștri au devenit neliniștiți, mirosindu-l pe al lui, pe care îl prapionise dincolo de posturile noastre.

— S-a apărat?

— *Pshaw!* A vrut să fugă, noi însă l-am hărțuit din toate părțile ca pe un câine răios, iar după ce l-am prins nu a mai îndrăznit să se apere.

— Ați mai văzut și alți albi?

— Nu.

— Duceți-vă și căutați urmele. Fața asta palidă nu a putut să vină singură la marginea Llano Estacado-ului.

Războinicul plecă să cerceteze, în timp ce căpetenia și însoțitorii săi se așezară, ca și când nimic nu s-ar fi întâmplat. Cu priviri îndreptate amenințător asupra lui Old Wabble, care stătea în fața lui ținut de doi indieni, căpetenia își scoase cuțitul, îl înfipse în pământ și zise:

— Am înfipt cuțitul interogării. El poate să te omoare, dar poate să-ți și lase viața. E în mâna ta. Dacă spui adevărul, o să scapi.

Ochii „regelui *cowboy-lor*” rătăciră o clipă înspre tușișurile noastre, căutându-ne, dar, din fericire, numai cu o scurtă privire. Dacă nu s-ar fi stăpânit, ne-ar fi putut trăda.

— Unde-ți sunt însoțitorii? îl întrebă căpetenia.

— N-am nici unul, răspunse bătrânul.

— Minți! O să-i căutăm și o să-i găsim!

— N-o să găsiți pe nimeni.

— Dacă se dovedește că ai mințit, tu o să fii de vină pentru moartea grea pe care o s-o suportați cu toții.

— Pune să caute, n-am nimic împotrivă!

— Spune-mi atunci ce treabă ai aici, la marginea Llano-ului? Poate o să începi să minți, spunând că ai venit să

vânezi?

— Nu, Old Wabble nu-i atât de prost. Și totuși, tocmai acest lucru vreau să-l spun, pentru că ăsta e adevărul.

— Păi aici nu există vânat; ce puteai vâna?

— Există, totuși, și încă foarte mult. Vânat roșu, adică indieni. Am venit aici să vă vânez pe voi.

Era foarte îndrăzneț. Probabil că se bizuia pe noi. Părea să fie convins că noi ne aflăm în apropiere și că îl auzim. Și probabil că și considera ca foarte firesc să nu-l lăsăm în situația lui critică. Dar în aceasta privință se înșela. Din moment ce se băgase singur în bucluc, în adevăratul înțeles al cuvântului, n-avea decât să-și spargă singur capul cum să iasă. Noi, înainte de toate, trebuia să avem grijă ca noi înșine să nu fim prinși. Nu aveam voie să riscăm cu atâta ușurință realizarea unui plan atât de frumos, numai ca să-l eliberăm pe el.

Se vede că răspunsul curajos al bătrânului îl surprinse pe Vupa-Umugi. Își încrucișă sprâncenele și întreabă neîncrezător:

— Ce caută mocasinii ăștia în picioarele tale?

— Ca în misiunea mea de cercetaș să nu las urme care să dea de bănuț, am luat aceste încălțări de la unul din războinicii lui Nale-Masiuv.

De rândul acesta căpetenia vorbea amenințător:

— Să se ferească Old Wabble să-mi trezească mânia!

— Ce rost are amenințarea? Tu mi-ai cerut să spun numai adevărul!

— Da, dar nu-l spui! Spui că ai venit să ne vânezi? Poate un singur om să vâneze de cincisprezece ori câte zece războinici?

— Nu, dar eu sunt aici numai ca cercetaș, ceilalți vin după mine. Și vă avertizez! Dacă-mi faceți cel mai mic rău, prietenii mei o să se răzbune cumplit pe voi.

— *Pshaw!* Cine sunt oamenii cu care îndrăznești să ne ameninți pe noi?

— De fapt, nu ar trebui să vă spun, pentru că nici nu bănuți că sunteți urmăriți. Dar am să mă distrez fără să fac vreo greșeală, spunându-vă de pe acum, pentru că e imposibil să puteți scăpa.

Pe fața bătrânului, plină de zbârcituri, apăru o expresie de triumf și continuă:

— Cunoașteți pe șeful de trib Nale-Masiuv? A îndrăznit să atace călăreții albi și a fost bătut.

— Uff! răspunse Vupa-Umugi.

— Mergând pe urmele lui, soldații au ajuns la Apa Albastră, unde ați avut tabăra. Voi ați părăsit locul, așa că au pornit-o după voi, iar pe mine m-au trimis înainte ca cercetaș, să vă descopăr urmele unde vă faceți tabăra. Chiar dacă m-ați prins, o să trebuiască să mă eliberați din nou, pentru că ei au să vină și au să vă nimicească până la ultimul.

„Mulțumescu-ți ție, Doamne”, gândii eu, era singurul pretext pe care-l putea folosi. Numai în felul acesta îi putea face să creadă că a venit singur și să le abată bănuiala de la noi. Da... era șiret bătrânul, ceea ce nu diminua cu nimic mânia ce o simțeam contra lui.

Vupa-Umugi făcu un gest de dispreț și zise:

— Să nu se bucure Old Wabble prea repede și prea devreme. E poreclit „Ucigașul indienilor” și noi toți știm foarte bine că încă niciodată un războinic roșu nu a găsit milă în fața glontelui sau cuțitului său. Ne bucurăm că l-am prins, și o să ne ferim să-l eliberăm. O să moară la stâlpul caznelor și o să plătească pentru toate asasinatetele, îndurând cele mai mari și mai rafinate chinuri!

— Așa spui acum, dar lucrurile o să se petreacă altfel, răspunse mister Cutter, cu multă siguranță în glas.

— Nu fi obraznic, câine! se răsti la el căpetenia. Crezi că ne-ai spus ceva nou? Știam de mult că soldații albi s-au bătut cu Nale-Masiuv. Au învins, dar numai pentru scurt timp, pentru că Nale-Masiuv a trimis acasă să mai vină o sută de războinici!

— Ah! exclamă Old Wabble, prefăcându-se dezamăgit.

— Da, continuă șeful de trib, triumfător la rândul său. Și la fel de bine știu că acești câini albi vin după noi. Noi înșine am vrut să vină, i-am momit după noi, ca să-i distrugem. Îți spun, v-am întins o capcană din care nu există scăpare!

— Da, se poate, dacă o să fim atât de proști încât să cădem în ea.

— Tu ai și căzut, și te găsești în ea!

— Cu atât mai atenți și mai prevăzători o să fie soldații albi.

— Și ei au să cadă în ea, nici nu pot altfel. Numai de aceea am plecat de la Apa Albastră înapoi, pentru ca soldații albi să vină după noi. O să părăsim și tabăra aceasta, ca să-i ducem în deșert, unde au să piară în mod cumplit.

— Să piară? O să se bată și o să vă învingă.

— Nu o să fie nici o bătaie, îi ademenim departe, în deșert, unde nu există apă, așa că o să piară de sete, fără ca armele să le poată folosi la ceva. O să sosească aici puțin timp după răsăritul soarelui, atunci noi o să fim plecați, iar ei au să ne urmeze. Și după ei vine Nale-Masiuv cu mai mult de o sută de războinici. În felul acesta nimeresc între noi și el, între foame și sete, pe de o parte, și armele noastre pe de altă parte, așa că au să piară în mod jalnic.

— *Thunder-storm!* strigă Old Wabble, ca și când s-ar fi speriat foarte tare.

— Aha, acum îți intră groaza în oase! râse răzbunător căpetenia. Trebuie să recunoști că sunteți pierduți! Mai am însă o vorbă cu tine. Unde sunt fețele-palide care au fost cu tine la Apa Albastră?

— Fețele-palide? La cine te referi?

— La Old Shatterhand și Old Surehand, pe care mi l-ați smuls din mână, și la toți ceilalți.

— Nu știu unde sunt. M-am despărțit de ei.

— Minți! Vrei să-mi ascunzi faptul că se află la soldați?

— La soldați? Nici vorbă. Old Shatterhand nu este omul care să se alăture unor astfel de indivizi, ca în felul acesta să-și piardă independența. Sau poate crezi că se înjosește să facă pe iscoada pentru ei?

— Old Shatterhand e tare mândru, recunosc căpetenia.

— Nu numai pentru asta, el este un prieten al albilor, ca și al indienilor. S-ar amesteca el, oare, în cearta care s-a iscat între ei?

— Uff, cuvintele astea sună a adevăr.

— Și nu a încheiat el pace cu tine la Apa Albastră?

— Și asta este adevărat. Dar unde se află acum?

— A plecat pe Rio Pecos în jos, până la tabăra apașilor mescalero, să se întâlnească cu Winnetou.

— S-a dus singur?

— Nu, îl întovărășesc și ceilalți.

— Tu de ce nu ai plecat cu ei?

— Pentru că voiam să ajung la soldați, al căror cercetaș sunt în prezent.

— Să fi mers tu, așa singur? Nu cred. Ultimele tale cuvinte mi-au trezit din nou bănuiala. Old Shatterhand e la voi.

— Am crezut că Vupa-Umugi e cu mult mai deștept decât arată acum. Nu-și dă seama că prin bănuiala sa se dă de gol? În timpul unei expediții războinice, Old Shatterhand nu face oare mai mult decât o sută de războinici? Și Old Surehand nu-i este oare egal? Dacă oameni atât de renumiți s-ar afla la noi, oare nu ți-aș spune, pentru a te speria, să nu te atingi de mine?

— Uff! dădu afirmativ din cap căpetenia.

— Ar fi un mare avantaj pentru mine să te pot amenința cu cele două fețe-palide. Și dacă nu fac asta, trebuie să recunoști că, într-adevăr, ele nu sunt cu mine.

— Uff! exclamă el din nou afirmativ.

— Așa că, dacă aș vrea să născocesc o minciună, mai degrabă aș spune că cei doi au să vină să mă elibereze,

decât să neg acest lucru. Dacă Vupa-Umugi nu înțelege acest lucru, înseamnă că e cam slab de minte.

— Ce te privește pe tine mintea mea, câine? Acum știu ceea ce voiam să știu, și dacă o să te cred sau nu asta o să depindă de faptul dacă războinicii mei, care s-au dus să scotocească împrejurimile după tovarășii tăi, au să găsească pe cineva sau nu. În orice caz, tu ești pierdut. Te luăm cu noi, pentru ca tot tribul nostru să te vadă cum mori și să strige de bucurie văzând chinurile tale. Ei, ce este, ai de raportat ceva?

Întrebarea fusese adresată unui indian care tocmai sosise călare și sărise de pe cal.

— Am colindat și scotocit împrejurimile, răspunse indianul, dar n-am găsit pe nimeni. Această față-palidă a avut îndrăzneala să se furișeze singură până la noi.

— Îndrăzneala asta o s-o plătească el cu viața. Acum legați-l și de picioare, și strângeți-l atât de tare în curele încât să nu se poată mișca. Să fie păzit de cinci războinici, care au să răspundă cu capul de el. De asemenea, ca măsură de prevedere, să se posteze străji acolo sus, pe tăpșan.

Lipsa de prevedere se produsese deja, ușurându-ne mult pătrunderea în tabără. Acum trebuia să plecăm repede și să nu așteptăm până când străjile își vor fi luat posturile în primire. De aceea, ne cățăraram cât puturăm de repede, dar pe cât posibil fără zgomot, pe povârniș.

Pe urmă ne grăbirăm să ne îndepărtăm, ca să nu fim auziți sau văzuți. Mai târziu puturăm încetini pasul.

— Acum ce mai ziceți, *sir*? mă întrebă Old Surehand. Iar ne-a jucat o festă urâtă bătrânul.

— Din fericire, mai urâtă pentru el decât pentru noi.

— Da; în orice caz, după ce a dat de belea, nu s-a purtat chiar atât de rău.

— E mare păcat de el. Altminteri e un bătrân de ispravă, și dacă nu ar avea obiceiul ăsta să acționeze atât după capul lui, și fără rost, ar fi un tovarăș foarte folositor. Așa

însă, trebuie să fii mai prevăzător cu el decât cu un *greenhorn*. E un om care-i mai bine să umble singur, căci altfel devine primejdios pentru colectivul căruia i se alătură. Dacă își va recăpăta libertatea, să plece unde vrea. Desigur, la început m-am bucurat să-l cunosc. Dar bucuria asta mi-a înveninat-o el destul. Nu e deloc o plăcere să-l ai lângă tine și să-l vezi cum comite prostie după prostie. Mai degrabă îmi convine cel mai neexperimentat novice. Un *greenhorn* se supune și ascultă de un *westman* experimentat, tocmai pentru că este convins de lipsa lui de experiență. Aici însă avem de-a face cu un bătrân horseman, un om umblat cu cai, mândru că odinioară a purtat numele de „rege al *cowboy*-lor” și, datorită acestei mândrii, consideră că este sub demnitatea lui să se supună unei alte voințe decât celei proprii. Un bun *cowboy* poate fi un văcar și un călăreț priceput, chiar și un țințaș acceptabil, dar pentru un *westman* capabil se cere mult mai mult!

Mă înfierbântasem și probabil că aș mai fi continuat, dacă nu am fi ajuns la tabăra noastră.

Le-am spus apașilor că Old Wabble a fost prins de comanși. Atunci, cel mai în vârstă dintre ei, care vorbea în numele tuturor, a zis:

— Bătrâna față-palidă a plecat cu calul lui, fără să întrebe. Puteam noi să-l reținem?

— Nu, răspunsei. În nici un caz nu v-ar fi ascultat. Dar știți cumva de ce și-a luat calul, în loc să meargă pe jos?

— Știu, fiindcă e singurul lucru pe care mi l-a spus. A luat calul pentru iuțeala lui, adică voia să ajungă înaintea voastră la comanși și să se întoarcă tot înaintea voastră.

— Ca pe urmă să se umfle în pene față de noi? Ei, acum a găsit prilejul să-și trâmbițeze gloria. Ai grijă ca străjile să fie cu ochii în patru! Acum trebuie să ne culcăm, ca, la răsăritul soarelui, să putem fi în formă.

Cu somnul nu prea mergea. Din cauza supărării provocate de Cutter, mult timp încă n-am putut adormi, iar

la răsăritul soarelui, când m-am trezit, mă simțeam obosit.

Trebuia să urmărim plecarea comanșilor. Fâșia întunecată pe care o formau la orizont cei O-sută-de-copaci, puteam să o vedem, dar pe comanși nu-i puteam distinge. De aceea, pentru a reduce distanța, am luat binoclul și am părăsit tabăra, împreună cu Old Surehand. La jumătatea drumului ne așezarăm și așteptarăm. Nu dură mult și figurile comanșilor apărură de după tufișuri. Plecau în același fel în care sosiseră, adică nu în șir indian. Voiau să lase cât mai multe urme vizibile, pentru a ușura trupelor urmărirea. Așa după cum socotisem că vor face, comanșii s-au luat după urmele noastre, adică după șirul de pari, crezând că au fost fixați acolo de Șiba-bigc, fără să bănuiască schimbarea lor.

După ce comanșii dispărură în direcția sud-est, așteptarăm încordați poate mai mult de o oră, până când apărură dinspre vest șase călăreți, al căror drum ducea evident spre cei O-sută-de-copaci.

— Sunt dragonii, spuse Old Surehand. Mergem la ei?

— Nu. Aș vrea să-mi permit o glumă. Când dincolo de Mistake Canon am ajuns la tabăra lor, comandantul m-a luat drept un neisprăvit și m-a tratat ca atare.

— Tâmpitul!

— Hm. Nu prea putea ghici cine sunt, fiindcă eu m-am dat drept căutător de morminte. Nu era prea greu să mă ia drept *greenhorn*, după cum mă prefăceam. Aș vrea să-l văd pe comandant ce mutră o să facă când o să dea de mine aici, lângă pustiul Llano Estacado.

— Înseamnă că vreți să mergeți la el, la început fără apași? Poate nici cu mine?

— Nu, dumneavoastră puteți veni.

— Foarte bine! Aș vrea să știu ce are să spună când va auzi că presupusul căutător de morminte nu este altul decât Old Shatterhand. Ce mutră deșteaptă o să facă!

Prin binoclu văzurăm că cei șase călăreți, probabil vreo avangardă, se împrăștiară ca să ajungă în felul acesta la O-

sută-de-copaci. Era o măsură bună, dar desigur inutilă, din moment ce comanșii plecaseră.

După ce dispărură din câmpul meu vizual dură cam zece minute până când văzurăm pe unul dintre călăreți că se întoarce în galop. Probabil că se ducea la comandant să-i comunice că poate să vină, fiindcă dușmanii au părăsit cei O-sută-de-copaci. La mai puțin de o oră, îi văzurăm pe dragoni sosind, și ne întoarserăm în tabăra noastră, să ne luăm caii și să le dăm apașilor ordin să ne urmeze cam după o oră.

La început, înaintam repede, dar când puturăm fi văzuți de la O-sută-de-copaci, pornirăm încet, în trap, exact ca niște oameni care n-au de ce să se grăbească, neavând un scop prea precis. Apropiindu-ne cam la o mie de pași de tufșuri, văzurăm câteva santinele. Pe ceilalți nu puteam să-i vedem, pentru că făcuseră popas în interiorul potcoavei. Fuseserăm observați de santinele, care, raportând despre apropierea noastră, au făcut ca mulți soldați să iasă de după boschete, să ne vadă. Întrucât nu eram indieni și fiind numai două persoane, sosirea noastră fu așteptată în liniște.

— Stați! strigă santinela cea mai avansată. Ce căutați în tabără?

— Să ne odihnim.

— Cine sunteți?

— Asta deocamdată nu te privește, e treaba ofițerului vostru s-o afle!

— Oho, trebuie să vă cercetez, iar voi trebuie să-mi răspundeți, că de nu, trag!

— Încearcă! Înainte de a pune bâta dumitale la ochi, ești un om mort.

La aceste cuvinte îmi îndreptai carabina către el și continuai:

— Avem aici același drept ca și voi. Și noi puteam întreba: cine sunteți? Ce căutați aici? Cine e ofițerul care

vă comandă? Și acum lasă-ne în pace! Vrem să mergem la apă.

Cotirăm după tufișuri și mersemăm spre izvor, unde, fusese deja instalat un cort ofițeresc. Santinela nu ne opri, dar câțiva soldați, care auziseră răspunsurile mele, fugiseră înainte, să-i spună comandantului cum ne-am comportat și ce indivizi recalcitranti suntem. Ofițerul stătea în fața cortului și, după ce ascultă raportul lor, se pregătea să ne întâmpine cu fruntea încruntată. Când ajunserăm destul de aproape, mă recunosc și exclamă:

— *Good luck!* Dar ăsta e căutătorul de morminte! Ei, da, de la el te poți aștepta la astfel de prostii. Habar n-are pe ce lume trăiește. Ce știe el ce înseamnă să fii în stare de război și care sunt îndatoririle unei santinele atunci când nu i se dă ascultare!

În acest timp noi am ajuns în fața lui și am descălecat.

— *Good morning, sir* — bună dimineața, *sir*, îl salutai eu candid. Ne dați voie să ne așezăm și noi aici? Avem nevoie de apă pentru cai.

Comandantul izbucni în hohote de râs și se întoarse către ofițerii lui, care începură și ei să râdă.

— Uitați-vă la omul acesta, *meș-șurs*, domnilor! Probabil că vi-l amintiți. Tipul e tare original și are fluturi în cap; așa ceva să tot căutați, că nu mai găsiți. Firește, habar nu are că, de fapt, santinelele noastre ar fi trebuit să tragă în el. Și-a găsit și un însoțitor, probabil de același calibru. Astfel de oameni putem primi liniștiți în mijlocul nostru, n-avem de ce ne teme.

Întorcându-se iar spre noi, ne spuse:

— Da, puteți rămâne să beți apă cât vreți. Ați găsit multe morminte, *sir*?

— Nici unul, răspunsei eu.

— Cine caută mormintele indienilor nu trebuie să se ducă în Llano Estacado.

— Llano Estacado? întrebai eu afișând o expresie descumpănită.

- Da!
- Unde se află?
- Nu știți?
- Știu, numai că trebuie să fie o regiune foarte tristă.
- Sfântă nevinovăție! Pe unde ați umblat după ce ați părăsit tabăra noastră?
- Tot spre est.
- Și apoi?
- Apoi la lacul pe care indienii îl numesc Apa Albastră.
- La Apa Albastră? exclamă el mirat, aproape speriat. Păi, acolo și-a avut tabăra o ceată destul de mare de comanși.
- Așa? întrebai candid.
- Așa-a-a, îmi imită el glasul. Cum de nu v-au văzut și nu v-au prins?
- Să ne fi văzut? Posibil! Să ne prindă? Nu! Ne-am permis chiar să ne distrăm și să înotăm în lac.
- Și nu v-au prins?
- Nu. De altfel, gândindu-mă bine, cred că dacă ne-ar fi prins, nu am ședea acum aici.
- Izbucni iar în hohote de râs și zise:
- Firește că așa este, dacă v-ar fi prins, v-ar fi omorât și scalpat.
- *Sir*, lucrurile astea nu s-ar fi putut petrece chiar atât de ușor, pentru că ne-am fi apărat.
- Spusei aceste cuvinte atât de serios și de convingător, încât provocai un hohot de râs. Old Surehand își dădea toată silința să se stăpânească; vedeam totuși cât de mult se înveselea. După ce râsul se potoli, comandantul continuă:
- Să înnebunești, nu alta. E prea de tot. Și cam cât timp ați stat la Apa Albastră?
- O zi.
- Și după aceea încotro ați mers?
- Tot spre est.

— E o minune cât cerul de mare! Văd că ați ajuns aici, absolut teferi!

— Da, absolut teferi. Ar fi trebuit să ne lipsească ceva?

— Să vă lipsească? E extraordinar! Știți oare că acei comanși de la Apa Albastră au venit încioace? Ticăloșii ăștia nu v-au văzut?

— Asta nu știu, ei trebuie să știe dacă ne-au văzut ori ba.

— Da, ei trebuie să știe! răsă el înfuriat. Dar știu și eu. Știu că nu v-au văzut, altfel n-ați mai trăi. E aproape de necrezut. Doi oameni merg tot timpul pe unde se află comanșii, se învârt mereu încioace și încolo pe sub nasul lor și totuși nu sunt prinși. Unui *westman* priceput sau unui ostaș nu i se poate întâmpla așa ceva. Ce noroc! Iar oamenii ăștia nici nu bănuiesc măcar în ce pericol s-au aflat. E adevărat ce zice un vechi proverb: prost să fii, noroc să ai!

— *Sir*, vă rog frumos să nu ne faceți proști! În patria mea, în această privință, există un proverb mult mai nimerit. Se obișnuiește să se spună: cei mai proști țărani strâng cei mai mari cartofi.

Spusei aceste cuvinte zâmbind liniștit. Comandantul deveni ceva mai atent. Se uită la mine cu o privire scrutătoare, lungă și zise:

— Ia stați! Nu cumva vreți să ne dovediți că aveți ceva în scăfârlie? Să nu vă închipuiți că sunteți mai deștepți decât noi!

— Nici o grijă, *sir*. Nu avem intenția să facem vreo comparație între noi și dumneavoastră. Ar fi o curată nebunie.

— Cred și eu! aprobă el mulțumit, fără să înțeleagă sensul propriu-zis al cuvintelor mele. Nu ar fi nevoie să fiu sincer cu dumneavoastră, dar îmi pare pur și simplu rău de prostia dumneavoastră; așa că vreau să vă spun cum stau lucrurile. Noi i-am atacat și i-am învins pe comanși. Au fugit de noi la Apa Albastră, iar noi după ei. De acolo au fugit încioace, iar acum îi gonim și îi împingem în pustiul Llano

Estacado, unde au să moară de sete, sau au să fie doborâți de gloanțele noastre, dacă nu se predau. Asta am vrut să vă comunic, lucruri pe care nici nu le-ați bănuț.

— Nici nu le-am bănuț măcar? Chiar credeți că nu știm nimic despre toate acestea? Întrebați eu cu totul pe alt ton.

— Ce puteți ști! zise el disprețuitor.

— Mai întâi, știm că, dacă o să acționați după planul dumneavoastră, în nici un caz nu o să-i prindeți pe comanși.

— Zău? Întrebă el ironic.

— Zău. Mai adaug că nu pe ei, ci pe dumneavoastră vă așteaptă soarta de a pieri de sete în pustiul Llano Estacado.

— Chiar așa să fie? Ce deștepți ați devenit dintr-o dată! De ce să ne prăpădim?

— Există apă în Llano?

— Nu.

— Aveți burdufuri să luați apă cu dumneavoastră?

— Pe dracu, nu! De ce mă întrebați o prostie ca asta?

— Întrebarea mea nu-i deloc o prostie! În deșert ai nevoie de apă. Știți cât de departe trebuie să pătrundeți în deșert ca să-i întâlniți pe comanși? Știți cât timp rezistă caii dumneavoastră fără apă în arșița deșertului?

— Știm că nu va trebui să mergem prea departe, pentru că nici indienii nu au apă.

— *Sir*, de rândul ăsta și mie îmi pare la fel de rău pentru dumneavoastră, așa cum adineauri pe dumneavoastră vă înduioșase prostia mea. Știți că acești comanși cunosc un loc, în Llano Estacado, unde există destulă apă pentru ei și pentru cai?

— Da? Există un asemenea loc? Imposibil!

— Și de ce ar fi imposibil? Nu ați mai auzit că în deșert există oaze?

— Da, dar nu în Llano Estacado.

— Ba există o apă care ar ajunge la mii de cai.

— Prostii! Ce știți sau bănuți dumneavoastră despre apa aceasta?

— De ce vorbiți despre ce știm sau bănuim noi? Dumneavoastră habar n-aveți despre ce știm noi doi, eu și cu prietenul meu.

— Doi căutători de morminte! Ei, ce știți?

— Că tot ce vă gândiți să faceți ar însemna o mare greșeală și v-ar duce la pieire sigură, dacă nu ar exista câțiva oameni care și-au propus să vă salveze.

— Vorbiți de pieirea noastră? E o nebunie. Doar dumneavoastră sunteți în stare să spuneți astfel de povești. Și cine sunt acei oameni cumsecade, *sir*?

— Sunt trei persoane și anume: Old Surehand, Winnetou și Old Shatterhand.

Atunci își ridică sprâncenele sus de tot și mă întrebă:

— Și aceștia vor să ne ajute?

— Dacă nu vor să stea și să privească liniștiți cum intrați în capcana întinsă de comanși, sunt obligați să vă ajute.

— Aveți fierbințeli? Cred că aveți halucinații!

— Dacă pe cineva îl înșeală simțul realității, atunci să știți că nu pe noi ne înșeală, ci pe dumneavoastră. Îl cunoașteți pe conducătorul comanșilor cu care ați luptat?

— Nu știm cum îl cheamă. Nu am trimis cercetași să se intereseze.

— Aflați că această căpetenie se numește Nale-Masiuv, ceea ce înseamnă Patru-degete. Dar cum îl cheamă pe șeful de trib care a avut tabăra la Apa Albastră, știți?

— Păi a fost tot Nale-Masiuv, dacă i-ați spus bine numele.

— Nu, a fost Vupa-Umugi, ceea ce înseamnă Marele-tunet.

— Prostii! Trebuie să fi fost același și nu altul, pentru că noi l-am urmărit până la Apa Albastră.

— Ah! Iată halucinațiile despre care ați vorbit! Adineauri ați fost atât de amabili să ne prezentați situația, fără ca de fapt s-o considerați necesar. În schimb, acum vrem noi, fără să fie necesar, să vă spunem care este situația. Nale-Masiuv s-a aliat cu Vupa-Umugi pentru a vă distruge. El nu a fugit

la Apa Albastră, el a chemat încă o sută de războinici de la corturile sale. În timp ce dumneavoastră credeți că-i urmăriți, el a rămas în spatele dumneavoastră și vă urmărește. V-au ademenit la Apa Albastră, pentru că acolo aștepta Vupa-Umugi, iar când ați sosit, ei v-au cedat locul. Vupa-Umugi, căpetenia naiinilor, s-a îndreptat spre locul unde ne aflăm, pe care comanșii îl numesc *Sucs-ma-lestavi*, adică O-sută-de-copaci. Ei au sosit aici ieri seară. Dumneavoastră ați venit după ei, dar înainte să apăreți, ei au plecat în deșert, ca să vă atragă după ei. În timp ce-l urmăriți pe Vupa-Umugi și credeți că-l puteți distruge, el vă atrage într-o capcană. Merge înainte cu naiinii săi, iar în urma dumneavoastră vine Nale-Masiuv, cu peste o sută de războinici. Dumneavoastră vă aflați între aceste două tabere inamice. Deci, *sir*, situația se prezintă așa, și nicidecum altfel.

Ofițerii ce-l însoțeau se uitau întrebători când la el, când la mine. La rândul său, comandantul se holba la mine, nevenindu-i să mă creadă și mă întrebă:

— Ce fel de năluciri mai sunt și astea, *sir*?

— Nu-i nici un fel de nălucire, *sir*. Ceea ce vă spun e purul adevăr.

— Observ că cunoașteți numele tuturor, de unde?

— Vorbesc limba comanșilor.

— Dumneavoastră, căutătorul de morminte?

— *Pshaw!* Căutător de morminte! Tot nu vreți să recunoașteți că și în privința mea v-ați făcut o părere greșită?

— Greșită? Nu sunteți ceea ce ne-ați declarat?

— Nu. Ați crezut într-adevăr că e posibil ca un savant, deci un om cu studii, să se plimbe ca un nebun prin Vestul Sălbatic numai pentru a descoperi niște morminte? Și că se bagă mereu în calea indienilor, fără ca ei să-l prindă?

— Sunt uimit, *sir*!

— Mirați-vă de dumneavoastră, nu de mine! Adineauri v-am pomenit numele a trei oameni despre care, probabil că

ați auzit vorbindu-se destul de des. Vă este cunoscut ce fel de cal călărește Winnetou, de obicei?

— Un armăsar murg; se zice că-l cheamă Vântul!

— Da, Vântul. Denumirea apașă este Iltși. Dar despre calul lui Old Shatterhand ați auzit?

— Da, are tot un armăsar murg, pe care-l cheamă Fulger.

— Exact. Cuvântul apaș este Hatatitla. Acum fiți atent la calul meu.

Păscând, murgul meu se depărtase de mine la peste șaizeci de pași. M-am întors înspre el și i-am strigat numele: Hatatitla. Imediat veni spre mine în salturi și-și frecă botul de umărul meu, alintându-se.

— *Zounds!* exclamă comandantul. Oare e posibil...?

— Da, este... râsei eu. Sunteți de la cavalerie și l-ați mai văzut o dată pe armăsarul meu. Ați spus că e o gloabă de trăsură. Uitați-vă acum la el mai atent! Ați mai văzut vreodată un cal atât de desăvârșit? Un căutător de morminte poate să aibă un cal atât de superb?

Se tot căzni să spună ceva, dar, de jenă, nu reuși mult timp să scoată un cuvânt, ca până la urmă să exclame:

— Unde mi-au fost ochii?

— Da, unde v-au fost, și nu numai în legătură cu calul meu, ci și în privința călărețului. Știți ce fel de armă are Winnetou?

— O carabină bătută cu ținte de argint.

— Dar Old Shatterhand?

— Are „doborătorul de urși” și carabina „Henry”.

— În tabăra dumneavoastră, de dincolo de Mistake Canon, nu ați remarcat că am două puști?

— Da, dar mi se pare că una era învelită.

— Ei, acum nu mai sunt învelite, ia uitați-vă la ele!

I le întinsei. Ofițerii ce-l însoțeau își aruncară curioși privirile la armele mele.

— Ei, drăcie, *sir!* exclamă el. Această armă grea și masivă este cumva „doborătorul de urși”?

— Întocmai.

— Și pușca asta cu închizătorul curios, e cumva...

— Exact. E carabina „Henry”.

— Deci dumneavoastră sunteți...

— Old Shatterhand, îl întrerupsei eu, în orice caz eu sunt.

— Și tovarășul dumneavoastră?

— Este Old Surehand.

Ofițerii repetară surprinși cele două nume, care imediat trecură din gură în gură prin tabără. Comandantul sări în picioare și-și plimbă privirile de la unul la altul.

— Old Shatterhand și Old Surehand! E de necrezut!

— Nu credeți? îl întrebai eu.

— Ba da, dar... dar...

Fu întrerupt de un strigăt care venea din afara taberei, de la santinele:

— Indienii, vin indienii!

— Dincotro? întrebă comandantul cu glas răsunător.

— De acolo, dinspre nord, răspunseră santinelele, în timp ce indicau direcția cu mâna.

Ofițerul voi să ordone alarma, dar eu îl opri:

— Fiți liniștit, *sir*! Nu-i nimic alarmant. Dacă însă nu ne credeți că suntem ceea ce v-am spus adineauri, acum o să vină niște martori care să vă confirme că ceea ce v-am spus e adevărat.

— Vă referiți la pieile-roșii? Dar ei ne sunt dușmani. Imediat trebuie să...

— Nu trebuie să faceți nimic. Sunt prieteni, sunt chiar salvatorii dumneavoastră. Sunt apașii pe care i-am adus ca să vă ajute contra comanșilor.

— Apașii? Dar mă puneți într-o situație foarte dificilă, *sir*. Roșii sunt roșii, *sir*, și nu poți avea încredere în nici unul dintre ei, iar eu încă nu știu dacă sunteți într-adevăr Old Shatterhand.

— *Well*, luați măsurile pe care le considerați necesare, feriți-vă însă de acte ostile. O să vă explic totul. Mai întâi,

însă, o să le dau ordin apașilor să rămână în afara bătăii armelor celor din tabără, până ce vă câștigăm încrederea.

— Mă duc eu să le spun, se oferi Old Surehand.

— Duceți-vă, *sir*. Și mai spuneți-le, la câțiva dintre ei, să se posteze acolo sus, lângă tufișuri.

— Acolo sus? De ce? întrebă bănuitor comandantul. De ce aceste posturi în spatele meu?

— Ca să pândească sosirea lui Nale-Masiuv. V-am spus doar că e în urma dumneavoastră. Poate sosi în orice clipă.

— Aș putea pune santinele dintre oamenii mei!

— Apașii mei au ochi mai ageri.

— Mii de trăsnete! Dar dacă... dumneavoastră...?

— Puteți să spuneți deschis, *sir*. Dar dacă dumneavoastră sunteți dușmani și escroci; asta vreți să spuneți, nu?

— Da, recunosc el. Nu știu dacă indienii care vin dintr-acolo sunt într-adevăr apași.

— Nici să deosebiți apașii de comanși nu știți?

— Nu.

— Și în astfel de condiții duceți războiul contra indienilor? Așa puteți comite cele mai mari greșeli. Ia uitați-vă la ei! Sunt cincizeci! După aprecierile mele, dumneavoastră aveți cam o sută de călăreți, bine instruiți. De ce vă temeți de indieni?

— Într-adevăr, *sir*, aș vrea să am încredere în dumneavoastră. Aș vrea numai ca indienii să se țină cât mai departe de tabără, până le dau eu voie să vină înapoi. Așa-mi cer obligațiile mele de serviciu.

— Vă înțeleg foarte bine. Acum îi puteți vedea și să fiți pe deplin liniștit. Mister Surehand a ajuns la ei. Se opresc și descălecă. Numai trei dintre ei pleacă sus pe deal. Sunt străjile care trebuie să asigure securitatea noastră.

— Bine, sunt mulțumit. Totuși grija pentru securitatea noastră mă obligă să nu neglijez anumite amănunte.

Dădu câteva ordine, trupele luară armele și se postară pe poziție, în așa fel încât ușor ar fi putut respinge un atac

al apașilor.

— Asta nu trebuie să vă supere, se scuză el.

— Nici nu-mi trece prin gând să v-o iau în nume de rău, răspunsei. Dacă mă ascultați până la capăt, o să aveți încredere în noi. Iată că se întoarce mister Surehand. Haideți, să ne așezăm din nou jos. Vreau să vă informez mai departe și astfel să vă dovedesc că v-am spus adevărul și că fără noi ați fi fost pierduți.

Ne așezarăm din nou lângă apă, unde stătusem și mai înainte, și-i spusei atât cât era necesar să știe. Era în avantajul nostru să trec peste ceea ce nu era important pentru el. Relatarea mea făcu o impresie deosebită asupra ofițerilor săi. Fața comandantului devenea tot mai serioasă și căpătă o expresie tot mai îngrijorată. Când terminai de vorbit, rămase o vreme nemișcat, căzând pe gânduri, și nu scoase nici un cuvânt. Ofițerii săi erau și ei convinși că, fără ajutorul meu, ar fi căzut într-o capcană cât se poate de periculoasă. În sfârșit, comandantul își ridică privirea spre mine și zise:

— Mister Shatterhand, înainte de toate, o întrebare: vreți să mă iertați că m-am purtat cu dumneavoastră așa... așa de?...

— Din toată inima, *sir*. Acum credeți că sunt Old Shatterhand?

— Sunt absolut sigur. Un *westman* ca dumneavoastră îl întrece și pe cel mai destoinic ofițer. Cu toată dârzenia, șiretenia și vitejia noastră, nu puteam face nimic, dacă nu aveam călăuze cu noi, care să cunoască bine nu numai regiunile acestea, dar și pe indieni, limbile pe care le vorbesc și obiceiurile lor. Dumneavoastră i-ați spionat pe comanși și astfel le-ați aflat toate planurile. Puteam noi să facem la fel? Fără să fi bănuیت măcar, am fi nimerit într-o moară care ne-ar fi măcinat pe toți. Dar, tocmai de aceea, câiniiăștia de comanși o să trebuiască să plătească cu sânge. O să-i prindem într-un foc încrucișat, încât unul n-are să mai scape.

— Stați, *sir*! Acesta e un punct asupra căruia trebuie să discutăm și să cădem de acord, înainte de a vă asigura cu hotărâre ajutorul promis. Eu nu sunt un ucigaș!

— Nici eu. Am fost trimis să lupt contra lor până-i înving, sau până se predau.

— Și dacă se predau fără luptă?

— Și atunci tot trebuie pedepsiți. O să pun să fie împușcat fiecare al zecelea sau al douăzecilea.

— În acest caz, pe ajutorul nostru să nu contați. Căutați s-o scoateți singuri la capăt!

— Ce vă trece prin minte? Nu mă pot lipsi de ajutorul dumneavoastră!

— Știu și eu acest lucru, și de aceea cred că soarta indienilor este în mâinile noastre.

— Poate nu numai într-ale dumneavoastră, mister Shatterhand. Ca să fiu drept, recunosc tot ce ați făcut și vreți să faceți pentru noi, dar cred că pot să cer ca și dumneavoastră să recunoașteți drepturile mele.

— Vreți să-mi spuneți și mie cam care sunt drepturile pe care credeți că le aveți?

— Dumneavoastră și cu mine suntem aliați contra comanșilor. Dacă ieșim învingători, trebuie să avem amândoi același drept de a decide ce urmează să se întâmple cu pieile-roșii. Cred că recunoașteți că este imposibil ca totul să se termine fără nici o pedeapsă.

— Nu, nu recunosc.

— Înseamnă că avem păreri deosebite, dar sper că ne vom înțelege. Mai las eu, mai lăsați dumneavoastră, și ne întâlnim la mijloc, și atunci fiecare poate să spună că s-a făcut după voia lui.

— Pentru mine nu există mijloc. Firește, în cazul în care comanșii se apără, o să ne folosim de arme. Dar dacă se predau, nici unul dintre ei nu trebuie să pățească nimic. Asta e părerea mea, și nu cedez o iotă.

— *Sir*, dar trebuie pedepsiți, pentru că s-au răzvrătit.

— Ce numiți dumneavoastră răzvrătire? Faptul că-și apără propriul lor drept? Faptul că un indian nu se lasă gonit din propriul său cămin? Sau faptul că-i cere guvernului să-și respecte promisiunile cu care l-a înșelat fără scrupule?

— Hm! Acum mă conving și eu, mister Shatterhand, că ceea ce se spune despre dumneavoastră e adevărat, și anume că întotdeauna țineți mai mult cu indienii decât cu albi.

— Țin cu orice om bun și sunt adversarul oricărui om rău.

— Dar indienii sunt răi!

— *Pshaw!* Nu are rost să ne certăm. Sunteți yankeu și pe deasupra ofițer, nu vă pot converti la părerea mea. Dar nici nu e nevoie. Noi suntem câțiva vânători albi care știm să înfruntăm o ceată de comanși și avem cu noi trei sute de apași mai bine instruiți și înarmați decât comanșii. În afară de asta, terenul e în favoarea noastră, fără a mai socoti și alte avantaje. Credeți că-i putem învinge pe comanși?

— Da

— Și fără ajutorul dumneavoastră?

— Asta... de... hm... mormăi el, dând din cap.

— Spuneți liniștit, da. Într-adevăr, nu avem nevoie de ajutorul dumneavoastră. Vă dau cuvântul meu că nu ne va scăpa nici un comanș, chiar dacă renunțăm cu totul la ajutorul dumneavoastră. Și de aceea spun că soarta celor învinși trebuie să depindă numai de voința noastră și nici în cea mai mică măsură de-a dumneavoastră.

— *Thunder-storm!* Foarte sincer vorbit, *sir*. Deci, vreți să plecăm?

— Nu. Chiar dacă recunosc că nu avem nevoie de ajutorul dumneavoastră, sunt de acord că îndeplinirea planului nostru ar fi ușurată dacă ne-ați ajuta.

— Bine, dar cine participă vrea să și judece pe vinovați.

— Atunci, nu, mulțumesc! Dar vă rog să ne sprijiniți numai pentru ajutorul ce v-am dat, nu și cu intenția de a

face o baie de sânge fără nici un rost. Nu mai avem timp, comanșii pot sosi din clipă în clipă. Hotărâți-vă. Da, sau nu!

— Hm! Într-adevăr, pe dumneavoastră e greu să vă cunoască omul. Dați-mi cinci minute timp, să mă sfătuiesc cu ofițerii mei.

— Fie, dar nu mai mult. Ezitarea dumneavoastră poate avea urmări care să dea totul peste cap.

Mă ridicai și mă îndepărtai, pentru scurtul răgaz stabilit. Când mă întorsei, primii răspunsul lui:

— *Sir*, fie după voia dumneavoastră. Ce putem face? Ar fi prea urât din partea noastră ca, după ce ne-ați salvat viața, acum să plecăm fără să vă dăm o mână de ajutor. Rămânem să vă ajutăm.

— Și soarta comanșilor e treaba noastră?

— *Yes*.

Atunci ne-am înțeles și mă bucur că am întâlnit în dumneavoastră un aliat atât de capabil și de uman.

— *Well*. Acum spuneți-ne, ce să facem?

— Lăsați caii să bea cât mai multă apă și strângeți-vă corturile. Apoi porniți după Vupa-Umugi. Drumul vi-l arată parii.

— Și dumneavoastră rămâneți aici?

— Numai până îi vedem pe comanși venind.

— Și cât de departe să mergem?

— Ceva mai mult decât se poate vedea cu ochii, dar nu mai departe. Când nu veți mai zări aceste tufișuri, să vă opriți. O să venim și noi cât de curând.

— Dar de ce nu veniți cu noi?

— Pentru că vreau să-l observ pe Nale-Masiuv și pentru că și apașii noștri trebuie să vină aici să-și adape caii, înainte de a lua pustiul sub copite.

— *Well*, noi să pornim, deci!

Dădu ordinele necesare și peste o jumătate de oră plecă, urmat de dragonii săi. Acum puteau veni apașii să-și adape caii și să-și umple burdufurile cu apă. Între timp, mă urcai pe deal, să văd prin binoclu dacă nu cumva se apropie

dușmanul. Întrucât știam că trebuie să vină pe urmele lăsate de ostași, cunoșteam perfect direcția de unde trebuia să apară. Eram convins că nu va trebui să aștept mult timp, pentru că era firesc să presupună că militarii au să se oprească doar pentru puțină vreme la O-sută-de-copaci, și că și-au grăbit plecarea pe urma comanșilor lui Vupa-Umugi, ca să nu-i piardă din vedere.

În scurt timp, presupunerea mea se adeveri, pentru că, nu după multă vreme, pe când stăteam împreună cu Old Surehand la postul meu de observație, zării la orizont, în partea vestică, un punct negru, care se mișca încet în direcția noastră.

— Vin, îi spusei lui Old Surehand.

— Deja? Împrumutați-mi puțin binoclul!

I-l dădui. După ce privi câteva clipe, mă întrebă:

— Vă referiți la punctul acela, care se vede acolo, în vest? Acum se desface în șapte-opt puncte mai mici, depărtându-se în semicerc tot mai mult unul de altul.

— Înseamnă că sunt cercetași.

— Sigur. Nu pot călări în linie dreaptă, ca să nu fie văzuți de trupele de cavalerie în cazul că s-ar mai afla aici. Nu credeți că-i așa, *sir*?

— Asta este, desigur. Ocolesc cei O-sută de-copaci, ca să ajungă aici din două părți laterale și nu din spate, până ating câmpia și pot privi după tufișuri. Este singura modalitate nepericuloasă de a afla dacă dragonii mai sunt aici ori ba. Dați-mi binoclul!

Scrutând încă o dată depărtarea, văzui cele două grupe de cercetași. Erau atât de departe, încât numai prin binoclu se puteau vedea. Nu trebuia să așteptăm până se apropie ca să poată fi văzuți cu ochiul liber, pentru că atunci și ei ne-ar fi văzut la fel de bine.

Coborâram repede la apași și dădui ordin să pornim. Un minut mai târziu, goneam de-a lungul urmelor, destul de multe, care duceau spre sud-est, pe lângă parii înfiți.

După circa zece minute i-am ajuns pe dragoni, care ne așteptau stând jos, lângă cai.

Din locul în care ne aflam acum, cu ochiul liber nu puteam vedea cei O-sută-de-copaci. Dar o încercare mă convinse că binoclul bătea până acolo, așa că nu se putea să nu-i văd pe comanși de îndată ce soseau.

Fără să fi așteptat prea mult, văzui cum într-adevăr comanșii se apropiau din două părți, pășind cu precauție către apă. Constatând că acolo nu se află nimeni, grăbiră pasul, căutară prin tufișuri și, negăsind nici un dușman, șapte dintre ei se așezară jos, iar al optulea o luă înapoi, să-l anunțe pe Nale-Masiuv că poate veni.

Trecu mai bine de o oră de la sosirea comanșilor până să văd iar agitație la locul popasului. Comunicându-i lui Old Surehand că au sosit comanșii, acesta zise:

— Acum începe primul act al spectacolului nostru și-l facem prizonier pe Nale-Masiuv. Nu credeți că-i bine?

— Ba da. Nu-mi închipui că o să vrea să rămână acolo mai mult decât e necesar ca să și adape caii și să bea oamenii apă. Deci, plecarea!

— Toți deodată?

— Nu. Trebuie să-i încercuim, mai întâi de la distanță, fără ca ei să ne vadă. Apoi strângem deodată cercul în jurul lor. Firește, cei care trebuie să meargă mai departe, trebuie să plece mai devreme decât ceilalți. Aceștia o să fiți dumneavoastră și apașii, pe care-i pun sub comanda dumneavoastră, mister Surehand.

— Mă bucur mult, *sir*, mulțumesc.

— Treceți de O-sută-de-copaci la o distanță mai mare decât se poate vedea cu ochiul liber. Ocupați înălțimea din jurul tufișurilor, în așa fel încât să formați cu apașii un semicerc. Oamenii dumneavoastră să descalece și să se culce prin tufișuri, în așa fel încât toți să aibă în bătaia puștii tabăra de lângă apă.

— Să tragem?

— Numai dacă opun rezistență, sau dacă ar vrea să străpungă linia voastră de apărare. De cât timp aveți nevoie ca să ajungeți în spatele lor.

— Ca să știți când trebuie să porniți, vreți să știți timpul exact. Socotind de acum, cred că puteți veni după o jumătate de oră. Mai aveți să ne dați vreo indicație?

— Mă bizui pe istețimea dumneavoastră și pot să vă spun că, în general, armele le vom folosi numai dacă e neapărată nevoie. Eu o să vin călare, împreună cu dragonii, formând un arc, în așa fel încât cele două capete să se unească cu semicercul vostru. În acest fel îi vom avea pe comanși la mijloc. La început ne vor vedea numai pe noi și or să vrea să fugă înapoi, unde vă aflați dumneavoastră. Ca să le arătăm că și acolo drumul e închis, spuneți-le apașilor să scoată strigătul lor de luptă în momentul în care am luat contact cu voi.

— *Well*, deci putem pleca. Deocamdată, cu bine!

Se duse la apași, le dădu câteva ordine scurte, apoi încălecară cu toții și plecară. La rândul meu, mă întorsei la comandant și-l întrebai:

— *Sir*, începe dansul. Acum cine o să comande oamenii dumneavoastră?

— Eu, firește!

— Bine, dar nu o să faceți vreo boacănă?

— E adevărat că m-am lăsat dus de nas de indieni, dar acum puteți fi sigur că nu se vor mai face greșeli.

— Atunci ascultați ce vă zic: ne îndreptăm în galop, direct spre O-sută-de-copaci, formând aici un semicerc, ale cărui capete vor atinge extremitățile tufișurilor.

— Înțeleg. În spatele acestor tufișuri stau apașii?

— Da. La dreapta și la stânga, oamenii dumneavoastră trebuie să se unească cu ei.

— Și după aceea, ce facem?

— Scopul nostru este să-i încercuim pe comanși. Ce se va întâmpla pe urmă, depinde de comportarea lor. Dacă vor trage, tragem și noi, dar dacă vor sta în așteptare, lăsăm

armele în pace. În acest caz, voi porni o discuție cu căpetenia lor, iar restul depinde de rezultatul discuției noastre.

— Voi fi și eu de față la această discuție?

— Nu. Nu există nici un motiv să luați parte la ea.

— Cred că-i suficient motivul că sunt comandantul trupelor aflate aici, și sunt deci personalitatea de care în primul rând trebuie să asculte Nale-Masiuv.

— Pe dumneavoastră nu o să vă asculte.

— Dar pe cine o să asculte?

— Pe mine.

— Hm! Știu că sunteți un om iscusit, mister Shatterhand, dar în cazul de față nu vă înșelați cumva? În astfel de treburi, contează înainte de toate să faci impresie. Iar dumneavoastră nu sunteți decât un *westman*, în timp ce eu sunt comandantul trupelor, mister Shatterhand.

— Ah, da, da, da! îi râsei eu în față.

— Da. Și uniforma face impresie.

— Și uniforma? Și încă ce?

— Tonul cu care cei ca mine sunt obișnuiți să vorbească.

— Vreți să vorbiți cu Nale-Masiuv? Cunoașteți limba comanșilor?

— Nu.

— În acest caz cum vreți să vă faceți înțeles de el?

— Prin dumneavoastră, ca translator.

— Așa? Deci dumneavoastră sunteți comandantul care hotărăște, iar eu translatorul dumneavoastră! Ascultați, prea stimabile *sir*, îl judecați greșit pe Old Shatterhand. Dacă urmează să vorbesc cu Nale-Masiuv ca translator, atunci ce nevoie mai am de dumneavoastră? Ce vă folosește tonul, dacă eu trebuie să traduc cuvintele? Și uniforma dumneavoastră! Vă spun eu că Nale-Masiuv are mai mult respect pentru haina mea vânătorească din piele și pentru carabinele mele, decât pentru uniforma și sabia pe care le purtați. Să nu ne certăm pentru deosebirile de rang. Eu vă spun ce trebuie făcut, iar dumneavoastră comandați-vă

subalternii în acest sens. Eu însă nu vă sunt subaltern. V-ați gândit cumva și la pericolul la care v-ați expune dacă ați vrea să tratați cu comanșii?

— La pericol? Ce pericol ar putea exista? Persoana unui parlamentar trimis pentru tratative e sfântă!

— Nu pentru acest indian. E un om perfid. Vine el, veniți și dumneavoastră, amândoi fără arme. Vă așezați față în față și începeți tratativele. Deodată, indianul scoate un cuțit pe care l-a ținut ascuns și vă înjunghie.

— Dar nu are voie s-o facă.

— Parcă mai întreabă el dacă are voie sau nu! Vrea să-l ucidă pe șef, pentru a putea apoi să se repeadă asupra adversarului zăpăcit.

— Mulțumesc mult!

— Mai doriți să vorbiți cu Nale-Masiuv?

— Aș vrea, dar vă las totuși dumneavoastră întâietatea. Aveți dreptate. Întrucât nu cunosc limba, aș îngreuna numai convorbirea între el și noi. E mai bine, deci, să vă duceți dumneavoastră.

— Așa-i bine. Hai să pornim.

— Îndată, numai să-mi anunț ofițerii.

Acest domn comandant era convins că ar impune comanșilor cu uniforma lui. Și mai ales cu tonul. Habar n-avea în ce ton trebuie să vorbești cu indienii care-ți sunt dușmani. Cel ce în timpul unor tratative de o asemenea importanță ar încerca să folosească față de o căpetenie ca Nale-Masiuv „tonul” pe care-l folosește față de un recrutar, e pierdut. Din fericire, aluzia mea asupra perfidiei indianului nu și-a ratat efectul.

Acum era timpul să pornim la drum, pentru că Old Surehand și apașii săi dispăruseră din raza privirilor noastre. Dragonii formaseră o linie, care, în timp ce înaintau, trebuia să se lărgască într-un semicerc. Eu mă postai în față și o porni în galop, pe urma întipărită în nisip, înapoi spre cei O-sută-de-copaci.

Trebuia procedat repede, în așa fel încât indienii să fie surprinși cu totul și să nu aibă timp de gândire. Zburarăm peste câmpie ca o furtună, dar fără zgomot, în liniște; se auzea numai tropotul copitelor cailor. Pământul, ca să zicem așa, dispărea sub noi. Linia noastră se rotunjea. Cele două flancuri iuțiră pasul mai mult decât cei din mijloc. Ne apropiam de tabără cu o viteză nebună. Cei de acolo ne zăriră, fără să știe la început cine suntem. După aceea însă, când comanșii văzură că au de-a face cu fețele-palide, scoaseră un urlet ce-ți pătrundea până în măduva oaselor, puseră mâna pe arme și fugiră la cai, dar era prea târziu. Semicercul nostru se închisese deja. Vrură să o rupă la fugă înapoi, dar de dincolo de tufișuri răsună până departe, peste tabără și se pierdu în deșert, strigătul de luptă al apașilor. Acest strigăt e un fel de „hiiii” întins, neîntrerupt, în cel mai înalt falset, în timp ce se aplică bătăi rapide peste gură. Auzind acest strigăt, comanșii se retraseră repede de lângă tufișuri, dându-și seama că drumul lor este tăiat și în partea aceea.

Ne oprirăm la mai mult de-o bătaie de pușcă și văzurăm zăpăceala ce-i cuprinsese. Fugeau în toate părțile, se auzeau strigăte, dar când observară că din nici o parte nu li se întâmplă nimic, se mai liniștiră și se adunară strâns în jurul apei. Atunci descălecai și mă apropiai încet de tabără. Mă văzură venind, și, evident, erau curioși să vadă ce intenționez. Mă apropiai până la distanța de două sute de pași și strigai:

— Războinicii comanși să asculte la mine! Aici este Old Shatterhand, vânătorul alb, care vrea să vorbească cu Nale-Masiuv. Dacă șeful comanșilor are curaj, să mi se arate!

Printre ei se produse o mișcare de un moment și, în ciuda distanței, și cu toate că vorbeau încet, mi se păru că aud exclamații înăbușite de spaimă. După un timp, un individ cu mai multe pene în păr, ieși în față și, învârtind tomahawkul, îmi strigă:

— Aici stă Nale-Masiuv, căpetenia comanșilor. Dacă Old Shatterhand vrea să-și dea scalpul, să vină înapoi că i-l iau.

— Sunt oare acestea cuvintele unui șef de trib viteaz? răspunsei eu. Oare Nale-Masiuv e atât de laș încât, dacă vrea un scalp, acesta să-i fie adus? Cine are curaj, și-l ia singur!

— Atunci să vină aici Old Shatterhand, să vadă dacă îl poate dobândi pe al meu!

— Old Shatterhand nu umblă după scalpuri. El este un prieten al oamenilor roșii și dorește să-i scape de la pieire. Războinicii comanși sunt încercuiți din toate părțile. Viața lor seamănă cu o scamă agățată de vița de vie sălbatică, pe care orice adiere o poate lua și duce. Dar Old Shatterhand ar vrea să-i salveze. Nale-Masiuv să vină la mine să ne sfătuim.

— Nale-Masiuv nu are timp!

— Dacă nu are timp să se sfătuiască cu mine, atunci o să aibă timp să moară. Îi dau răgaz cât să poată număra de cinci ori până la o sută. Dacă până atunci nu acceptă, o să vorbească armele noastre. *Howgh!*

Căpetenia se întoarce la ai săi și se sfătuiește între ei. Când trecu timpul stabilit, le strigai:

— Răgazul a trecut. Ce a hotărât Nale-Masiuv?

Veni din nou în față și întreabă:

— Are Old Shatterhand intenții cinstite cu aceste tratative? Și unde vrea să se țină?

— Exact la mijloc între noi și voi.

— Și cine o să participe?

— Numai noi doi, eu și cu tine.

— Și după aceea fiecare se întoarce liber la ai săi? Până nu ne întoarcem noi, războinicii nici unuia nu au voie să se dedea la acte dușmănoase?

— Se înțelege de la sine că nu!

— Și noi ne întâlnim fără să avem arme asupra noastră?

— Nici un fel de armă.

— Atunci să meargă Old Shatterhand la ai lui și să-și depună armele. O să vin și eu imediat.

Mă întorsei la ai noștri și depusei tot ce posedam ca arme lângă calul meu. Când mă depărtai de ele, îl văzui pe Nale-Masiuv venind cu pași mari și grăbiți, nicidecum cu pași măsurați și cu demnitate, așa cum îi stă bine unui șef de trib, ceea ce îmi bătu la ochi. Evident, voia să ajungă mai repede decât mine la locul stabilit. Oare de ce? În timp ce înaintam spre el cu pași măsurați, nu-l scăpăm din ochi. Într-un punct, care putea constitui mijlocul convenit, se opri și se așează. Văzui că își ține mâna dreaptă la spate, mai mult decât era necesar pentru a se sprijini pe ea ca să se așeze. Avea un anumit motiv. Și dacă avea, care anume? Pusese ceva la spate și eu nu trebuia să văd? De aceea se grăbise să ajungă înaintea mea, ca să poată ascunde obiectul? Dacă răspunsul la întrebare era „da”, atunci acest obiect nu putea fi decât o armă.

Mă opri lângă el la numai trei pași distanță. Să fi făcut și pașii respectivi, pentru a vedea ce ascunde la spate? Nu, nu ar fi fost demn de Old Shatterhand. Mă așezai încet. Apoi pur și simplu ne sfredelirăm cu privirile, fiecare voind să-și cântărească adversarul.

Nale-Masiuv era un bărbat de vreo cincizeci de ani, înalt și uscățiv, dar cu oase puternice și cu tendoane tari. Avea pomeții obrazilor proeminenți. Nasul ascuțit, vulturesc, buzele subțiri și strânse, împreună cu ochii mici, fără gene, dovedeau un caracter energic, hotărât, prefăcut și perfid. Mă cercetă încet, din cap până în picioare, se desfăcu la brâu și la cămașa de vânătoare, zicând:

— Old Shatterhand să se uite aici și să vadă că nu am nici o armă.

De-abia acum eram pe deplin convins ca are la spate sau înfipt în pământ un cuțit sau ceva asemănător,

— De ce spune Nale-Masiuv aceste vorbe? răspunsei eu. Sunt de prisos. Nale-Masiuv este o căpetenie a comanșilor, iar Old Shatterhand nu este numai un vânător alb, ci a fost

numit și căpetenia apașilor mescalero. Cuvintele căpeteniilor trebuie să valoreze cât niște jurăminte. Am promis că nu aduc cu mine nici o armă și nu am adus nici una, ceea ce nu trebuia să repet sau să dovedesc.

Spunând aceasta, îmi îndoii piciorul drept, băgându-mi talpa piciorului sub cel stâng, pentru a putea sări repede în picioare. Comanșul nu dădu atenție acestui lucru. Simți prea bine împunsătura cuvintelor mele și răspunse:

— Old Shatterhand vorbește foarte mândru. O să vină vremea când o să vorbească mai umil.

— Și când va fi asta?

— Când o să-l luăm prizonier.

— Înseamnă că Nale-Masiuv o să aștepte până la moarte. Tu o să fii prizonierul meu, și nu eu al tău.

— Uff! Cum ar putea fi prins Nale-Masiuv?

— Ești prins de pe acum. Ia privește în jur!

— *Pshaw!* Văd doar fețe-palide, zise el, însoțindu-și vorba cu un gest de extrem dispreț al mâinii.

— Aceste fețe-palide sunt ostași cu experiență, cărora războinicii tăi nu o să le poată rezista!

— Sunt niște câini, pe care o să-i jupuim de vii. Nici o față-palidă de acest fel nu se poate măsura cu un războinic indian.

— Atunci spune-mi dacă apașii sunt războinici roșii!

— Ei, da, sunt!

— Atunci află că partea din spate a taberei este încercuită de apași!

— Old Shatterhand minte!

— Eu nu mint niciodată și tu știi foarte bine că și acum spun adevărul. Poate vrei să spui că nu ai auzit strigătul de luptă al apașilor? Ești surd cumva?

— Cât de mare e numărul lor?

Firește nu eram atât de prost să-i spun că sunt numai cincizeci, așa că i-am răspuns:

Destul de mulți ca să vă poată nimici și singuri.

— Din ce trib sunt?

— Din tribul Mescaleros, căruia îi aparțin și eu, ca și Winnetou.

La auzul acestui nume, își ridică repede capul și întrebă:

— Unde este Winnetou?

— În Llano Estacado. El conduce cincizeci de apași călări, care merg înaintea lui Vupa-Umugi și înfig în pământ parii care-i vor duce la pieire.

— Uff, uff! exclamă el.

— Winnetou face această treabă în locul lui Șiba-bigc, care nu o mai poate face, fiindcă l-am luat prizonier. Acum Winnetou îi face pe comanși să rățăcească drumul datorită parilor, așa cum voia Vupa-Umugi să-i facă pe dragoni să greșească drumul și să se piardă în pustiu, ca să piară de sete.

Pentru Nale-Masiuv, fiecare cuvânt spus de mine era o lovitură. Încerca să se stăpânească, dar nu-și putea ascunde cu totul iritarea produsă de cele auzite. Vocea lui tremura, când spuse cu un ton aparent calm:

— Nu înțeleg despre ce vorbește Old Shatterhand. Să vorbească mai clar!

— Știi foarte bine despre ce vorbesc! Doar ție îți aparține planul pe care doreai să-l pui în aplicare aici!

— Care plan?

— Acela ca voi, cu ajutorul parilor înfipti într-o direcție falsă, să-i faceți pe călăreții albi să se rățăcească în pustiu.

— Se pare că Old Shatterhand visează!

— Degeaba negi, fiindcă minți. Eu însă vorbesc cu tine cu toată sinceritatea. După ce ai fost bătut de dragoni, ai trimis acasă după o sută de războinici. În acest timp, ai trimis doi soli la Vupa-Umugi, lângă Apa Albastră, să-i comunice planul tău. Înainte de a fi trecut peste Rio Pecos, i-am spionat și i-am auzit vorbind.

— Uff! O să-i exclud din rândurile războinicilor!

— Așa să faci! Niște palavragii ca ei nu merită să fie numiți războinici. Dar și pe Vupa-Umugi l-am spionat și am auzit ce plănuia, fără ca el să bănuiască.

La aceste cuvinte nu mai răspunse nimic, dar se uită pătrunzător la mine. Văzându-l, avui impresia că pleoapele îi tremurară de o spaimă înăbușită, dar continuai:

— M-am furișat și am auzit ce vorbeau și cei șase cercetași pe care Vupa-Umugi i-a trimis spre est și care au trebuit să moară la Pădurice.

— Uff! De aia nu s-au întors și nu i-am mai întâlnit nici aici!

— O să mai ai și alte surprize. Winnetou, când a aflat ce plănuiești, a plecat imediat spre Llano Estacado, să-l prevină pe Bloody Fox și, în același timp, a trimis după atâția războinicii apași cât avea nevoie ca să vă dea peste cap toate planurile. Acești apași l-au întâmpinat pe Șiba-bigc și l-au făcut prizonier împreună cu cei cincizeci de războinici ai săi, în timp ce înfingeau parii, după care trebuia să se orienteze Vupa-Umugi.

— Spui adevărul? gemu el.

— Numai adevărul. Pe urmă am făcut pentru voi ceea ce ați vrut voi să faceți pentru călăreții albi: am înfipt parii într-o direcție greșită. De treaba asta s-a ocupat Winnetou și cincizeci de apași, ale căror urme Vupa-Umugi trebuie să le ia drept ale lui Șiba-bigc și ale comanșilor săi. Acum Vupa-Umugi călărește după apași și crede că-l are în față pe Șiba-bigc. Va fi atras în pustiu, într-un loc fără apă și înconjurat de atâția cactuși, încât va trebui să se predea, dacă nu vrea să se prăpădească de sete.

— Old Shatterhand este cel mai rău dintre toate fețele-palide! șuieră el furios printre dinți.

— Nici tu nu crezi ce spui. Știi bine doar că vreau binele tuturor pieilor-roșii. Și de astă dată vreau să îndrept totul și să vă fac să încheiați pace cu dușmanii voștri.

— Nu vreau pace!

— Cum vrei, dar o să se verse mult sânge!

— O să ne luptăm!

— Încercați. O sută de gloanțe ale fețelor-palide, pe care îi vezi, plus carabina mea fermecată și pușca lui Old

Surehand, care nu-și greșește niciodată ținta...

— Old Surehand este aici? Unde?

— Acolo sus, la apași, ale căror gloanțe vor secera, de asemenea, mulți dintre voi. E imposibil să ne puteți scăpa.

— Mă duci cu vorba, ca să mă faci să mă predau. Șiba-bigc nu-i prizonier!

— Îți pot dovedi că este prins, spunându-ți că a avut la el treizeci de naiini și douăzeci din tribul său.

— Dar Vupa-Umugi nu se poate rățăci!

— E în drum spre capcana în care vrem să-l prindem. Vreau să-ți mai spun că, în timp ce făceam popas la Apa Albastră, eu am fost la Caam-culano, unde se află tribul lui. De acolo am luat toate „medicamentele” sale. Le-am scos de pe sulilele din fața cortului său.

— Înseamnă că e pierdut.

Nale-Masiuv lăasă capul în jos și nu mai zise nimic

— Acum trebuie să recunoști, continuai, că nu mai poți conta nici pe Șiba-bigc, nici pe Vupa-Umugi. Nici ție nu-ți rămâne altceva de făcut decât să te predai.

Tăcu o vreme. La ce se gândea oare? Ce se petrecea în sufletul lui? Părea foarte amărât, dar tocmai de aceea nu mă încredeam în el. După un timp își ridică din nou privirea și întrebă:

— Ce ai să faci cu Șiba-bigc și cu oamenii lui?

— Deoarece între noi nu a curs nici o picătură de sânge, o să-i eliberăm.

— Și ce o să se întâmple cu Vupa-Umugi?

— Și el o să fie liber, împreună cu războinicii săi, dacă o să fie destul de deștept să nu se opună.

— Și la ce ne putem aștepta, eu și războinicii mei, dacă ne-am preda acum vouă?

— Tot la libertate.

— Dar prada?

— Noi, albi, nu luăm pradă, dar apașii au să vă ceară caii.

— Dar noi avem nevoie de cai!

— Da, pentru ca să porniți după pradă. Dacă nu o să aveți cai, o să fiți obligați să stați liniștiți.

— Dar armele o să ni le lăsați? se interesă el mai departe.

— Nu știu.

— Trebuie să știi!

La aceste cuvinte, prin ochii lui trecu pentru o clipă un fulger de mânie și-și duse încet mâna la spate. Știam că va urma un atac asupra mea, dar răspunsei liniștit:

— În clipa de față nu știu, deoarece trebuie să mă sfătuiesc mai întâi cu Winnetou și cu Old Surehand.

— O să le propui să le putem păstra, ori nu?

— Săgețile, arcurile, cuțitele, precum și tomahawku-rile le puteți păstra. Dar probabil că puștile o să vi le luăm. Când nu o să mai aveți puști, o să fiți, în sfârșit, obligați să păstrați pacea.

Aș fi putut să-i răspund altfel, să-i fac promisiunea la care se aștepta, poate că în felul acesta ar fi renunțat la atacul perfid. Dar, pe de o parte, nu-mi venea să-i fac omului acestuia nici cea mai mică favoare și, pe de alta, credeam că-l pot înșel mai ușor și mai repede tocmai datorită perfidiei lui.

— Zici că să păstrăm pace? întrebă el. Noi nu vrem; noi vrem să luptăm și asta o s-o simți și tu!

Ultimele cuvinte le rosti cu voce ridicată. Ochii îi scăpărară, iar partea de jos a trupului se repezi cu iuțeala fulgerului spre mine, și un cuțit apăru în mâna lui dreaptă. Un cuțit! Adică tocmai ceea ce spusese comandantului! Dar fusesem cu ochii în patru. O smucitură rapidă cu mâna stângă și-i apucaii pumnul drept în care avea cuțitul. Apoi, ridicându-mă, îi aplicai cu dreapta două lovituri la tâmplă, încât se prăbuși fără simțire, ca o momâie. Cu cuțitul în mână, sării în picioare și strigai către comanșii care ne urmăreau cu încordare:

— Aceasta e trădare. Nale-Masiuv a vrut să mă înjunghie cu acest cuțit. Luați-l!

Și azvârlii cuțitul departe, în direcția lor. Apucați de brâu pe șeful de trib amețit, îl ridicai, îl aruncați pe umăr și porniți cu el spre pozițiile noastre.

În spatele nostru se porni un urlet ca scăpat din iad. Comanșii porniră să mă prindă, dar de sus de pe deal răsunară câteva salve de arme, trase în aer din ordinul lui Old Surehand drept avertisment, ca să-i sperie pe comanși. Tactica lui își atinse imediat scopul, comanșii renunțară să sară după mine, dar urletele și vaietele continuară.

Căpetenia fu legată. După aceea îmi luai carabina și mă întorsei lângă apă. Ajuns la o distanță de la care să pot fi auzit, făcui semn comanșilor să tacă. Mă ascultară, iar eu le strigai:

— Războinicii comanși să asculte ce le spune Old Shatterhand! Căpetenia lor, după cum știu și ei, a adus la locul tratativelor un cuțit, cu toate că fusese stabilit să vină fără arme. Nale-Masiuv voia să mă înjunghie, ca apoi oamenii lui să năvălească peste ai noștri. Am fost prevăzător și i-am dejucat intenția. Pumnul lui Old Shatterhand l-a doborât la pământ, fără să-l omoare; dar și-a pierdut cunoștința. Îndată ce își revine, o să continui să discut cu el. Iar vouă, dacă stați liniștiți, nu are să vi se întâmple nimic. Dar dacă încercați să fugiți, sau dacă auzim o singură împușcătură venită din partea voastră, o să vă nimicim imediat cu sute de gloanțe. Am vorbit. *Howgh!*

Amenințarea avu efectul dorit. Comanșii se strânseseră grămadă, erau agitați, dar rămaseră liniștiți. Când mă întorsei la Nale-Masiuv și îngenuncheai, ca să văd cum stă, comandantul zise:

— *Sir*, chiar a vrut să vă înjunghie? Ce bine că n-am fost eu în locul dumneavoastră. Cu mine sigur că i-ar fi reușit.

— Hm! Cine știe, *sir*, dacă ar fi considerat că merită să riște.

— Dacă merita să riște? Vasăzică credeți că nu merita să riște să mă înjunghie?

— Voiam să spun că un indian se hotărăște la o astfel de lovitură curajoasă și riscantă numai dacă e vorba să înlăture un dușman deosebit de primejdios pentru el.

— Vasăzică așa! Acum ce facem cu acest bandit trădător? Propun să-l spânzurăm. Un indian care își calcă cuvântul la astfel de tratative trebuie neapărat să se lege în ștreang.

— De-acum încolo o să terminăm repede cu el, fără să-l spânzurăm. E bine că nu și-a lăsat „medicamentul” în tabără și că-l are la gât. Asta o să-l facă mai ascultător. Să așteptăm să se trezească, nu o să mai dureze mult.

— Hm! Până atunci vreau să vă pun o întrebare. În timp ce ați parlamentat adineauri cu acest individ, m-am gândit încă o dată, mai temeinic, la ceea ce am discutat împreună. Este contrar oricăror tradiții și obiceiuri militare să învingi astfel de haimanale roșii și să nu-i pedepsești. Credeți într-adevăr că o să reușiți s-o duceți la capăt cu comanșii și fără mine?

— Da. În această privință nu am nevoie de dumneavoastră.

— În acest caz aș prefera să nu mai merg în Llano Estacado. Cât de mult trebuie să înaintăm în deșert?

— Două zile de marș bun.

— Ei, drăcie. E mult. Nici nu avem atâtea provizii cu noi. O să-mi luați în nume de rău, dacă...

Într-un fel îi era rușine să pronunțe toată întrebarea. Mie nu-mi era deloc neplăcut să scap de el și de oamenii lui. De ce să afle ei despre oază și alte secrete? De aceea răspunsei liniștit și binevoitor:

— Dacă o să vă întoarceți? O, nu, *sir*, nu am nimic contra.

— Îmi pare bine. M-am lăsat ademenit aici în Llano, dar datoria mea este, de fapt, să fiu în câmpia de dincolo de Mistake Canon. O să mai rămân aici numai până terminați cu comanșii ăștia, apoi o pornesc înapoi:

— Și o să fiți în câștig. O să aveți pradă. Ce să fac eu cu acești indieni? Să-i târăsc după mine în Llano, să le dau apă, mâncare, și să-i păzesc? Pot rezolva treaba mai ușor, predându-i dumneavoastră. Numai că trebuie să-mi promiteți că o să le dăruiti viața.

— Vă dau cuvântul meu de onoare că le-o dăruiesc.

— *Well!* Atunci luați-i cu dumneavoastră până dincolo de Rio Pecos, ca să nu se mai poată întoarce aici și să mai facă prostii. Acolo luați-le armele și caii și lăsați-i să plece. Ne-am înțeles?

— Perfect. Iată mâna mea, că nu o să le fac nimic rău. Acum sunteți mulțumit?

— Pe de-a-ntregul.

— Și eu la fel. Dar uitați-vă, individul se mișcă. Și-a deschis ochii. O astfel de lovitură numai Old Shatterhand se pricepe s-o dea. N-aș vrea s-o simt!

Căpetenia își revenise în simțiri. La început, se părea că nu știe ce i s-a întâmplat, apoi își aduse aminte.

— Acum vezi că m-am ținut de cuvânt? îi zisei. Ai devenit prizonierul meu.

Spunând aceste cuvinte, îi scosei „medicamentul” de la gât și un chibrit de la mine din buzunar. Văzând asta, strigă cu teamă:

— Ce vrei să faci cu „medicamentul” meu?

— Să-l ard.

— Uff, uff! Vrei să-mi pierd sufletul?

— Da, pentru că o meriți. Ți-ai călcat cuvântul și ai vrut să mă omori, de aceea ai să primești o pedeapsă triplă; o să fii spânzurat, am să-ți iau părul cu scalp cu tot și am să-ți ard „medicamentul”.

Moartea prin spânzurătoare este cea mai de ocară moarte pentru un indian. El preferă să moară de o moarte înceată, plină de chinuri, dar glorioasă, la stâlpul caznelor. Iar celelalte două erau și ele dintre cele mai rele pedepse: să-i răpești omului scalpul, fără de care în lumea cealaltă nu se poate trăi, și să-i arzi „medicamentul”, distrugându-i

în felul acesta sufletul pe vecie! Încercă să-și rupă legăturile care erau destul de solide și strigă plin de teamă.

— Să nu faci așa ceva, n-o să faci asta!

— Ba am s-o fac!

Aprinsei bățul chibritului și-l apropiai de „medicamentul” care începu imediat să fumege.

— Stai, stai, urlă el. Ia-mi viața, dar lasă-mi sufletul! Ce trebuie să fac ca să-mi îndeplinești această dorință?

Am îndepărtat chibritul aprins, spunând:

— Există o singură cale să-ți salvezi sufletul și viața.

— Care? Spune repede!

De groază ochii îi ieșeau din orbite, pentru că scosesem al doilea băț de chibrit.

— Dă ordin oamenilor tăi să se predea și să-și depună toate armele!

— Asta n-o pot face!

— Atunci ai să mori cu sufletul distrus!

Bețișorul se aprinse și punga începu din nou să fumege. Atunci căpetenia zbieră de se auzi până departe:

— Stai, oprește! Am să fac cum ceri. Am să le dau ordin să se predea.

— Bine. Dar să nu încerci să mai câștigi timp ca să mă înșeli. Îți dau cuvântul meu, de nezdruccinat, că dacă te mai împotrivești o singură clipă să dai ordinul cerut, n-am să mai ascult de nici o rugămintă și o să-ți ard „medicamentul”. Am terminat și am să mă țin de cuvânt!

— Dau ordinul, sigur că-l dau, neapărat. N-are decât să cadă prizonier tot tribul, dar „medicamentul” meu trebuie salvat. Ce are să se întâmple cu prizonierii?

— Au să fie lăsați liberi și tu la fel.

— Și o să ne păstrăm „medicamentele”?

— Da.

— Atunci să vină Senanda-Khazi — Șarpele-cu-clopoței încoace, a doua căpetenie! Lui o să-i dau ordinul și el o să-l îndeplinească.

Din nou m-am dus până în apropierea taberei și, când am socotit că pot fi auzit, am strigat:

— Căpetenia Nale-Masiuv vrea ca ajutorul său, Senanda-Khazi, să vină la el, dar fără nici o zăbavă!

După aceea mă întorsei. Când văzurăm că cel numit răspunse chemării, venind spre noi, comandantul dragonilor zise:

— *Sir*, ce putere aveți asupra acestor oameni! Eu nu aș fi avut ideea să dau foc „medicamentului”.

— De fapt, acesta este lucrul cel mai important despre care v-am vorbit: trebuie să cunoașteți obiceiurile și concepțiile de viață ale indienilor și, fiind astfel înarmat, poți lupta împotriva a numeroase pericole, iar cei ce nu le cunosc, le cad victime, lipsite de apărare.

Fără să se uite la noi, Senanda-Khazi se duse la căpetenia lor și se așeză lângă ea. Convorbirea lor se desfășură cu voce scăzută, și după cum vedeam fu foarte agitată. Până la urmă, locțiitorul căpeteniei se ridică, se întoarse spre mine și-mi zise:

— De data asta, Old Shatterhand ne-a învins pe toți cu o singură lovitură a pumnului și prin șiretenia sa. O să vină, însă, o zi mai bună pentru noi, în care marele Manitu o să fie mai binevoitor cu noi. Suntem gata să ne predăm și să depunem armele. Unde să le lăsăm?

— Războinicii voștri să vină în număr de câte zece și să depună armele, împreună cu toată muniția, aici lângă căpetenia voastră. Dar fii atent: cine ascunde o singură armă, va fi împușcat!

Plecă și, imediat după aceea, comanșii veniră în grupuri de câte zece să predea puștile, cuțitele și tomahawkurile, săgețile, arcurile, sulițele, praful de pușcă și gloanțele. După ce terminară, îi zisei comandantului:

— Domnule comandant, vă predau prizonierii. Acum e treaba dumneavoastră să-i păziți. Băgați de seamă să nu vă scape vreunul!

— Fiți fără grijă, *sir*. Sunt bucuros că-i am în mână. Deocamdată îi încercuim și apoi îi legăm cu propriile lor curele.

În timp ce soldații executau ordinul acesta, eu mă dusei lângă apă, pusei mâna în formă de pâlnie la gură și strigai înspre coastă, în direcția lui Old Surehand:

— *Sis inteh il peniil khan* — apașii pot veni!

Înțelegând chemarea mea, Old Surehand coborî în câteva minute, galopând în fruntea apașilor. Descălecă și zise:

— Am văzut cum căpetenia a vrut să vă înjunghie. Dar i-ați dat una bună. Și acum care e rezultatul?

— După cum văd, toate armele sunt adunate aici, iar indienii sunt încercuiți de dragoni. Au fost obligați să se predea? Cum ați procedat, *sir*?

— L-am amenințat pe Nale-Masiuv că-i ard „medicamentul”.

— Bine gândit. Ce proști, să fie atât de superstițioși! Dar ce o să facem cu ei? E tare incomod să-i târăști după tine. Și cu ocazia asta o să vadă și unde e oaza.

— Nu o să fie nevoie. Comandantul a avut ideea grozavă să se întoarcă și să nu mai vină cu noi. Prizonierii i-am predat lui. În schimb o să le ia armele și caii, iar pe ei o să-i elibereze numai dincolo de Rio Pecos.

— *Well*. E cel mai bun lucru posibil. Deci, plecăm după Vupa-Umugi, fără dragoni?

— Da.

— Când?

— Aici nu mai avem nimic de făcut. Caii s-au adăpat, burdufurile sunt pline cu apă. Putem pleca.

— Atunci să nu mai zăbovim. Cu cât plecăm mai repede și-i ajungem pe comanșii naiini, cu atât e mai bine.

— Da, dar mai întâi să ne luăm rămas-bun, cu toată tandrețea, de la iubitul și dragul nostru comandant!

Am încălecat și împreună cu Old Surehand ne-am dus la ofițer.

— Plecați deja, *meș-șurs*? mă întrebă el. Îmi pare foarte rău că nu mai rămânem împreună.

— Și nouă la fel, îi răspunsei. Cu toată plăcerea v-am fi dat posibilitatea să cunoașteți și mai departe niște „prostănaci” de „căutători de morminte”.

— Oh... oh...! zise el, trăgănat și încurcat.

— Poate că de-acum înainte o să știți care îmbrăcăminte face mai mare impresie: haina de vânătoare a unui *westman* sau uniforma unui ofițer de dragoni! Asta băgați-o bine în cap, și rămâneți cu bine!

— Mergeți... cu bine, veni răspunsul și mai fâstâcit al comandantului.

Ne postarăm în fruntea apașilor și plecarăm. După câteva minute, privind înapoi, nu mai puteam vedea nimic din cei O-sută-de-copaci. Mergând pe urmele adânc întipărite în nisip ale comanșilor naiini, trecurăm de la un par la altul. Semnele acestui drum urmau să fie ridicate de apași atunci când aveam să ne întoarcem acasă, pentru a nu mai induce în eroare și pe alți călători. Cu cât mergeam mai departe, cu atât mai sigur se închidea capcana de cactuși în care îi goneam pe comanși...

7. În capcana de cactuși

Dacă făceam comparație între timpul de când plecase Vupa-Umugi de la O-sută-de-copaci și cel de când plecasem noi, presupunând că, din cauza căldurii, nu și-au obosit caii prea tare, puteam aprecia cu ușurință ce avans avea față de noi. Întrucât mergeam repede, speram ca pe la trei după-amiază să fim atât de aproape de comanși încât să-i putem vedea.

Dar acest lucru nu se adeveri. Poziția soarelui ne spunea că e trecut de ora patru și tot nu-i vedeam pe indieni. Urma lor era însă tot mai proaspătă, încât nu putea să ne despartă mai mult de vreo trei mile engleze, îndemnarăm caii și o pornirăm în galop. În curând puteam zări prin binoclu, în partea dinspre sud-est, un mic grup de călăreți, care, evident, că se orientau după parii înfiți în pământ, întrucât mergeau în aceeași direcție cu noi.

— Oare or fi naiinii? întrebă cu îndoială Old Surehand. N-aș putea jura că sunt ei.

— Cu siguranță că ei sunt. De ce vă îndoiiți?

— Dar ei trebuie să fie o sută cincizeci!

— Asta nu are a face. Poate e un grup de ariergardă. Trebuie să fie atenți și să-l anunțe pe Vupa-Umugi de sosirea noastră. Când spun a „noastră”, desigur nu e vorba de noi, ci de dragoni, despre care cred că vin după ei. Cât despre noi doi și despre apași, habar nu au.

— Există un pic de adevăr în ceea ce spuneți.

— Este chiar adevărul curat. O să vă convingeți de îndată ce o să fim atât de aproape, încât să putem fi văzuți cu ochiul liber.

— *Well*, să încercăm.

Dădurăm piteni cailor și meraserăm și mai repede decât mai înainte; în curând, se dovedi că presupunerea mea era întemeiată. Când îi puturăm vedea cu ochiul liber pe

comanși, ne văzură și ei pe noi, își opriră caii pentru câteva clipe, apoi întoarseră și o rupseră la fugă într-o viteză atât de mare, încât dispărură foarte repede din raza noastră vizuală. Probabil că voiau să-l anunțe pe Vupa-Umugi că vin dragonii, deoarece la o asemenea distanță neputând nici să ne recunoască, nici să ne numere, puteau să ne ia drept dragoni.

Graba lor nu putea decât să ne convină, pentru că, în felul acesta, o dată cu noaptea, ajungeam la punctul cel mai apropiat de oază de la drumul pe care înaintam. Până să ajungem la acel loc, se făcu întuneric. Nu aveam voie să mergem mai departe, deoarece era de presupus că ei, comanșii, au să facă popas, și nu era în intenția noastră de a ne întâlni deja cu ei. Până la câmpul cu cactuși în care voiam să-i prindem, mai era cale de o zi bună de mers călare. Am lăsat pe loc cinci apași de strajă, iar cu restul am plecat la oază.

Winnetou nu putuse încă să se întoarcă la oază cu apașii săi, iar Bloody Fox, care le era călăuză, lipsea și el. Parker și Hawley nu erau de-acord să stea atâta vreme inactivi, dar i-am consolat că a doua zi vor porni alături de noi. Văzând că Old Wabble lipsește, Parker întrebă:

— Dar unde o fi bătrânul *cowboy, sir*? De ce nu se arată?

— Din păcate, nu-i cu noi, răspunsei. Se află la Vupa-Umugi și naiinii săi, ca prizonier.

— E prizonierul lor? Ei, drăcie! E adevărat? Iar a comis una din neghiobiile sale?

— Și încă ce neghiobie! Putea să ne dea peste cap toate planurile. Nu a depins de el că am reușit totuși să ducem totul la bun sfârșit.

— Bravo, așa vă trebuie, mister Shatterhand! De ce l-ați luat cu dumneavoastră? Doar nu sunteți atât de îndrăgostit de acest bătrân necugetat, încât să poată face prostie după prostie, fără să vă gândiți să-l trimiteți la dracu. În schimb eu și cu Jos Hawley, noi doi suntem mereu lăsați la o parte, și trebuie să așteptăm aici și să prindem muște, în timp ce

dumneavoastră duceți tot greul, alergați călare ba înapoi, ba încolo, ca să aveți cele mai frumoase aventuri. Vă puteți închipui cât de mult ne supără asta. În orice caz, suntem cel puțin tot atât de demni de încredere cât și Old Wabble.

Probabil că ar mai fi continuat să-și verse necazul, dacă nu ar fi sosit negrul Bob, care, văzându-ne, exclamă cu bucurie:

— Oh, oh, *massa* Shatterhand și *massa* Surehand din nou aici! *Masser* Bob știut imediat ce face: adus cizme. Bob să aduc cizme?

— Da, ar fi bine să scăpăm de mocasinii ăștia.

Bob alergă și se întoarce cu cizmele, cu care schimbaram încălțăminte indiană. După aceea, îl întrebai pe Bob:

— Bob, cum e cu Șiba-bigc? Mai e aici?

Făcu una din acele mutre care nu pot fi descrise și zise:

— Nu mai este!

— Cum? Șiba-bigc nu mai e?

— Nu. Șiba-bigc plecat.

Râse cu toată fața, cu gura până la urechi, în așa fel, încât, printre minunatele sale șiruri de dinți, puteai să i te uiți în fundul gâtului. Voia să facă o mică glumă cu mine. Pretându-mă jocului, întrebai cu o expresie de spaimă:

— A plecat? Nu cumva a evadat?

— Da, evadat.

— Ascultă, Bob, asta o să te coste viața! Te împușc dacă a evadat cu adevărat. Ți-am spus că ai să răspunzi cu capul pentru el!

— *Massa* Shatterhand deci împușcă Bob. Șiba-bigc plecat, plecat de tot. *Massa* Shatterhand vine și convinge!

— Da, hai să mă conving. Iată și gloanțele pe care o să ți le trag în cap dacă nu mai este aici în cameră.

Îmi scosei revolverul și-l îndreptai spre el. Apoi mersei către casă. Bob deschise ușa și, arătând spre interior, zise:

— Aici, privit înăuntru. Nimeni înăuntru!

Ceea ce vedeam era o priveliște gata-gata să mă facă să izbucnesc în râs. Tânărul șef de trib stătea rezemat de perete și privea spre noi cu ochii scânteietori de furie. De fapt, nu stătea rezemat de perete, pentru că între el și perete se mai afla ceva. Și anume pari pe care negrul îi așezase în formă de stea, fixați cu ajutorul curelelor și legați de spinarea indianului. Această stea de pari era așa de mare că ajungea mult deasupra capului indianului și în părți. Da, cu o asemenea drăcovenie pe spinare, lui Șiba-bigc îi era imposibil să iasă pe ușă. Fie că ar fi încercat să meargă în picioare sau târâș sau în orice altă poziție, oricum ar fi rămas agățat. Desigur, o atare priponeală nu putea să fie prea comodă pentru el, și probabil că acesta era motivul ciudei cu care ne privea.

— Dar este aici, iată-l cum stă acolo! îi spusei lui Bob, prefăcându-mă surprins.

— Da, el aici, râse Bob, făcând o mutră tare mucalită, Bob făcut numai glumă, frumoasa glumă. Doar Bob nu lăsat indian să fugă când Bob pe el trebuie păzit.

— Dar ce i-ai legat pe spate?

— *Massa Shatterhand* să vadă. Indian nu trebuie bătut și lovit, nici împușcat sau junghiat, și *masser* Bob totuși pe el nu trebuie lăsat să plece. Atunci *masser* Bob fost deștept și viclean și lui legat opt pari lungi pe cocoașă.

— Hm! Și a răbdat el așa ceva?

— El nu vrut. Dar atunci *masser* Bob spus lui că dat multe palme, și atunci el foarte liniștit lăsat face asta. *Masser* Bob fost deștept și viclean ca musca pe nas, nu?

La această întrebare plină de automulțumire, nu i-am putut răspunde, fiindcă Șiba-bigc îmi strigă turbat de mânie:

— Uff! Fratele meu alb să mă elibereze imediat de acești pari! E de demnitatea unei căpetenii să fie chinuită în acest fel?

— Aici nu ești căpetenie, ci prizonier.

— Nu pot nici să șed, nici să mă culc. E un chin.

— Credeam că nu-ți pasă de dureri.

— *Pshaw!* Aici nu e vorba de dureri. De ce i-ai poruncit acestui negru să-mi facă una ca asta?

— Nu i-am poruncit eu.

— Înseamnă că a făcut-o după capul lui! Am să-l omor, îndată ce am să fiu liber, am să-l omor!

— În acest caz, n-ai să fii niciodată liber. Eu i-am ordonat să te dezlege și să te trateze bine. Ai avut tot ce-ți trebuie? Ai de făcut vreo plângere? Singur ești de vină că ți-a legat parii de spate. Ai spus că ai să evadezi îndată ce ți se va ivi ocazia. Negrul trebuia să te păzească și ți-a răpit aceasta posibilitate cu ajutorul parilor. Trebuie să recunoști că el nu și-a făcut decât datoria. Ai fi putut sta afară, la aer, și te-ai fi putut bucura de toate onorurile care i se cuvin unui șef de trib, dacă ți-ai fi dat cuvântul că n-ai să evadezi.

— Nu am voie să-mi dau un asemenea cuvânt!

— Ba ai voie, pentru că evadarea ta n-ar folosi la nimic. Nici nu bănuiești ce s-a întâmplat astăzi.

— Pot să aflu?

— De fapt nu. Și totuși am să-ți spun. Din povestirea mea sinceră poți să vezi și tu că suntem siguri pe ceea ce facem, și că evadarea nu ți-ar folosi la nimic.

În continuare, îi povestii pe scurt cum suntem pe cale de a-l atrage pe Vupa-Umugi în capcana de cactuși și cum o să punem mâna pe el. Nu pomenii însă nimic despre soarta lui Nale-Masiuv. Șiba-bigc intervenea din când în când cu câte un „Uff”! Era atât de copleșit, încât nu era în stare să spună altceva.

— Și acum spune-mi, ce o să facă războinicii voștri? întrebai eu la urmă.

— O să se apere. Sunt războinici viteji, care nici n-au să se gândească să se predea fără să se împotrivească.

— Spui toate astea, pentru că te afli aici, în casă, și nu în capcana respectivă. Ei însă au să fie înconjurați de cactuși, fără să ne poată face nici cel mai mic rău. O să așteptăm

pur și simplu până-or să se predea. Noi avem apă, în timp ce ei n-au.

— Și dacă nu se predau?

În acest caz or să moară de sete. Pe față îi trecu un zâmbet ușor și zise:

— Old Shatterhand este un om deștept, totuși nu se poate gândi la toate.

— Crezi? Cunoști vreun drum pe care comanșii să poată să ne scape?

— Da. Dacă te-ai fi gândit la el, ai vorbi altfel. *Howgh!*

Trăsăturile lui căpătară o expresie de siguranță de sine. Evident, îi venise o idee despre cum ar putea scăpa comanșii. Și această idee o găsea excelentă, după cum o dovedea cuvântul *Howgh!*

— *Howgh?* întrebai eu. Ești chiar atât de sigur de ideea ta? Dacă crezi că Old Shatterhand nu s-a gândit la toate, te înșeli. Desigur, o să-i luăm nu numai din față, ci și din spate.

— Uff!

Exclamația suna a spaimă.

— Ei, îl întrebai, Old Shatterhand nu s-a gândit într-adevăr la totul?

— Eu... eu... nu știu, răspunse el ezitând.

— În schimb eu cunosc calea lor de salvare, care, din păcate, există numai în închipuirea ta. Ce ți-ai zis în sinea ta: în mijlocul câmpului de cactuși, nu trebuie să-și piardă speranța, au cuțite doar, cu ajutorul cărora își pot croi drum printre cactuși și au să scape din capcană. Am dreptate, sau nu?

— Uff, uff! răspunse el abătut.

— Da, adineauri te-ai crezut tare deștept. Dar gândește-te, cât ar dura până să faci un asemenea drum? În primul rând ar fi îngust, deci ar putea lucra la el numai puțini oameni. În acest fel ar trece zile întregi până să scape. Și crezi că noi am privi fără să nu facem nimic?

Tăcea.

— Eu aş împărţi oamenii noştri şi aş trimite jumătate de partea cealaltă a cactușilor, pentru a-i prinde pe oamenii voştri ca într-un cleşte. Am putea s-o facem şi mai simplu, şi să-nimicim pe comanşi în câteva minute, fără să ne coste un glonte. Ştii cum? Dând foc cactușilor!

— Uff! Atunci toţi războinicii noştri ar arde! Old Shatterhand nu face aşa ceva!

— Nu fi chiar atât de sigur de bunătatea mea! Ceea ce ți-am mai spus poate să-ți arate că pentru războinicii voştri nu există nici o cale de salvare, că nu mai pot scăpa.

— Da, dacă-i prindeţi în felul acesta în capcană, trebuie să se predea. Dar n-o să-i țineţi încercuiţi. O să trebuiască să părăsiţi capcana.

— De ce?

— Ai uitat că o să vină Nale-Masiuv? La el nu te gândeşti?

Pe faţa lui se întipări expresia aceea plină de încredere.

Drept răspuns îi povesti pe scurt soarta trupei lui Nale-Masiuv, cum îi luasem pe toţi prizonieri la O-sută-de-copaci.

După ce ascultă până la capăt povestirea mea, lăsa capul în jos şi zise îndurerat:

— Toată speranţa mea sa dus. Chiar dacă aş reuşi să fug de aici, nu l-aş putea salva nici pe Vupa-Umugi, nici pe războinicii săi. O să le daţi din nou libertatea, dar o să le luaţi caii şi armele. Dar cum să trăiască războinicii roşii fără arme şi fără cai?

— E treaba lor. Voi aţi dezgropat securea războiului, ceea ce n-aţi fi putut face dacă nu aveaţi arme şi cai. Luându-vă aceste bunuri, noi nu comitem nici un furt, fiindcă e prada noastră de război, şi astfel avem, totodată, grijă ca să nu mai fiţi în stare să alungaţi curând pacea.

— Uff! Fără arme şi cai e tare rău.

— Da, pentru voi e foarte rău, dar o meritaţi din plin. Gândeşte-te, de pildă, la tine! Cred că recunoşti că cel care a fumat cu cineva pipa păcii şi prieteniei şi-i promite să nu-i trădeze niciodată wigwamul şi viaţa, iar după aceea vine cu

o ceată de războinici să-i ia adăpostul și viața, acela merită să piardă ceva mai mult decât calul și pușca. Asta o recunoști și tu.

Da, recunoștea, căci zise oftând:

— Deci, vrei și pușca și calul meu.

— Nu, asta nu. Eu te iubesc și, în ciuda dușmăniei tale, mă consider prietenul tău. O să-ți păstrezi ce ai. Și o să încerc, dacă o fi cu putință, să influențez în bine și situația lui Vupa-Umugi și a războinicilor săi. Totul depinde de felul în care se vor comporta față de noi. Sper să reușesc să-l conving că orice împotrivire ar însemna o adevărată nebunie. Cred că are să asculte motivele mele și are să le judece cu mai multă înțelepciune decât tine.

— Decât mine? întrebă el mirat.

— Da, am vrut să-ți ușurez, pe cât posibil, situația de prizonier, cerându-ți doar promisiunea de a nu evada. Ai refuzat să mi-o dai, pentru că nu ai recunoscut că fuga ta nu mai poate ajuta nimănui, ci, dimpotrivă, poate doar dăuna. În acest fel mă obligai să fiu sever.

— Nu ți-am dat această promisiune, pentru că nu știam ceea ce știu acum.

— Deci, recunoști că nu poți să-i ajuți pe războinicii voștri?

— Da.

— Mai ai timp să-ți dai cuvântul că n-ai să fugi.

— Ai cuvântul meu!

— Bine! Dar gândește-te și la faptul că prin comportarea ta poți să fii de folos sau să faci rău nu numai ție, ci tuturor alor tăi. Ceea ce faci, fie bine, fie rău, o să se răsfrângă și asupra lor. Dacă îți calci cuvântul, pedeapsa va cădea nu numai asupra ta, ci și asupra lor.

— N-o să mi-l calc.

— Foarte bine! Dar poți să-mi dai o cheazăsie?

Se uită întrebător la mine, de aceea îi explicai:

— Pe cuvântul unui creștin pot să mă bizui, dar pe promisiunea unui indian, niciodată!

— Pe Winnetou l-ai crede?

— Da, dar el este o excepție, pentru că în sufletul său e creștin.

— Un războinic roșu trebuie să-și țină orice promisiune, dacă îi iei „medicamentul” drept gaj.

— Tu nu crezi în puterea „medicamentului”, așa că la tine nu ar avea efect.

— Atunci am să fumez cu tine pipa jurământului!

— Nici acest lucru nu ar avea nici o valoare. Tu ai mai fumat pipa prieteniei cu mine și cu Bloody Fox și totuși ți-ai călcat jurământul.

Își coborî privirea și spuse încet și mâhnit:

— Pedeapsa pe care o primesc de la Old Shatterhand e grea. Ea nu este îndreptată asupra trupului meu, ci îmi umple sufletul cu o adâncă durere.

Îmi dădui seama că această durere există cu adevărat și că mâhnirea lui e sinceră. De aceea răspunsei:

— Tu știi că eu mă consider încă prietenul și fratele tău și de aceea, de data asta, făcând o excepție, o să renunț la obișnuita mea precauție și am să-ți acord încredere. Dar tare mi s-ar fi întrista inima dacă m-ai înșela. Dacă te eliberez, ai să fugi?

— Nu.

— N-ai să părăsești oaza fără permisiunea mea?

— Nu.

— Nici să încerci să te duci la comanșii tăi prin poteca dintre cactuși, ca să vorbești cu ei nu vreau!

— N-am să mă duc. Chiar dacă ar veni aici, aș tăcea până aș avea încuviințarea ta ca să vorbesc.

— Atunci dă-mi mâna, așa cum se obișnuiește între bărbați și războinici prea mândri ca să urmărească vreun profit ce s-ar putea obține doar prin minciună.

— Iată mâna mea, și poți să mă crezi că acest gest e ca și când ți-aș fi predat persoana mea însăși!

Se uită în ochii mei cu o privire atât de sinceră, încât fusei pe deplin convins că nu o să mă înșele. Din cauza

negrului și pentru siguranța vieții lui, adăugai:

— Ești supărat pe Bob? O să te răzbuni?

— Nu. Un războinic indian e prea mândru ca să se răzbune pe un negru. Acest *nigger* nu știa ce face. El nu bănuia că e împotriva demnității unei căpetenii să-i lege astfel de pari în spate.

— Am să te scap de ei.

După ce fu dezlegat de parii din spate, Șiba-bigc își întinse membrele înțepenite și ieși apoi cu mine afară la aer, unde chiar atunci, fiind seară, se adăpau caii. Mama Sanna ne aduse de mâncare, și după ce ne ospătarăm, iar liniștea se așternu din nou peste oază, ne duserăm la culcare. A doua zi trebuia să ne sculăm în zori. Șiba-bigc, fără să i-o cerem noi, se culcă între Old Surehand și mine. Voia să se pună de bunăvoie sub supravegherea noastră și să ne dovedească în felul acesta cât de sincere îi sunt promisiunile.

Dimineața, când ne scularăm, umplurăm toate burdufurile existente cu apă, ne aprovizionarăm cu merinde și, după ce ne luarăm rămas-bun de la Șiba-bigc, o pornirăm la drum. Bob, care stătea într-o parte, mă întrebă:

— *Massa* Shatterhand spune la Bob dacă tot păzim pe tânăr căpetenie indiană?

— Nu. Bob, nu-i nevoie.

— Nici legat din nou pari pe cocoasă?

— Doamne ferește să faci așa ceva! A promis că nu o să fugă și nu va fugi.

Cu toate că eram convins de ceea ce spuneam, nici nu-mi trecea prin minte să neglijez prudența necesară. În afara oazei, lângă câmpul de cactuși, rămâneau atâția apași cât era nevoie pentru paza celor cincizeci de prizonieri comanși. Dădui ordin șefului acestor paznici să fie atent la Șiba-bigc și în nici un caz să nu-l lase să iasă din oază. Pe urmă, plecai împreună cu două sute de oameni, mai mult decât suficienți, ca să putem încheia acțiunea cu comanșii. De data asta îi luarăm cu noi și pe Parker și Hawley.

La început, căutarăm locul unde-i lăsasem pe cei cinci apași de strajă. Fuseseră atât de deștepți, ca imediat ce se iviseră zorile, să plece în cercetare, să vadă ce-i cu comanșii și, după un scurt drum făcut călare, dăduseră de locul unde-și petrecuseră aceștia noaptea. Naiinii plecaseră deja, deci și astăzi erau foarte grăbiți. Îi urmăream la fel de repede, și numai în așa fel ca, din când în când, să-i pot prinde în focul binoclului, dar fără să ne apropiem mai mult de ei, ca să nu poată distinge dacă în urma lor se află albi sau roșii, pentru că urmau să creadă tot timpul că în spatele lor se află dragonii.

Ziua trecu, fără să intervină ceva demn de semnalat. Doar spre seară se porni un vânt puternic, cum se întâmplă destul de des în Llano Estacado. Bătea dinspre nord, măturând în drumul său aproape întreg deșertul, și din cauza asta era foarte fierbinte. De fapt, ne cădea aproape în spate, și totuși ne incomoda nu numai datorită căldurii, dar și prin faptul că răscolea nisipul și ni-l vâră în ochi, în urechi, în gură și nas.

— Brr, ce vânt tâmpit! mârâi Parker, prost dispus. De ce trebuia să se pornească chiar acum? Nu putea să aștepte până ne întorceam în oază? Aproape că nici nu putem vedea sau respira!

— Nu cârti, mister Parker, zisei eu. Eu mă bucur că bate vântul și pot să vă spun că, de dragul lui Winnetou, îmi convine chiar extrem de mult că bate.

— De dragul lui Winnetou? Cum vine asta?

— Ia uitați-vă cum ridică nisipul în înaltul cerului! în felul acesta șterge toate urmele comanșilor. Dacă nu ar fi parii, nici nu i-am putea urmări.

— Ei, de acest lucru îmi dau și eu seama, clar nu văd ce legătură are asta cu Winnetou?

— Are, și chiar foarte mare, pentru că în felul acesta urmele lui au să se șteargă. Winnetou trebuie să înfigă parii până ajunge la capcană, nu? Deci, o bucată de drum trebuie să intre în câmpul de cactuși, în care vrem să-i

prindem pe comanși. Dar el trebuie să se întoarcă și să nu rămână acolo. Ca urmare comanșii ar fi putut să-i vadă urmele și să afle că s-a întors. Dar ei cred că urmele lui și ale apașilor ce-l însoțesc sunt urmele comanșilor lui Șiba-bigc. Văzând că ele duc între cactuși, ca apoi să iasă din nou de acolo și s-o ia în altă parte, ce altceva ar putea crede Vupa-Umugi decât că Șiba-bigc s-a rătăcit și că drumul cel adevărat nu e cel care duce între cactuși, ci în direcția cea nouă în care au pornit? Ca urmare nu ar intra în câmpul de cactuși, adică în capcană, și ar merge pe urmele cele noi. Și unde duc urmele cele noi, mister Parker?

— Aici, la noi, firește, răspunse el.

— Desigur că la noi, căci Winnetou nu o să rămână pe loc, și o să ne caute. Se va îndepărta lateral, apoi se va întoarce la drumul însemnat cu pari, ceea ce ar descoperi și comanșii dacă se iau după el, și vă puteți imagina cât de firesc ar fi să le trezească bănuiala. Toate acestea ar fi pus în joc însăși reușita planului nostru.

— Dar vântul șterge orice urma. Nu-i așa că e minunat că s-a pornit? Acest lucru o să-l bucure și pe Winnetou, ca și pe mine.

Parker voi să spună ceva, dar făcu un gest brusc cu mâna, își opri calul, și arătând în față, zise precipitat:

— S-au întors comanșii! într-adevăr au intrat la bănuială și s-au întors. Uite-i că vin, vin!

Strigătul lui de groază ne făcu să privim câmpia drept înaintea noastră, pe care în timpul discuției n-o mai cercetasem cu binoclul. În orice caz, acolo la geana zării se vedeau oameni. Cu ochiul liber nu se putea vedea dacă se mișcau sau nu. Dusei binoclul la ochi. După numai câteva clipe putui să-l liniștesc.

— N-avem de ce să ne speriem. Nu sunt comanșii, ci e Winnetou.

— Îl puteți recunoaște? mă întrebă Old Surehand.

— Încă nu.

— Trebuie să fim foarte prevăzători. Dacă e o ariergardă a comanșilor?

— Atunci s-ar afla în mișcare. Oamenii de acolo s-au așezat jos.

— Dușmanii nu s-ar putea așeza?

— Desigur, dar Winnetou îmi dă să înțeleg că e el. Acum aveți din nou prilejul să apreciați perspicacitatea și prevederea căpeteniei apașilor. I-a ocolit pe comanși călărind în semicerc și s-a oprit în spatele lor, ca să ne aștepte. Firește că s-a gândit că puteam foarte ușor să luăm pe oamenii lui drept naiinii și de aceea a dispus ca trupa să se așeze jos, într-un fel din care să putem ști precis că e el. Luați binoclul meu, mister Surehand, și priviți.

După ce se uită prin binoclu, zise:

— Da, într-adevăr a procedat cu inteligență și șiretenie! Cei de-acolo s-au așezat nu grămadă, ci în așa fel încât formează o săgeată.

— Și încotro indică vârful săgeții?

— Spre sud-est, deci nu în direcția noastră, ci în cea opusă.

— Vârful săgeții indică direcția în care trebuie să mergem. Winnetou ne înștiințează că ne putem continua drumul liniștit și fără nici o grijă. Așezarea pe jos a apașilor ne spune nu numai că-l avem în față pe Winnetou, dar și că totul este așa cum am dorit noi să fie.

— Așa cred și eu. Winnetou nu ar sta atât de liniștit să ne aștepte, dacă ceva n-ar fi în ordine. Totuși am o grijă, pe care aș vrea să v-o împărtășesc. Această grijă se cheamă „apă”.

— Știu la ce vă referiți. Dacă vrem să-i înfrângem pe comanși prin însetare, trebuie să ne asigurăm că nu ducem și noi lipsă de apă.

— Așa este. Noi, pentru ziua de astăzi, avem apă, dar s-ar putea ca ziua de mâine să treacă și noi să nu fi terminat cu Vupa-Umugi, și după ce vom termina cu el, vom avea

nevoie de încă o zi de mers, ca să ajungem la oază. Din păcate, pentru aceste două zile, nu avem apă. La aceasta se adaugă și faptul că și comanșii or să aibă nevoie de apă, poate mai mare decât noi.

— Într-adevăr, nu avem o cantitate suficientă, dar nu cred c-o să răbdăm de sete. M-am gândit de mult la această piedică. Aș fi cel mai ușuratic om, dacă aș elabora un plan, a cărui realizare ar presupune ca trei sute de cai și de oameni să se adune în pustiul Llano Estacado, fără să li se fi asigurat apa necesară. Apa o vom aduce din oază.

— Cum? E la o distanță de o zi de mers călare de aici, și oamenii care s-ar duce după ea ar avea nevoie de cel puțin două zile ca să se întoarcă. Nu e bine.

— Vă înșelați. Oamenii noștri nici nu trebuie să se întoarcă.

— Hm! Habar n-am cum o să procedați.

— Dar e foarte simplu, *sir*: Formăm un lanț de călăreți. Apașii noștri au o grămadă de burdufuri cu ei, la care se adaugă și cele ale lui Bloody Fox. Trimitem burdufurile la oază, ceea ce necesită mulți cai, dar nu și prea mulți oameni. Oamenii aceștia au să fie așezați la anumite distanțe pe drumul ce duce la oază. Prin urmare, nici un om și nici un cal nu trebuie să străbată distanța, și are de mers numai de la unul la altul. Eu, așa m-am gândit să facem.

— Da, vad că trebuie să-mi cer scuze. La toate v-ați gândit. Ați vorbit și cu Winnetou?

— Nu, nu am schimbat nici un cuvânt între noi în legătură cu această problemă, dar ne cunoaștem prea bine și știu că nici unul dintre noi nu scapă nimic din vedere. Dar ce se vede acolo? Apașii nu au cai! Numai Winnetou îl are pe al lui. Puteți să ghiciți de ce, mister Surehand?

— Nu, răspunse el.

— Desigur, în timpul acestor discuții nu ne-am oprit, ci am mers înainte și am ajuns atât de aproape de apași, încât îi puteam vedea cu ochiul liber. Figura săgeții desenată cu trupurile lor pe nisip se risipise, acum stăteau toți laolaltă

și așteptau. Caii nu se vedeau nicăieri, numai murgul lui Winnetou era cu ei.

— O să vă convingeți a doua oră că teama dumneavoastră nu avea temei, îi zisei lui Old Surehand. Winnetou s-a îngrijit înaintea mea de aducerea apei. Noi doi ne potrivim totdeauna în gânduri.

— Credeți că a și trimis caii cu burdufurile la oază?

— Da. Vedeți că are cel mult treizeci de oameni cu el, și nici Bloody Fox nu este aici. Desigur că a plecat cu ceilalți la oază, să aducă apă.

Când, după trecerea câtorva minute am ajuns la Winnetou și oamenii săi, acesta veni spre mine și-mi zise:

— Fratele meu Charley a înțeles când a văzut felul în care ne-am așezat noi jos. Am vrut să-i spun că nu suntem comanși.

— La ce distanță se află aceștia?

— Au mers foarte repede, și cred că le este sete. Însă în curând au să fie nevoiți să se oprească, fiindcă soarele a ajuns la scăpătat.

— Da, peste un sfert de oră va fi întuneric. Cât mai este de aici până la câmpul de cactuși?

— Două ore de mers călare.

— Înseamnă că nu mai ajung astăzi acolo. Pentru noi e bine, o să-i prindem în capcană mâine. Războinicii fratelui meu roșu nu-și au caii cu ei. I-a trimis Winnetou la oază cu burdufurile?

— Da. Bloody Fox cunoaște drumul cel mai scurt și s-a dus cu ei, ca să-i așeze la anumite distanțe unul de altul pentru a însemna drumul cu parii pe care îi avem. Dar burdufurile pe care le-au luat nu sunt destule.

— Le trimitem și pe ale noastre, numai să ne așezăm și noi pentru popas. La toate acestea te-ai gândit și tu?

— Da. Când s-a pornit vântul și mi-a șters urma, am știut că planul ne va reuși din plin. Știam că trebuie să pornim mai departe, ca să fim cât mai aproape de comanși. Mâine, când vor ajunge la capcană și vor pătrunde în câmpul de

cactuși, trebuie să fim în spatele lor, ca, în caz că ar deveni bănuitori, să nu mai aibă loc cum să se întoarcă sau s-o ia în vreo parte.

Încalecă și el și pornirăm mai departe. Este adevărat, oamenii lui trebuiau să fugă pe jos, dar țineau destul de bine pasul cu noi. Și când se făcu întuneric, ne continuarăm drumul, mergând de la un par la altul, până ce am socotit că trebuie să ne oprim, dacă nu vrem să dăm peste comanși.

Între timp, vântul se mai domoli, apoi se opri de tot. Întunericul nu dură mult, pentru că imediat răsări luna. Chiar înainte de asta, burdufurile goale fuseseră încărcate pe cai, iar când răsări luna, un număr de apași porni spre oază și Winnetou cu ei, însoțindu-i până la cel mai apropiat post, al cărui loc de popas nu-l cunoșteam, în felul acesta se aranja tot ce trebuia; acum puteam să ne permitem și noi un somn, deosebit de necesar. Când Winnetou se întoarse, se culcă lângă mine, dar eu dormeam deja.

A doua zi de dimineață, cu toate că se culcase mai târziu decât noi, Winnetou era înaintea noastră în picioare. Nu am zăbovit cu micul dejun. Puteam mânca și în drum. Am băut doar puțină apă, restul l-am dat cailor, care, firește, nu s-au săturat numai cu atât. După ce se goliră burdufurile pe care le aveam cu noi, Winnetou le expedie imediat cu câțiva oameni spre lanțul de călăreți. Nefind întuneric, nu mai era necesar să meargă și el, era suficient să le indice oamenilor direcția exactă.

Apoi, o pornirăm din nou și atât de repede încât cei ce veneau pe jos fură lăsați în urmă, rămânând să ne ajungă mai târziu. Privii destul de des prin binoclu și constatai că ieri seară ajunseserăm destul de aproape de comanși. După un sfert de oră, eram la locul unde făcuseră popas și constatarăm că nu-l părăsiseră de multă vreme.

Puțin mai târziu, îi zării și pe ei. Winnetou puse și el mâna pe binoclu și privi. După ce-i observă câțva timp, zise mulțumit:

— Vede oare fratele meu că ei merg foarte încet?

— Da. Se pare că după două zile de mers, în care n-au băut apă, caii lor sunt istoviți.

— Ei înșiși suferă de sete. Totuși, mult timp au să refuze să se predea.

— Pentru Vupa-Umugi avem un mijloc de constrângere cu mult mai puternic decât setea.

— Fratele meu se referă la „medicamentele” căpeteniei comanșe? A făcut foarte bine că le-a luat cu el, când a fost în Valea Iepurilor. Victoria o să ne fie mult ușurată, iar la întoarcere o să ne fie mai ușor, prin faptul că Old Shatterhand i-a capturat pe comanșii lui Nale-Masiuv și i-a predat dragonilor.

Era pentru prima dată când se pomenea între noi despre acest caz. Faptul că nici Nale-Masiuv, nici dragonii nu veniseră, trebuie să fi fost contrar așteptărilor sale, totuși ieri nu mă întrebese nimic. Un altul nu ar fi avut răbdare până nu i-aș fi povestit pe larg despre toată întâmplarea, însă el nu a pus nici o întrebare și, cu perspicacitatea lui inegalabilă, a ghicit totul, după cum o dovedeau acum cuvintele lui. Folosii prilejul ca să-i povestesc în ce fel ne-a căzut în mână Nale-Masiuv și cum am scăpat pe urmă de el. Când terminai relatarea, Winnetou scoase un „uff” de satisfacție și pe urmă adăugă:

— Fratele meu a procedat foarte bine. Toți acești comanși ne-ar fi fost o povară, fie numai și din cauza apei; la fel și călăreții albi, de care nu avem nevoie pentru a-l prinde pe Vupa-Umugi. Nale-Masiuv, prin pierderea cailor și a armelor războinicilor lui, e pedepsit suficient. Winnetou va afla dacă ofițerul comandant își va ține cuvântul de a-i lăsa în viață. Dacă și-l calcă sau dacă omoară unul singur dintre ei, mi-o va plăti cu viața. *Howgh!*

Cu aceasta, problema era rezolvată. Distanța până la pâlcul de cactuși, destinat să devină capcana comanșilor, fusese apreciată de Winnetou ca fiind de circa două ore de mers. Avurăm însă nevoie de trei, pentru că naiinii

mergeau foarte încet, din cauza epuizării cailor. Noi rămâneam mereu la distanța necesară pentru a nu putea fi văzuți de ei, dar să-i putem urmări prin lentilele binocurilor noastre. Călăreau mergând unul lângă altul, ocupând o cărare destul de lată. După vreo trei ore, această cărare se îngustă brusc. Comanșii începură să se strângă unul într-altul și să formeze un șir lung și îngust.

— Ah, clipa hotărâtoare a sosit! îi spusei lui Winnetou. Nu se opresc, înseamnă deci că nu au nici o bănuială.

— Da, aprobă el. Au ajuns la intrarea îngustă, care duce în desișurile de cactuși. Neputând să-l cuprindă cu vederea, ei cred că hățișul nu e mare și că pe aici a trecut și Șibabigc. În afară de această încredere, îi îndeamnă și setea să înainteze. Unde cresc cactuși, există și umezeală, și ei cred că dincolo de cactuși au să dea de oază, deoarece ei nu știu că umezeala necesară acestor plante este foarte mică și că își trag apa din adâncuri.

După un timp, văzurăm și noi tufișurile de cactuși care, în mii și mii de exemplare, acopereau o suprafață ce nu putea fi cuprinsă din nici o parte. O fâșie îngustă de lumină forma un fel de drum care ducea în adâncime, pe un pământ atât de sterp, încât nu creștea nici cea mai mică rădăcină care să constituie hrana necesară animalelor. Și tocmai la începutul acestui drum bătuse Winnetou un par, ca să-i convingă pe comanși să pătrundă cât mai adânc în hățișul de cactuși.

Așa și făcuseră, fără nici o ezitare, și ajunseră foarte departe, astfel încât atunci când noi am sosit la marginea desișului ghimpos, i-am putut vedea cum dispăreau în depărtare. Ne-am oprit și am descălecat, iar caii i-am priponit în urma noastră, la mai mult de-o bătaie de pușcă, pentru ca nu cumva să fie răniți dacă, eventual, comanșii ar fi vrut să lupte. Ocupărăm o poziție care domina în întregime drumul, de la intrarea lui în tufiș până la o mare depărtare, distanță care nu putea fi străpunsă de comanși la întoarcere.

La început drumul avea o lățime de circa douăzeci de pași, dar la distanța până unde băteau puștile noastre se îngusta atât de mult, încât de-abia puteau merge patru sau cinci călăreți, și aceștia unul lângă altul. Drept urmare, dacă ar fi ajuns la nebuneasca idee de a ne ataca, comanșii ar fi trebuit să se înșiruie pe o lățime de cel mult cinci oameni, și o cincime sau o șesime dintre noi ar fi fost absolut suficientă ca să respingă un asemenea atac. Ar fi fost de ajuns ca gloanțele noastre să doboare numai pe cei din față, formând astfel un meterez pe care ceilalți nu l-ar fi putut trece, și nici ocoli prin dreapta sau prin stânga, din cauza cactușilor.

În sfârșit, reușiserăm să atragem dușmanul în această excelentă capcană, iar acum puteam aștepta liniștiți să vedem ce au să facă. Ce au să facă? Un singur lucru puteau face, și anume de îndată ce vor ajunge la locul unde se termină drumul, și de unde nu pot merge mai departe, să se întoarcă.

Așteptarăm o oră, două, poate și mai mult și comanșii tot nu veneau. Desigur că, ajungând la capătul drumului, nu s-au întors imediat, ci s-au oprit să se sfătuiască. Dar de venit, trebuiau să vină, asta fără nici o îndoială. Țineam ochii ațintiți spre locul pe unde trebuiau să apară.

— Uff! exclamă Winnetou, arătând în fața lui.

Ochii săi de vultur îi descoperiseră pe comanși înaintea noastră. Veneau încet, obosiți și dezamăgiți. Încă nu ne vedeau, pentru că ședeau jos, pe pământ, și caii noștri erau departe, în deșert. În curând, însă, coloana lor lungă și îngustă se opri, ca și când s-ar fi lovit de ceva; ne-au zărit, iar noi ne-am ridicat în picioare, în văzul lor.

Dar până atunci crezuseră că-i aveau pe dragoni în spate, acum recunoșteau că s-au înșelat. Erau la o distanță de la care puteau să vadă că în fața lor sunt indieni.

— Ce sperietură pe ei! spuse Old Surehand, care stătea lângă mine.

— Sperietură? Încă nu, răspunsei eu. Pot să creadă că suntem comanșii lui Nale-Masiuv. Dar în acest caz, prezența noastră i-ar pune pe gânduri, fiindcă aveau convingerea fermă că Nale-Masiuv îi aduce pe dragoni, gonindu-i din spate.

— Sunt curios să văd ce-or să facă.

— Știu ce-or să facă. O să trimită câțiva războinici înainte, ca să afle cine suntem. Uite-i, au și pornit!

Văzurăm cum doi comanși se desprinseră de ceilalți și se apropiară încet de noi, mergând pe jos, nu călare.

— Vrea fratele meu să vină împreună cu mine în întâmpinarea lor? îl întrebai eu pe Winnetou.

— Da, să mergem, răspunse el.

Mergeam în adâncimea hățișului de cactuși către comanși, pășind la fel de încet ca și ei. Vedeau că au în față un alb și un indian, ceea ce-i surprinse și se opriră. Le făcurăm semn să se apropie, mergând și noi spre ei. O porniră din nou, ezitând, dar curând se opriră din nou.

— Să vorbească fratele meu Shatterhand, zise Winnetou.

În asemenea ocazii, de obicei, mă lăsa pe mine să conduc discuția. Le strigai celor doi naiini:

— Războinicii comanși pot veni liniștiți mai aproape! Vreau să vorbesc cu ei și nu au să pățească nimic, dacă n-o să încerce să folosească armele contra noastră.

Porniră. Îi chemasem, deoarece nu voiam să mă duc eu până la ei, unde aş fi intrat în bătaia puștilor comanșilor, ceea ce trebuia să evităm. Ne întâlnirăm cam la mijlocul distanței, totuși nu veniră chiar până lângă noi.

— Vupa-Umugi, căpetenia comanșilor naiini, v-a trimis să aflați cine suntem, începui eu. Mă cunoașteți?

— Nu, răspunse cel mai în vârstă dintre ei, în timp ce amândoi priveau țintă și cu venerație la Winnetou.

— Nici pe războinicul roșu care stă aici lângă mine nu-l cunoașteți?

— Uff! E Winnetou, căpetenia apașilor!

— Iar eu sunt Old Shatterhand, prietenul și fratele lui alb!

— Uff, uff, exclamă amândoi, cercetându-mă cu atenție.

Dacă fuseseră uimiți, recunoscându-l pe Winnetou, zăpăceala lor crescuse și mai mult când auziră numele meu, făcând totuși eforturi să se stăpânească.

— Ați crezut că în spatele vostru se află călăreți albi? continuă eu.

Nu răspunseră.

— Iar în spatele lor trebuie să vină Nale-Masiuv?

— De unde știe Old Shatterhand toate astea? întrebă cel mai în vârstă.

— Știu mai mult decât atât! Ați vrut să-i atrageți pe soldații albi la pierzanie, și acum vă aflați voi aproape de ea. Priviți înainte! Vedeți? Acolo așteaptă trei sute de războinici ai apașilor mescalero, cu armele pregătite de tragere și care vă pot împușca până la ultimul om, dacă încercați să vă apărați.

— Uff, uff!

— În nici un caz nu mai puteți înainta și nici pe aici nu puteți trece. Trebuie să vă predați. Dacă nu vă predați, o să fiți sau împușcați sau lăsați să muriți de sete în deșertul din care nu există nici o scăpare.

Comanșii se uitară unul la altul. Își dădeau toată osteneala să ascundă impresia pe care le-o făcuseră cuvintele mele, totuși nu era greu să vezi că erau uluiți în cel mai înalt grad. Acela care răspunsese până acum la chestionări, întrebă și el:

— Unde sunt călăreții albi?

— Crezi că o să-ți spunem?

— Dar Nale-Masiuv unde este?

— Nici asta nu-ți putem spune. În schimb am să te întreb, unde este Șiba-bigc cu cei cincizeci de călăreți ai săi?

— Uff! Șiba-bigc, nu știu!

— Noi însă știm. Credeați că îl urmăriți pe el, dar nu el era cel care mergea înaintea voastră.

— Dar cine?

— Winnetou. De două zile mergeți după parii înfiți crezând că-l urmați pe Șiba-bigc, care vă arată drumul, fără să bănuți că Winnetou a schimbat direcția, ca să vă inducă în eroare.

— Uff! E adevărat?

— Old Shatterhand nu minte niciodată. Șiba-bigc nu a putut să vă arate drumul, pentru că e prizonierul nostru. Cât despre Nale-Masiuv, l-am prins împreună cu oamenii lui, iar acum se află în mâinile călăreților albi pe care i-am prevenit în legătură cu el și cu voi. Toate acestea să i le spuneți lui Vupa-Umugi. Indianul se holbă la mine și exclamă:

— Vupa-Umugi nu o să creadă!

— Îmi este indiferent dacă va crede sau nu. Dar asta-i adevărul.

— Știm că Old Shatterhand iubește adevărul, dar ceea ce ne-a spus acum nu vrea să ne intre în urechi. Ar vrea să vorbească el însuși cu căpetenia noastră?

— Da!

— Atunci ne întoarcem la Vupa-Umugi să-i spunem totul.

— Așa să faceți! Noi o să rămânem aici și o să așteptăm până vine el!

Plecară, iar noi ne așezarăm jos. Din agitația comanșilor, puturăm deduce că cei doi indieni au ajuns la ai lor, iar zarva produsă era efectul soliei transmise. Până atunci, comanșii rămăseseră pe cai, acum descălecară cu toții. După un timp, văzurăm că vine spre noi un indian. Nu era Vupa-Umugi, ci tot cel cu care vorbisem mai înainte. Ajuns la noi, ne informă:

— Căpetenia comanșilor a ascultat vorbele noastre, și nu a crezut nimic. Vrea să le audă din gura voastră.

— De ce nu vine să le audă?

— Fiindcă aici stă Old Shatterhand și aici Winnetou, căpetenia apașilor, de aceea Vupa-Umugi nu vrea să fie singur.

— Foarte bine, doi la doi. Să mai aducă pe cineva cu el.

— Apanatșca, a doua căpetenie a naiinilor, o să fie cu el.

— Nu avem nimic împotriva.

— Old Shatterhand și Winnetou au armele la ei: Vupa-Umugi și Apanatșca au voie să-și aducă și ei armele?

— Da.

— Ca să avem încredere, Winnetou și Old Shatterhand să promită că își vor respecta cuvântul dat!

— Primit! *Howgh!* răspunse Winnetou.

— Eu am promis deja, nu mai trebuie să mai promit încă o dată.

Omul plecă.

Eram curios să-l cunosc pe Apanatșca, a doua căpetenie a comanșilor. După nume, însemna că e un războinic excelent, pentru că acest cuvânt comanș înseamnă om bun și destoinic în toate.

Nu dură mult și văzurăm venind spre noi pe amândouă căpeteniile, pășind mândru, cu capul sus, ca niște oameni care știu că avantajul e de partea lor. Cu această atitudine voiau să ne impresioneze, ceea ce firește că nu puteau face. Fără să rostească un cuvânt, se așezară vizavi de noi, cu pușca pusă de-a curmezișul pe genunchi, aruncând asupra noastră priviri destul de reci. Dar pe noi nu ne puteau înșela. Trăsăturile lor imobile erau, firește, numai o mască, pentru a ascunde ceea ce se petrecea în inimile lor.

Mă așteptam ca Apanatșca să fie un bărbat mai în vârstă. Dar era încă tânăr și-mi spuneam că, în afară de Winnetou, nu văzusem un indian atât de interesant.

Nu era înalt, dar era bine făcut și puternic. Căutam pe fața lui trăsăturile tipic indiene, dar degeaba, nu avea nici ochii aceia puțin oblici, nici pomeții ieșiți în afară. Avea un păr lins, negru, legat strâns în creștet. Aproape că aș fi putut spune că e un păr creț, care devenise întins și lins

numai datorită îngrijirii. În ciuda culorii mai închise a feței, mi s-a părut că deasupra buzei de sus, pe bărbie și pe obraji, are acea strălucire neagră-albăstrie care se vede după bărbierit la bărbații cu barba deasă și închisă la culoare. O fi având acest Apanatșca o asemenea barbă deasă, că era obligat să se bărbierească, contrar obiceiului indian? De unde lua săpun? Este știut că indienii nu se bărbieresc. Ei își smulg puținele fire de păr pe care le au până ce nu mai cresc. Acest indian îmi era foarte simpatic. Fața lui îmi făcea o impresie pe care aș numi-o ca fiindu-mi familiară. Îl mai văzusem cândva? Desigur că nu! Dar asta însemna că printre cunoscuții mei de acum sau de mai demult a existat o figură asemănătoare. Cu ochii minții mele rememoram, cu viteza fulgerului, sute și sute de fețe, fără să dau peste cea potrivită. Este un fapt curios că lucrul aflat cel mai aproape este adeseori cel mai îndepărtat!

Când se întâlnesc la o convorbire căpetenii dușmane, cel mai de vază nu începe niciodată primul. Cu cât mai sus se crede, cu atât se închide într-o tăcere mai lungă. Consideră că cine are cele mai multe motive de a vorbi, acela să înceapă. Vupa-Umugi voia să dea impresia că nu are nici un interes să ajungă la vreo înțelegere. Tăcea și fața lui arăta că nu vrea să vorbească mai înainte ca noi să ne adresăm lui. Îmi convenea și așa, pentru că noi aveam mult mai mult timp decât el.

Mă uitai la Winnetou și, dintr-o scurtă privire a lui, înțelegeai că nu este dispus să înceapă discuția.

De aceea mai așteptai un timp și, cum nu se întâmplă nimic, mă întinsei pe jos și-mi pusei brațul sub cap, ca unul care vrea să se odihnească sau chiar să doarmă. Această comportare își atinse scopul, chiar dacă numai pe jumătate. Vupa-Umugi îi făcu semn lui Apanatșca, iar acesta zise:

— Old Shatterhand și Winnetou, căpetenia apașilor, au vrut să vorbească cu noi.

Rămăsei culcat, fără să răspund. Winnetou tăcea și el. Atunci Apanatșca repetă:

— Old Shatterhand și Winnetou, căpetenia apașilor, au vrut să vorbească cu noi.

Dar nici acum nu primi răspuns. Repetă aceleași cuvinte încă o dată. Atunci mă sprijinii în coate și zisei:

— Ceea ce aud mă uimește. Nu noi am vrut să vorbim cu voi, ci am fost întrebați dacă vrem să-i spunem lui Vupa-Umugi ceea ce li s-a părut solilor săi de necrezut. I-am spus să vină aici și acum stă ca și când nu ar vrea să audă nimic. De ce tace și-l pune pe Apanatșca să vorbească în locul lui? Nu este destul de deștept ca să poată vorbi? El și Apanatșca au vrut să vorbească cu noi, și dacă nu-și deschide gura, nouă ne e totuna. Avem apă suficientă și carne la fel. Dacă și el poate să aștepte, nu are decât să tacă în continuare.

Făcui gestul de a mă întinde din nou, ceea ce-l făcu pe Vupa-Umugi să-mi zică:

— Old Shatterhand poate să șadă și să asculte vorbele mele!

— Ascult, spusei eu scurt.

— Old Shatterhand a afirmat că Nale-Masiuv și războinicii săi au fost luați prizonieri?

— Așa am spus și este adevărat.

— Și Șiba-bigc este prizonier?

— Da.

— Nu pot să cred.

— N-ai decât.

— Cum ai putut să te întâlnești pe rând cu Șiba-bigc, cu călăreții albi și cu Nale-Masiuv? O asemenea întâmplare nu e posibilă.

— Nici nu a fost o simplă întâmplare, ci un calcul.

— Calcul? Pentru asta ar fi trebuit să știi tot ce au hotărât războinicii comanși să întreprindă!

— Am știut totul și chiar de la tine.

— Uff! De la mine?

— Da. De la tine am auzit totul la Apa Albastră.

— Uff! Îl crezi pe Vupa-Umugi prea naiv.

— Asta nu. Ceea ce-ți atribui este mai curând imprudență. Ai fost pur și simplu orb și surd și ai neglijat tot ceea ce ar fi trebuit să faci pentru realizarea unui plan ca al vostru.

— Care plan?

— Întrebarea ta e ridicolă, i-am răspuns.

Apoi am început să-i redau mersul evenimentelor, începând cu momentul în care Winnetou trăsesese cu urechea la cei doi războinici comanși, care discutau despre atacul plănuit asupra oazei, și hotărâse să-l prevină și să-l ajute pe Bloody Fox. Vupa-Umugi mă întrerupse de mai multe ori cu exclamații pline de mirare și chiar de spaimă. Iar atunci când îi spusei cum l-am forțat pe Nale-Masiuv la supunere, amenințându-l că-i distrug ceea ce are el mai sfânt din tot ce posedă, „medicamentul”, și adăugai și remarca: „Și tu o să te predai, ca și el: o să-ți iau și ție „medicamentul” pe fața lui trecu un râs răutăcios și ripostă:

— Mie nu poți să-mi iei „medicamentul”, pentru că nu-l port la mine. Vupa-Umugi nu are un singur „medicament”, ci mai multe. Dar e deștept și niciodată nu le ia cu el în luptă, unde le poate pierde ușor. Așa că tu nu o să le ai!

— Ți-am spus că o să ți le iau și ceea ce spune Old Shatterhand este întotdeauna adevărat, și tu ai să te convingi îndată. Cum crezi că ai putea scăpa de situația în care te afli, dacă nu vă predați? Vrei să luptați?

— Da, vom lupta!

— Încearcă, dar eu știu că nu o să luptați. Și chiar dacă ați învinge, nu aveți apă și ați pieri de sete. Dar pentru voi e cu neputință să învingeți. Privește puțin în jur. Vezi, nu aveți loc unde să vă desfășurați, și fiecare glonte al nostru ar nimeri mai mulți războinici de ai voștri, atât de înghesuiți sunteți unul lângă altul. Noi avem apă, voi nu. Noi și caii noștri suntem hrăniți și odihniți, vouă vă este sete, iar caii voștri sunt gata să cadă din picioare de oboseală. Gândește-te la asta!

— Și totuși o să luptăm!

— Nu. Te știu imprudent, dar nu nebun.

Își lăsă capul în jos și tăcu. Trecu mult timp în care nu scoase un cuvânt. Apoi întrebă cu glas înăbușit:

— Dacă ne predăm, ce o să hotărâți în legătură cu noi?

— Vă dăruim viața.

— Numai atât? Fără cai și fără puști am fi pierduți, nu vi le putem da.

— Și totuși, dacă vi le cerem, o să ni le dați. Lăsându-vă în viață, dăm dovadă de cât se poate de multă îndurare. Dacă voi ați fi fost învingătorii, nu ar fi existat nici o îndurare pentru noi, toți ar fi trebuit să murim la stâlpul caznelor.

Își strânse pumnii furios și exclamă:

— Spiritul cel rău te-a adus la Apa Albastră și așa s-a năruit tot planul nostru!

— Ceea ce spui este adevărat, dar eu cred că n-a fost un spirit rău, ci unul bun care m-a condus la Apa Albastră. N-aveți nici o speranță de salvare. Dacă nu vă predați, sunteți pierduți. Asta trebuie s-o recunoști și tu.

— Nu, nu recunosc. Amintește-ți că cel pe care-l numiți Old Wabble, omorătorul de indieni, e prizonierul nostru. Îl ținem în mâinile noastre drept ostatic și o sa moară dacă vă atingeți de vreunul din noi.

— N-are decât să moară! E un om care nu ține seama decât de el, tocmai de aia ți-a căzut în mâini, și de unul care se poartă ca el, nu-mi pasă. De fapt, el s-a dezis de mine.

— Înseamnă că ești de acord să moară?

— Nu. Vreau doar să-ți spun că nu voi face nici un sacrificiu pentru a-l salva. Dar dacă îl omorâți, o să-l răzbun într-un mod foarte sângeros, de asta poți să fii sigur. Acum am terminat și nu mai am ce discuta cu tine.

Mă ridicai și Winnetou îmi urmă exemplul. Cei doi comanși se ridicară și ei. Apanatșca avea o expresie deosebită în priviri, nu era nici înverșunare, nici ură, aproape că aș fi putut spune că e bunăvoință, dar se

străduia să-și ascundă gândurile și simțămintele. Cu atât mai mult puteam vedea cum fierbea Vupa-Umugi de ură și necaz. În sufletul lui se dădu o mare luptă și cu greu reuși să zică precipitat:

— Și noi am terminat! Mai există căi de salvare!

— Chiar dacă ar exista o sută de căi, tot nu v-ar putea fi de folos. Dacă n-o să meargă altfel, o să dăm foc la cactuși.

— Uff! exclamă el speriat. Winnetou și Old Shatterhand vor să devină niște ucigași incendiatori?

— Lasă întrebările astea fără sens! Vorbește mai bine cu oamenii tăi și comunică-ne ce-ați hotărât.

— O să afli.

Cu aceste cuvinte ne întoarse spatele și plecă împreună cu Apanatșca, dar nu mai avea nici pe departe atitudinea mândră cu care venise. Ne întoarserăm și noi la oamenii noștri, curioși să afle ce am obținut prin convorbirea cu cele două căpetenii.

Pe comanși nu-i scăparăm din ochi. Oricât de absurd ar fi fost un atac din partea lor, trebuia totuși să avem în vedere și o astfel de posibilitate, și să fim pregătiți să-i respingem. Nu-i puteam vedea decât pe cei din față de tot, dar de ceea ce se petrecea în spatele lor, habar nu aveam. De aceea, îmi luai calul și mersei lateral, până-i putui vedea pe toți, dintr-o parte, nu numai pe cei din capul coloanei. Văzui că acolo unde-i credeam adunați erau numai vreo treizeci de inși. Ceilalți se retrăseseră iarăși în hățișul de cactuși. Mă întorsei și-l informai pe Winnetou.

— Vor să-și croiască drum cu cuțitele, prin desișul cactușilor, îmi zise el.

— Și eu sunt de aceeași părere, dar firește că n-au să reușească.

— Nu. Cactusul e uscat ca piatra, iar cuțitele au să li se tocească repede.

— Cu toate acestea, să fim cu băgare de seamă. Mă mai duc o dată să-i observ.

— Fratele meu procedează foarte bine, cu toate că nu este nevoie.

— Pot să vin și eu, mister Shatterhand? întrebă Parker.

— Din partea mea...

— Dar eu pot veni? zise Ios Hawley.

— Da, dar în afară de voi doi, nimeni altcineva. Aduceți-vă caii!

Merserăm spre sud, până la locul unde pâlcul de cactuși făcea o cotitură spre est. Am călărit aproape o oră întreagă în această direcție și am ajuns la un intrând de nisip, care pătrundea adânc în desișul de cactuși. Merserăm pe el, până-i dădurăm de capăt. Îmi scosei binoclul și mă uitai după comanși. Îi descoperii departe, spre nord, erau ca niște puncte minuscule. Nu puteam vedea ce fac, dar era de presupus că încercau să-și facă drum cu cuțitele; un drum prin acest desiș de țepi fără de sfârșit, o imposibilitate! Ne întoarserăm prin același loc pe unde veniserăm.

8. Generalul

După ce părăsirăm amintitul intrând de nisip și când s-o luăm din nou spre vest, mi se păru că departe, spre sud, s-ar mișca ceva în Llano. Îndreptai binoclul într-acolo și văzui că nu m-am înșelat. Erau niște călăreți. Deocamdată, nu-i puteam număra, dar după câțva timp văzui că sunt opt, care aveau cu ei patru cai de povară sau catări. Mergeau spre nord-est și trebuiau să treacă prin spatele câmpului de cactuși, partea din față fiind locul unde ne aflam noi și apașii noștri. Ar fi putut să-i vadă pe comanși și să le vină în ajutor, scăpându-i dintre tufișurile de cactuși. Știam că lucrul e aproape imposibil, dar de multe ori am constatat că, printr-o mică întâmplare, imposibilul se transformă în posibil. Nu trebuia să-i las să-și urmeze drumul, ci să-i determin să vină cu noi în partea cealaltă a tufărișului de cactuși, mai ales că ulterior constatai că patru dintre cei opt călăreți erau indieni.

Din ce trib făceau parte? Trebuia să o aflu. Mai meraserăm încă o bucată de drum spre sud, până ce ajunserăm în dreptul lor și așteptarăm. Ne văzură și ei și se opriră o clipă să se sfătuiască, apoi veniră spre noi.

Numai doi dintre ei îmi atraseră atenția, un alb și un indian. Indianul avea o pană de vultur la chică, ceea ce însemna că e căpetenie. Albul era înalt, slab și deșirat, în vârstă de cincizeci-șaizeci de ani. Îmbrăcămintea îi era cât se poate de bizară, pe jumătate militară, pe jumătate civilă, și, ca o curiozitate, mai purta și o sabie lungă, ce-i atârna într-o parte. Apropiindu-se și putând să le distingem figurile, văzui că albul avea o mutră care nu inspira prea mare încredere.

Se opriră la oarecare distanță de noi. Albul făcu o mișcare neglijentă, aproape condescendentă, ducând mâna la borul pălăriei și zise:

— *Good day, boys* — bună ziua, băieți! Ce căutați aici, în mijlocul acestui pustiu blestemat?

— Am ieșit puțin la o plimbare călare, răspunsei eu.

— La plimbare? Curioasă plăcere! Dacă nu aș fi obligat să traversez acest Llano, nimeni nu m-ar putea aduce aici. De fapt, cine și ce sunteți?

— *Boys* suntem. Ne-ați numit *boys*, înseamnă că suntem cam așa ceva.

— Aiurea! Nu am chef să mă las păcălit. Dacă întâlnești pe cineva în Llano Estacado, neapărat trebuie să știi cine este.

— Așa și e!

— Bine. V-am întâlnit, prin urmare, cine sunteți?

— Și noi v-am întâlnit. Prin urmare, cine sunteți?

— *Sir*, mi se pare că sunteți un tip cam curios. De obicei, nu sunt atât de înțelegător, dar azi o să fac o mică excepție. De fapt, probabil, v-ați dat seama că sunt ofițer. Ați auzit vreodată de renumitul Douglas, vreau să spun de generalul Douglas?

— Nu.

— Înseamnă că nu sunteți deloc familiarizați cu istoria războaielor din Statele Unite! Pentru că eu sunt acest general Douglas.

La aceste cuvinte se lovi tare cu pumnul în piept, ceea ce cu greu ar face un adevărat general.

— Frumos! Mă bucur, *sir*!

— Am luptat la Bull-Run.

— Toată cinstea!

— La Gettysburg, la Harpers Ferry, în munții Chattanooga și în alte douăzeci de bătălii. Și întotdeauna am ieșit învingător. Mă credeți?

Aceste cuvinte le întovărăși de un puternic zăngănit de sabie.

— De ce nu? răspunsei.

— *Well*! Nici nu v-aș sfătui să faceți altfel. Acum traversăm Llano-ul. Albii sunt servitorii mei, iar acești

indieni călăuzele mele. Căpetenia lor este Mba-Lupul, căpetenia chiccasavilor.

În orice caz, un deget al acestei căpetenii valora mai mult decât acest așa-zis general. Îl întrebai:

— Războinicii chiccasavilor au dezgropat cumva securea războiului împotriva vreunui alt trib?

— Nu, răspunse el.

— Și nici contra apașilor sau comanșilor?

— Nici.

— Atunci, pe căpetenia acestui trib pașnic îl așteaptă o mare surpriză. Dincolo de câmpul de cactuși, ceva mai sus, se află Winnetou, căpetenia apașilor, însoțit de mulți războinici, care l-au prins ca într-un clește pe Vupa-Umugi, căpetenia comanșilor, împreună cu oamenii săi, și-i va lua prizonieri. Vrei să vezi și tu?

— Neapărat, răspunse el cu ochii strălucitori.

— Winnetou? întrebă „generalul”. Trebuie să-l văd și eu. Desigur că mergem într-acolo. Cine sunteți dumneavoastră, *sir*?

— Sunt împreună cu Winnetou, și mi se spune Old Shatterhand.

Căsca niște ochi mari și mă privi cu totul altfel decât până atunci și zise:

— Am auzit multe despre dumneavoastră, *sir*, și mă bucur mult să vă cunosc. Iată mâna mea, mâna unui general învingător!

Îi întinsei și eu mâna, fiind foarte bucuros că veneau cu noi de bunăvoie. Mba nu scoase un cuvânt, dar observai că socotea drept o favoare faptul că ne întâlnise. Cu atât mai vorbăreț însă era Douglas. Ar fi vrut să știe cât mai multe despre actuala ciocnire dintre apași și comanși. Îi dădui lămuririle pe care nu le puteam ocoli, fiindcă omul nu-mi plăcea, având o pronunțată mutră de escroc. La auzul numelui de Old Surehand, tresări vizibil, și imediat îmi fu clar: între el și Old Surehand trebuia neapărat să existe vreo legătură.

Când ajunserăm cu toții la apași, nu mică le fu acestora mirarea că, în mijlocul deșertului, am dat de un grup pregătit pentru o lungă călătorie, caii lor de povară fiind încărcăți cu burdufuri pline cu apă. Prezentându-i celorlalți, Winnetou îl salută pe Mba cu o seriozitate prietenească, pe general însă foarte reținut. Old Surehand se uita la general foarte mirat de înfățișarea lui, dar era evident că nu-l cunoștea deloc. În schimb, presupusul ofițer îl scrută cu o privire aproape înfricoșată, și această îngrijorare se pare că nu dispăru decât atunci când văzu că Old Surehand îl tratează ca pe un om complet necunoscut. Acum eram și mai convins că de acest om trebuie să ne păzim. Am folosit prima ocazie în care „generalul” nu mă observă și l-am întrebat pe Old Surehand:

— Îl cunoașteți pe acest pseudo-general?

— Nu, răspunse el.

— Nu l-ați întâlnit niciodată?

— Nu. Îl văd pentru prima oară.

— Căutați să vă amintiți.

— Nu am ce să-mi amintesc, este așa cum vă spun. Dar de ce mă întrebați în felul acesta, *sir*?

— Pentru că mi se pare că el ar avea o anumită legătură cu dumneavoastră. Când am pomenit numele dumneavoastră, s-a speriat.

— Mai mult ca sigur că este o eroare la mijloc.

— Nu, am văzut foarte bine. Și adineauri v-a privit cu teamă chiar. Se putea vedea clar că aștepta cu încordare să vadă dacă vă aduceți aminte de el.

— Hm! Știu eu ce priviri pătrunzătoare aveți mister Shatterhand, dar în cazul acesta vă înșelați. Nu am nimic cu acest Douglas.

— Cu atât mai mult are el cu dumneavoastră, după cât mi se pare. Am să-l urmăresc în continuare.

— *Sir*, urmăriți-l, clar o să vă convingeți că am dreptate.

Soarele dogorea ca un cuptor. Amiaza sosi și trecu, fără să primim vreun răspuns de la comanși. Apoi, se observă

printre ei o mișcare, arătându-ne că s-au adunat iar cu toții. Se întorsese și Vupa-Umugi, fiind nevoit să recunoască și el că era imposibil să-și croiască o cale de ieșire printre cactuși. O nouă convorbire era singura posibilitate ce-i rămânea. Într-adevăr, un comanș se îndrepta spre noi și ne înștiință că cele două căpetenii ar vrea să ne vorbească. I-am răspuns că suntem de acord și ne-am îndreptat spre locul unde avusesem și prima convorbire. Înainte de a sosi ei, scosei din coburi „medicamentele”, pe care le luasem din Valea Iepurilor. Ca să nu le vadă, le băgai sub haina de vânătoare, și mi-o încheiai.

Abia ne așezarăm, că sosi și Vupa-Umugi cu Apanatșca. Își ocupară locurile de mai înainte din fața noastră și se străduiră să pară cât mai indiferenți, dar se vedea destul de bine că erau foarte îngrijorați. Cu toate acestea, ochii lui Apanatșca nu exprimau dușmănie, în timp ce ai lui Vupa-Umugi ardeau de flăcările urii.

De data asta, Vupa-Umugi evită să ne mai lase să așteptăm. După ce se așeză, începu imediat:

— Old Shatterhand mai este de aceeași părere ca mai înainte?

— Da, răspunsei.

— Am discutat cu războinicii mei și am venit să vă fac o propunere. O să îngropăm securea războiului și o să fumăm pipa păcii cu voi.

— Frumos! Văd că mintea a început să-ți vină la loc. Dar această minte ar trebui să-ți spună că putem să-ți acceptăm propunerea numai în anumite condiții.

— Uff! Vreți să-mi puneți condiții? Nu există condiții!

— Știi foarte bine că există. Sau crezi că după toate cele întâmplate și plănuite, trebuie doar să spui că ne oferi pacea și apoi să pleci ca un învingător? Îți dai seama ce spui?

Vorbi cu voce tare și autoritară, iar el își lăsă ochii în jos. Apoi mă întrebă pe un ton șovăitor:

— Ce cereți ca să ne lăsați să plecăm?

— Ceea ce am mai spus. Vă dăruim viața și libertatea, dar vă luăm caii și puștile. Celelalte arme le puteți păstra.

— Așa ceva nu pot accepta!

— Bine, atunci am terminat; și lupta poate să înceapă!

Făcui o mișcare de a mă ridica, de aceea zise repede:

— Stai, rămâi puțin! Ești chiar atât de sigur că vom fi învinși? Old Shatterhand crede că poate face cu Vupa-Umugi ceea ce a făcut cu Nale-Masiuv?

— Da, așa cred!

— Pe el l-ai putut învinge, pentru că ai avut „medicamentele” lui.

— Nu ți-am spus că o să le iau și pe ale tale?

— Da, așa ai spus, dar nu o să pui mâna pe ele.

— *Pshaw!* Nimic mai simplu decât să le aduc. Știu unde le-ai lăsat: în Caam-culano.

— Uff!

— Sunt agățate în fața cortului tău, care se află alături de cel în care e legat negrul pe care l-ai prins.

— Uff! De la cine a aflat Old Shatterhand?

— Nu numai că am aflat, dar am și văzut cu ochii mei. Fii atent la ce o să fac!

Mă ridicai, tăiai o grămadă de cactuși subțiri ca pentru foc, apoi mă adresai iar lui Vupa-Umugi:

— De la Altșese-tsi am mers la Caam-culano, de unde am luat cu mine trei lucruri. Negrul...

— Nu-i adevărat!

— Calul tău preferat...

— Nu cred!

— Și „medicamentele” tale.

— Totul e o minciună. O mare minciună!

— Old Shatterhand nu minte. Ia, uită-te aici!

Îmi deschisei haina de vânătoare, scosei „medicamentele” și le pusei pe grămăjoara de uscături. Când le văzu, lui Vupa-Umugi cât p-aci să-i sară ochii din cap. Își încordă mușchii și, în clipa următoare, era gata să

sară să pună mâna pe „medicamente”. Apucăi repede revolverul și, îndreptându-l spre el, îl amenințai:

— Stai jos! Ți-am spus că ai să te întorci liber și în siguranță, și am să mă țin de cuvânt. Însă acum aceste „medicamente” îmi aparțin, și, dacă faci o mișcare către ele, te împușc!

Se prăbuși fără vlagă, gemând:

— Sunt... „medicamentele”... mele. Într-adevăr... ale mele.

— Da, așa este și trebuie să recunoști încă o dată că Old Shatterhand știe întotdeauna ce spune. Ți-am dat cuvântul că o să te tratez exact ca pe Nale-Masiuv. Spune repede, o să vă predați în condițiile pe care ți le-am comunicat?

— Nu... nu... ne predăm!

— Atunci mai întâi am să-ți ard „medicamentele”. După aceea am să-ți iau scalpul cu moțul tău cu tot și pe urmă o să fii spânzurat. *Howgh!*

Scosei chibriturile din buzunar, aprinsei unul și-l apropiai de rămurelele de cactuși, care începură imediat să ardă.

— Stai! „Medicamentele” mele, „medicamentele” mele, urlă el îngrozit. Ne predăm, ne predăm!

În ciuda faptului că era surescitat, nu se încumeta să-și părăsească locul. Revolverul meu continua să fie îndreptat asupra lui. Stinsei focul și-i declarai în modul cel mai serios, scoțând totodată al doilea băț de chibrit:

— Vupa-Umugi, ascultă ce-ți spun! Am omorât focul, pentru că promiți că te predai. Nu cumva să-ți treacă prin cap să nu-ți ții promisiunea. La cea mai mică împotrivire din partea ta, aprind din nou focul și n-o să-l mai sting înainte de a-ți arde complet „medicamentele”. Aceste cuvinte au tăria ca și când ar fi întărite cu pipa jurământului.

— Ne predăm! mă asigură el, aproape tremurând de frică. Și atunci o să-mi primesc „medicamentele” înapoi?

— Da. Dar numai în clipa când o să vă redăm libertatea. Până atunci, o să le păstrăm la loc bun; dar imediat ce veți face o încercare de-a vă elibera, o să le ard. Acum cer de la tine următoarele lucruri: tu rămâi aici, predai armele și te lași legat. Accepti?

— N-am încotro, pentru că ai „medicamentele” mele!

— Apanatșca se va întoarce la războinicii voștri și le va comunica ce ai hotărât. Războinicii trebuie să-și depună toate armele acolo unde se află acum, și apoi să vină unul câte unul la noi, ca să-i legăm ca și pe tine. Au să asculte?

— Da, pentru că „medicamentele” căpeteniei lor sunt la fel de sfinte ca propriile lor „medicamente”.

— Bine, au să primească apă, să-și astâmpere setea. Apoi, treptat, o să adăpăm și caii voștri, ca pe urmă să părăsim acest loc și să mergem undeva unde există multă apă. Dacă o să fiți ascultători și o să vă purtați bine, s-ar putea să fim mai puțin severi și să vă lăsăm, chiar dacă nu la toți, măcar la o parte din voi, caii și puștile. Vezi că față de tine am mai multă bunăvoință decât față de Nale-Masiuv. Ești de acord?

— Da, ca să-mi salvez „medicamentele” mele trebuie să mă supun, fiindcă „medicamentele” mele sunt sufletul meu!

— Acum Apanatșca să plece. Îi dau timp cât un sfert dintr-o oră. Dacă războinicii comanși nu vin până atunci spre noi, unul după altul, neînarmați „medicamentele” tale au să fie arse!

Tânăra căpetenie se ridică, se apropie cu un pas și zise:

— Am auzit multe despre Old Shatterhand. Nimeni nu se poate opune forței și înțelepciunii sale, ceea ce s-a văzut și astăzi. Apanatșca a fost dușmanul său, se bucură însă mult că l-a cunoscut și, dacă o să rămână în viață, o să fie de-acum înainte fratele și prietenul lui!

— Dacă o să rămâi în viață? Doar știi că ți s-a dăruit viața!

Atunci își îndreptă trupul și zise:

— Apanatșca nu e nici copil, nici muiere bătrână, ci e un războinic. El nu are nevoie să i se dăruiască viața!

— Ce vrei să spui cu aceste cuvinte? Vrei să ne opui rezistență?

— Nu. Sunt prizonier la fel cu toți ceilalți războinici comanși, și nici n-am să mă opun, nici n-am să încerc să fug. Dar Old Shatterhand și Winnetou nu vor putea spune niciodată că-mi datorez viața fricii pentru „medicamentele” unei alte căpetenii. Apanatșca își cunoaște datoria față de el însuși și de numele său!

Se întoarse și, pășind mândru, se îndepărtă.

— Uff! se auzi o exclamație scăpată de pe buzele lui Winnetou.

Era o exclamație de aprobare, da, de admirație. Și nu era lucru obișnuit ca taciturnului apaș să-i scape astfel de exclamații. Și eu privi în urma tânărului și viteazului războinic, de care m-am simțit atras din prima clipă; prin comportarea lui, dovedea acum că, în privința ținutei morale, îi întrecea cu mult pe ceilalți. Atât eu cât și Winnetou bănuiam ce intenționa să facă.

Apoi se ridică și Vupa-Umugi, încet și greu, ca și când o grea povară l-ar fi apăsât. Și, într-adevăr, faptul că el, căpetenia supremă în timp de război a comanșilor naiini, era obligat să se supună fără nici o rezistență dușmanilor pe care a vrut să-i distrugă, nu era numai un reproș pe care trebuia să și-l facă, ci și o povară, o povară mare și grea pentru el, de care nu se va putea elibera toată viața. După ce luai iar la mine „medicamentele”, trecu printre noi aproape clătinându-se. Când ne întoarserăm la ai noștri, se lăsă docil să fie legat și culcat la pământ.

Primul căruia îi comunicai rezultatul tratativelor fu Old Surehand. După aceea mă asalta „generalul”, care auzise ceea ce-i spusese lui Old Surehand și voia să se lanseze în osanale, pe care le respinse cu răceală. În acest timp, ochii „generalului” priveau lacom armele mele, fapt căruia, din păcate, nu i-am dat atenție, de care mai târziu mi-am

amintit într-un mod deloc plăcut. După aceea îmi zise în surdină:

— Mă interesează foarte mult persoana dumneavoastră și a tuturor celor din jurul dumneavoastră, deci și a lui Old Surehand. De fapt, care e numele lui adevărat?

— Nu știu, i-am răspuns.

— Situația probabil că i-o cunoașteți?

— Nu.

— Nici de unde provine?

— Nici asta nu știu. Dacă vreți să știți toate astea, v-aș da un sfat bun: întrebați-l personal! Poate vă spune el. Mie nu mi-a spus și nici n-am fost curios să știu.

Zicând acestea, i-am întors spatele și am plecat.

Eram în așteptarea comanșilor; voiam să văd dacă se vor prezenta sau nu. Primul care veni nu era un indian, ci un alb, și anume Old Wabble. Venea călare, nu putea să se lipsească de această plăcere. Se opri în fața mea, sări de pe cal, îmi întinse mâna drept salut și-mi strigă vesel și fără jenă, ca și când nu avea nimic să-și reproșeze:

— *Welcome* ^[22], *sir!* Trebuie să vă strâng mâna, pentru că ați venit. Am fost tare îngrijorat, cum o să se termine. Acum, însă, totul e bine, *it's clear!*

— Nu, nu este chiar așa de clar, răspunsei fără să-i întind mâna. Nu mai vreau să mai am de-a face cu dumneata.

— Ah! Așa! De ce?

— Pentru că, în ciuda vârstei dumitale, ești un *boy* smintit și fără minte, de care orice om cinstit și chibzuit e bine să se ferească. Să dispari din fața ochilor mei!

Îi întorsei spatele, cum îi făcusem mai înainte și „generalului”. Se duse la Old Surehand, apoi la Parker și Hawley. Fără să-i răspundă, și ei îi întoarseră spatele. Stătu singur, până ce i se alătură „generalul”.

Începură să vină comanșii, unul după altul, așa cum cerusem. De cum sosea fiecare, era cercetat dacă nu are

arme, apoi era legat. Nu se găsi la nici unul nimic. Tot ce putea fi socotit ca mijloc de apărare lăsară lângă cai. Văzându-i pe toți legați laolaltă — o sută cincizeci de indieni curajoși și fără scrupule, porniți după jaf și omor, hotărâți să nu crute nici un adversar —, ne deveni și mai clar ce pericol reușisem să înlăturăm.

Când spun că toți comanșii stăteau legați și culcați, înțeleg că exista totuși o excepție, și anume Apanatșca. El se prezentă ultimul: la un semn făcut de mine, el nu fu legat. După ce apașii legară și ultimul comanș, tânăra căpetenie se apropie de mine și zise:

— Old Shatterhand vrea să mă lege și pe mine?

— Nu, îi răspunsei. Cu tine vreau să fac o excepție, pentru că am încredere în tine. Tu nu ești ca ceilalți fii ai comanșilor, în care nu poți avea încredere.

— Cum poți să mă cunoști? Azi m-ai văzut pentru prima oară.

— E adevărat și totuși te cunosc. Fața ta, ochii tăi nu pot minți. Tu ai voie să-ți păstrezi armele și să mergi călare împreună cu noi, fără să fii legat, dacă îmi promiți că n-ai să fugi.

Winnetou și Old Surehand erau lângă mine. Pe fața serioasă a lui Apanatșca trecu o rază luminoasă de bucurie, totuși nu răspunse.

— Vrei să-mi dai o astfel de promisiune? îl întrebai.

— Nu.

— Deci ai intenția să fugi?

— Nu.

— Atunci de ce nu-ți dai cuvântul că n-ai să fugi?

— Pentru că nu trebuie să fug. Am să fiu mort sau liber, dacă Old Shatterhand și Winnetou sunt într-adevăr războinicii mândri și adevărați pe care-i cred eu.

— Cam ghicesc eu ce vrei să spui, totuși te rog să te exprimi mai clar.

— Am să mă explic. Apanatșca nu este un laș ce se lasă prins fără măcar să ridice mâna să se apere. Vupa-Umugi n-

are decât să renunțe la orice apărare, de teama „medicamentelor” sale, dar despre mine să nu spună nimeni că mi-e frică. De dragul lui și al războinicilor noștri, am fost de acord să se predea, pe mine însă m-am exclus, în tăcere, din rândul lor. Apanatșca nu vrea să i se dăruiască nici libertatea, nici viața. Tot ce are, vrea să i se datoreze lui însuși. Vreau să lupt.

La asta ne așteptam și noi, Winnetou și cu mine. Era un tânăr căruia trebuia să-i acordăm tot respectul. Ne privirăm întrebător și, întrucât nu-i răspunserăm imediat, adăugă:

— Cuvintele mele sunt oare auzite de niște lași, care refuză să lupte cu mine, sau am de-a face cu niște războinici viteji și vestiți, care au să mă înțeleagă?

— Da, te înțelegem, răspunsei eu.

— Deci, sunteți de acord?

— Da. Apanatșca să ne răspundă cum gândește să fie această luptă pentru libertate și viață. Cu cine vrea să-și măsoare puterile?

— Cu acela pe care-l va alege el. Arma o s-o decideți voi.

— Te lăsăm pe tine să alegi și arma. Noi suntem învingătorii și ne cunoaștem bine între noi. Nu vrem să ne folosim de avantajul de a-ți alege un adversar care știm că-ți este superior.

— Superior?! Apanatșca nu a găsit până acum un dușman pe care să-l fi ocolit.

— Cu atât mai bine pentru tine. Și alegerea felului de luptă ți-o lăsăm tot ție. Alege!

— Atunci aleg cuțitul. Celor doi adversari să le fie legată mâna stângă, iar cuțitul să-l primească în mâna dreaptă. Lupta să fie pe viață și pe moarte. Old Shatterhand e de acord?

— Da. Și pe cine-ți alegi?

— Ai fi de acord să te aleg pe tine?

— Da.

— Și Winnetou ar fi de acord să-l aleg pe el?

— Și eu, răspunse apașul.

Pe fața comanșului se putu vedea o expresie de adâncă satisfacție și zise:

— Apanatșca este foarte mulțumit că cei doi războinici, cei mai viteji din Vestul Sălbatic, sunt dispuși să lupte cu el. L-ar considera totuși laș dacă nu ar alege pe nici unul dintre ei?

— Nu. Motivul ar fi în orice caz altul.

— Mulțumesc. Winnetou și Old Shatterhand sunt considerați de neînvins, și dacă nu-l aleg pe nici unul dintre ei, ar putea crede că-mi lipsește curajul. Dar amândoi sunt oameni pe care-i consider de neatins, ei sunt prietenii tuturor războinicilor roșii și albi și constituie un exemplu pentru toți locuitorii Vestului Sălbatic, și nu am voie să-i vatăm. Dacă unul dintre ei ar cădea răpus de cuțitul meu, ar fi o pierdere pe care nici eu și nici altcineva nu ar putea-o înlocui vreodată. Acesta este motivul pentru care nu aș alege nici pe căpetenia roșie, nici pe cea albă a apașilor mescaleros.

— Alege-ți pe altcineva!

Își roti privirea peste ceata de apași, peste Old Wabble, Parker și Hawley și și-o opri asupra lui Old Surehand.

— Apanatșca este căpetenie și nu vrea să lupte cu un războinic de rând, spuse el. Cine e fața-palidă care stă cu voi?

— Numele lui e Old Surehand, răspunsei eu.

— Old Surehand? Am auzit vorbindu-se despre el. E puternic, viteaz și dibaci. Pe el pot să-l aleg ca adversar, fără să fiu bănuț că o fac în avantajul meu. O să accepte sau o să respingă alegerea mea?

— O accept, răspunse Old Surehand, fără a ezita o clipă. Vrea Apanatșca să spună când o să aibă loc lupta?

— Doresc să înceapă imediat. Old Shatterhand este de acord?

— Da, răspunsei.

— Atunci am o rugămintă. Până acum totul a mers la alegerea mea; trebuie în schimb să-i ofer și adversarului un avantaj. Să aibă deci dreptul la prima lovitură de cuțit. Să nu simtă cuțitul meu înainte de a-l simți eu pe al lui.

Old Surehand interveni:

— Așa ceva nu accept eu! Nu sunt un băiețel căruia i se poate oferi indulgență. Old Shatterhand să dea semnalul de pornire a luptei; și apoi să înceapă fiecare când o vrea.

— Așa e drept, consimții eu. Să nu aibă nici unul vreun avantaj. Apanațșca să meargă să-și ia cuțitul.

Firește că și el își lăsase armele la un loc cu cele ale comanșilor. Plecă după ele.

— Destoinic băiat, spuse Old Surehand. Într-adevăr, simți că trebuie să-l respecti și nu pot să nu recunosc că mi-ar fi chiar drag. Păcat de el, dacă m-ar obliga să-l omor.

— Hm! Sunteți chiar așa sigur de dumneavoastră?

— Da, cu toate că știu că, deseori, întâmplarea schimbă ceea ce ai fi vrut să faci. De aceea, pentru orice eventualitate, vreau să vă adresez o rugămintă. Dacă aș cădea în această luptă, mergeți la Jefferson City, de pe Missouri. Acolo, în Fire-street, găsiți banca *Wallace et comp.* Spuneți-i lui mister Wallace numele dumneavoastră și felul cum mi-am încheiat cariera aici, și rugați-l să vă informeze în legătură cu ceea ce m-a adus mereu, mereu în Vestul Sălbatic.

— Și o să-mi spună?

— Da, adică numai dacă eu sunt mort și dumneavoastră îl asigurați că sunteți cel ce mă moștenește în misiunea mea. În caz că sunt în viață, nu vă va spune nimic.

— Și după ce aflu tot, ce trebuie să fac?

— Ce vreți.

— Mi-ar fi plăcut să primesc de la dumneavoastră niște indicații mai precise.

— Nu pot să vi le dau, *sir*. Chestiunea e cam bizară și dacă ați avea intenția de a-mi continua cercetările, v-ar aștepta multe eforturi și v-ar pânde și multe pericole.

— Credeți că aş fugi de ele?

— Vă cunosc doar şi ştiu că nu! Dar nu aş vrea să vă pretind să vă riscați viața pentru o cauză complet străină şi care, chiar dacă v-ar reuşi, nu v-ar aduce nici cel mai mic folos.

— Cine se gândeşte la folos când este vorba de un serviciu între prieteni?

— Ştiu că dumneavoastră nu vă gândiți, totuşi nu vă cer nimic. Deci, îl rugați pe mister Wallace să vă povestească despre ce este vorba, şi acționați cum vă dictează inima şi amintirea mea.

La aceste cuvinte ale lui Old Surehand, sosi şi Apanatşca, cu cuțitul în mână. Duelul putea începe.

E uşor de imaginat ce agitație provocase printre cei prezenți vestea că Old Surehand şi Apanatşca urmează să lupte cu cuțitele pe viață şi pe moarte. Apaşii se aşezară imediat în semicerc în jurul nostru, în așa fel încât comanșii legați şi culcați să poată şi ei urmări lupta.

Old Surehand îşi lepădă toate armele, păstrându-şi numai cuțitul. După aceea îi dădu mâna lui Apanatşca şi-i zise cu glas prietenesc:

— Tânăra căpetenie a comanșilor a vrut să-i fiu adversar, în joc e viața pentru viață, dar, înainte de a-mi ridica asupra lui cuțitul, aş vrea să-i spun că m-aş fi bucurat să-i fiu prieten şi frate. Indiferent ce deznodământ va avea lupta, ea va decide între doi bărbați care, dacă moartea nu i-ar despărți, cu siguranță că s-ar fi iubit şi respectat.

— Old Surehand e o faţă-palidă renumită, răspunse Apanatşca. Sufletul meu se simte atras spre el, şi dacă ar cădea răpus, numele lui o să sălăşluiască mereu în inima mea.

— Asta sper şi eu. Acum rămâne un singur lucru de stabilit; dacă în timpul luptei unul dintre noi îşi pierde cuțitul, i se va da înapoi?

— Nu. E vina lui că nu l-a ținut bine, şi o să se poată apăra numai cu mâna goală. *Howgh!*

Mâinile și le aveau încă unite. Își adânciră privirile unul în ochii celuilalt și atunci îmi dădui seama de ce trăsăturile comanșului mi se păruseră atât de cunoscute în timpul discuției: semănau atât de mult cu cele ale lui Old Surehand, încât m-am mirat că nu mi-am dat imediat seama de asta. O coincidență ciudată, pentru că, firește, bănuiam că nu putea fi altceva.

Winnetou scoase o curea din buzunar și zise:

— Frații mei să-mi întindă fiecare mâna stângă, ca să le-o leg!

Înfășură de patru ori cureaua în jurul mâinilor lor stângi, pentru a-i lega destul de strâns, asigurând, totodată, mobilitatea necesară. Pe urmă ne dădurăm înapoi, să le facem loc, ca să se poată mișca. Nouă sute de ochi erau ațintiți asupra lor, cu maximă încordare. Ei amândoi se uitau la mine, așteptând semnalul de începere.

— Acum... *go-on!* spusei.

Își întoarseră imediat privirile de la mine, ca să se măsoare reciproc. Dacă eu aș fi stat în fața lui Apanatșca, cu siguranță că aș fi fost liniștit și calm. Așa însă, inima îmi bătea atât de tare, încât mi se părea că-i aud bătăile, îl îndrăgisem mult pe Old Surehand, dar nici moartea lui Apanatșca nu-mi era indiferentă. Care dintre ei putea fi învingătorul și care învinsul?

Câteva minute statură tăcuți și nemișcați, cu cuțitele în mâna dreaptă, lăsată în jos. Care va ridica primul brațul să dea lovitura fulgerătoare? Acest scurt interval mi se păru că durează de o oră și chiar mai mult. Deodată... Old Surehand ridică brațul, și, în clipa următoare, brațul comanșului țâșni cu atâta iuțeală încât nu puturăm să-l urmărim cu ochii... un scrâșnet metalic al celor două lame, o lovitură înfundată a celor doi pumni, care se izbiră, și amândouă cuțitele zburară în aer, în timp ce brațele se lăsară iar în jos. Nici unul nu fusese rănit.

Asta era una din loviturile de maestru ale lui Old Surehand. Voia să-l cruțe pe Apanatșca. Ridicarea brațului

fusesse un truc prin care voia să-și determine adversarul să lovească.

— Uff, uff! se auzi din cercul apașilor și comanșilor.

— Nu-i bine! strigă Old Wabble. Dați-le din nou cuțitele! Sânge, să vedem sânge!

Cei doi luptători nu se slăbiseră o clipă din priviri. Iar Apanatșca spuse:

— Dorește Old Surehand să recăpătăm cuțitele?

— Nu, răspunse acesta. Ar fi împotriva înțelegerii noastre. Vom lupta în continuare cu pumnii!

Din nou, rămaseră o vreme nemișcați. Apoi comanșul îi dădu adversarului său o lovitură în cap, de mi se păru că-i trosnesc oasele; aproape în aceeași clipă primi și el una asemănătoare, dar nici unul nu se clătină.

— Uff! spuse Winnetou cu voce scăzută. Nici unul din ei nu e Old Shatterhand.

Amândoi își dădură seama că cu astfel de lovituri nu pot obține nimic, și imediat se apucară de gât. Am fost martor la multe lupte, dar niciodată nu am văzut o luptă ca aceea care a urmat. Nu se clintiră un centimetru din locul în care se aflau, siluetele lor puternice, mușchiuloase, țâșneau din pământ ca niște coloane, ca niște statui de bronz; picioarele lor parcă prinseseră rădăcini; mâinile stângi legate strâns, stăteau lăsate în jos, într-o parte, în timp ce fiecare își înfipsese mâna dreaptă ca un șurub în beregata celuilalt. Stăteau așa fără să se miște.

Fiecare voia să-i taie celuilalt respirația. Era o sugrumare groaznică, tocmai pentru că se petrecea într-o încrâncenare fără milă, și acum întrebarea era care dintre cei-doi adversari avea gâtulejul mai rezistent. Fața lui Old Surehand devenea tot mai roșie și apoi începu să se învinețească. Pe fața comanșului, cu toate că era de culoare mai închisă, se putea vedea că și a lui începea să se întunece. Apoi auzirăm un geamăt, fără să știu al cui era, un suspin greu și un dublu horcăit. După aceea începură să se clatine, amândoi deodată, picioarele începură să se

miște, frământând nisipul, apoi se îndepărtară căutând sprijin, trupurile țepene se legănau încoace și încolo, înainte și înapoi. Urmă un ultim horcăit; deodată, se prăbușiră amândoi, căzură sfârșiți, cu niște figuri neînsufletește, înțepenite. Rămaseră lungiți jos, fără să-și descleșteze mâinile unul din beregata celuilalt.

Nimeni dintre spectatori nu scoase un cuvânt, un strigăt măcar, atât de puternică era impresia provocată asupra acestor așa-ziși sălbatici de o astfel de luptă prin sugrumare. Îngenuncheai împreună cu Winnetou lângă cei doi luptători, ca să vedem ce e cu ei. A trebuit să depunem toate eforturile ca să le desprindem mâinile adânc înfipite în gâtlejurile învinețite. Apoi ne puserăm mâinile sub cămășile de vânătoare, pentru a vedea dacă le mai bate inima.

— Uff! spuse Winnetou, Apanatșca trăiește, n-a fost sugrumat.

— Și eu simt pulsul lui Old Surehand, chiar dacă este cum nu se poate mai slab, răspunsei. Și-au pierdut numai cunoștința. Să așteptăm până își revin.

Le eliberarăm mâinile de curele. Atunci Old Wabble veni la noi și ne întrebă:

— Au murit, au murit amândoi?

— Nu, i-am răspuns, nici unul.

— Dacă nu au murit și și-au pierdut numai cunoștința, atunci, desigur, că lupta nu s-a terminat. Trebuie să înceapă din nou, cu cuțitele, *it's clear!*

Winnetou se ridică și, întinzând brațul, spuse un singur cuvânt:

— Pleacă!

În asemenea clipă era căpetenie din cap până în picioare, un om a cărui voință nu admitea împotrivire. Nimeni nu putea să-i înfrunte privirea și atitudinea. Așa i se întâmplă și bătrânului *cowboy*; nu îndrăzni să spună un singur cuvânt, se întoarse și se retrase mormăind.

După câțva timp, cei doi, aflați în nesimțire, începură să se miște, ducându-și mâinile la. gât. Primul deschise ochii

Old Surehand. Se holbă la noi, absent încă. Apoi își aminti și se ridică, clătinându-se:

— A... a fost... a fost, bâigui el.

L-am apucat de braț să nu cadă și i-am zis:

— O sugrumare groaznică, nu-i așa?

— Da... aaa... aaa! horcăi el. Gâttejul mi-e... încă prins!

— Atunci tăceți! Puteți să vă țineți pe picioare?

Respiră adânc, făcu o mare sfortare să-și învingă slăbiciunea și zise:

— Da, pot. Cum e... cu Apanatșca? Mai trăiește?

— Da. O să-și revină imediat. Priviți, și-a și deschis ochii!

A trebuit să-l ajutăm și pe comanș să se ridice. Era la fel de amețit ca și adversarul său alb și trecu o bună bucată de vreme până ce amândoi să redevină stăpâni pe ei și pe mișcările lor. Apoi Apanatșca mă întrebă:

— Cine a învins?

— Nici unul, v-ați prăbușit în același timp.

— Atunci, trebuie să începem din nou. Dați-ne cuțitele și legați-ne împreună.

Voia să meargă să-și ia cuțitul de unde fusese azvârlit. Eu, însă, îl apucaii de braț, vorbind cu un ton hotărât:

— Stai! Lupta s-a sfârșit și nu va fi reluată. Între voi ați terminat!

— Nu. Nici-unul dintre noi nu este mort!

— Fusese cumva stabilit ca unul dintre voi să moară?

— Nu, dar unul trebuie să fie învingător!

— Ia-o cum vrei! Sunteți amândoi învinși, sau amândoi învingători! În orice caz, ți-ai pus viața în joc, dovedind în acest fel că nu lași ca libertatea să-ți fie dăruită.

— Uff! Este într-adevăr asta părerea ta? Și Winnetou cum gândește?

— Exact ca fratele meu Old Shatterhand, răspunse apașul. Apanatșca, tânăra căpetenie a naiinilor, nu a căzut în mâinile noastre fără luptă. Nici un războinic apaș nu poate fi de altă părere!

— Atunci mă supun. Deci, sunt prizonierul vostru, fără să-mi fac vreun reproș. Iată mâinile mele, legați-le. La fel ca și celorlalți războinici comanși!

M-am uitat întrebător la Winnetou. O singură privire mi-a fost de-ajuns ca să știu ce gândește; de aceea am respins mâinile întinse ale lui Apanatșca și i-am spus:

— Ți-am zis adineauri că nu te legăm și o să-ți dăm toate armele, dacă ne promiți că n-ai să fugi. Vrei să ne faci această promisiune?

— Da.

— Atunci ia-ți pușca și calul!

Când era gata să plece, întrebă mirat:

— Să-mi iau și pușca? Dar dacă vă înșel și am să încerc să-i eliberez pe războinicii noștri?

— N-ai să faci așa ceva. Nu ești tu omul care să umble cu prefăcătorii.

— Uff! Old Shatterhand și Winnetou au să se convingă că Apanatșca merită încrederea ce-i acordați.

— Nici nu-i nevoie să ne mai convingem. Încrederea noastră e chiar mai mare decât gândești. Ascultă ce am să-ți spun acum. Ia-ți pușca și tot ce-ai avut la tine, încalecă și poți să pleci. Ești liber!

— Liber? repetă el cuvântul.

— Da. Nu avem ce să-ți spunem și nici ce să-ți comandăm. Ești singurul tău stăpân și poți face ce-ți place.

— Da... dar... de ce? întrebă el, dându-se câțiva pași înapoi și privindu-ne cu ochii mari.

— Deoarece știm că minciuna și prefăcătoria îți sunt străine, și pentru că suntem prieteni și frați cu toți oamenii buni și cinstiți.

Se făcu și mai roșu la față de bucurie și de încântare și, înaintând, ne asigură cu glas tare, ce venea din adâncul inimii:

— Old Shatterhand și Winnetou să asculte ce are să le spună acum Apanatșca, căpetenia comanșilor! Sunt mândru că oameni așa de vestiți au atâta încredere în mine și

niciodată în viața mea nu o să uit că m-ați considerat străin de înșelăciune și de prefăcătorie. Sunt liber și pot pleca unde vreau, rămân însă cu voi și, în loc să-i ajut pe prizonieri pe ascuns, în spatele vostru, am să fiu atent la ce fac ca nici unul să nu poată evada. Așa am să fac, cu toate că sunt din tribul lor.

— Suntem convinși; și acum să ne așezăm și o să fumăm cu tine calumetul prieteniei și frăției.

— Și asta... vreți s-o faceți? Peste tot unde sunt oamenii roșii, nu există nici un războinic care n-ar considera una din cele mai mari favoruri ale vieții sale, să poată fuma cu voi calumetul.

— Dar ce o să zică Vupa-Umugi și ce părere o să aibă ceilalți prizonieri?

— Vupa-Umugi? Nu sunt căpetenie ca și el? Și ce, trebuie să-i întreb pe războinicii de rând ce am și ce nu am voie să fac? Cine dintre ei are dreptul să-mi spună sau să-mi dea vreun ordin, ori să-mi ceară socoteală? Nici pe *Ne-ahpuc* nu o să-l întreb.

Ne-ahpuc înseamnă: tatăl meu.

— Pe tatăl tău? Este și el aici?

— Da. E culcat acolo, lângă Vupa-Umugi!

— Ah! După îmbrăcămintă și după moțul din vârful capului, pare să fie vraciul comanșilor.

— Da, el este.

— Are soție?

— Da, pe mama mea.

— O să fii prietenul și fratele meu, și de aceea să nu te mire că am să te întreb despre mama ta. La noi, la creștini, e obiceiul ca atunci când vorbesc cu un fiu, imediat să se gândească și la aceea care l-a purtat la sân. Mamă-ta e sănătoasă?

— La trup e sănătoasă, dar sufletul nu mai e la ea, ci a plecat la marele Manitu.

Voia să spună cu asta că mamă-sa e nebună. Era femeia cu care vorbisem atunci la Caam-culano. Aș fi dorit să aflu

mai multe în legătură cu ea, dar, dacă nu voiam să bată la ochi, nu aveam voie să insist asupra acestei chestiuni. Nici nu aş fi avut timp, deoarece văzurăm venind dinspre nord un număr de călăreţi, cu cai de povară. Erau primii apaşi care aduceau apă. Deci, legătura cu oaza fusese stabilită, şi de-acum puteam conta tot timpul pe aprovizionarea cu apă.

De fapt ne era şi nouă sete, dar prizonierilor le era şi mai mult. De aceea le dădurăm întâi lor să bea. Conţinutul burdufurilor nu ajungea pentru prea mulţi, dar întrucât lanţul nostru de călăreţi activa tot timpul, făcând să sosească fără întrerupere noi burdufuri cu apă, puturăm să le dăm măcar atât ca oamenii să poată rezista, iar caii să suporte drumul de întoarcere.

După împărţirea apei, avu loc ceremonia calumetului, prin care Apanatşca lega cu noi prietenie veşnică, iar noi aveam toată încrederea că nu are să şi-o calce cum făcuse Şiba-bigc.

Drumul de întoarcere trebuia să ne ducă la oază, în primul rând din cauza apei necesare la atâţia oameni şi cai. Ca să bea pe săturate, mai ales animalele, nici nu putea fi vorba, ceea ce ne obliga să pornim imediat la drum. Hotărârăm să mergem tot timpul nopţii, ceea ce era de preferat, şi pentru că în felul acesta evitam arşiţa zilei.

Armele comanşilor fuseseră împărţite între apaşi, iar prizonierii legaţi pe caii lor. În drum, de la un punct la altul, găsirăm destulă apă, aşa că animalele putură rezista până la oază.

De cum ajungeam la un post de aprovizionare, apaşii ni se alăturau, iar parii erau scoşi din pământ şi luaţi cu noi. Dacă i-am fi lăsat acolo, puteau să călăuzească şi pe alţi oameni la Bloody Fox, ceea ce trebuia evitat.

Nu-l puturăm împiedica pe „general”, împreună cu suita lui de albi şi roşii, să ni se alăture, cu toate că prezenţa lor numai binevenită nu era. Pe drum, supravegherea prizonierilor n-a fost deloc grea, fiindcă am luat măsuri ca

fiecare comanș să fie încadrat de doi apași călări, lucru posibil datorită numărului celor aparținând ambelor părți.

Marșul nostru nocturn a decurs bine, fiind întrerupt doar de posturile de aprovizionare cu apă, unde opream pentru a o împărți imediat.

Încă de la Caam-culano, de când mă întâlnisem cu femeia aceea nebună, îmi propusesem ca, dacă soțul ei mi-ar cădea vreodată în mână, să încerc să aflu ceva despre ea, fără însă să bată la ochi. Acum, că-l aveam la noi, puteam să-mi îndeplinesc dorința. În timpul drumului, mi-am mânat calul lângă al său și l-am întrebat:

— Fratele meu roșu este vraciul comanșilor naiini?

— Da, răspunse el în silă.

— Toți indienii obișnuiesc ca înainte de a porni într-o expediție de război să întrebe vraciul despre deznodământul bătăliei. Tu ai făcut acest lucru?

— Am întrebat și „medicamentul” mi-a spus că o să învingem.

— Înseamnă că te-a mințit!

— „Medicamentul” nu minte niciodată, fiindcă prin el vorbește marele Manitu. Dar dacă războinicii comit greșeli după greșeli, așa cum au făcut de astă dată, atunci și cel mai mare noroc pe care l-ar anunța „medicamentul” trebuie să se transforme în nenoroc.

— Fratele meu e un fiu de naiini?

— Da.

— Aud că el este tatăl tinerei căpetenii Apanatșca. Mai ai și alți fii?

— Nu.

— Mai trăiește tovarășa wigwamului tău?

— Trăiește.

— Se poate afla cum o cheamă?

Rămase o clipă pe gânduri, apoi răspunse:

— Old Shatterhand e o căpetenie renumită. De când e obiceiul căpeteniilor să se intereseze de femeile altora?

— Și de ce să nu mă interesez?

— Fețele-palide pot gândi altfel, dar pentru un războinic roșu, mai ales pentru o căpetenie, nu se cade să pomenească despre femei străine.

Firește, fără a mă lăsa tulburat de această observație, continuai:

— Întreb, tocmai pentru că nu sunt un războinic roșu, ci unul alb, și pentru că am fumat pipa prieteniei cu Apanatșca, care în acest fel mi-a devenit frate, atașându-mă de toți cei care-i sunt dragi, de tine, tatăl său, precum și de aceea căreia îi spune mamă. Poate că acum nu o să ți se mai pară neobișnuit că vreau să-i știu numele.

— De la mine nu o să-l afli. *Howgh!*

Acest cuvânt îmi dovedea că de la el în nici un caz n-am să mai primesc vreun răspuns. Era oare într-adevăr numai obiceiul indian de a nu vorbi niciodată despre propria soție, sau avea alte motive să nu vorbească despre femeia nebună? Să fi tăcut și eu? Nu. Îi cercetai expresia feței, atât cât îmi permitea slaba lumină a lunii și pronunțai rar și apăsător:

— Ești Tibo-taca?

Tresări în șa ca și când l-ar fi înțepat o viespe, dar fără să spună ceva.

— Și ea e Tibo-vete?

Nu răspunse, dar se întoarse cu fața spre mine, cu o expresie de maximă tensiune.

— L-ai cunoscut pe Vava Derric al meu? am continuat. Era întrebarea pe care mi-o adresase femeia atunci.

— Uff! exclamă el.

— Este *Myrtle-wreath*-ul meu; cununa mea de mirt! am continuat cu vorbele ei de atunci.

— Uff, uff! repetă el, în timp ce ochii lui mă ardeau pur și simplu. Ce fel de întrebări sunt astea, unde le-ai auzit? De la cine?

— *Pshaw!*

— De ce nu-mi răspunzi? Le-ai auzit cumva de la Apanatșca?

— Nu.

— Dar de la cine?

— *Pshaw!*

Atunci se răsti la mine:

— Dacă nu aş fi legat şi prizonier, te-aş sili eu să-mi răspunzi!

— *Pshaw!* Tu să mă sileşti pe mine! Un vraci bătrân care înşeală femeile şi copiii tribului său cu hocus-pocusuri şi care, prin comedia jucată, duce la pieire aproape trei sute de războinici, vrea să-l silească pe Old Shatterhand să facă ce nu-i place? În schimb, dacă n-ai fi prizonierul meu, de care trebuie să am milă, aş vorbi altfel cu tine.

— Îţi baţi joc de mine? Vrajitoria mea o numeşti comedie? Păzeşte-te de mine!

— *Pshaw!*

— Şi fereşte-te să repeţi în altă parte cuvintele pe care le-am auzit adineauri!

— De ce, pentru că ar putea deveni periculoase pentru tine?

— Batjocoreşte-mă numai. O să vină timpul când batjocura ta se va transforma în jale şi tânguire!

Aceste cuvinte le spuse şuierând printre dinţi. Enervarea lui trăda importanţa cuvintelor pe care le auzisem de la soţia lui.

— Vierme prăpădit ce eşti, îndrăzneşti să mă ameninţi! îi zisei. Dacă vreau, praf te fac cu mâinile mele! Dar n-ai decât să mergi mai departe. O să-ţi spun eu mai târziu de când eşti Tibo-taca!

Îmi oprii calul şi lăsaî coloana să treacă înaintea mea. Astfel că am fost ajuns din urmă de doi inşi care călăreau unul, lângă altul, adânciţi într-o discuţie foarte aprinsă, şi anume lângă Old Wabble şi „general”. Bătrânul *cowboy*, când mă văzu, îşi mână calul lângă al meu şi-mi zise:

— *Sir*, tot aşa de supărat sunteţi pe mine cum eraţi după-amiază, sau v-aţi mai răzgândit?

— Gândesc și acum exact la fel și anume că ești un om bătrân și ușuratic, pe care nu-l mai pot suporta în preajma mea.

— Cam tare spus, *sir*. Nu trebuie să uitați cine și ce am fost!

— Ai fost „regele *cowboy-lor*”, ei și?

— Și asta nu înseamnă nimic?

— În orice caz nu prea mult, mai ales dacă din cauza asta devii un încrezut. De când ești cu mine, nu ai făcut decât năzbâtii. Te-am prevenit de câteva ori, dar fără succes. Încă de la O-sută-de-copaci am spus că o nouă neghiobie ne-ar despărți pentru totdeauna, și totuși în sfertul de ceas care a urmat, ai pus la cale una dintre prostiile care le-a întrecut pe toate cele dinainte. De-acum încolo mă țin de cuvânt. N-ai decât să faci gafe unde și cu cine dorești, dar nu la mine și cu mine! Nu mai avem să ne spunem nimic!

— Bine. Vasăzică am terminat? Pentru totdeauna?

— Da.

— Asta înseamnă că nu vreți să mai aveți de-a face cu mine?

— Da.

— *Well*. Adio!

Plecă, dar se întoarce, se aplecă de pe cal spre mine și zise:

— Știți de ce îmi dați pașaportul?

— Firește!

— Și eu știu. Cauza nu este cum ziceți dumneavoastră, prostiile mele, ci cu totul altceva. V-am ghicit eu gândurile. Nu sunt pe placul dumneavoastră, fiindcă nu vreau să devin un habotnic. Ați vrut să fiți păstorul meu și eu să fiu oița dumneavoastră. Nu m-am pretat la asta și de aceea v-a cășunat pe mine. Cunoașteți părerea mea despre religie și religioși. Cei mai evlavioși sunt cei mai răi. Old Wabble nu este oița care să vă pască iarba. Dacă vreți o mioară, căutați-o altundeva, din partea mea și o turmă întreagă.

Pentru astfel de oi, sunteți într-adevăr păstorul nimerit. Dar un rege al *cowboy*-lor nu se lasă nici tuns, nici dus la păscut de dumneavoastră. Acesta este ultimul meu cuvânt!

De astă dată plecă de-a binelea. Dacă înainte o terminasem eu cu el, acum o terminase el cu mine. Și totuși îmi părea rău de el.

Mă alăturai lui Winnetou și lui Old Surehand, care călăreau în coada coloanei. Apanatșca mergea singur, era când ici, când colo, și părea să se considere mai mult supraveghetorul decât căpetenia comanșilor săi. Spre dimineață veni lângă noi, îmi făcu semn și când ramaserăm puțin mai în urmă, încât nimeni să nu ne poată auzi, îmi spuse:

— Am trecut pe la vraci, care e tatăl meu. Mi-a spus că Old Shatterhand a vorbit cu el. L-a întrebat de soția lui?

— Da.

— E tare supărat din această pricină.

— Nu-i vina mea.

— Ai știut că soția lui îi zice Tibo-taca și că ea însăși își zice Tibo-vete?

— Mai complet, își spune Tibo-vete-elen.

— Știu. Și pentru că ai cunoscut și cuvintele în legătură cu Vava Derric și *Myrtle-wreath*, vraciul și-a ieșit pur și simplu din sărite.

— De ce? Nimeni nu are voie să știe de ele?

— Nu. Sunt cuvinte de vrajă. Fac parte din taina „medicamentelor”.

— Chiar așa? Știi ce înseamnă ele?

— Nu.

— Ești totuși fiul vraciului!

— Nici mie nu-mi împărtășește tainele sale. M-a întrebat de unde ai putea ști aceste cuvinte. Nu l-am putut lămuri, dar i-am spus că ai fost la Caam-culano și că ai luat de acolo „medicamentele” căpeteniei. Ai văzut-o acolo pe mama?

— Întocmai.

— Și ai vorbit cu ea? Ea ți-a spus aceste cuvinte?

— Da.

— Uff! Vraciul nu trebuie să știe.

— De ce?

— Pentru că, altfel, o bate pe mama. Da, o maltratează. Un războinic destoinic e prea mândru ca să se atingă de nevasta lui, dar el o bate ori de câte ori aude aceste cuvinte. De aceea nu am voie să-i spun că le știi de la ea.

— Dar de la cine le-aș fi putut auzi?

— Ți le-a trădat unul dintre războinicii noștri. Toți războinicii noștri cunosc aceste cuvinte, pe care le-au auzit adeseori.

— Hm. Curios, zisei eu, dus pe gânduri. Ai fumat pipa frăției cu mine. Crezi deci că-ți vreau binele? Vrei să fii complet sincer cu mine?

— Vreau.

— Îl iubești pe tatăl tău, vraciul?

— Nu.

— Dar pe soția lui, pe mama ta, o iubești?

— Foarte mult.

— El o iubește?

— Asta nu știu. Ea fuge de el, fiindcă sufletul a părăsit-o.

— Ai văzut-o când avea sufletul la ea?

— Nu. Și l-a pierdut când eram băiețel.

— Vraciul e un naiin?

— Nu.

— Asta înseamnă că m-a mințit.

— A spus că e un naiin?

— Da.

— A venit la naiini de la alt trib.

— Cu oamenii albi are legături?

— Numai dacă întâmplător îi întâlnește.

— Are prieteni printre ei?

— Nu.

— Fii atent la ce-o să te întreb acum. Oare nu se ferește din calea fețelor-palide?

— Ba da.

— Adică se ferește mai mult decât alți indieni de o întâlnire cu fețele-palide?

— Asta nu știu, dacă se ferește mai mult ca alții.

— Gândește-te bine!

— Nu-i e frică în mod deosebit de ei.

— Așa? Eu aș fi crezut tocmai contrariul.

— De ce?

— Pentru că am o anumită bănuială în privința lui. Te rog să-mi dai voie ca, deocamdată, să nu-ți spun, fiindcă ești fiul lui. Poate o să vină vremea când am să-ți spun.

— Cum dorește Old Shatterhand! Îmi pot exprima și eu acum o rugămintă? Spune-mi, te rog, nu ți-a spus mama mea să nu vorbești despre cuvintele ei?

— Într-adevăr, mi-a spus.

— Și totuși, de ce ai vorbit cu tata despre ele?

— Pentru că am presupus că le cunoaște. Altcuiva nu le-aș fi spus.

— Și nici n-ai să le spui nimănui, da? Ele sunt o taină a „medicamentelor”!

— Hm! Cunoști, fără îndoială, mai bine limba voastră, pe care o cunosc și eu. Ceea ce înseamnă *taca* și *vete* știu, dar ce se înțelege prin *Tibo*?

— Nu pot să-ți spun.

— Cuvântul acesta îți este într-adevăr necunoscut?

— L-am auzit de multe ori de la mama, dar nu știu ce înseamnă.

— Și *elen*?

— Nici asta nu știu.

— Curios! în nici o limbă a pieilor-roșii nu există aceste cuvinte, dar trebuie să aflu neapărat ce sens au!

Dădu din cap și-mi zise:

— Nu știu de ce sufletul lui Old Shatterhand se ocupă în felul acesta de tatăl meu și de mama mea. Dar îl previn că vrăciului nu-i place să se intereseze cineva de el. E priceput în tot felul de vrăjitorii și de magii, și poate să-și distrugă

toți dușmanii de la distanță, fără să aibă nevoie să-i vadă sau să-i audă. Păzește-te de el, și pune-ți la inimă rugămintea mea: să nu spui la nimeni cuvintele acelea.

— O să fac după cum dorești. Acum spune-mi: cu războinicii din tribul chiccasavilor trăiți într-adevăr în pace?

— Da.

— Știi unde-și au ei pășunile?

— Sus pe Red River. Acolo unde Peace River — Râul Păcii — se varsă în Red River. Au numai câteva sute de războinici și o căpetenie.

— Este Mba, care se află acum la noi? Ce fel de om este?

— Să nu te mire că este un om pașnic, fiindcă are foarte puțini războinici. Niciodată n-am auzit să fi comis vreun jaf sau omor, ori vreo trădare.

— Aceeași impresie o am și eu despre el. Vorbește nițel cu dânsul. Tare vreau să știu cine este „generalul” ăsta și ce învârtește, unde se duce și cum de s-a întâlnit cu Mba. Fă-o însă în așa fel ca să nu-i bată la ochi „generalului” și să nu bănuiască ce vrem să știm.

— O să vorbesc cu dânsul în așa fel, încât o să-mi povestească totul, fără să fiu nevoit să-l întreb ceva.

Plecă și după o jumătate de oră veni iar la mine.

— Ei, ai aflat ceva? Îl întrebai eu.

— Da. Ce este „generalul” și cu ce se ocupă, Mba nu știe. L-a întâlnit împreună cu cele trei fețe-palide, jos la râul Toyah și le-a promis să-i conducă prin Llano Estacado până la Peace River, pentru a se odihni după drumul prin deșert, la chiccasavi și apoi să plece mai departe.

— Unde?

— Nu știu, pentru că nici el nu a putut să-mi spună. Mi-a povestit totul, fără să-l întreb.

— „Generalul” i-a promis, desigur, o recompensă?

— Trei puști, plumb și praf de pușcă.

— Altceva n-ai mai aflat?

— Nu. N-am vrut să întreb, pentru că s-ar fi putut să-i bată la ochi. De ce se interesează fratele meu Old Shatterhand de „general”? Are vreun motiv?

— De fapt, nu am, dar nu-mi place omul. Și când se află lângă mine oameni în care n-am încredere, am obiceiul să mă informez despre situația și intențiile lor, ceea ce, deseori, îmi este de folos. Aș vrea să te sfătuiesc să faci și tu tot așa.

Foarte curând se dovedi cât de bine procedasem procurându-mi acele informații, care, în aparență, nu-mi erau de nici un folos.

Se iviră și zorii zilei, pentru ca, după câteva minute, să se lumineze de-a binelea. Mergeam în urma coloanei, lângă Winnetou, iar în fața noastră călărea Apanatșca și Old Surehand. Tocmai răsărea soarele, luminând cu razele sale pe cei doi călăreți.

— Uff! spuse Winnetou încet, îndemnându-mă cu un gest al mâinii să-i privesc pe cei doi călăreți.

Nu trebui să-l întreb la ce se referă, pentru că văzui imediat asemănarea dintre cei doi. Aceeași demnitate a ținutei, aceleași trăsături, aceeași statură și aceleași mișcări. Puteai crede că sunt frați.

Puțin mai târziu furăm din nou întâmpinați de apașii care aduceau apă. Era penultimul post de aprovizionare. Aici poposirăm mai mult timp, pentru a împărți apa și a lăsa caii să se odihnească puțin. După aceea plecarăm mai departe, către ultimul post, de unde nu mai era decât o oră de mers călare.

Acum se punea întrebarea pe cine să luăm la oază și față de cine trebuia ea ținută secret. Mă dusei lângă „general”, care se afla iar împreună cu Old Wabble, și zisei:

— Mister Douglas, ne aflăm aproape de ținta călătoriei noastre...

— General, sunt general, *sir!*

— *Well*. Dar ce mă privește asta pe mine?

— Firește, pe dumneavoastră mai puțin decât pe mine. Dar fiecăruia i se rostește titlul ce i se cuvine. Căci trebuie să știți că am participat la bătălia de la Bull-Run, că am obținut victorii la...

— Bine, bine, îl întrerupsei. Mi-ați mai spus-o o dată, și ceea ce am auzit o dată, de obicei, rețin. Deci, ne apropiem de ținta noastră, mister Douglas, și o să trebuiască să ne luăm rămas-bun de la dumneavoastră.

— Să ne luăm rămas-bun? De ce?

— Fiindcă, probabil, drumurile noastre se despart.

— În nici un caz. Trebuie să ajung la O-sută-de-copaci și am auzit de la mister Cutter că probabil și dumneavoastră o să mergeți într-acolo.

Avusese intenția să meargă la chiccasavi, pe Peace River și acum indica O-sută-de-copaci drept ținta următoare, ceea ce îmi bătu la ochi, cu toate că putea să nu fie nimic rău în asta. Avea tot dreptul să-și schimbe planurile.

— După cum vedeți, avem același drum, continuă el. Și chiar dacă nu ar fi așa, tot ar trebui să vin cu dumneavoastră la oază, întrucât nu mai am apă.

— Ieri aveți burdufurile pline!

— Acum sunt goale. Ce credeți, că nu avem și noi simțăminte omenești? Am împărțit apa la comanși.

Mai târziu am constatat că era o stratagemă ca să vină cu noi la oază, dar pe moment ar fi trebuit să-i și mulțumesc pentru umanitarismul lui. Am făcut numai observația:

— Oaza despre care vorbiți nu este un loc de adunare pentru oricine. Proprietarul obișnuiește să primească numai pe oamenii pe care i-a invitat.

— Și eu sunt invitat, de mister Cutter, care, trebuie să recunoașteți, este și el oaspetele lui Bloody Fox.

— Se pune întrebarea dacă se mai poate considera ca atare. Știe el foarte bine că nu oricine are acces.

— Ah, din cauza potecii înguste care duce la oază? Mister Cutter mi-a descris-o cu precizie. Și de ce să aibă

acces toți albi, numai eu nu?

Asta era adevărat. Și dacă Old Wabble făcuse o nouă boacăna, și-i descrisese exact intrarea în oază, era ca și când „generalul” ar fi fost deja acolo. De aceea, fără nici un chef, forțat de împrejurări, am spus:

— Atunci, nu am nimic împotrivă să vă umpleți burdufurile cu apă. Dar pe însoțitorii dumneavoastră îi lăsați în afara oazei.

9. O surpriză

După cum am mai amintit, oaza se afla la o distanță de o zi bună de mers călare de la capcana în care-i prinsesem pe comanși. Din cauza epuizării cailor, am mers mai încet și am ajuns la „insula verde” abia la ora două după-amiază.

După sosire, prima noastră grijă a fost să asigurăm paza prizonierilor. A trebuit să-i așezăm lângă oamenii lui Șibabigc, iar apașii să formeze în jurul lor un cerc de nepătruns. Apoi a trebuit să ne îngrijim de cai, treabă care i-a revenit lui Entșar-co. Sub comanda lui, un număr de războinici de ai lui au dus, pe poteca îngustă, pe rând, caili la adăpat, ceea ce a cerut câteva ore.

În ce privește mâncarea, comanșii se aprovizionaseră insuficient cu de-ale gurii și apașii au fost obligați să le dea din propriile lor provizii. Întrucât acestea n-ar fi ajuns pentru timpul cât fuseseră calculate, s-a luat hotărârea ca a doua zi să se pornească înapoi la O-sută-de-copaci.

Firește că nu totul a decurs chiar așa de lin. Trebuia asigurate toate cele necesare pentru trei sute de apași și două sute de comanși. Fiecare avea câte o observație de făcut, câte o întrebare de pus, câte o dorință de exprimat și fiecare voia să se adreseze numai mie sau lui Winnetou. Aproape că nu aveam timp nici să răsuflăm. Când, în sfârșit, i-am mulțumit pe toți cum am putut, se făcuse seară, și abia atunci mi-am adus aminte că din ziua precedentă nu am mai băut un strop de apă. Când i-am spus lui Winnetou că de alții am avut grijă, dar la mine nu m-am gândit, mi-a răspuns zâmbind:

— Bea repede, frate, și lasă-mi și mie o înghițitură, pentru că și mie mi-e sete.

— Și ție? Tu când ai băut ultima oară?

— Ieri, când ai băut și tu. Le-a mers mai bine cailor noștri, căci de ei a avut grijă Bloody Fox.

Ajuns în interiorul oazei, am zărit două focuri care luminau căsuța, terenul din fața ei și lacul. Pe bănci ședeau Parker, Hawley, Fox, Old Surehand, Apanatșca, Șiba-bigc, Old Wabble și „generalul”. Se pare că Old Wabble și „generalul” erau nedespărțiți. Mâncaseră deja cu toții, iar Bob și mama Sanna se pregăteau să ne aducă și nouă ceva de-ale gurii. Conversația era în toi, iar „generalul” probabil că vorbise ultimul, pentru că atunci când ne-am așezat și noi, continuă:

— Da, am dat de o societate veselă, stabilită acolo de alaltăieri, ca să se odihnească după partida de vânătoare și, după câte am înțeles, voiau să mai stea o vreme în localitate. Erau cincisprezece oameni, și printre ei se aflau câțiva indivizi interesanți. Cel mai mult mi-a plăcut unul, care probabil că trecuse prin multe în viață și care povestea întruna. Nu obosea deloc, și când termina cu o aventură, avea deja alta pe limbă și mereu așa. Dacă nu mă înșel, își zicea Saddler, dar unul dintre fărtații săi mi-a spus confidențial că de fapt îl cheamă Etters. Dan Etters, și că a mai purtat și alte nume. Mie îmi era indiferent. Câți nu au motive să-și schimbe numele, și dacă acest *westman* își spunea Saddler, dar de fapt îl chema Dan Etters, atunci...

Fu întrerupt. Încă de când pronunțase pentru prima dată numele de Etters, Old Surehand sărise în picioare, iar acum îl întreba pe „general”:

- Etters, într-adevăr Etters? Ați auzit bine?
- După câte știu nu sunt surd.
- Și ați reținut exact?
- În ceea ce privește numele, am o memorie excelentă!
- Iar prenumele este Dan, adică Daniel?
- Dan Etters se numea și nu altfel.

Să mă fi înșelat din cauza luminii care pâlpâia? Mi s-a părut că „generalul” îl urmărește cu deosebită încordare pe Old Surehand, aflat, evident, într-o stare de surescitare, pe care nu o putea ascunde.

— Deci, într-adevăr Dan Etters, spuse el cu un oftat profund și greu. L-ați observat bine pe acest om? Vreți să mi-l descrieți?

— Hm! Să vi-l descriu? Îl cunoașteți cumva pe acest Etters? Ați avut ceva relații cu el, mister Surehand?

— Da. Aș vrea să știu dacă omul despre care vorbiți este cel la care mă gândesc. De aceea aș vrea să mi-l descrieți.

— Cu plăcere, dar nu știu cum să încep. Era cam de statura mea, și chiar ca vârstă poate că se potrivea cu mine. În rest, arată cum arată sute de oameni, așa că chiar nu știu cum l-aș putea descrie pe el.

— Și nu v-a sărit în ochi nimic deosebit la el? Puteți cumva să vă aduceți aminte de dinții lui?

— Dinții... ah, da, dinții lui! S-ar putea să fie ceva ce ar putea contribui la descrierea lui și anume, avea doi dinți lipsă.

— Unde?

— Unul în dreapta și altul în stânga.

— Sus sau jos?

— Firește că sus. Știți și dumneavoastră că dinții lipsă în maxilarul de jos nu se pot vedea. Îi lipsea un dinte dintr-o parte și altul din cealaltă, și de aceea când vorbea — acuma îmi aduc aminte — asta îi dădea o înfățișare aparte și avea o influență asupra vocii, pentru că sâsâia puțin când pronunța „s”-ul.

— El este, el este, pe el îl caut! exclamă Old Surehand aproape triumfător.

— Cum? Pe acest om l-ați căutat?

— Și încă cum! De ani de zile! În toate statele savanei, în pădurile seculare, în canioanele platourilor înalte și în defileurile Munților Stâncoși! Am folosit canoa ușoară și fragilă urmărindu-l și l-am fugărit prin zăpezile adânci ale câmpiilor de pe Missouri!

— L-ați fugărit? E deci dușmanul dumneavoastră?

— Un dușman cum nu se poate mai mare!

— Chiar așa? Dan Etters ăsta părea tot atât de inofensiv ca un copil.

— E dracul gol, e un demon mai rău decât ar putea exista în iad. Cu mulți ani înainte mi-a...

— Stop, mister Surehand! îl întrerupsei eu repede. V-ați enervat. S-ar putea să vă înșelați în legătură cu persoana respectivă.

— Nu, nu și încă o dată nu! El este cel...

Nu mă înțelesese și voia să continue, dar făcându-i semn, își reveni. Se opri din vorbă, încercă să se stăpânească și continuă mai liniștit:

— De fapt, la ceea ce mă gândesc sunt chestii vechi, pe care nu vreau să le răscolesc și care n-au ce căuta aici.

— De ce să nu le răscoliți, mister Surehand, zise „generalul”. Poate că e o poveste care merită să fie auzită. Nu vreți să ne-o spuneți?

— Am spus că nu are ce căuta aici. Deci, unde l-ați întâlnit pe acest Etters? Jos, în fortul Terret? Și voia să rămână acolo?

— Așa cred. Cel puțin așa zicea.

— Până când?

— Dacă am auzit bine, o săptămână.

— Și de când ați vorbit cu el, câte zile au trecut?

— Azi e a patra zi.

— Patru zile... au mai rămas așadar numai trei.

— Spuneți asta, ca și când ați vrea să vă duceți acolo?

— Da, vreau, trebuie să mă duc!

— Poate că a și plecat.

— Mă duc după el, oriunde ar duce urma lui!

Din nou observă că-i fac semn cu ochiul și se așază, trecându-și mâna peste față, și încheie cu cuvintele:

— *Pshaw!* N-are decât să plece! M-a supărat cândva rău de tot, dar acum ce-o să fac cu el, dacă-l găsesc? Cazul s-a învechit și nu s-ar mai găsi nici un judecător să-l ia în considerație. Nici nu merita să mai vorbim de asta.

După puțin, intrai în casă. Old Surehand veni după mine și mă întrebă, fiind numai noi doi:

— Ați vrut să vin după dumneavoastră, *sir*? De ce mi-ați făcut semn?

— Fiindcă ar fi trebuit să vă stăpâniți ceva mai bine. Nu am încredere în acest pseudo-general. Vă urmărea foarte atent și a accentuat atât de mult pe numele de Etters, ca și când l-ar fi spus numai pentru dumneavoastră. Intenția lui era evidentă.

— Ce interes putea să aibă acest om care nici nu mă cunoaște?

— Vă cunoaște, *sir*, cu siguranță că vă cunoaște!

Intră și Apanatșca. Privind atent în jur și, văzând că suntem numai noi doi, întrebă:

— Frații mei vorbeau de omul al cărui nume a fost amintit de „general”? Eu l-am văzut pe omul acesta care are două ketama, adică știrbituri.

— Ah?! Unde?

— În Caam-culano. Cu mulți ani în urmă, când mai eram copil. Îl chema Etters.

— Adevărat? Nici asta n-ai uitat-o?

— Nu l-am uitat, fiindcă îl uram. Râdea de mama, pe care eu o iubeam.

— Ce căuta la voi?

— Nu știu. Stătea în cortul vraciului și, ori de câte ori venea, mama avea un spirit rău în ea, care îi răvășea tot trupul

Probabil, voia să spună că avea convulsii.

— Îți mai amintești cum arăta maică-ta atunci?

— Era tânără și frumoasă.

— Avea culoarea mai deschisă ca acum?

— Era roșie ca toate femeile roșii.

— Însemna că bănuiala ce se înfiripase în inima mea n-avea temei. Dar cealaltă bănuială cred că e întemeiată. Mister Surehand, probabil că acest Etters v-a gonit din lumea civilizată în Vestul Sălbatic. Are vreo legătură cu

acele evenimente nefericite care v-au răpit credința în Dumnezeu și încrederea în el?

— Da, răspunse el, ați ghicit.

— Și credeți, într-adevăr, că se află în Fort Terret?

— Sunt convins.

— Și, firește, vreți să vă duceți acolo?

— Trebuie. Plec încă în seara asta! Nu am voie să mai pierd nici o zi, nici o oră, nici o clipă măcar. L-am urmărit pe acest nemernic de sute de ori, câteodată săptămâni de-a rândul, fără să pot da de el. Și acum aflu așa, deodată, pe neașteptate, unde poate fi găsit, așa că vă puteți închipui că nu pot avea liniște nici măcar un minut. Trebuie să plec!

— Să sperăm că „generalul” nu v-a mințit; eu nu am încredere în el.

— Nu, nu cred că m-a mințit. Plec la Fort Terret

— Singur?

— Singur, nu am nici un însoțitor.

— O să aveți unul, pe mine.

— Cum? Pe dumneavoastră? întrebă el mirat și bucuros. Vreți să veniți cu mine?

— Da, dacă vreți să mă luați.

— Și încă cum! Ce întrebare! Aș vrea să fiu mereu lângă dumneavoastră, chiar și în situații obișnuite, pentru că nici nu știți cât de mult v-am îndrăgit. Iar acum, când e vorba de un lucru atât de important, cum e vânarea unei sălbăticiuni pe care n-am reușit să pun nicicum mâna, faptul că mă însoțiți îmi dă siguranța că de astă dată Etters nu o să-mi mai scape. Vânatul pe urmele căruia a pornit Old Shatterhand e pierdut.

Atunci Apanatșca îl apucă de braț și zise:

— Mai vine încă cineva: Apanatșca, căpetenia comanșilor naiini. Să nu mă refuzi! Te iubesc și vin cu tine. Vorbesc bine limba fețelor-palide. Am învățat să descopăr urma unui om și nu mi-e teamă de nici un dușman. Aș putea să-ți fiu de folos. Am fumat calumetul cu tine, cu Winnetou și Old Shatterhand, și sunt fratele tău. Îl cauți pe dușmanul

tău de moarte, pe care vrei să-l prinzi, și poți să dai și de mari primejdii. Aș fi eu prietenul tău, fratele tău, dacă te-aș lăsa să pleci singur? Nu trebuie să fiu lângă tine ca un frate?

Din cuvintele lui răzbătu o abnegație înduioșătoare. Old Surehand mă privi întrebător, fără să răspundă. De aceea luai hotărârea asupra mea.

— Fratele nostru, Apanatșca, zisei eu, vrea să facă ceva pentru care tribul său l-ar dezaproba?

— Când e vorba de fratele meu Surehand, nu am de ce să-mi întreb tribul. Fiii comanșilor știu numai să urască și să distrugă, aici însă găsesc dragoste și blândețe. Pieile-roșii înving cu tomahawkurile, voi însă sunteți tari și de nebiruit pentru că învingeți pe dușmanii voștri cu armele iertării și împăcării. Cu cine e mai bine să te întovărășești: cu ura sau cu dragostea? Sunt fratele vostru și vin cu voi.

— Bine, ai să ne însoțești. Plecăm însă abia mâine dimineață. Caii noștri trebuie să se odihnească, ca apoi să poată merge mai repede, așa că aceste puține ore n-au să fie pierdute.

— Și dacă Etters pleacă între timp? întrebă Old Surehand, îngrijorat.

— O să mergem pe urmele lăsate de el. Fiți fără grijă. Înainte de toate avem nevoie de cai buni. Pe murgul meu mă pot bizui, dacă se odihnește până mâine dimineață. Am observat că și calul lui Apanatșca e iute și rezistent. Cum stați cu al dumneavoastră, mister Surehand?

— Chiar dacă nu poate fi comparat cu al dumneavoastră, e totuși un animal minunat. În ultima vreme, însă, a trebuit să-l obosesc atât de tare, încât ar putea să nu facă față cerințelor pe care le-ar necesita zilele următoare.

— *Well*, atunci o să călăriți pe calul lui Vupa-Umugi, pe care l-am adus din Caam-culano.

— Cum, vreți să mi-l împrumutați?

— Nu vi-l împrumut, vi-l dăruiesc!

— Mi-l dăruieți? Un animal atât de prețios!

— Luați-l liniștit. Ce să fac eu cu el? Lui Vupa-Umugi nu i-l mai dau înapoi, iar eu nu am nevoie de el.

Îmi strânse mâna și exclamă încântat:

— Îl primesc, da, îl primesc! De la dumneavoastră nu refuz un dar, chiar dacă e atât de mare, fiindcă sper că odată și odată o să-mi permiteți să mă revanșez. Plecăm deci mâine dimineată. Și acum, haideți afară! Aș vrea să mă duc imediat la calul meu!

— Aveți însă grijă ca oamenii de afară să nu observe nimic. Cel mai bine ar fi să nu mai vorbiți cu „generalul”.

Când ieșirăm, văzui că Winnetou lipsește. Plecase să vadă dacă prizonierii sunt bine păziți. Își lăsase pușca de argint pe masă, alături de puștile mele. Acum le ținea „generalul” în mână pe toate trei, și tocmai încerca să vadă cum funcționează închizătorul carabinei mele. Pe fața lui se vedea cât de tare jinduiește după ele.

— Așa-i, *sir*, că ăsta e „doborâtorul de urși” al dumneavoastră?

— Da, răspunsei eu scurt.

— Și asta e vestita carabina „Henry”, despre care se povestește?

— Da, dar ce treabă aveți dumneavoastră cu armele mele?

— Voiam să-i deschid închizătorul, dar n-am reușit. Nu vreți să-mi spuneți cum...

— Da, de spus am să vă spun eu ceva, l-am întrerupt, și anume: să luați mâinile de pe ea. Nu sunt jucării pentru un „general” care în viața lui nu a văzut Bull-Run-ul.

— Cum? Eu n-am văzut? Vă spun că...

— Gura! Pe mine nu mă prostesti! Dă armele înapoi!

Îi luai cele două puști ale mele, și tocmai atunci se întoarse Winnetou, a cărui armă „generalul” o mai ținea în mână. Apașul înțelese imediat situația, îi smulse pușca de argint din mână și, contrar calmului său obișnuit, se răsti la el:

— Cum de s-a încumetat un mincinos ca tine să pună mâna pe arma căpeteniei apașilor? Această armă nu a fost niciodată atinsă de degetele murdare ale unui netrebnic ca tine!

— Netrebnic? sări „generalul” ca ars. Îi cer lui Winnetou să-și retragă acest cuvânt sau...

— Sau, ce? se răsti la el apașul.

Speriat, Douglas bătu în retragere și răspunse abătut:

— N-are voie omul nici să se uite la o armă?!

— Să te uiți fără s-o atingi. Winnetou nu vrea să pună mâna acolo unde a stat mâna ta!

Cu un capăt din pătura de santilo, care îi servea drept brâu, șterse arma, ca și când ar fi fost murdară, apoi mi-o întinse, și zise:

— Fratele Shatterhand să ducă armele noastre în cameră și să le atârne de perete, ca să nu fie pângărite din nou de astfel de mâini.

Acestea fiind zise, îi întoarse spatele „generalului” și se duse la calul său. Mai văzui cum „generalul” și Old Wabble schimbă priviri, a căror semnificație îmi scăpă. Dusei armele în căsuță, unde aveau să stea în siguranța, întrucât nepoftiții nu aveau ce căuta acolo. Cel puțin așa crezui. Și Winnetou se gândise la fel.

După aceea mă dusei la Winnetou, să-i spun ce discutasem cu Old Surehand. Mă aprobă întru totul.

— Fratele meu procedează cum trebuie. Fie că acest „general” a spus sau nu adevărul, e bine să pleci cu Old Surehand, și mă bucur că Apanatșca vrea să vă însoțească. O să vă fie de mare folos. Pe mine o să mă găsiți în casele mescaleroșilor. O să iau cu mine și calul pe care l-a călărit Old Surehand; o să-l găsească acolo.

Pe urmă îl văzurăm pe „general” cum, ajutat de Old Wabble, își umple burdufurile cu apă, cărându-le afară la chiccasavi. Nu ne gândirăm la nimic rău, ci văzurăm în asta numai intenția lui Douglas de a pleca dis-de-dimineată, ceea ce nu putea decât să ne convină.

Bob, după ce ne pregăti culcușul, se duse în cameră, unde dormea împreună cu mama Sanna. Ne culcarăm și noi. De obicei și Bloody Fox dormea în casă, dar, de rândul acesta, din cauza zăpușelii, prefera să se culce lângă noi. Focurile nefiind alimentate, se stinseră, iar noi adormirăm.

Dimineața, mă sculai primul, și-i trezi și pe ceilalți. „Generalul” și Old Wabble lipseau, dar lucrul acesta nu ne surprinse. Împreună cu Winnetou, ieșirăm din oază să vedem ce-i cu prizonierii. În ceea ce-i privește pe comanși și pe apași, găsirăm totul în ordine. Chiccasavii însă nu mai erau. Interesându-ne de ei la Entșar-co, care avea comanda aici, acesta ne răspunse:

— Frații mei nu știu că au plecat? Omul alb care își zice „general”, a spus că nu mai vrea să stea, deoarece Winnetou și Old Shatterhand l-ar fi jignit. De aceea a plecat cu chिकासavii și cele trei fețe-palide.

— Dar Old Wabble?

— A plecat cu ei.

— Ce repede a crescut prietenia dintre ei! Bine că au plecat, cu Old Wabble cu tot. Nici o pagubă! Dar de-abia de o jumătate de oră s-a făcut ziuă, înseamnă că au plecat pe întuneric.

— Pe întuneric? întrebă mirat Entșar-co. Era și luna pe cer! Au plecat încă de aseară!

— Ah, au pornit-o încă de aseară? Tare s-au mai grăbit!

— Pentru că l-am jignit pe „general”, interveni Winnetou. I-a îndemnat supărarea să plece imediat.

Ne întoarserăm la oază, mâncărăm și adăparăm caii. Între timp, Bob împacheta provizii pentru mine, Old Surehand și Apanatșca și umplu câteva burdufuri cu apă. Când termină, îi cerui să-mi aducă armele.

— Puștile? întrebă el. Unde este puștile?

— În cameră. Sunt atârdate pe perete, lângă ușă. Intră în casă, se întoarse însă imediat cu mâinile goale și zise:

— Puștile nu înăuntru. *Masser* Bob nici una nu văzut.

— Te înșeli. De altfel, aseară când te-ai culcat, nu le-ai văzut agățate acolo?

— *Masser* Bob nu uitat acolo. Acum nu este nici una, dar nici una.

Era cât se poate de curios! Am intrat în casă și Winnetou a venit imediat după mine. Lipseau toate trei puștile. La început, eram numai consternați, dar când îi întrebaram pe tovarășii noștri și aflaram că nici unul dintre ei nu fusese în căsuță, consternarea noastră se transformă în spaimă.

— Nu cumva...? întrebă Winnetou.

De emoție nu reuși să-și exprime bănuiala. În ciuda culorii lui de bronz, văzui cum îi piere tot sângele din obraz.

— Te gândești că le-a furat „generalul”? îl întrebai.

Răspunse doar dând din cap.

— Ticălosul! Numai el putea să facă una ca asta. Cu cât jind se uita la armele noastre! O să ne lămurim noi imediat! Bob, după ce te-ai culcat, a mai intrat cineva în căsuță?

— *Massa* „general” fost acolo.

— Ah, n-ai pus zăvorul la ușă?

— *Masser* Bob niciodată nu pus zăvor, aici nu hoți.

— Ce voia „generalul”?

— Venit înăuntru și chemat încet *masser* Bob, ca să-i dea lui bacșiș, pentru cină și servit.

— Lumina mai ardea?

— Era stins, căci *masser* Bob și mama Sanna vrut dormit.

— Cât timp a stat „generalul” în casă?

— *Massa* „general” intrat, chemat *masser* Bob și dat lui dolar; apoi nu imediat iarăși plecat, căci nu găsit repede ușa.

— Oh, știa el bine unde este ușa! Se prefăcea numai că o caută, în timp ce, de fapt, umbla după armele noastre. Ce crede fratele meu Winnetou? E de aceeași părere cu mine?

Foarte rar am văzut ca apașul să-și piardă cumpătul. Ne-am aflat în situații și pericole care pe oricine l-ar fi putut

scoate din țâțâni, dar el rămăsese întotdeauna liniștit, chiar și în sufletul lui. De astă dată, însă, îl vedeam că este atât de zbuciumat, încât trebuia să se străduiască din toate puterile ca, aparent, să rămână liniștit. Acest zbucium se exprimă și prin faptul că răspunse cu glas încet, înghițind cuvintele pe jumătate:

— Fratele meu... are dreptate. „Generalul” a furat... armele noastre!

— Minunata ta pușcă de argint, acea moștenire scumpă de la taică-tău!

— O să.... o să...

Nu putu să termine. Văzui cum supărarea îi sugruma pieptul cu atâta forță, încât îl făcea să-și strângă pumnii.

— O să fie nevoit să ni le dea înapoi, completai eu fraza începută. Trebuie să pornim imediat după hoți!.

— Da... imediat! Imediat!

Firește că pierderea armelor nu ne atingea numai pe noi, cei direct în cauză, ci pe toți; prietenii noștri erau chiar mai tulburați decât noi. Old Surehand spuse cu vocea sugrumată de mânie:

— Furtul acesta e o lovitură grea și pentru mine, mister Shatterhand. Desigur că trebuie să-l urmăriți pe acest nemernic și nu mai puteți veni cu mine la Fort Terret!

— Nu, într-adevăr, nu mai pot veni!

— Iar eu nici nu vă pot întovărăși, nici nu vă pot aștepta aici, fiindcă trebuie să plec într-acolo, fără întârziere.

— Mi-e teamă doar că o să faceți drumul de pomană.

— S-ar putea. Și totuși trebuie să mă duc ca mai târziu să nu-mi fac reproșuri. Sunt sigur că sunteți de acord cu asta!

— Firește că sunt, și nu vreau să vă conving să renunțați la această călătorie. O să vă însoțească Apanatșca, așa că n-o să fiți singur.

— Da, declară tânăra căpetenie a comanșilor. Mă țin de cuvânt, și merg cu fratele meu Surehand, așa cum i-am

promis, cu atât mai mult cu cât Old Shatterhand nu mai poate veni.

— Eu, mister Surehand, vă doresc mult să obțineți rezultatul dorit.

— Iar eu, răspunse el, vă doresc să nu vă scape „generalul”. Ei, drăcie, când mă gândesc numai: să se piardă aceste trei arme prețioase, de neînlocuit!

— Nici pe departe nu le consider pierdute! Le luăm noi înapoi, întrebarea este numai în ce stare!

— Da, scrâșni Winnetou. Acest câine alb nu știe să umble cu ele și le poate strica, sau chiar să le facă inutilizabile, mai ales carabina ta.

— Asta ar plăti-o scump de tot. Și pe cine mai vrea fratele meu Winnetou să ia ca să-l urmărim?

— Pe nimeni. Oricine ne-ar stânjeni.

— Și eu? întrebă Parker.

— Dar eu? se interesă Hawley. Așa de mult am vrea să venim și noi!

— Nu se poate. Caii voștri nu sunt atât de iuți ca ai noștri și nu ar rezista la drum.

Cei doi mai stăruiră să fie luați, dar Winnetou îi refuză și a trebuit să-i dau dreptate. Atunci voiră să se atașeze lui Old Surehand și Apanatșca, dar nici acestora nu le puteau fi de folos, astfel că fură nevoiți să se alăture transportului de prizonieri comanși.

Convoiul ar fi trebuit să-l conducă Winnetou, ceea ce acum nu mai era posibil, dar nici ca războinicii să rămână pe loc nu se putea, așa că, după o scurtă sfătuire, se înțeleseserăm să pornească la drum imediat, iar convoiul să fie păzit de apași, comandați de Entșar-co și Bloody Fox. Aș fi intervenit să li se restituie armele, dar, după ce Winnetou afirmă că ar fi un lucru periculos, renunțai, căci, spunea el, după ce s-ar fi văzut liberi, s-ar fi putut gândi să-i atace pe apași, sau i-ar fi urmărit ca să încerce să-i atace.

Puteam să luăm cu noi arme, căci Bloody Fox avea mai multe și chiar ne oferi câteva din ele, dar refuzarăm, pentru

că eram convinși că ne vom recăpăta armele noastre și ne-am gândit că nu are nici un rost să ne cărăm cu altele; pentru moment, ne erau suficiente revolverele, cuțitele, lasourile și tomahawkurile noastre.

Ieșirăm în fața câmpului de cactuși, ca să dăm de urmele „generalului”. Aici aflarăm că ar fi spus unui apaș că vor să meargă la O-sută-de-copaci.

— Nu-i adevărat. E doar o șmecherie, ca să vă inducă în eroare, fu Parker de părere. „Generalul” nici nu cunoaște drumul într-acolo.

— Ai dreptate, răspunsei eu. Tocmai pentru că a spus asta, a luat-o în altă direcție.

— Dar încotro?

— Cred că spre Peace River. El nici nu bănuiește că știu că vrea să ajungă acolo. Vrea să se ducă la chिकासavi să se odihnească.

— În acest caz ați face bine s-o porniți într-acolo.

— Da, dar să nu neglijăm nici un amănunt. S-ar putea să-i mai fi venit vreo idee, așa că trebuie să mergem pe urmele lui.

— Dificilă treabă, foarte dificilă! Vreți să plecați imediat?

— Firește!

— Asta a venit prea repede și pe neașteptate pentru noi. Sper să vă mai întâlnim vreodată, mister Shatterhand. Dați-mi voie să vă strâng mâna!

Și Jos Hawley mi-o dădu pe a lui, spunând cu glas trist și plin de căldură:

— Îmi amintesc de povestea pe care mi-ați spus-o acolo sus, în Mistake Canion, *sir*. Ea mi-a ușurat sufletul. Am ajuns la convingerea că nu trebuie să-mi reproșez nimic în legătură cu moartea acelui indian. Această mângâiere v-o datorez dumneavoastră. Vă mulțumesc mister Shatterhand, și m-ar bucura mult dacă drumurile noastre s-ar mai încrucișa vreodată.

Ne luarăm rămas-bun. Old Surehand mă luă de braț și, trăgându-mă deoparte, îmi zise:

— Aseară am fost tare fericit că veniți cu mine la Fort Terret, azi însă totul s-a schimbat. Știți că mi-ar plăcea mult să stau mereu cu dumneavoastră. Iar acum trebuie să ne despărțim așa brusc și încă pentru ce motiv! Chiar sunteți convinși că o să vă recăpătați armele?

— Da!

— V-o doresc din toată inima. La fel de tare doresc și eu să ne întâlnim cât mai repede!

— E și dorința mea, mister Surehand.

— Mi-ați putea indica vreun loc anume?

— Nu. Nici unul dintre noi nu știe ce o să se întâmple și ce evenimente ne așteaptă. Dumneavoastră plecați spre sud, să-l căutați pe acel Dan Etters. Cine știe cât timp va trebui să-l urmăriți și unde o să vă ducă urma lui. Eu plec spre nord și nici eu nu pot să spun când și unde o să-l ajungem pe „general”.

— Înseamnă că nu vă mai întoarceți aici?

— Chiar dacă aș vrea, nu aș putea spune când o să mai am posibilitatea. De aceea nu pot fixa un loc de întâlnire și probabil că nici dumneavoastră.

— Nu.

— Deci, să lăsăm întâmplarea să potrivească ea locul și timpul revederii noastre.

— Hm. Da. Și totuși ar trebui să nu ne lăsăm numai în seama ei. Pot să vă dau o sugestie? Înainte de duelul cu Apanatșca v-am pomenit un nume. Vi-l mai amintiți?

— Desigur.

— Atunci notați-l ca punct de plecare pentru întâlnirea noastră viitoare; dacă întâmplător ajungeți la Jefferson-City, pe Missouri, atunci duceți-vă la banca „*Wallace et company*”. Acolo veți afla unde mă puteți găsi în perioada respectivă.

— *Well*, așa am să fac.

— Vă mulțumesc, *sir*, vă mulțumesc foarte, mult! Și acum la revedere! Vă urez să-l ajungeți cât mai repede pe „general”.

— Iar eu, mister Surehand, m-aş bucura dacă aş auzi mai târziu că aţi pus mâna pe acest Dan Etters!

Ne strânserăm călduros mâinile. Ne părea amândurora sincer rău că trebuie să ne despărţim așa, deodată, și pentru un timp nedefinit.

Mi-am luat rămas-bun de la Bloody Fox, căruia Winnetou îi dădu indicațiile necesare, ca și lui Entșar-co. Apoi Winnetou se despărţi de toţi, în felul lui, cu câteva cuvinte scurte, și părăsirăm oaza, scena unor evenimente atât de ameninţătoare, care avuseseră totuși pentru noi un sfârșit mulțumitor.

Caii noștri, deoarece îi încurcaserăm cu burdufuri cu apă pentru două zile, trebuiră să poarte o greutate mai mare decât de obicei. Căci dacă se adeverea presupunerea noastră, atunci, „generalul” nu mergea la O-sută-de-copaci, ci la chiccasavi, deci spre nord de Llano Estacado, așa că aveam înaintea noastră două zile de mers călare prin pustiu. Drumul, pe care îl cunoșteam bine, trecea prin Helmers Home, o așezare care se afla aproape de marginea nordică a Llano-ului și se chema astfel după numele proprietarului ei: Helmers. Era un bun cunoscut de-al nostru, ne era chiar prieten. Era de presupus că cei pe care-i urmăream poposiseră acolo.

Trebuia să ne grăbim cât mai tare, pentru că ei plecaseră încă de cu seară, având deci un avans de o jumătate de zi față de noi. Și totuși trebuia să facem tot posibilul ca să-i ajungem în pustiu, căci după aceea urmărirea ar fi devenit și mai grea, într-o regiune de iarbă și tufișuri, pe urmă chiar de păduri și râuri cu mii de ascunzișuri, care i-ar fi dat „generalului” posibilitatea să ne scape.

Urma era ușor de recunoscut. E adevărat că ducea spre vest, adică în direcția celor O-sută-de-copaci. Dar după vreo două ore de mers, cotea în unghi drept spre nord. Deci părerea noastră, exprimată mai înainte, putea să fie cea adevărată.

Călărirăm mereu în galop și numai din când în când lăsam caii să meargă la pas, ca să-și mai tragă răsuflarea. În timpul amiezii, când căldura deveni insuportabilă, oprirăm, le dădurăm cailor apă și-i lăsarăm să se odihnească o oră. Apoi încălecarăm și ne continuarm cu aceeași grabă drumul, până se întunecă. Acum eram obligați să ne oprim. Ne aflam în dezavantaj față de urmăriți, care puteau călări și noaptea, în timp ce noi trebuia să așteptăm să se lumineze, altminteri n-am fi putut desluși urmele lor.

Desigur, am fi putut merge mai departe, deoarece bănuiam ținta călătoriei lor. Totuși exista un risc, putând interveni motive neprevăzute care să-i determine să-și schimbe direcția. De aceea, după ce se înseră, ne oprirăm. Dar când răsări luna, o pornirăm din nou. Secera lunii oferea lumină puțină, și altor westmeni le-ar fi venit, probabil, greu să nu piardă urmele la o lumină atât de slabă, mai ales călărind în galop. Însă ochii noștri erau destul de ageri și, dacă eu m-aș fi putut înșela, pentru Winnetou lucrul era exclus. Ne oprirăm abia după miezul nopții. Caii primiră din nou o cantitate de apă, în orice caz insuficientă pentru a-i sătura. Apoi fură priponiți, iar noi ne învelirăm în păături, ca să dormim. Dar abia se miji de ziuă, când încălecarăm din nou și, după două ore, sosirăm la locul de popas al celor urmăriți. Eram mulțumiți, pentru că reușisem să scurtăm avansul de o jumătate de zi la numai două ore, în caz că și ei porniseră de dimineață.

— La o distanță de nici o jumătate de oră de la popasul celor nouă călăreți, furăm nevoiți să oprim din nou, deoarece acolo își întrerupseseră și ei drumul, iar urmele copitelor arătau că aici avusese loc o discuție. În orice caz, trebuie să fi fost foarte animată; călăreții nu stătuseră liniștiți, ci își purtaseră caii de colo-colo. Am dedus din aceasta că s-au certat. Dar de ce? Probabil în legătură cu drumul, cu direcția pe care trebuiau s-o urmeze.

Această presupunere ne fu întărită și de faptul că urmele se despărțiră, ceea ce pentru noi era foarte neplăcut. Nici una din ele nu mergea drept înainte, una ocolea spre dreapta, iar cealaltă spre stânga, formând un unghi ascuțit.

— Uff! spuse Winnetou dezamăgit. Proastă treabă!

— Chiar că e proastă, observai eu. Probabil că aici indienii s-au despărțit de albi. Dar care este urma indienilor și care a albilor?

— Să vedem.

Descălecă, pentru a cerceta urmele.

— Mă îndoiesc că putem stabili acest lucru, declarai eu, sărind din șa. Am observat că nici caii albilor nu aveau potcoave, așa că e cam greu să-i deosebim.

Din păcate cuvintele mele se adeveriră. Urmele copitelor nu ne furnizau nici un indiciu. Trebuia să ne bazăm doar pe presupuneri, care mai degrabă puteau să ne strice, decât să ne ajute.

— Să mergem câte o bucată de drum pe ambele urme, fu de părere Winnetou. Poate că totuși vedem ceva. Fratele meu s-o ia pe cea din dreapta, iar eu o apuc pe cea din stânga.

Așa și făcurăm. Eu avui doar norocul de a fi aflat numărul cailor, același rezultat îl obținu și Winnetou. Dar tocmai datorită numărului cailor nu puteam afla nimic despre călăreți, având și cai de povară cu ei. Ne privirăm în ochi.

— Uff! zise Winnetou, având o umbră de zâmbet pe față, în ciuda dezamăgirii pe care o simțea. M-a mai văzut vreodată fratele meu Shatterhand într-o asemenea stare?

— Nu.

— Uff! Nici eu pe tine.

Nu știm deloc ce să facem. Așa ceva încă n-am mai pomenit.

— Nu. Niciodată! Dar ia să ne gândim puțin! E posibil ca nici Old Shatterhand și nici Winnetou să nu găsească

soluția?

— În orice caz, aproape că-mi e rușine. Dar hai să reflectăm. Capătul cel mai apropiat al pustiului se află drept spre nord, de aici spre Helmers Home lucru pe care cu siguranță că-l știe și Mba, căpetenia chiccasavilor. Mai știe că, indiferent dacă o ia la dreapta sau la stânga, are nevoie de cel puțin încă o jumătate de zi de mers ca să poată ieși din Llano. Nu cred să facă un asemenea ocol. Dacă s-a despărțit de albi înseamnă că s-a certat cu ei și a pornit mai departe singur, dar știe încotro merg și albi. Pentru a-i înșela în legătură cu direcția aleasă, a luat-o într-o parte, pentru ca, îndată ce nu va putea fi observat, să revină. Dacă mergem drept înainte, fără să ținem seama de nici una din urme, trebuie neapărat să dăm din nou de urma lui Mba.

— Uff! Așa este!

Și firește că cealaltă urmă este de fapt cea pe care o căutăm și, după ce o găsim, putem fi siguri că-l avem în față pe „general”. Cred că fratele meu Winnetou îmi dă dreptate.

— E așa cum spui. Acum nu o să mergem pe nici una din urme.

Încălecarăm și pornim drept înainte; în curând nu mai zărirăm nici urmele ce se îndepărtau de noi spre stânga sau spre dreapta. Eram sigur de ceea ce făceam, totuși așteptam cu încordare să văd dacă deducția mea se confirmă. Și, într-adevăr, după o jumătate de oră de mers, urma care o luase spre dreapta, o văzurăm cum o ia spre noi, cotind spre nord.

— Uff! exclamă bucuros Winnetou. Deci asta e urma chiccasavilor, care duce direct la Helmers Home.

— Și acum, continui eu, trebuie să căutăm cealaltă urmă, care este în orice caz a albilor.

— Da, să o luăm spre stânga, spre cealaltă urmat Dacă o găsim, nu ne mai putem înșela deloc și vom...

Se opri brusc în mijlocul frazei. Tot vorbind, își rotise privirea la orizont și probabil că observase ceva, pentru că scoase din cobur binoclul și-l îndreptă spre nord. Luai și eu repede binoclul în mână și prin lentilele lui văzui câțiva cai și oameni culcați pe nisip.

— Cine-or fi? întrebai.

— Chiccasavii, răspunse Winnetou.

— Ce motiv or fi având de s-au oprit? De ce nu or fi plecat?

— Uff! Ne așteaptă pe noi!

— Foarte posibil, îl aprobai. Mba părea un om cinstit. Abia pe drum a observat că „generalul” ne-a furat armele, și e destul de isteț ca să știe că o să-l urmărim pe hoț. Și atunci s-a despărțit de el. Chiar dacă nu cinstea, ci numai grija pentru propria lui persoană l-a obligat să procedeze așa. Nu a vrut să fie bănuț de noi că ar fi fost înțeleș cu hoții și să le mai acorde și ocrotire.

— Da, așa este, să mergem într-acolo!

Pornirăm în galop și ajunserăm atât de repede în apropierea lor, încât îl puturăm recunoaște. Da, era Mba, dar numai cu doi dintre indienii săi. Aveau cu ei și doi cai de povară. Unde era cel de-al patrulea chiccasav? Recunoscându-ne, cei trei indieni lăsară armele jos și veniră în întâmpinarea noastră. Era o dovadă că au intenții pașnice, totuși luai pistolul în mână. Ajungând la ei și strunind caii, Mba ne spuse:

— Old Shatterhand poate să pună pistolul din nou la brâu, căci îi suntem prieteni. Știam că o să vină și l-am așteptat. Sau sunt cumva Old Shatterhand și Winnetou niște războinici care lasă să li se fure armele, fără să le ia îndărăt?

— Este adevărat, noi nu ne lăsăm furați. Dar când a aflat Mba, căpetenia chiccasavilor, că ni s-au furat armele?

— Abia azi-dimineață, când s-a făcut ziuă. Oare v-aș fi așteptat dacă aș fi vrut să vă mint sau dacă aș fi luat parte la furt?

— Nu. De cum te-am văzut, te-am socotit un om cinstit. Povestește!

— În sudul Llano-ului ne-am întâlnit cu cele patru fețe-palide și le-am promis să le conduc prin deșert. Așa ne-am întâlnit cu voi. M-am bucurat să-l văd pe Old Shatterhand, pe Winnetou și pe Old Surehand, și nu bănuiam că „generalul” plănuia ceva rău contra voastră. Am mers cu voi până la locuința lui Bloody Fox și voiam să rămânem acolo toată noaptea, ca să ne odihnim. Atunci a venit „generalul” și ne-a spus că trebuie să plecăm repede, deoarece l-ați jignit rău de tot. I-am făcut pe plac și am mers toată noaptea și toată ziua...

— Fără să-ți trezească nici o bănuială? interveni eu.

— Ba oarecum da, chiar de la începutul drumului, când „generalul” a luat-o spre vest, unde nu aveam ce căuta. Apoi, ziua am observat un pachet, pe care nu-l avusese mai înainte și pe care îl purta cu multă grijă. De asemenea, m-a surprins faptul că era atât de grăbit. Aseară, când am făcut popas, am procedat în așa fel ca să pot pune mâna pe pachet. El, însă, mi l-a smuls imediat din mână. Totuși am observat că era greu și că în el erau arme.

— Cum arăta pachetul?

— Armele erau învelite în pătura lui și legate cu curele. Voiam să știu ce fel de arme sunt, însă abia spre dimineața fețele-albe au adormit atât de profund, încât am putut, să iau pachetul și să-l dezleg. Când am văzut ce conține, m-am speriat, pentru că știam că o să ne urmărești.

— De ce nu al luat pachetul cu tine, ca să ni-l predai?

Fiindcă erau patru războinici roșii contra cinci albi și hoțul ar fi fugit fără să-l prindeți. Am avut un plan mai bun. Astăzi, după ce am mers o bucată de drum, m-am oprit și le-am spus fețelor-palide că am văzut armele și că nu mai vreau să merg cu ei, deoarece sunt sigur că o să veniți. S-au infuriat și s-au certat cu noi. Văzând că nu mă pot îndupleca, m-au rugat să le las măcar pe unul din războinicii mei care să-i conducă, căci ei nu cunosc drumul

prin Llano. Le-am făcut pe plac, dar războinicului îi spusesem mai dinainte ce are de făcut. O să vă aducă hoții plocon.

— În ce fel?

— Am mers doar o mică distanță, apoi m-am oprit să vă aștept, pentru că vreau să vă conduc acolo unde o să-i prindeți!

— Unde?

— Colo, în nord, la marginea Llano-ului se află ferma unui alb...

— Care se numește Helmers Home, îl întrerupsei eu.

— Uff! Old Shatterhand cunoaște locul?

— Îl cunoaștem. Helmers este prietenul nostru.

— Foarte bine, pentru că acolo o să-i conducă omul meu pe albi.

— De ce face un asemenea ocol?

— Ca să putem ajunge noi înaintea lor și să-i putem prinde fără nici o luptă.

— Frumos! Văd că Mba, căpetenia chiccasavilor, este un războinic deștept. Te-ai gândit însă că am avea motive să nu ne încredem în tine? Războinicul tău i-ar putea ajuta pe hoți să scape, fără să mai dăm ochii cu ei.

— Dacă crezi așa ceva, vă predăm armele noastre și ne punem zălog noi înșine!

— Nu-i nevoie, vă credem. Dar nu s-ar putea ca albi să se răzgândească și s-o ia pe alt drum?

— Nu. Războinicul meu o să-i bage în sperieți față de orice altă direcție, încât sunt sigur că au să-l urmeze.

— Bine. Caii voștri sunt tare obosiți?

— Până la Helmers Home o să reziste, chiar dacă n-o să mergem încet.

— Atunci să nu mai pierdem vremea. Dacă nu greșesc, putem ajunge acolo după-amiază. Când au să ajungă albi?

— I-am poruncit războinicului meu să facă astfel încât să ajungă la Helmers Home abia spre seară.

— Ai procedat foarte bine, dar vreau să te întreb ceva: ce-ai fi făcut dacă nu am fi venit noi acum?

— De venit ați fi venit, dacă nu acum, atunci mai târziu. Aș fi mers la Helmers fără voi, i-aș fi povestit totul și l-aș fi rugat să mă ajute să iau hoților armele. Pe urmă, când veneați, vi le-aș fi predat. Old Shatterhand crede aceste cuvinte?

— Da, le cred. Cinstea ta o să fie răsplătită. Acum să pornim. Restul putem discuta pe drum.

Chiccasavii încălecară și plecarăm mai departe cu toții. Neputând ține pasul cu noi, înaintam cam încet, totuși nu trecuse mult după-amiază, când diferite semne ne arătară că ne apropiem de marginea Llano-ului. În timp ce deasupra deșertului zboară păsări răpitoare, începurăm acum să zărim păsări care mănâncă semințe și ici-colo începu să răsară câte o salcie sălbatică, care se mulțumește doar cu roua nopții. După aceea dădurăm de fire de iarbă răzbătând prin nisip, unindu-se treptat în smocuri verzi, din care pe urmă se formară pajiști neîntrerupte. Apoi apărură boschete și tufișuri de arbuști, ba chiar și copaci, și când dădurăm peste prima porumbiște, știurăm că am părăsit Llano-ul.

Helmers Home era mai frecventată decât alte așezări din singurătatea Vestului Sălbatic. Cine voia să treacă prin Llano Estacado sau cine ieșea din el, obișnuia să intre aici și să se odihnească. De aceea, Helmers avea întotdeauna o provizie de obiecte trebuincioase pentru un *westman* sau călător. Era nu numai fermier, ci și negustor și hangiu. Băusem la el nu puține sticle de bere texana, preparată după rețeta germană.

Un pârau îngust conducea până la casa pe lângă care curgea. Casa, fără etaj, era construită din piatră — aici se găsea din belșug, în ciuda vecinătății pustiului de nisip. În fața ușii, la umbra unor copaci, erau amenajate câteva bănci și mese. În spatele casei se aflau grajdurile, cu curtea și șoproanele gospodăriei. Cotirăm după colț, dădurăm în

fața ușii de un negru. Pentru moment tresări, apoi sări în sus de bucurie și strigă în direcția casei, cu voce răsunătoare:

— *Massa* Helmers venit afară, acum, iute, imediat! *Massa* Winnetou și *massa* Shatterhand aici!

Apoi veni spre noi în salturi mari, mă apucă de braț și, de bucurie, mai-mai să mă dea jos de pe cal.

— Mai domol, mai domol, bunul meu Hercules! spusei. După câte aud, mister Helmers este acasă!

— *Massa* este aici, la fel *missus*, răspunse el. Uite, amândoi venit afară.

În ușa apăru figura înaltă, puternică a lui Helmers, iar în spatele lui, cu fața strălucitoare, se ivi nevastă-sa. Cei doi bătrâni se iubeau mult; pe ea o chema Barbara; el nu-i spunea decât Bărbița mea scumpă.

Ce bucurie pe ei că am venit! Strângerile de mână păreau să nu mai ia sfârșit, iar glasurile se auzeau până departe, pentru că veniseră să ne salute toți locuitorii fermei, bărbați și femei. De aceea trebui să le zic:

— Nu vorbiți așa tare, oameni buni! Deocamdată, prezența noastră trebuie să rămână secretă.

— Secretă? De ce? întrebă Helmers.

— Pentru că vrem să prindem niște pungași, care nu trebuie să știe că suntem aici. Sper să ne ajutați, mister Helmers.

— Asta e de la sine înțeles. Datoria mea este, înainte de toate, să feresc casa mea de astfel de derbedei. Despre cine este vorba, mister Shatterhand?

— O să vă spun în casă. Trebuie să intrăm înăuntru, ca să nu fim văzuți. Hercules să ia caii noștri și să-i ducă în grajd, să le dea întâi apă, apoi nutreț cât mai mult. Pe urmă, însă, trebuie să închidă grajdul, pentru că nici caii nu trebuie să fie văzuți.

— Mă faceți curios, *sir*. Dar ce s-a întâmplat? Unde sunt armele dumneavoastră?

— Apoi, tocmai aici e buba. Ne-au fost furate, iar hoții vin aici.

— *Thunder-storm!* Nemaipomenit!

— Vă rog, să nu mai vorbim aici. Înăuntru putem discuta mai bine.

— Da, intrați, intrați! Iar tu, Bărbița mea scumpa, du-te iute la bucătărie și adă tot ce găsești, auzi, totul, chiar de s-ar încovoia mesele astea sub greutatea bunătăților.

Mai spuse oamenilor pe scurt cum să se comporte, apoi intrară în casă. Mama Barbara făcea tot ce-i stătea în putință ca mesele să se „încovoie” și, în timp ce mâncam și beam, îi povesti lui Helmers cele întâmplate.

Abia terminai, că el sări în picioare și ieși. La întoarcere, ne explică motivul:

— Am trimis pe cel mai bun lucrător al meu ca să-i aștepte și să-i observe pe bandiți, ca nu cumva s-o șteargă pe nevăzute.

Helmers, care dintotdeauna ținuse mult la Bloody Fox, era extrem de bucuros că intențiile criminale ale comanșilor fuseseră zădărnice într-un mod atât de fericit. Pentru a termina mai repede, îi expuse situația cât se poate pe scurt, dar după aceea îmi făcui timp să-i povestesc mai amănunțit. Cei trei chiccasavi erau, firește, de față. Ne așezară în așa fel încât să nu putem fi văzuți de afară, chiar dacă cineva s-ar fi apropiat de micile ferestre glisante, pe jumătate deschise.

Încă nu terminasem bine de povestit, când auzirăm afară tropot de cai. Șase călăreți descălecară. Erau cei pe care-i așteptam. Helmers ieși afară.

— *Good day* — bună ziua! salută „generalul”. Aveți deja oaspeți, *sir*?

— Oaspeți? răspunse Helmers. De unde să vină oaspeți, *sir*, aici, în pustietatea asta?

— *Well!* Dați-le cailor noștri apă și nutreț, iar nouă ceva serios de înfulecat, împreună cu o sticlă mare de ceva tare.

— O să primiți de toate. *sir*. La noapte rămâneți aici?

— De ce mă întrebați?

— Doar n-o să-mi luați în nume de rău întrebarea! Ca hangiu, trebuie să știu, ca să iau măsurile necesare.

— Așa! O să mâncăm și o să bem și pe urmă plecăm mai departe.

— La ora asta? În curând se întunecă!

— Ne e indiferent.

— Veniți din Estacado, *sir*?

— Puneți cam prea multe întrebări, mai bine faceți ce v-am poruncit!

— Ascultați, am impresia că vă credeți un mare domn. Aflați că e dreptul meu să pun întrebări pe teritoriul proprietății mele! Cât despre poruncit, așa ceva nu recunosc!.

— O recunoașteți acum, căci eu sunt general, *sir*, da, general! Am luptat la Bull-Run, la Fort Harteras, la Harpers Terry, la Gettysburg și multe alte bătălii, din care întotdeauna am ieșit învingător!

— *Good lack!* Într-adevăr, înseamnă că trebuie să mă grăbesc să vă îndeplinesc poruncile! Scuzați doar pentru o clipă și îndată o să fiți servit după cum se cuvine unor domni atât de mari cum sunteți!

Nu sesizară sensul ironic al acestor cuvinte. Se așezară la masă, fără să bănuiască ce fel de „servire” îi așteaptă. Helmers intră din nou și ne zise încet:

— Veniți cu mine, *meș-surs*! Vă conduc pe ușa din dos. Armele dumneavoastră sunt pe masă, învelite, dar, înainte de toate, trebuie să le luăm pe ale lor, ca să nu se poată apăra.

— Nu-i nevoie, mister Helmers, răspunsei. Nici nu au să cuteze să pună mâna pe ele.

Îl urmarăm prin bucătărie în spatele casei și apoi ocolirăm colțul spre fațadă, unde oamenii săi se și aflau înarmați și gata să intervină. Apoi se întoarse la ei prin casă. Auzeam tot ce vorbeau, deoarece masa la care stăteau nu era departe de colțul nostru.

— Nu aduceți nimic? întrebă „generalul”. Unde este rachiul? Și cine are grijă de caii noștri?

— Răbdare, *meș-șurs!* Totul este pregătit.

— Dar am impresia că nu faceți nimic!

— Nici nu-i nevoie, se ocupă oamenii mei.

— Dar noi nu putem aștepta, interveni supărat Old Wabble. Suntem obișnuiți să fim serviți repede.

— Nici o grijă, *sir*. O să fiți serviți repede, mai repede decât vă gândiți. Se poate ști încotro vă duceți de aici? Nu întreb numai din curiozitate, ci ca să vă pot preveni la nevoie.

— De cine? întrebă „generalul”.

— De niște derbedei albi, care s-au aciuat prin apropiere.

— Derbedei? Despre ce fel de oameni e vorba?

— Niște pungași, care și-au pus ochii mai ales pe armele altora.

— Cum?... Ce...?

— Da, niște hoți de arme!

— Ar fi... ar fi... o treabă tare neobișnuită!

— Dar așa e. Doar cu două zile în urmă au comis un asemenea furt.

— Cu două zile în urmă?! Și unde anume?

— În Llano. Au furat acolo cele mai renumite trei puști care există.

Scosei cele două pistoale ale mele, căci se apropia clipa când trebuia să-i luăm prin surprindere. Winnetou făcu la fel. Nu puteam să-i vedem, dar probabil că nu prea se simțeau la largul lor, căci vocea „generalului” suna forțat când întrebă:

— Despre ce fel de puști e vorba?

— Despre pușca cu ținte de argint a lui Winnetou, apoi despre „doborâtorul de urși” și carabina „Henry” a lui Old Shatterhand.

— Ei, drăcie! E adevărat? De la cine ați aflat?

— Chiar de la păgubași.

— Deci... de... la... de la... Winnetou...

— Yes?

— Și de... la... Old Shatterhand?

— *Yes!*

— Înseamnă... Înseamnă că... ați vorbit... cu acești doi...

Făcurăm un pas iute după colț, trei salturi mai departe și ne aflam în fața lor. În clipa următoare, oamenii lui Helmers erau lângă noi.

— Firește că mister Helmers a vorbit cu noi, spusei. Nu mișcați! Vedeți că toate armele sunt îndreptate asupra voastră și dacă mișcă vreunul, ar începe să scuie plumbi!

Spaima acestor indivizi nu poate fi redată. Se uitau la noi cu ochii ficși, ca la niște stafii, fără să crâcnească.

— Hercules, ți-am spus să aduci niște funii sau curele, le-ai adus? îl întrebai pe negru.

— Sunt aici curele grămadă, răspunse el. Le am în mână.

— Leagă-i pe indivizii ăștia!

— Cum? Să mă lege? exclamă Douglas. Să lege un general care în atâtea bătălii...

— Gura! îl întrerupsei. Vei fi primul care vei fi legat, și dacă te opui, te împușc pe loc! Întinde mâinile, imediat!

Fu legat, apoi și ceilalți. Mă adresai lui Old Wabble.

— Bună societate ți-ai ales, *sir*. De fapt, cu dumneata nu ar trebui să vorbesc. Dar am să mai fac o dată o excepție. Ai luat și dumneata parte la furt?

— Nu, răspunse el, privindu-mă cu niște ochi plini de ură și mânie.

— Nu ai intrat în cameră când a luat puștile?

— Nu.

— E adevărat? îl întrebai pe „general”.

— Nu răspund nimic! strigă el. Cine are aici dreptul să supună un general unui interogatoriu!

— *Well*. Deocamdată am terminat cu voi, dar numai deocamdată. Nici nu o să vă luăm vreun interogatoriu,

întrucât vina voastră este dovedită. Nu ne-a mai rămas decât să stabilim pedeapsa.

— Pedeapsa? Să îndrăzniți numai să vă atingeți de mine. M-aș răzbuna crunt! Atât de crunt încât...

N-am ascultat ce spunea. Făcusem semn lui Winnetou, lui Helmers și căpeteniei chiccasavilor să vină cu mine. Merserăm în spatele casei, să hotărâm pedepsirea hoțului și ne înțeleaserăm repede asupra ei. Nici eu, nici Winnetou nu voiam să luăm parte la îndeplinirea sentinței, o lăsarăm pe seama proprietarului home-ului. Acesta le comunică hotărârea noastră, cu următoarele cuvinte:

— Ați fost prinși pe proprietatea mea, și de aceea eu am să vă comunic hotărârea ce am luat-o în legătură cu voi. O să stați cu toții aici până mâine dimineață, când o să vă alungăm dincolo de hotarele proprietății mele. Cel care se va mai arăta pe aici, va fi împușcat. Nobilul gentleman care-și zice „general” este hoțul. După legile Vestului Sălbatic, un astfel de furt se pedepsește cu moartea. Noi însă am fost mai indulgenți și am schimbat această pedeapsă în cincizeci de lovituri de baston, întrucât mi se pare că...

— Bastoane! urlă Douglas. O să...

— Nimic nu ai să faci, ticălosule! îl repezi Helmers. Tocmai pentru că susții că ești ofițer, ai să încasezi o mamă de bătaie! Și întrucât, în afară de voi, aici se află numai gentlemen, dintre care nici unul nu poate îndeplini această funcție, cele cincizeci de bastoane o să ți le dea Old Wabble.

— Asta... n-am să fac! bâlbâi fostul „*king of the cowboy*”.

— Ba ai s-o faci, bătrâne. Dacă refuzi să lovești la comanda mea, sau dacă n-ai să lovești din toate puterile, ai să primești mai întâi tu cincizeci de lovituri și apoi un glonte în cap. Să-ți fie clar, eu nu glumesc!

— Să mă bată el? strigă Douglas. Dar și el a luat parte la furt. Eu nici nu cunoșteam casa, el m-a condus înăuntru.

— Acum nu ne mai interesează asta, hotărî Helmers. Trebuia să o spui mai dinainte, dar ai refuzat să fi interogată. Acum e prea târziu. Vreau doar să adaug că nu vrem să avem nimic de-a face cu ceilalți, și deci o să-i reținem numai până mâine dimineață, fără ca ei să pățească ceva. Când se va face ziuă, o să ne putem convinge dacă pleacă sau nu. Serviciile pe care vi le-au făcut chिकासavii o să le plătim cu ceea ce o să găsim la voi. Legați-l acum pe distinsul nostru „general” de acest stejar, desfaceți-i legăturile lui Old Wabble de la mâini, ca să poată lovi ca lumea, și tăiați din tufișurile acelea o nuia bună de alun, destul de rezistentă și totuși flexibilă. Acum „generalul” o să-și primească decorațiile, dar nu pe piept.

Mă depărtai împreună cu Winnetou, ca să nu fim martori la aplicarea pedepsei. Nu oricine poate privi cum cineva, despre care se spune că poartă chipul lui Dumnezeu, e ciomăgit. Din păcate sunt oameni pe care nici măcar o astfel de pedeapsă nu-i ajută. Și dacă aș fi știut atunci, pe loc, ceea ce am aflat mult mai târziu, pentru un nemernic ca „generalul”, chiar și o sută de lovituri ar fi fost prea puține. La întoarcere, am aflat că, la început, Old Wabble s-a cam codit, dar că, în fața amenințării cu revolverul, a lovit vârtos. După aceea, toți au fost închiși cu atâta siguranță încât n-ar fi putut evada.

A doua zi, după ce au fost scoși din arestul lor, „generalul” și Old Wabble aveau fețele pline de sânge. Se încăieraseră. În ciuda legăturilor, Douglas se înfuriase groaznic pentru că bătrânul se lăsase constrâns să-i dea cele cincizeci de lovituri. Atunci când îl dezlegară, dori să se arunce din nou asupra lui, dar fiind oprit de noi, îi strigă:

— Ferește-te de mine, javră! Îndată ce am să te întâlnesc, ai să-mi plătești aceste lovituri cu viața. Ți-o jur cu toate legămintele din lume!

O spusese în mod cât se poate de serios. Old Wabble își dădu și el seama de asta și-l rugă pe Helmers să-l elibereze și să-l lase să plece înaintea „generalului”. Se sfia să

adreseze această rugămintă lui Winnetou și mie. Noi ne țineam deoparte. Rugămintea îi fu îndeplinită. Negrul Hercules îl conduse în afara proprietății, și abia după o oră fură trecuți peste hotar și Douglas cu cei trei însoțitori albi ai săi. Tot timpul amenința și blestema. Era cu atât mai furios cu cât le luaserăm tuturor armele și muniția, dându-le drept răsplată chiccasavilor. Winnetou și cu mine eram mulțumiți de deznodământul misiunii noastre. Ne recăpătaserăm armele, fără ca ele să fi fost deteriorate.

Pe urmă ne așezarăm lângă masa din fața casei, ca să mai stăm de vorbă, când Helmers se ridică brusc, se duse la copacul de care fusese legat „generalul”, ridică de acolo un obiect și zise:

— Am văzut că lucește ceva. E un inel de aur, o verighetă, după cât se pare. Ia priviți!

Inelul trecu din mână în mână. Da, era o verighetă, care pe partea dinăuntru avea gravate două litere și o dată.

— Cum a ajuns verigheta asta acolo? întrebă mama Barbara. Cine a pierdut-o oare?

— „Generalul”, răspunse Helmers. Mâinile îi erau legate și, din cauza loviturilor, atâta s-a zbătut sub curele, încât i-a căzut verigheta. Altă explicație nu există.

Cu toții furăm de aceeași părere și propuserăm să păstreze el verigheta ca amintire pentru executarea pedepsei de ieri. Dar Helmers îmi puse verigheta în palmă și-mi zise:

— Ce să fac cu ea? Nu-i a mea. Eu de aici nu plec și probabil că n-am să-l mai văd niciodată pe „general”. Dumneavoastră însă, mister Shatterhand, e posibil să-l mai întâlniți. Luați-o cu dumneavoastră.

Nu aveam nici un motiv să-l refuz, așa că pusei verigheta în deget, unde stătea mai sigur decât în buzunar. Dar mai întâi mă uitai bine la ea și citii: „*E. B. 5 VIII 1842*”. Atunci nu puteam bănuî ce importanță o să aibă mai târziu această verighetă pentru mine și Old Surehand...

— Sfârșit —

Atenție!

Cu volumul următor, TAINA LUI OLD SUREHAND, se încheie serialul consacrat bravului erou.

Conceput în două tomuri, romanul „Old Surehand” își finalizează acțiunea în paginile volumului următor, cu dezvăluiri fenomenale în privința acestui erou, prezentându-ne incredibilul mister al existenței sale. Plecat din Sud, ca să se întâlnească urgent cu Winnetou, renumitul vânător îl cunoaște pe Old Shatterhand, ce-l salvează — după cum am văzut — din ghearele comanșilor. În numărul viitor al seriei de „Opere”, ne sunt prezentate raporturile tainice dintre personajele abia schițate în cartea de față, precum viteazul Apanatșca, falsul general și nu mai puțin misteriosul Dan Etters. Cine este, de fapt, acest individ, încă aflat în umbră, și cum i se vor plăti polițele ticăloșiilor sale? Când și cum vor interveni Winnetou și Old Shatterhand pentru ajutorarea noului lor prieten? Toate acestea în volumul următor, de mare valoare artistică în creația de ansamblu a inegalabilului Karl May, intitulat

TAINA LUI OLD SUREHAND

25

**karl
may**

OPERE

OLD SUREHAND

După impresia colosală produsă de trilogia „Winnetou”, Karl May a fost solicitat de cititori să reia personajele îndrăgite ale romanului, însoțindu-le în noi aventuri spectaculoase. Este și cazul romanului „Old Surehand”, carte de rezistență a dubletului **Winnetou** și **Old Shatterhand**, cărora li se alătură, în lupta împotriva fi-roșilor comanși, Sam Parker și Blood Fox din Llano Estacado.

După năpraznice atacuri, evadări și de-jucări de planuri, renumiții eroi ai Vestului Sălbatic vor descoperii caracterul excepțio-nal al unui nou camarad, Old Surehand, pe cât de isteț și curajos, pe atât de împovărat cu o taină amară, a cărei dezle-gare îi va unii și mai mult în lichidarea unor criminali periculoși.

Procurați-vă din vreme :
TAINA LUI OLD SUREHAND

Lei 7800 + 160 T.L. = 7960

---

[1] Pfunt (sau funt), unitate de măsură engleză, egală cu 0,45392 kg (n. edit.).

[2] Bine! (engl.).

[3] Drace! (engl.).

[4] Bah! Fleacuri! (engl.).

[5] Aur nativ, peptite (din engl., *nugget*).

[6] Hait! (engl.).

[7] Cerule! (engl.).

[8] Buna seara (engl.).

[9] Munte (arab.).

[10] Vale (arab.).

[11] Fântână (arab.).

[12] Autorul se referă la *Winnetou*.

[13] Oameni care bat pari (engl.).

[14] Dați-mi voie, domnule! (engl.)

[15] Noapte bună, domnule! (engl.).

[16] Bună dimineața, domnule (engl.).

[17] Corturi

[18] Cap de oaie (engl.).

- [19] Cuțitul-cel-lung.
- [20] Denumire jignitoare dată negrilor de către rasiști.
- [21] Sărut zgomotos (engl.).
- [22] Bine ați venit, domnule! (engl.).